

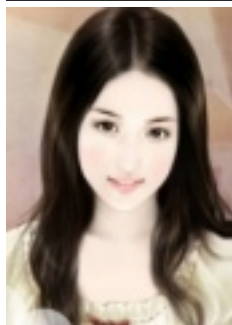
Yêu Từ Cái Nhìn Đầu Tiên

Contents

Yêu Từ Cái Nhìn Đầu Tiên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	46
16. Chương 16	46
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	53
20. Chương 20	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	62
23. Chương 23	66
24. Chương 24	68
25. Chương 25	72
26. Chương 26	74
27. Chương 27	78
28. Chương 28	83
29. Chương 29	87
30. Chương 30	92
31. Chương 31	93
32. Chương 32	96
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	106
36. Chương 36	109
37. Chương 37	113
38. Chương 38: Nhầm Mẹ Chồng Thành Chị Chồng	116
39. Chương 39: Sư Phụ Cũng Biết Bất An	119
40. Chương 40: Điện Thoại Của Tình Dịch	123
41. Chương 41: Hẹn Gặp Lam Lan	128

42. Chương 42: Ngày Mai Đi Đăng Ký	130
43. Chương 43: Ngoại Truyện 1: Hôn Lễ	134
44. Chương 44: Ngoại Truyện 2: Một Trăm Câu Hỏi Tương Tác	139
45. Chương 45: Ngoại Truyện 3: Giáng Sinh	145

Yêu Từ Cái Nhìn Đầu Tiên

Giới thiệu

Gặp nhiều trắc trở trong cuộc sống, bị mọi người xung quanh xem thường. Và cô đi tìm kiếm tình yêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-tu-cai-nhin-dau-tien>

1. Chương 1

Năm 2010, ngày mùng bảy tháng bảy âm lịch.

Ngày hôm nay, đối với Chu Thanh Thanh mà nói, là một ngày rất đặc biệt.

Có gì đặc biệt? Trong cuộc đời một cô gái có tất cả vài ngày lễ kỉ niệm, sinh nhật, lễ tình nhân, còn có... Kỉ niệm ngày cưới.

Thế nhưng, cái cuối cùng thực ra không tính, bởi vì hôn lễ ngày hôm nay của cô đã không thể hoàn thành trọn vẹn.

Chu Thanh Thanh nhìn chằm chằm chiếc điện thoại vừa ngắt máy, là ông xã trên giấy chứng nhận kết hôn – Hàn Duệ - của cô gọi tới, giọng nói của anh vẫn bình thản, trước sau như một: “Thanh Thanh, hôm nào em tiện, chúng ta đi giải quyết thủ tục ly hôn.”

Chu Thanh Thanh nghe thấy tiếng nói của cô cũng vẫn ngây ngô trước sau như một, chẳng có gì cá tính: “Được, ngày mai em có thời gian...”

“Ừ, vậy thì ngày mai, buổi chiều được không? Đến lúc đó anh sẽ gọi điện cho em.” Hàn Duệ làm việc lúc nào cũng như vậy, thái độ điềm đạm, bình tĩnh, lại kiên định khiến người khác không thể nghi ngờ.

Chu Thanh Thanh không khỏi nhớ lại thời điểm một tháng trước, anh cầu hôn với cô: “Thanh Thanh, không phải chúng ta nên kết hôn rồi sao? Cũng đã đến lúc rồi.” Tựa như chỉ là nói: “Tối nay chúng ta ăn lẩu thì thế nào?”

Cô ở trước mặt anh, cho dù có ồn ào quấy rầy, cuối cùng vẫn sẽ phải thực hiện theo ý anh, anh vĩnh viễn có trăm ngàn loại lý do, thuyết phục được cô.

Chu Thanh Thanh khẽ ngẩn ngơ: “Ừm, được.”

Hàn Duệ dường như chợt nhớ ra: “Đúng rồi, đồ của em vẫn còn ở chỗ anh...”

Anh nói “chỗ anh”, mà không còn là “nhà của chúng ta”.

Đưa tay ấn vào bên ngực trái đột nhiên đau đớn, Chu Thanh Thanh hít một hơi thật sâu, cố gắng dùng ngữ khí bình thản nói: “Buổi chiều làm xong thủ tục ly hôn em sẽ tới chuyển đi.”

“Ừ. Còn có việc gì không?” Lúc nào Hàn Duệ hỏi câu này, có nghĩa là anh đã muốn tắt điện thoại, anh và cô giống nhau, chưa bao giờ thích tán gẫu qua điện thoại. Hơn một năm yêu đương, bọn họ chưa từng có những cuộc nấu cháo điện thoại khét lẹt như những đôi tình nhân khác, đã từng cho rằng hai người như vậy cũng là hợp ý nhau, nhưng hôm nay xem ra... Chỉ bởi vì cô không phải là cái người có thể khiến anh mất kiên nhẫn mà lải nhải mà thôi.

Thực ra Chu Thanh Thanh rất muốn nói, cho dù từ hôm nay trở đi, chúng ta không còn là người yêu, ngày mai cũng sắp không phải là cái gọi là vợ chồng, nhưng ít ra, bề ngoài chúng ta vẫn là bạn bè, nếu như không phải em “Cam tâm tình nguyện” ra đi, anh và cậu ta sẽ không thể thuận lợi ở bên nhau như vậy... Có thể nói với em một tiếng... Chúc mừng sinh nhật không?

Một giọt chất lỏng trong suốt, bắt tri bắt giác chảy xuống từ khóe mắt. Chu Thanh Thanh nghe thấy giọng mình hơi lạc đi: “Không, không có gì. Ừm, Chúc anh và cậu ta... Lễ tình nhân vui vẻ. Bye!” Sau đó vội vội vàng vàng cúp máy.

Vừa rồi cô đã từ chối điện thoại của tất cả người thân, bạn bè – cô sợ bị người ta chất vấn, cũng không muốn tiếp nhận bất kỳ sự đồng tình, an ủi nào. Nhưng hết lần này tới lần khác, cô không có cách nào từ chối người đó.

“Chúc anh và cậu ta lễ tình nhân vui vẻ.” Cô nói những lời này, thực ra không thật lòng một chút nào hết! Cái cô muốn nói chính là, đập vỡ hạnh phúc của tôi, chẳng lẽ các người không cảm thấy áy náy một chút nào sao?

Thế nhưng, không thể phủ nhận, câu chuyện tình yêu của hai người bọn họ, thật sự buồn vui lẫn lộn, quan trọng là, một người cao lớn tuấn tú, một loại vẻ đẹp nhỏ bé yếu ớt, thật sự là một kịch bản đam mỹ quá máu chó ngoài đời thực!

Nếu như cô chỉ là một người đứng xem bên ngoài, chắc chắn cô sẽ nổi máu sói phát biểu cảm nhận: “Tiểu công thật đáng thương! Vì áp lực trong nhà mà không thể không lấy một cô gái ngu ngốc mà anh ta không thích, còn phải làm bộ dịu dàng đối xử tốt với cô gái đó! Còn nữa, tiểu thụ thật thâm tình và cũng thật dũng cảm! Cuối cùng vẫn được quay về bên cạnh tiểu công! Hu hu hu, cướp hôn, thực mẹ nó quá sức chịu đựng!”

Thế nhưng, những thành tâm và chờ mong của cô phải làm sao bây giờ? Ảo tưởng của cô, giống như bao thiếu nữ thời đại khác, đều đã trao cho người đàn ông mẫu mực tuấn tú mà đối với cô là bao dung vô hạn đó.

Chu Thanh Thanh vẫn còn chưa nghĩ ra câu trả lời, Hàn Duệ đã giúp cô quyết định trước.

Cô nhìn thấy ánh mắt trước nay vẫn bình tĩnh, ẩn nhẫn của Hàn Duệ bỗng trở nên vô cùng cuồng nhiệt – là vì thiếu niên xinh đẹp vừa xông vào giáo đường, cắt ngang hôn lễ đang tiến hành của bọn họ kia sao?

Anh nắm tay cô, vội vã hỏi: “Thanh Thanh, em có còn nhớ em đã từng nói, nếu như người tranh giành anh với em là đàn ông, em sẽ làm thế nào?”

... Đúng vậy, cô vẫn nhớ, có điều không thể ngờ, một câu nói đùa trong quá khứ đã thật sự linh nghiệm, anh đã buộc cô biến lời nói đùa trở thành lời hứa. “Duệ, nếu như người cướp anh của em, là một nữ tiểu tam, em nhất quyết sẽ không buông tay! Nhưng nếu như người cướp đi anh là một thiếu niên xinh đẹp, em sẽ không nói hai lời, lập tức chấp tay xin nhường!”

Đúng vậy, cô là hủ nữ. Cô đã từng rất biết ơn ông trời khi đã trao cho cô một Hàn Duệ tốt như vậy, hoàn toàn dung túng cho sở thích này của cô, không như các bạn hủ nữ khác toàn phải né tránh trước mặt bạn trai/ông xã.

Lúc trước, bạn tốt Dương Tư Tư còn trêu chọc cô: “Cẩn thận anh ta là GAY!”

Cô còn biện minh giúp anh: “Hàn Duệ nhà tớ không phải, anh ấy hoàn toàn bình thường.”

“Vậy các câu ở cùng nhau cũng một năm rồi, tại sao vẫn chưa xảy ra quan hệ thực chất? Không phải GAY thì chính là năng lực X của anh ta có vấn đề.”

“Đó là vì tôn trọng tớ... Cậu cũng không phải không biết, tuy tớ hay mạnh mẽ nhưng trong hành động thì vẫn rất bảo thủ...”

...

Không ngờ, anh thật sự chính là GAY.

Vì thế, cô “cam tâm tình nguyện” rút lui, hai người bọn họ cứ như vậy, tay trong tay, trong mắt chỉ có đối phương, “bỏ trốn” trước mặt mọi người.

Mà cô, còn phải ở lại làm nhiệm vụ trấn an ba mẹ anh...

Chu Thanh Thanh không chút khí phách ôm chặt hộp khăn giấy, thút tha thút thít. “Meo cái con mèo[1], sớm biết thế này, hôm qua không nên vội vàng đi nhận giấy đăng ký...”

[1] Một câu ngôn từ mạng của Trung Quốc. Nguyên gốc: ‘ ’, ý nghĩa là mắng nhẹ hoặc biểu hiện sự kinh ngạc (câu này mình không biết nên edit thế nào cho hay và đúng nên mạo muội để thế này T_T)

- Nguồn chú thích: baike – cảm ơn bạn Sao Thiên Lang trên TTV

Trong ba ngày, ba sự kiện lớn liên tiếp diễn ra, lấy giấy chứng nhận kết hôn, hôn lễ, nhận giấy chứng nhận ly hôn, Chu Thanh Thanh cô, hai mươi bốn năm bình thường không sóng gió nhân sinh, cuối cùng cũng đã có một biến cố!

Tuy cái giá này quá lớn, ví dụ như... Vào đêm sinh nhật kiêm lễ tình nhân kiêm hôn lễ, cô trốn trong căn nhà thuê nhỏ, ngồi xồm trước chiếc bàn sách cũ kỹ, ăn một gói mì ăn liền không biết đã mua từ bao giờ... Hơn nữa hợp đồng thuê căn phòng này chỉ còn ba ngày nữa là hết hạn.

Để lo liệu cho hôn lễ, cô đã sớm tiêu hết số tiền tích góp vốn cũng chẳng nhiều nhận gì, bây giờ không có tiền để tiếp tục thuê phòng. Tuy cô rất thiếu tiền, so với Hàn Duệ căn bản không đáng nhắc tới, nhưng lại khiến cô trở thành kẻ nghèo hèn cùng đường.

Thật đúng là, lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thảm thảm thích thích. [2]

[2] Một câu trong bài ‘Thanh thanh mạn’ của Lý Thanh Chiếu.

Dịch từ: “Lần lần, giờ giờ, lạnh lạnh lòng lòng, cảm cảm thương thương nhớ nhớ” – Nguyễn Xuân Tảo

- Nguồn chú thích: Trường Lạc Cung

Chu Thanh Thanh dùng giấy lau sạch nước mắt nước mũi, gấp một gấp lớn mì ăn liền đã nguội lạnh – giày vò suốt một ngày, lúc này bụng rất đói, không ăn no bụng thì lấy đâu ra sức mà khóc!

May mắn, máy tính tuy cũ một chút, tốc độ đường truyền tuy chậm một chút... Thế giới Internet muôn màu muôn vẻ cuối cùng cũng có thể chuyển dời sự chú ý của cô. Hôm nay là lễ tình nhân, cô không cần xem chương trình tivi gì hết, chỉ toàn kích thích người khác! Vì vậy, Chu Thanh Thanh mở diễn đàn nơi cô thường xuyên lẩn lộn nhất, cô yêu nhất là những câu chuyện bát quái.

Lại gấp một gấp mì đưa lên miệng, ánh mắt lướt trên những tiêu đề chuyện trò tán gẫu, đúng lúc đó, Chu Thanh Thanh trông thấy một tiêu đề cực kỳ khoa trương - “Bản cô nương muốn tìm tình một đêm, gấp rồi nói rõ.”

“Phụt.” Chu Thanh Thanh không nhịn được phun cả mì ra. Tay chân vội vàng vơ giấy ăn lau màn hình máy tính đáng thương vừa bị phun.

Ở trên Chu Thanh Thanh đã nói, cô là người nói năng và tư tưởng rất cởi mở nhưng hành vi và nguyên tắc lại mâu thuẫn, rất bảo thủ, tình một đêm gì chứ, trong tiểu thuyết phim ảnh đã từng thấy nhiều, nhưng

ngang nhiên “Tìm kiếm tình một đêm” trên diễn đàn thế này, người gửi bài còn là một nữ sinh... Chu Thanh Thanh lập tức kinh sợ.

Lau màn hình sạch sẽ, tay cầm con chuột không chút do dự hướng về phía đầu sở vừa khiến cô phun mị.

Nội dung bài viết như sau:

Hôm nay bản cô nương vừa chia tay với bạn trai qua lại hơn một năm. Nguyên nhân rất buồn nôn, bởi vì tôi nhất định không chịu lên giường cùng hắn... Cho nên, hắn đã XXOO với những cô gái khác, sau đó hôm nay nói bái bai tôi, còn nói những lời rất khó nghe: “Trình nữ già hai mươi lăm tuổi, có cho ông đây cũng không thèm!” Cô nương tôi vốn nhân dịp hôm nay là đêm Thất tịch, định cùng hắn có một lần đầu tiên thật mỹ mãn... Giờ nghĩ lại, ha ha! Thật buồn cười! Người ta không có chuyện không phải tôi thì không thể, tại sao tôi lại không phải hắn ta thì không thể? Cô nương tôi không hời hợt! Thật sự cần một vị khỏe mạnh, kỹ thuật tốt để phá thân! Chắc chắn không cần chịu trách nhiệm! Tốt nhất sau ngày mai tất cả coi như chưa từng biết nhau! PS: Bản cô nương dung mạo trung bình khá, đáng người khá được, yêu cầu: thành phố A. Thời gian: đêm nay. Vị nào có ý định xin hãy thêm QQ của tôi để nói chuyện: XXXXXXXXXX.

Người gửi bài viết là một ID mới, tài khoản QQ kia rõ ràng cũng là mới đăng ký.

Chu Thanh Thanh vốn cảm thấy cảm phần nhưng... Sau khi xem rồi... Meo cái con mèo, chị đây không phải cũng thất tình sao, cô chỉ mất đi một tên đàn ông nông cạn, không biết yêu thương cô, chỉ có thể mà đi chà đạp chính mình sao? Hai mươi lăm vẫn là trinh nữ, rất đáng xấu hổ sao? Bà đây hôm nay cũng hai mươi bốn!

Kéo chuột xuống chút nữa, phản hồi đầu tiên đúng là khiến người ta cảm ghét: Hai mươi lăm vẫn còn trinh, thật hay giả? Chủ topic không phải bị lãnh cảm đấy chứ?

Thế là, Chu Thanh Thanh bắt đầu sâu sắc kiểm điểm lại xem có phải cô bị lãnh cảm hay không...

Cô thích xem GV hơn AV, xem AV ngoại trừ cảm thấy những tên đàn ông kia rất xấu thì hoàn toàn chả có cảm giác gì... Ồ ồ, không phải cô bị lãnh cảm thật chứ?

Cuối cùng... Chu Thanh Thanh đưa ra một quyết định vĩ đại: cô cũng muốn đi tìm tình một đêm! =.=

Nhưng mà, cô không dám gửi bài ở cái diễn đàn siêu cấp nhiều sói háo sắc, lại còn có nhiều cao thủ ẩn nấp, có thể tra được địa chỉ IP của người khác này, lẫn lộn trong diễn đàn này đã lâu nên cô cũng có không ít người quen.

Chu Thanh Thanh quyết định đi gửi bài ở một diễn đàn khác mà ngày bình thường cô ít lui tới, nhưng đàn ông chiếm đa số!

Nội dung chỉ cần sửa chữa sơ qua, tóm lại chủ đề chính là bản cô nương thất tình, cần tìm kiếm tình một đêm. Cô gửi lên một tài khoản QQ bình thường chỉ thỉnh thoảng dùng để chơi trò chơi, trong danh bạ chỉ có lác đác N người đã lâu không liên hệ, cũng chẳng biết đã thêm bạn từ bao giờ, Chu Thanh Thanh kéo tất cả cho vào danh sách đen.

Làm xong tất cả, Chu Thanh Thanh không yên lòng húp nốt một ngụm mì ăn liền cuối cùng, trong lòng thấp thỏm, có khi nào thật sự có người chấp nhận đề nghị này không? Cô, đêm nay thật sự muốn đi ra ngoài sao? Nghĩ đến thật sự sẽ XXOO với một người đàn ông xa lạ, Chu Thanh Thanh sinh ra e sợ rụt cổ...

2. Chương 2

Suy nghĩ của Chu Thanh lại quay trở về lúc ban ngày, thời điểm hôn lễ của cô.

Sau khi trông thấy tiểu mỹ nam đột nhiên xông vào, lớn tiếng hô “Tôi không đồng ý cho các người ở bên nhau”, Hàn Duệ vội vàng hỏi cô: “Thanh Thanh, em có còn nhớ em đã từng nói, nếu như người tranh giành anh với em là đàn ông, em sẽ làm thế nào không?”

Không đợi cô kịp phản ứng, đưa ra câu trả lời, mỹ nam kia đã rưng rưng nước mắt, chất vấn Hàn Duệ: “Duệ, anh thật sự muốn kết hôn với cô gái nhìn có vẻ rất ngu ngốc này sao? Kết hôn chỉ vì sự kỳ vọng của người nhà, anh có biết anh như vậy rất vô trách nhiệm không?”

Trong lòng Chu Thanh Thanh phần nộ: tôi ngu ngốc ở chỗ nào hả? >_

Hàn Duệ sầm mặt quở trách tiểu mỹ nam: “Anh không cho phép em nói Thanh Thanh như vậy. Anh thừa nhận anh không có tình cảm nam nữ với cô ấy, nhưng mà...”

Chu Thanh Thanh: Meo cái con mèo, sao anh không sớm nói ra những lời này?

Tiểu mỹ nam: “Vậy anh có dám nói, suốt một năm qua anh không nghĩ đến em không?”

Mí mắt Hàn Duệ rũ xuống: “... Không dám.”

Chu Thanh Thanh: %*...

Tiểu mỹ nam: “Vậy lên giường với cô ta anh có thể nổi lên bản chất thú tính không?”

Hàn Duệ trầm mặc: “...”

Trong lòng Chu Thanh Thanh cũng trầm mặc...

Mọi người nhao nhao bình luận, lớn tiếng mắng bại hoại thuần phong mỹ tục có: “Đồ con bất hiếu! Mày, không phải mày đã sớm cắt đứt quan hệ với thằng đó rồi sao? Mày, mày muốn tao tức chết phải không?”
Ặc, đây là ba của Hàn Duệ...

Tỏ vẻ đồng tình với tiểu mỹ nam cũng có: “Nói xem, điều kiện của Hàn Duệ tốt như vậy, sao có thể vừa ý Chu Thanh Thanh chứ! Hóa ra là cong à? Nếu Chu Thanh Thanh cứ sống chết không buông tay, vậy thì cũng quá không biết xấu hổ.”

Chu Thanh Thanh: Tôi biết chị gái này thuộc đội quân hủ nữ, tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của chị... Thế nhưng mà, đây là hôn lễ của tôi! Tên kia mới là tiểu tam! Có phải các người nhầm đối tượng rồi không... >_

Người bày tỏ sự đồng tình với cô, cũng có: “Cô dâu mới thật đáng thương...” Ặc, sao người đứng ở phe này lại ít như vậy?

... Một con quạ, quang quác, bay qua...

Chu Thanh Thanh cảm thấy quá khó xử... Vấn đề riêng tư như thế, sao có thể mang ra thảo luận công khai giữa chỗ này?

Nhưng trên hết là đau lòng, hai người bọn họ đã thân mật, khăng khít đến mức có thể vô tư nói chuyện riêng tư trước mặt mọi người, cô còn có thể làm gì? Cô là chương ngại của Hàn Duệ, hóa ra thân phận chỉ có từng đó, chưa nói đến vấn đề xứng hay không xứng, căn bản cô không thể nào vượt qua được vấn đề “giới tính”!

Khó trách, bình thường cử chỉ thân mật nhất của Hàn Duệ đối với cô cũng chỉ dừng lại ở hôn môi, vẫn chưa chạm đến cái thể loại kia, hơn nữa số lần có thể đếm trên đầu ngón tay!

“Hàn Duệ, nếu hôm nay anh không đi theo em, em sẽ chết trước mặt anh!” Hù dọa! Mọi người càng thêm hoảng sợ, tiểu mỹ nam không biết rút từ đâu ra một con dao gọt hoa quả dài!

Đã nghe nói cầm dao cướp bóc, chưa từng nghe cầm dao cướp hôn, thật sự đúng là “cướp” hôn!

Chu Thanh Thanh vừa nhìn thấy con dao gọt hoa quả dài chừng ba mươi xăng-ti-mét lóe sáng, giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Vậy thì, tôi cam tâm tình nguyện rút, rút lui! Đại hiệp, à không, tiểu thụ, cậu mau bỏ dao xuống!” Sau đó, Chu Thanh Thanh còn đẩy Hàn Duệ một phát về phía tiểu mỹ nam.

Mọi người: o()o!

Vì thế, vốn là bị kịch, Chu Thanh Thanh vừa mở miệng lại biến thành trò hề.

...

Khụ khụ, hiểu được tại sao cô lại không dám nhận điện thoại của người thân bạn bè rồi chứ? Cô sợ nhận rồi giấu cọt còn nhiều hơn an ủi...! =_=_

Nhớ tới đây, Chu Thanh Thanh có một loại xúc động muốn gặp trở ngại!

Cô cũng biết, dùng tình một đêm để khẳng định sự tồn tại đáng thương của bản thân là một cách thức vô cùng ngu xuẩn, nhưng mà, cô rất muốn điên cuồng một lần! Hàn Duệ có thể bỏ trốn cùng đàn ông trong hôn lễ trước mặt bao người, vậy cô không được phóng túng một lần hay sao?

Tin chắc có rất nhiều người đã từng muốn thử những việc của người khác, việc không hợp với lẽ thường, thậm chí là một việc điên rồ? Đặc biệt là người thất tình.

Huống hồ, tình huống của Chu Thanh Thanh còn có phần nghiêm trọng hơn, cô bị “thất hôn”! Cô cảm thấy bản thân cần thiết trước tiên phải thổ lộ ra những hậm hực ở trong lòng, chứ không phải ngồi xỏm ở đây u sầu, buồn bã trong căn phòng nhỏ cũ nát này.

Sau khi phá thành công chương ngại tâm lý, lấy lại tinh thần, Chu Thanh Thanh phát hiện ra, bài viết vừa được gửi lên trong chốc lát, đã có rất nhiều người gửi phản hồi... Không ít người thật sự chạy tới thêm bạn cô, người chấp nhận đề nghị có, người đến xem náo nhiệt cũng có, một đồng yêu cầu thêm bạn được gửi tới, Chu Thanh Thanh rất điềm tĩnh cho tất cả những người không phải đến vì chấp nhận lời đề nghị đứng xếp hàng ngoài cửa.

Sau đó yêu cầu đối phương gửi ảnh chụp tới xem, hoàn toàn “trông mặt mà bắt hình dong”.

Chu Thanh Thanh đột nhiên có một loại cảm giác hơn người giống như Hoàng đế thời cổ đại đang đang tuyển tú nữ... Khụ khụ.

Trong đó có một tấm ảnh nhìn bộ dạng rất được, nickname là “Đường Bá Heo phong lưu”, hai mươi lăm tuổi, sau khi chat video, xác nhận đối phương không cầm ảnh người khác đi lừa gạt, anh ta còn nói nếu không vừa lòng có thể đổi ý, cùng đi ăn bữa ăn khuya, coi như kết bạn.

Người đàn ông này từ ngoại hình đến thái độ đều tốt hơn nhiều so với những tên háo sắc bỉ ổi khác, Chu Thanh Thanh không chút do dự chọn anh ta. Sau đó hai người lưu số điện thoại của nhau, cùng định thời gian gặp mặt và địa điểm: mười một giờ tối, trước cổng khách sạn Kim Thái.

Lúc này đã hơn chín giờ. Chu Thanh Thanh nhìn bộ dạng của chính mình, thật sự cần phải đi chuẩn bị một chút, đang chuẩn bị đi tắm, đúng lúc này, trên cửa sổ QQ có bạn bè gửi tin nhắn tới.

Ô, vì để tránh bị làm phiền, rõ ràng cô đã tắt nick rồi, QQ cũng đã ẩn danh... Sao vẫn còn có người có thể gửi tin nhắn tới được?

Xem thử, hóa ra là “sư phụ” của cô, “Liny. Điện”! À, đúng là cô đã đặt chế độ đối với sư phụ thì ẩn danh vẫn có thể nhìn thấy được.

Cũng chỉ có vài đối tượng thấy được khi cô ẩn danh, ngoài đời thực bạn bè cũng chỉ có Hàn Duệ và Dương Tư Tư. Vì không muốn để bọn họ thấy cô online, cô đã sớm hủy bỏ chế độ này với họ rồi. Nhưng vì “sư phụ” chỉ là bạn bè trên Internet, thời gian qua anh ta vẫn thuộc đẳng vạm vỡ ẩn danh, hơn nữa lúc nào cũng là Chu Thanh Thanh chủ động tìm anh ta trò chuyện, gặp đúng lúc anh ta tâm tình tốt thì mới trò chuyện cùng cô, cho nên vừa rồi Chu Thanh Thanh không nghĩ tới việc hủy bỏ chế độ đó cả với anh ta.

[Thanh Thanh Tử Khâm: Sư phụ, có chuyện gì vậy? Khó có dịp anh lên mạng lại chủ động tìm tôi đấy!]

Một lúc lâu sau bên kia mới chậm chạp trả lời.

[Liny. Điện: Không phải hôm nay cô kết hôn sao?]

Sắc mặt Chu Thanh Thanh không khỏi trở nên ảm đạm, nhưng lại gò một biểu tượng mặt cười đáng yêu.

[Thanh Thanh Tử Khâm: Đúng vậy, anh ấy đang tắm, cho nên tôi mới treo Q, he he he... Thôi, sư phụ, không luận chuyện với anh nữa, anh ấy ra rồi... Tôi đi tắm đây. Vẫy vẫy ~]

[Liny. Điện: ... Ủ.]

Chu Thanh Thanh cảm thấy khó hiểu, vào lúc này, người bình thường không phải nên nói những điều đại loại như chúc hai người tân hôn vui vẻ sao? Sư phụ cũng tồn tại giống như người bình thường, nhưng lại không hề giống người bình thường.

“Liny. Điện” là người Chu Thanh Thanh quen cách đây ba năm qua trò chơi cờ ca-rô trên QQ (=|=|), chính xác hơn, là sau khi Chu Thanh Thanh thua liền hai mươi ván (=|=|), mạnh mẽ quỳ gối trước kỹ thuật của Liny. Điện! (Xin hãy tin tôi, trong những trò chơi ngu ngốc như vậy đối với Chu Thanh Thanh mà nói, cờ ca-rô thực sự vô cùng kỹ thuật =|=|)|)

Sau đó, Chu Thanh Thanh mặt dày mày dạn đi thêm bạn người ta: “Đại thần, xin được kết bạn!” “Đại thần, xin được bái sư!” “Đại thần, em yêu anh!”

Người ta liên tục ba lần từ chối cô, Chu Thanh Thanh lại có thể vô liêm sỉ tiếp tục gửi lời mời kết bạn: “Anh không thêm tôi, tôi sẽ thêm cho đến khi nào anh thêm tôi mới thôi!” Khụ khụ, khi đó, QQ vẫn chưa có chức năng “Từ chối nhận thêm yêu cầu kết bạn của người này”...

Người bình thường gặp chuyện như vậy thì đều thỏa hiệp, huống hồ lại là một cô gái chủ động thêm bạn một chàng trai, bình thường căn bản chàng trai sẽ không bao giờ từ chối! Nhưng “Liny. Điện” thì khác, liên tiếp từ chối Chu Thanh Thanh mười tám lần! Cuối cùng mới cho cô thông qua, gửi cho cô một câu: “Ừm, tính nhần nại không tệ, da mặt cũng đủ dày.”

=|=|)|)

... Khụ khụ, tóm lại, hai người đã quen nhau như vậy. Từ đó về sau, thỉnh thoảng Chu Thanh Thanh lại chủ động đi tìm người ta, lúc nào tâm trạng của Liny. Điện tốt sẽ nói chuyện phiếm với cô vài câu, còn nữa lời nói lúc nào cũng ngắn gọn, tổng hợp, khái quát... Nói trúng tim đen.

Bọn họ không hề giống những người bạn bình thường có quan hệ tốt trên Internet, cả ngày không có việc gì cũng dính lấy nhau, trong ba năm, khoảng cách giữa hai người nhìn thì có vẻ như không gần bao nhiêu, nhưng Chu Thanh Thanh phát hiện ra, ba năm trôi qua, tình bạn trên Internet đa số đều phai nhạt, chỉ có “sư phụ” này đối với cô lúc nào cũng thờ ơ, “sư phụ” trong lúc cô nóng đầu thì giới cho cô gáo nước lạnh, trong lúc cô không biết giải quyết thế nào thì cho cô ý kiến trọng tâm nhất, trong lúc cô nhàm chán cũng có thể nghe cô lải nhải, luôn luôn duy trì liên lạc.

Mặc dù chỉ là ở trên mạng gọi đùa “sư phụ”, trước nay đối phương cũng chưa bao giờ thừa nhận “đồ đệ” mặt dày mày dạn là cô, nhưng thói quen của Chu Thanh Thanh chính là đã coi “sư phụ” là một người rất đáng tin cậy mà sùng bái, cô không có cách nào tiếp tục giả vờ hạnh phúc ở trước mặt anh ta, thế nhưng, cô càng không muốn nói ra sự thật đáng thương là mình đã thất hôn.

Cô vất vả lắm mới có thể nhiệt huyết, xúc động một lần, nếu để sư phụ biết, nhất định sẽ chế nhạo cô là “ngu xuẩn”, bây giờ cô không muốn nghe những lời đó một chút nào! Cô vất vả lắm mới có được một lần xúc động... Không được rút lui!

Hồi lâu sau cũng không còn thấy bên kia gửi tin nhắn tới, Chu Thanh Thanh liền tắt QQ.

Sau đó Chu Thanh Thanh vội vã triển khai “công tác chuẩn bị tình một đêm”: tắm rửa, đắp mặt nạ, còn có, lục tung tủ tìm một bộ quần áo gợi cảm nhất...

Ặc, nhưng hình như trang phục của cô chẳng có cái nào có thể gọi là “gợi cảm”. Vì kết hôn, trái lại Hàn Duệ còn mua cho cô không ít âu phục, đều để ở chỗ Hàn Duệ...

Vì vậy, cô chỉ có thể chọn quần soóc ngắn, cộng với một chiếc áo hai dây phong cách đáng yêu. Tuy nhiên hờ hang cũng không có nghĩa là gợi cảm, nhưng một bộ này so với những thứ khác – quần bò dài, áo sơ-mi ngắn tay, các loại trang phục công sở, thì còn tốt hơn nhiều...

Haiz, mười giờ rồi, sắp bị muộn rồi! Cuối cùng Chu Thanh Thanh đánh một lớp phấn mỏng và son môi vị dâu tây (=|=|)|), sau đó cầm túi xách và điện thoại đi ra ngoài. Hơn nữa còn đặc biệt hào phóng gọi taxi, bình thường cô đều đi xe buýt.

Ngồi trên xe taxi, Chu Thanh Thanh bắt đầu hối hận lúc trước không nên chọn bộ đồ này, giờ cô mới nhớ ra bạn tốt Dương Tư Tư đã từng nói, cô mặc quần áo phong cách dễ thương, kết hợp với gương mặt trắng mịn gọt người, chắc chắn sẽ có rất nhiều người tưởng cô mới mười tám tuổi! Nhưng cô chưa bao giờ mặc thế này đi ra ngoài, cho nên chưa thể nào nghiệm chứng, nhưng đúng thật là cô có gương mặt trẻ con, lúc đi công tác còn thường xuyên bị nhận nhầm là sinh viên hoặc học sinh cấp ba!

Cũng may lúc cô gửi bài tìm kiếm tình một đêm cũng không ghi mình bao nhiêu tuổi, cứ để cho đối phương nghĩ lầm cô là em gái ngây thơ cũng tốt... Không chừng đối phương sẽ kiêng kị vì cô quá nhỏ mà không dám xuống tay? Sau đó thì cùng đi ăn khuya... Theo như lời anh ta, coi như kết thêm bạn?

Lúc này đây, đầu nóng Chu Thanh Thanh lại khôi phục trạng thái bình thường, không hi vọng thật sự “tình một đêm” gì nữa... Trái lại thậm chí còn có một loại xúc động muốn đẹp đường hồi phủ.

Nhưng Đường Bá Heo có vẻ là người không tệ, lời lẽ rất phong độ, còn nói sẽ hoàn toàn tôn trọng ý của cô, nhưng kiểu người đó lại đi tìm con gái nhà người ta thì có phải không hay lắm?

Đang do dự, điện thoại trong tay cô chợt rung lên, chính là Đường Bá Heo! Chu Thanh Thanh căng thẳng nhận điện.

“Hi, mỹ nữ tôi tới rồi. Cô thì sao?” Đối phương có vẻ là một chàng trai sáng sủa, giọng nói réo rắt êm tai.

“Hả? À! Tôi, tôi cũng sắp đến rồi...” Chu Thanh Thanh nói lí nhí.

“Ha ha, vậy thì tốt, tôi chờ cô! Tôi còn tưởng mình bị cho leo cây rồi chứ!”

Hết chương 2

3. Chương 3

Khách sạn Kim Thái, khách sạn năm sao trong truyền thuyết, Chu Thanh Thanh chỉ biết đại khái nó ở hướng nào chứ cho tới bây giờ chưa từng đến. Được rồi, thứ lỗi cho cô chỉ là dân đen không hiểu biết, khách sạn tốt nhất mà cô đã từng ở cũng chỉ đến bốn sao mà thôi, mà cũng chỉ ở một đêm, lần đó còn là do cô đi công tác cùng với lãnh đạo trực tiếp là Hàn Duệ nên mới được hưởng đãi ngộ đó...

Ặc, tại sao lại nhớ tới anh ta.

Chẳng còn cách nào, ai bảo cô và Hàn Duệ là tình yêu văn phòng cấm kị cơ chứ... Trong một năm đó, giữa hai người đã thật sự có rất nhiều thứ. Xem ra, cô không chỉ phải lo lắng sắp tới sẽ ở đâu, mà còn có một vấn đề lớn hơn nữa cần phải lo: đổi công việc!

Mà cô lại có thể đem một trăm đồng bạc cuối cùng đi gọi taxi rồi! Đúng là quá quá quá... Quá xa xỉ! >_

Nghĩ tới tình hình kinh tế của mình, Chu Thanh Thanh bất giác cảm thấy đau lòng, nếu lát nữa tình một đêm, đối phương mà đòi phí trọ chia theo kiểu AA (*) thì làm thế nào? Chu Thanh Thanh cực kỳ nghĩ.

(*) AA: chia đều

Mang theo nỗi lo âu đó, taxi của Chu Thanh Thanh đã lẻ mà lẻ về để lại trước khách sạn Kim Thái. Sau khi ngừng đầu xác nhận bốn chữ huy hoàng “Khách sạn Kim Thái”, ánh mắt Chu Thanh Thanh bắt đầu đảo loạn bốn phía, tìm kiếm đối tượng tình một đêm của cô – Đường Bá Heo.

Nhưng nhìn khắp xung quanh vài vòng, không phát hiện “đối tượng khả nghi” nào cả? Trong lòng Chu Thanh Thanh lại bắt đầu đấu tranh trong im lặng: nếu bây giờ viện cớ có việc đột xuất mà bỏ chạy thì có sao không? ... Thế nhưng mọi người còn chưa gặp nhau mà đã chuồn mất, chẳng phải lãng phí tiền cô đi taxi tới đây sao? >_

Đột nhiên có người ở phía sau vỗ vai Chu Thanh Thanh: “Hi!”

Chu Thanh Thanh giật mình hoảng sợ, theo phản xạ định nhảy sang bên cạnh, đồng thời giơ nắm tay tạo thành tư thế phòng ngự: “Ai đó? Chị đây đã từng học môn vật rồi đấy!”

Đúng là hồi học đại học, có một kì cô đã chọn học thể dục là môn vật... Nhưng mà, đa số mọi người chỉ đến làm vài động tác đơn giản, cô còn phải thi lại ba lần, thầy giáo dạy môn vật còn vô cùng không vừa lòng, nói: “So với mấy lần trước thì có tiến bộ hơn một chút, nhưng mà, động tác của em vẫn có ba chỗ không đạt tiêu chuẩn! Thôi thôi, tan học đi, tôi cũng muốn về nhà ăn cơm, cho em qua...”

Khụ khụ, thế cho nên, lúc Chu Thanh Thanh nói những lời này, thực ra rất chột dạ, chỉ để hù dọa người mà thôi, thế nhưng, nhìn vóc dáng của cô, chiều ột mét năm mươi chín (cô gái nào đó cứ một mực tự xưng là một mét sáu mươi), nặng bốn mươi hai cân rưỡi, sức thuyết phục thực sự không lớn...

Quả nhiên, người đàn ông kia chỉ ngón tay về phía cô, không hề khách khí cất tiếng cười to: “Ha ha ha... Nhìn vóc dáng nhỏ bé này của cô, còn đòi vật lộn?”

Chu Thanh Thanh xoay người, trông thấy dưới ánh đèn nê-ông lập lòe, một người đàn ông môi hồng răng trắng, đẹp trai, tao nhã, tươi cười như ánh mặt trời xuất hiện trong tầm mắt. Ôi mẹ ơi, đúng là kiểu mặt trắng nho nhã đẹp trai! Trang phục đen trắng rất thời thượng, còn có một chút hương vị du côn, nhìn là biết cách ăn mặc của các cậu ấm. Khí chất tao nhã, công thụ đều thích hợp, chắc chắn, thực không tệ!

Chu Thanh Thanh ngượng ngùng thu hồi tư thế võ thuật, sau đó lui lại một bước: “Anh đẹp trai, chúng ta quen nhau sao?”

Tên này không phải là Đường Bá Heo phong lưu kia đấy chứ? Nhìn có vẻ giống trong ảnh, chỉ có điều, người thật còn đẹp trai hơn trong ảnh nhiều, thực sự rất có tiềm năng “phong lưu”!

Nhưng mà, hoa hoa công tử gì đó, đã từng trải qua nhiều người phụ nữ, anh ta sẽ không mắc cái bệnh gì đó bắt đầu bằng chữ A chứ? Bằng không thì bên cạnh thiếu gì người đẹp, sao phải lên mạng tìm tình một đêm?

Quả nhiên, tên kia vất vả lắm mới ngừng cười được, móc từ trong túi ra một chiếc điện thoại siêu mỏng, ngón tay thon dài đẹp để bấm rất nhanh, điện thoại trong túi nhỏ treo trên cổ tay Chu Thanh Thanh sung sướng reo lên...

Người đàn ông đẹp trai lịch sự tao nhã nhìn cô, như cười mà không phải cười: “Cô nói xem tôi là ai? Cô nương bé nhỏ Thanh Thanh Tử Khâm.”

Tuy đã sớm đoán được đáp án, nhưng sau khi chính tai nghe được, Chu Thanh Thanh vẫn nhịn không được lui lại phía sau một bước rất lớn: “Anh, anh là Đường Bá Heo!”

Cố ý ra vẻ nho nhã còn chưa tính, sao phải thêm chữ “bé nhỏ” vào sau cô nương làm cái gì, trông mặt mà bắt hình dong cái gì, ghét nhất!

Cô gái nào đó hồn nhiên quên chính mình mới là “trông mặt mà bắt hình dong”, mới lựa chọn người ta làm đối tượng tình một đêm... o()o

Đường Bá Heo tiến đến hai bước, cười hi hi lộ ra hàm răng trắng đẹp đẽ: “Đúng vậy, diện mạo của tôi cô thấy thỏa mãn chưa? Có cảm thấy tôi đẹp trai bất ngờ không? Ha ha ha ha... Nhưng mà, cô cũng vượt quá dự đoán của tôi, cứ tưởng gái già nhà quê, cổ lỗ, giả vờ chững chạc chứ, không ngờ lại là nữ sinh to mồm... Có phải bạn trai cô chán vì cô quá ngây thơ, tùy tiện, ấu trĩ, ngốc nghếch, lòng dạ hẹp hòi, không biết đạo lý @#%&*... không hả?”

Tôi giận! Meo cái con mèo! Chu Thanh Thanh cũng tiến lên phía trước một bước, trừng lớn hai con mắt to tròn, mở miệng mắng như nổ thuốc súng: “Anh là cái đồ đàn ông tự cho là đúng, cợt nhả, mắt có đờm, anh dựa vào đâu mà nói như vậy? Con mắt nào của anh đã từng thấy bà đây ngây thơ, tùy tiện, ấu trĩ, ngốc nghếch, lòng dạ hẹp hòi, không biết đạo lý @#%&*... hả?”

“Chu Thanh Thanh, hai người đứng gần như thế làm cái gì?!” Một giọng nam vô cùng dễ nghe, âm trầm, từ tính, có thể so với giọng của người dẫn chương trình nam trên chuyên mục radio kể chuyện đêm khuya, vang lên bên tai Chu Thanh Thanh cách đó không xa.

Suy nghĩ duy nhất trong đầu Chu Thanh Thanh là: nguy rồi, đúng lúc đi gặp đối tượng tình một đêm lại có thể đụng phải người quen... Mất mặt quá... Sau đó là: ô, giọng nói này nghe rất lạ... Cô rất nhạy cảm với âm thanh, giọng nói dễ nghe như vậy, nếu là bạn bè chắc chắn cô phải nhớ rõ! Cực kỳ chậm chạp quay đầu về phía vừa cất lên tiếng nói...

Hết hồn! Quá đẹp, tinh tế, đẹp lạnh lùng, quý phái, kẻ gây tai họa... Mỹ nam cao cấp a a a!!! A a a ~, không biết anh ta là nữ vương công, hay là yêu nghiệt thụ đây?

Nhưng mà, cô khẳng định, trong danh sách người quen tiêu biểu của cô chắc chắn không có mỹ nam này!

Vừa rồi nhất định cô đã nghe nhầm, thực ra mỹ nam này đến tìm Đường Bá Heo rồi, chẳng lẽ hai người bọn họ là một đôi? Nhưng mà, cả hai người xem ra khí chất công thụ đều thích hợp, rốt cục ai là công ai là thụ đây? Ánh mắt lửa nóng của Chu Thanh Thanh trong lúc đó đã đảo qua đảo lại không biết bao nhiêu lần giữa mỹ nam và Đường Bá Heo... Cuối cùng khẳng định, chàng trai không biết tên kia khí chất tương đối mạnh hơn một chút! Coi như là tiểu công!

“Chu Thanh Thanh! Em qua đây cho anh!” Mỹ nam không biết tên lại mở miệng, ngữ khí rất không kiên nhẫn.

“Hả?” Chu Thanh Thanh há hốc miệng, lần này chắc chắn cô không nghe lầm, hình như mỹ nam không biết tên thật sự vừa gọi tên cô.

Đường Bá Heo ở phía đối diện chỉ một ngón tay vào mỹ nam không biết tên, khó hiểu hỏi cô: “Người quen của cô à?”

Chu Thanh Thanh chấn động: ... Đường Bá Heo cũng không biết mỹ nam không biết tên!

Lẽ nào, mỹ nam này là bạn học tiểu học / cấp hai / cấp ba nào đó của cô, lâu năm xa cách không gặp, anh ta lớn lên đã trở mã thành mỹ nam tuyệt sắc, hơn nữa còn nhận ra cô không khác mấy so với hồi tiểu học? (Đại học cơ bản đã định hình, không có khả năng biến đổi, cho nên có thể loại trừ)

Chu Thanh Thanh dè chừng mở miệng hỏi thăm: “Mỹ nam, xin hỏi xu hướng giới tính của anh là?”

Vừa nói xong, Chu Thanh Thanh đã muốn cắn đứt lưỡi mình, rõ ràng cô muốn hỏi là “Xin hỏi quý danh của anh là?” (*)

(*) xu hướng giới tính: [xìng-xiàng] – quý danh: [gui-xìng] – có một âm giống nhau

Vốn tưởng rằng mỹ nam không biết tên sẽ nổi giận, ai ngờ, vượt quá dự đoán của Chu Thanh Thanh, mỹ nam tao nhã bước tới, đứng bên cạnh Chu Thanh Thanh, sau đó nở nụ cười không biết phải làm gì, nói với Đường Bá Heo: “Ha ha, cô nhóc này là vậy đấy, chỉ thích nói năng linh tinh, anh đừng để ý!” Sau đó ngược lại, dùng ánh mắt vô cùng dịu dàng, nuông chiều nhìn cô: “Còn giận anh à? Được rồi, đều là tại anh không đúng, anh biết sai rồi, đừng làm loạn nữa, cùng anh về nhà được không?”

Chu Thanh Thanh vừa mở miệng: “Chúng ta...” Quen nhau sao?

Chưa dứt lời, cô đã bị mỹ nam đột nhiên chuyển thành ngữ điệu nghiêng răng nghiêng lợi chèn ép: “Chu Thanh Thanh, em thật đúng là càng ngày càng to gan, dám ở sau lưng anh lên mạng tìm, tình, một, đêm! Về nhà xem anh xử lý em như thế nào!” Dứt lời liền kéo tay Chu Thanh Thanh.

Chu Thanh Thanh theo phản xạ muốn giãy ra – đừng tưởng bộ dạng anh đẹp trai là có thể sàm sỡ bà đây! Lại phát hiện sức lực của cô quá nhỏ bé, căn bản không giãy ra nổi!

Đường Bá Heo lại còn có thể ở bên cạnh phụ họa theo: “Cô nhóc này mắt nhìn không tề nhỉ, sắc đẹp của bạn trai cô rõ ràng còn hơn bản thiếu gia! Tôi nói thử nhé, nhất định là cô nhóc này không hiểu chuyện, giận đối với bạn trai... May mắn cho cô gặp được bản thiếu gia phẩm hạnh tốt là tôi, nếu lỡ cô gặp phải ông già xấu xa nào đó thì làm thế nào? Nhưng mà bạn trai cô cũng tới rất kịp thời

xem ra anh ta rất quan tâm đến cô! Cô nhóc thật may mắn ~ mau cùng người đàn ông của cô về nhà đi ~!” Cuối cùng còn rất vô sỉ khoát khoát tay đuổi cô.

Chu Thanh Thanh hoàn toàn nổi giận: “Anh ta không phải người đàn ông của tôi! Tôi căn bản không quen biết anh ta!” Xong rồi xong rồi, mỹ nam này được cái mã sáng sủa đẹp như vậy, không ngờ lại mắc bệnh tâm thần!

“Chu Thanh Thanh, em muốn anh mang chuyện em lên mạng tìm tình một đêm công khai cho tất cả mọi người sao?” Mỹ nam cúi người, thấp giọng nói nhỏ bên tai cô. Đường Bá Heo ở bên cạnh nhìn lại thành cảnh tượng đôi tình nhân thân mật.

Chu Thanh Thanh giật mình, chẳng lẽ tên này thật sự là người quen của cô sau mười tám năm đã hoàn toàn thay đổi? Sao lại biết chuyện cô lên mạng tìm tình một đêm? Nhưng mà, dùng bộ não dung lượng có hạn của cô không thể nào nghĩ ra được, để tí nữa nói sau! >__

Chu Thanh Thanh cũng phát tay với Đường Bá Heo, khóc không ra nước mắt: “Anh đẹp trai, anh đi đi... Là tôi sai, không nên làm chậm trễ thời gian quý giá của Heo thiếu gia ngài!”

“Heo thiếu gia cái gì, tôi rõ ràng là họ Đường nhé, cô mới chính là Heo tiểu thư (*)! Chu Thanh Thanh đứng không, hì hì, tôi nhớ kỹ rồi. Ừm, không phải tôi đã nói từ trước rồi đấy thôi, coi như kết thêm bạn bè ~!”

(*) Họ Chu = Trư

Đi được vài bước, Đường thiếu gia lại quay đầu lại, chớp chớp đôi mắt xinh đẹp: “Cô nhóc à, bạn trai cô xem ra chất lượng rất tốt, cho dù anh ta không chê cô, cô cũng không chắc chắn giữ được đâu... Nếu ngày nào đó cô bị anh ta vứt bỏ, hoan nghênh tới tìm tôi ~ lòng của anh trai cô mãi mãi luôn rộng mở chờ cô, ha ha ha...”

Hết chương 3

4. Chương 4

Chu Thanh Thanh đưa mắt nhìn bóng lưng Đường Bá Heo xa dần, tuy những lời kiêu căng của anh ta hơi khiến người ta chán ghét, nhưng vẫn có thể thấy anh ta là một người rất không tệ! Cho dù không có mỹ nam này xuất hiện giữa đường ngăn cản, anh ta thực ra cũng không biết phải làm gì với cô?

Chẳng lẽ anh ta cố tình cứu vớt cô, vì xúc động mà “lầm đường lạc lối” (? =__=||), “ngốc nghếch” (? =__=||) “thiếu nữ” (? =__=||), cho nên mới cố tình hạ thấp bản thân đến chấp nhận lời đề nghị? Bỏ đi về ngoài công tử đào hoa phóng túng, thực ra là một tâm hồn thiện lương! Phong lưu nhưng không hạ lưu! Thật sự là người quá quá quá... tốt!

Cảm động đến mức hai mắt đầm lệ ing... ~(>__

Trong lúc đó, mỹ nam vừa rời khỏi đường có quan hệ với cô, giờ lại đang ra về ghét bỏ buông tay cô ra, đứng cách ra một khoảng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng thờ ơ, giễu cợt nói: “Thế nào, mới gặp một lần mà đã lưu luyến người ta không nổi rồi sao? Không phải cô nhìn bề ngoài tên nhóc kia khá được nên lại ‘nhất tiện chung tình’ [1] với hắn rồi đấy chứ? – Đúng rồi, tôi nói ‘tiện’ chính là ‘bị coi thường’ đó.”

[1] nhất tiện chung tình: ám chỉ người phụ nữ sau khi một lần bị đàn ông coi thường lại đem lòng say mê. Chơi chữ từ câu ‘nhất kiến chung tình’.

Chu Thanh Thanh không thể bình tĩnh nổi: “Tôi thừa nhận là tôi bị coi thường, nhưng xin hỏi chuyện đó thì có liên quan gì tới anh? Anh là cái gì của tôi? Không biết gì thì đừng có nói! Còn nữa, nếu bàn về sắc đẹp, ngài đây so với anh đẹp trai lúc này còn xuất sắc hơn vài phần! ~ Chậc chậc, nhìn làn da anh này, quả thực còn trắng hơn, mịn hơn cả da con gái là tôi đây! ~ Nếu nói tôi ‘nhất tiện chung tình’, vậy thì phải vừa ý mỹ nam anh đây mới đúng!”

Ặc, các tế bào tên là diên cuồng trong cơ thể cô gái nào đó bị kích động bắn ra... Đại khái là do cũng lờ mờ cảm thấy mỹ nam không biết tên này thực sự rất có thể là người quen của cô, chỉ là cô tạm thời không nhớ nổi, chắc chắn sẽ không làm hại cô, cho nên Chu Thanh Thanh mới dám làm càn như vậy.

Mỹ nam nở nụ cười, cười đến tuyệt đẹp, mê người, còn “hừ” khẽ một tiếng tỏ vẻ vô cùng khinh thường cô.

Chu Thanh Thanh tự động giải nghĩa ý tứ trong một tiếng “hừ” này của mỹ nam đại gia: quỳ gối trước quần Tây của bản vương trước mặt bao người, cô thật đáng thương!

Ồ ô, tên này tại sao đến một động tác “khinh bỉ” mà cũng làm thành tao nhã đẹp mắt như vậy! Làm sôi trào máu sói trong người cô, hu hu hu

!

Mỹ nam chán ghét lui lại phía sau một bước, “Này, mau đem nước miếng dơ bẩn của cô tránh xa tôi ra, còn nữa, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt mê trai ngu ngốc đó! Không ngờ cô mặt dày quá mức, thần kinh, không có não, đáng ghét, bản lĩnh cũng chỉ ở cái hạng đó!”

Chu Thanh Thanh vẫn đang mộng du trong trạng thái hư không: mỹ nam này đẹp trai quá là đẹp trai, nhưng sao lời nói lại ác độc như vậy? Lời nói của mỹ nam này rõ ràng quá ác độc, nhưng sao vẫn thấy đẹp trai thế này?

Cô ghét nhất là những tên đàn ông ngông cuồng, ăn nói không nề nang người khác! Cô thích nhất đàn ông diện mạo đẹp đẽ, khí chất mạnh mẽ, oai phong!

Hai loại người này, đồng thời xuất hiện trong cùng một người, phải làm thế nào?

Liếc qua Chu Thanh Thanh, phát hiện cô vẫn còn đang ngây người, vẻ mặt mỹ nam vô cùng không kiên nhẫn, mở miệng lần nữa: “Nếu như cô vừa ý tên vừa rồi như thế thì gọi điện cho hắn ta quay lại, cùng hắn đi thuê phòng là được rồi... Coi như tôi xen vào việc của người khác.” Bỏ lại một câu nói như vậy, mỹ nam xoay người đi về một hướng khác.

Phát hiện đối tượng khiến lòng cô vô cùng xoắn xuýt lại đang định bỏ đi, Chu Thanh Thanh cuối cùng cũng hoàn hồn, hành động trước tiên là xông tới, từ phía sau ôm lấy... đuôi mỹ nam!

“Không được đi!

”

Mỹ nam – à, tên anh là Lâm Diễm. Lâm Diễm ôm trán, gân xanh trên trán nổi lên, “... Vị tiểu thư này, tôi nghĩ chúng ta chẳng hề quen nhau, phiền cô bỏ móng vuốt của mình ra khỏi đuôi tôi, cảm ơn!”

“Không được, không thể thả! Tôi quyết định, tôi phải tóm lấy anh! Ha ha ha ha...” Ông trời rõ ràng đã sắp xếp một mỹ nam cao cấp như vậy xuất hiện trước mặt cô, chắc chắn thượng đế có dụng ý sâu sắc! Cô nhất định không thể phụ lòng mong đợi của quần chúng!! (*ông trời = thượng đế = quần chúng. . . Hả? =_ =*///)

“... Tại sao?”

Chu Thanh Thanh vẫn ôm chặt đuôi mỹ nam, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Nghe nói, khi bị thất tình, cách tốt nhất là bắt đầu một đoạn tình cảm mới! Sở dĩ tôi đau lòng như vậy là vì đã mất đi một người đàn ông coi như chất lượng tốt trong mắt quần chúng! Cái gì gọi là nước chảy chỗ trũng, người thường đi chỗ cao, miễn là tìm được một người đàn ông còn chất lượng hơn người đã vứt bỏ tôi, như vậy chẳng phải tôi buồn bán có lời sao?”

“... Chuyện này thì có liên quan gì đến tôi?” Lâm Diễm lập tức có một loại linh cảm không tốt lắm, nhớ ngày đó, trên Internet, cô cũng cứ bám lấy anh như vậy... Từ đó về sau, cô tồn tại như một miếng kẹo da trâu kiên cường, khiến anh không thể nào quăng đi được...

“Thượng đế đóng lại một cánh cửa đồng thời cũng sẽ mở ra một cánh cửa sổ, quả nhiên là như vậy, đêm nay để tôi liên tiếp gặp được hai người đàn ông xem ra còn vượt trội hơn cả chồng trước của tôi! Mà hai người đàn ông này lại còn xuất hiện cùng một lúc, vốn tôi không định chọn anh... Thế nhưng mà, anh đã đuổi người kia đi mất rồi... Tôi đành phải chấp nhận tạm vậy

!”

“...” Vậy là, linh cảm của anh đã trở thành sự thật? Lại còn “chấp nhận tạm”! (_)

Lâm Diễm phát hiện, anh vứt bỏ giấc ngủ an nhàn, thoải mái, nửa đêm lại đi ra ngoài “cứu” cô gái này từ quyết định “tình một đêm”, là một sai lầm cực lớn! Căn bản cô hoàn toàn không cần người cứu – không biết rốt cục cô có bao nhiêu sợi dây thần kinh bị lệch, mạnh mẽ đến mức khiến cho ngọn lửa ham muốn của tất cả đàn ông biến thành lửa giận, công hiệu vô cùng thần kỳ!

Mỹ nam rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng: “Cô gái chết tiệt, cô biết tôi là ai không? Cô biết tôi là hạng người gì sao? Cô là đầu heo à! Có tin tôi sẽ bắt cô vào trong khách sạn, tiền dâm hậu sát không!” [2]

[2] tiền dâm hậu sát: hiếp xong rồi giết >

Chu Thanh Thanh nghe thấy vậy quả nhiên sợ hãi hơi hơi rụt cổ, sau đó buông lỏng tay, đứng dậy nhảy đến trước mặt anh, chớp đôi mắt to tròn, làm vẻ mặt đáng thương mặc cả cò kè: “Có thể... chỉ dâm không sát được không? Mặc dù người ta ai cũng phải chết, nhưng mà tôi vẫn còn trẻ, vẫn chưa muốn chết đâu...”

Lâm Diễm bắt đầu cảm thấy đầu rất đau, xem ra cô cho là anh chỉ đang nói miệng hù dọa? ...

Bất chợt, Lâm Diễm kéo phắt Chu Thanh Thanh vào ngực mình, một tay đưa lên siết eo cô, một tay giữ sau gáy, sau đó, cúi người, mạnh mẽ hôn xuống. Một loạt động tác trôi chảy như nước chảy mây trôi.

Quả nhiên, Chu Thanh Thanh bị một trận “tập kích” này làm cho hoảng sợ, mắt tròn tròn không biết phải làm gì.

Lâm Diễm thành thạo dùng lưỡi tách hai hàm răng của cô, điên cuồng giày vò đôi môi cô, cướp đoạt lấy nước bọt thơm ngọt trong miệng cô... Bàn tay vốn đặt trên vòng eo nhỏ nhắn của cô bắt đầu xấu xa di chuyển lên phía trên, động tác vuốt ve vô cùng mờ ám, vì cô mặc áo hai dây nên nửa phần lưng da thịt mềm mại hoàn toàn bị lộ ra...

“Ưm ưm ưm...! ...” Buông tôi ra.

“Ưm ưm ưm ~!” Thật dễ chịu ~!

“Ưm... ưm!” Á... Đau quá!

“Ưm...!” Tôi không thả được, này!

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Lâm Diễm cũng buông cánh môi đã hơi sưng đỏ của Chu Thanh Thanh ra, đôi môi đỏ mọng vẽ nên một nụ cười xấu xa: “Biết sợ chưa? Tôi không chỉ đang hù dọa cô thôi đâu.” Đầu lưỡi đỏ khê liếm hàm răng trắng như tuyết, “Tôi sẽ, ăn sống cô, từng miếng, từng miếng!”

Hương vị của cô cũng không tệ, trong lành, tự nhiên, ngọt ngào... Thực sự khiến người ta bất ngờ khi phát hiện ra.

Cô gái này mặc dù ăn nói ngây ngô, ngốc nghếch, nhưng không thể phủ nhận, thực sự rất mềm mại, rất mê người, thật ngon lành...

Làm sao bây giờ? Anh hình như lại ăn tủy trong xương mới biết nó ngon... Chẳng lẽ nguyên nhân là vì anh đã cầm dục quá lâu, cho nên khi nhìn thấy một cái đầu heo nái – hay là heo nọc, lại tưởng rằng cô có thể sánh với Điêu Thuyền? Thật quái lạ

Năng lực kiểm chế của anh gần đây rõ ràng rất tốt, nhất định là vì cô gái này bình thường cũng hay tiếp xúc, bấm dính lấy anh, khiến anh liếc mắt nhìn các cô gái khác cũng lưỡi, cho nên mới có loại cảm giác kì quái này?

Lâm Diễm đang định đẩy cô gái nào đó ra, sau đó về nhà tắm nước lạnh rồi đi ngủ, ai ngờ đầu heo nào đó, à không, cô gái nào đó, dưới cái nhìn của anh, từ hô hấp bình ổn lại trở nên cảm giận bất bình: “Cường hôn là không đúng, anh có biết không hả? Hừ hừ, tôi cũng muốn hôn lại! Không thì tôi sẽ bị thiệt...” Sau đó lại chủ động đưa cánh môi đã hơi sưng đỏ của cô lên, hàm răng lộn xộn cắn loạn trên môi anh...

Giống như một con mèo nhỏ, cọ chỗ này một chút, chỗ kia một chút, cọ khiến trong lòng anh cũng cảm thấy ngứa ngáy, trong người dần dần toát lên nỗi khát vọng khó tả nào đó...

Hóa ra, cô gái nào đó thần kinh không ổn định, ngoại trừ việc có thể làm lửa ham muốn của đàn ông biến thành lửa giận, còn có thể khiến cho lửa giận của đàn ông biến thành lửa ham muốn – nửa câu đầu chỉ là suy đoán của anh, nửa câu sau lại là anh đang thử nghiệm chân chân thật thật tại giây phút này.

Thật vất vả mới lại có thể buông ra cánh môi mềm nhàn nhạt vị dầu tây của cô, giọng nói của Lâm Diễm trở nên khàn khàn khác lạ: “Chu Thanh Thanh, cô thật sự đã hai mươi tư rồi hả?”

Bộ dạng của cô thoát nhìn thực sự giống như chỉ mới mười tám... Chẳng trách tên đàn ông lúc này một mực gọi cô là cô nhóc. Dùng trực giác đàn ông của mình, anh có thể cảm nhận tên đàn ông họ Đường vừa rồi chắc chắn là một tên công tử trắng hoa, sở dĩ không chính thức ra tay với Chu Thanh Thanh, là vì hẳn không coi Chu Thanh Thanh là đàn bà, mà chỉ xem cô như một cô nhóc con giận dỗi.

“Đúng vậy... Hôm nay chính là sinh nhật hai mươi tư tuổi của tôi... Ô, làm sao anh biết tôi hai mươi tư tuổi? Tại sao lại còn biết tên tôi là Chu Thanh Thanh?”

Lâm Diễm cười đầy ý tứ hàm súc: “Bởi vì trên QQ của cô, những lời nhắn kia có vẻ là của bạn bè cô để lại, hoặc gọi cô là heo, hoặc gọi cô là Thanh Thanh... Cho nên, rất dễ đoán mà.”

“Trên Q đó của tôi không thêm bạn quen ở ngoài đời mà...” Rốt cuộc mỹ nam này lại lịch thể nào đây?

“Cái này, sau này từ từ tôi sẽ nói cho cô biết. Trước tiên cô nói cho tôi biết, đêm nay cô đi ra ngoài là muốn làm gì?” Hiện giờ anh có chuyện quan trọng hơn cần làm...

“Không phải anh cũng biết sao, For One Night đó!”

“Vậy được, chúng ta đi thuê phòng!”

5. Chương 5

“Thuê thuê thuê... thuê phòng?” Chu Thanh Thanh hoàn toàn bị hai từ này làm cho vô cùng chấn động!

Đôi mắt hẹp dài đẹp đẽ của Lâm Diễm, ánh sáng trong con ngươi đen nhánh giữa đêm tối trở nên đẹp đến lay động lòng người, đáng vẻ tươi cười nhẹ nhàng mà mê hoặc: “Không phải cô vừa mới nói muốn tóm lấy tôi sao, chẳng lẽ cô chỉ tùy tiện nói chơi? Hay là, cô cảm thấy tôi không đủ phù hợp với yêu cầu của cô?”

Chu Thanh Thanh cảm giác như bị chèn ép dưới “sóng điện mỹ nam”, vốn đầu óc đã không sáng sủa lắm giờ lại càng trở nên trì độn: “Không, không phải, anh thực sự quá quá quá phù hợp với yêu cầu của tôi!... Đến bây giờ tôi vẫn có một loại cảm giác rất không chân thực, còn tưởng là mình đang nằm mơ!”

“Đúng vậy, cô chính là đang nằm mơ! Vậy thì, cô có muốn tỉnh lại ngay bây giờ không? Cô muốn đi cùng tôi đến khách sạn thuê phòng, kéo dài thêm giấc mộng đẹp này, hay là lập tức gọi xe về nhà, tắm rửa rồi đi ngủ hả?”

Đi thuê phòng cùng mỹ nam là tình huống kiểu gì? Ánh đèn mập mờ, giường lớn KINGSIZE, tranh mỹ nam tắm, sau đó cái kia màu đỏ... Khụ khụ, Chu Thanh Thanh chỉ tưởng tượng thôi đã thấy muốn chảy máu mũi. Bây giờ gọi xe về nhà?... Cô chỉ có thể nghĩ đến bát mì tôm tối nay ăn xong vẫn còn bày trên bàn chưa rửa. >_

Cái ổ cũ nát + bát mì ăn xong chưa rửa PK khách sạn năm sao cao cấp + mỹ nam cao cấp, ai thắng ai thua? Nói thừa, còn phải hỏi.

Nhưng cô thật sự không nghĩ ra mình có chỗ nào đáng giá để mỹ nam này phải “chịu thiệt”, cô muốn tài không có tài, muốn sắc không có sắc. Chính vì thế mới càng kì lạ! Lý trí còn sót lại nói cho cô: trái đất này làm gì có mỹ nam miễn phí đưa tới cửa! o()o

Nhìn ra được Chu Thanh Thanh đang đấu tranh, Lâm Diễm cảm thấy cần thiết phải cho thêm một liều thuốc mạnh nữa, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đã mất kiên nhẫn: “Chu Thanh Thanh, có sắc tâm mà không có can đảm là không được, sự phụ của cô đã từng nói với cô, lúc cần ra tay thì phải ra tay chưa?”

Sự phụ có từng nói như vậy hay không cô cũng không nhớ rõ, nhưng mà, những lời này lại rất giống phong cách nói chuyện của sự phụ!

Sư phụ trong lòng Chu Thanh Thanh tồn tại giống như một thần tượng, cô luôn luôn cho rằng: một, sư phụ nói gì, đều đúng; hai, nếu sư phụ sai, mời xem lại điều thứ nhất. =_=_

Quan niệm này đã ăn sâu bén rễ, khiến Chu Thanh Thanh không chút do dự nghiêng về xu hướng “sắc tâm”. Chu Thanh Thanh hoàn toàn không chú ý tại sao mỹ nam không biết tên này lại biết được cô có một “sư phụ”, ngữ khí mất kiên nhẫn và thần thái hờ hững đó, như thể nói như vậy là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng, Chu Thanh Thanh cảm thấy cô vẫn cần phải nói rõ một chút: “Tôi tôi tôi, tôi cho anh biết, tôi không có tiền! Anh đừng tưởng lừa được tôi! Đến ngay cả phí trọ tôi cũng không trả nổi đâu!”

Lâm Diễm mặt đầy vạch đen... _-||| không ngờ ngay tại lúc này, cô gái kia lại lo lắng vấn đề nhàm chán đó, mà không phải là chuyện mình sắp bị ăn sạch...

Cô thật ngu ngốc, sớm muộn sẽ bị người ta lừa gạt, vậy thì anh cũng không cần khách khí! So với bị người khác lừa gạt, không bằng bị anh lừa gạt! Vất vả lắm mới gặp được một cô gái có thể khiến anh một lần nữa nhắc tới “ham muốn”, sao có thể không lừa gạt lên giường thử!

(khụ khụ, về phần nguyên nhân Lâm mỹ nam không “ham muốn” nổi với các cô gái khác, sau này từ từ sẽ nói tới)

Vì vậy, Lâm Diễm cũng bất chấp lại phóng ra sóng điện mỹ nam gì đó, kéo phắt cổ tay Chu Thanh Thanh, đi thẳng vào cổng lớn tráng lệ của khách sạn Kim Thái.

Khách sạn Kim Thái, trước bàn tiếp tân.

“Á, nhìn kia, bên kia có phải là điện hạ không?” Mỹ nữ lễ tân Giáp trước bàn tiếp tân ra hiệu cho bạn đồng nghiệp nhìn đôi nam nữ vừa đi vào cửa lớn.

Mỹ nữ lễ tân Ất trước bàn tiếp tân: “Ở đâu ở đâu? Á, giống thật đấy, ôi!”

Sau khi đôi nam nữ đã đến gần hơn một chút, mỹ nữ lễ tân Ất kinh ngạc hô lên: “Không phải, kia căn bản chính là điện...”

Lâm Diễm bước thêm vài bước đường như đã nghe được gì đó, ngẩng đầu, một ánh mắt như phi đao cảnh cáo bay tới. Mỹ nữ lễ tân Ất lập tức ngậm miệng, sau đó bày ra dáng vẻ tươi cười ngọt ngào: “Tiên sinh, tiểu thư, buổi tối tốt lành. Xin hỏi hai vị cần phục vụ gì?”

Lâm Diễm cũng hé ra nụ cười mê người, móc từ trong ví tiền ra chiếc thẻ VIP khách quý: “Một phòng tốt nhất, cảm ơn.”

Lâm Diễm nhận thẻ phòng xong lập tức kéo Chu Thanh Thanh quay người rời đi. Mỹ nữ lễ tân Giáp vẫn còn đang thất thần, miệng không hiểu sao lại thều thào: “Điện điện điện... điện hạ! Tôi lại có thể gặp được điện hạ ở khoảng cách gần như vậy aaa!”

Tiến vào thang máy, Chu Thanh Thanh vẫn nắm chặt ống tay áo Lâm Diễm không chịu buông ra, dân đen chưa từng thấy nơi xa hoa cùng với bản tính mù đường khiến cô cảm thấy bối ngỡ trong không gian tráng lệ này, trong lòng tràn ngập bất an. Nhớ tới vẻ mặt quái dị của cô gái lễ tân ban nãy, Chu Thanh Thanh khó hiểu hỏi: “Tại sao cô lễ tân ở dưới đại sảnh lúc nãy lại nhìn chúng ta bằng ánh mắt kì quái như thế? Giống như gặp quỷ vậy...”

Lâm Diễm thản nhiên nói: “Đại khái là cô ấy quá kinh ngạc khi thấy người đẹp trai như tôi mà lại vừa mất cô gái chẳng có gì thu hút như cô.”

Hả? Chu Thanh Thanh xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu: “Thật xin lỗi, hại anh bị người ta khinh bỉ...”

Lâm Diễm tâm tình đang rất tốt, khoe miệng khê cong lên, đây đại khái là lời xin lỗi kỳ quái nhất mà anh đã từng nhận. Đưa tay vào rùi cái đầu đang cúi thấp: “... Không sao.”

Trong lòng bỗng bắt đầu có chút áy náy, anh vốn định đến “cứu” cô, định mắng cho cái đầu dần dần của cô tỉnh ra, không ngờ chính anh lại thành kẻ xấu xa lừa cô lên giường... Dùng cô một lần, để thử nghiệm xem anh thực ra không phải ngoài cô gái kia thì “không được”, có phải hơi quá đáng hay không...

Anh biết rõ, anh không yêu cô. Chỉ là... không cảm thấy chán ghét mà thôi. Đàn ông trước giờ cũng không phải vì yêu mà chỉ vì bản tính động vật.

Ding, cửa thang máy mở ra, lúc này Chu Thanh Thanh mới để ý gian phòng của bọn họ là ở tầng trên cùng. Hình như, tầng cao nhất đều là các loại phòng tổng thống gì đó? Mỹ nam thật đúng là có tiền!

Đêm nay vốn là đêm tân hôn của cô, không thể cùng Hàn Duệ đi mua sắm chiếc giường cưới xa hoa, trong lòng cô đã từng một lần nữa chờ mong nữa lo sợ, giường KINGSIZE trong phòng tổng thống cũng không tệ, tuy đối tượng cùng cô lên giường lại không phải người mà cô chờ mong.

Dù cho là giường hay là người, chất lượng so ra vẫn tốt hơn cái mà cô đã mất đi, đây có được coi là tái ông mất ngựa chưa biết họa hay phúc không? Chu Thanh Thanh châm biếm nghĩ.

Đang nghĩ ngợi lung tung, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững của mỹ nam lại vang lên: “Chu Thanh Thanh, cô xác định cô thật sự không hối hận? Đây chỉ là tình một đêm, qua đêm nay, tôi không thể cho cô bất cứ cái gì. Cuộc sống sẽ không giống như trong tiểu thuyết, chỉ vì là lần đầu tiên của cô gái mà người đàn ông nhất định sẽ yêu đối tượng tình một đêm của anh ta. Tôi có thể vô cùng khẳng định với cô, tôi sẽ không.”

“Tôi sẽ không hối hận. Tôi xác định, hiện giờ tôi đang rất tỉnh táo. Tuy không biết tại sao anh lại quen tôi, nhưng tôi rất khẳng định tôi không quen anh. Thậm chí tôi có thể đoán, anh có khi nào là do bạn xấu nào đó của tôi thuê đến để quyến rũ tôi, ha ha... Nhưng mà, nếu không phải thì cũng chẳng sao, tôi cũng chỉ cần một đêm nay thôi. Tình yêu gì chứ... Trước nay tôi chưa từng tin vào thứ đồ chơi đó, kết hôn với người kia, chẳng qua là cảm thấy anh ấy rất tốt với tôi, rất hợp với tôi mà thôi, tôi rất thích anh ấy, có lẽ nếu sau này thật sự ở bên nhau, tôi sẽ yêu anh ấy. Nhưng mà, không có cái gọi là có lẽ. Tôi cũng không đến mức không phải anh ấy thì không thể. Tác dụng của anh chính là giúp tôi chứng minh, không có chuyện tôi không phải anh ấy thì không thể.”

Tôi muốn thông qua cô để chứng minh không có chuyện tôi không phải cô ấy thì không thể.

Ai ngờ, cô cũng chỉ là muốn thông qua tôi để chứng minh, không có chuyện cô không phải hắn thì không thể.

Tốt lắm, bọn họ thật ăn ý, ngay cả động cơ cũng giống nhau, anh có muốn tốt bụng buông tha cô cũng không thể.

Ngày hôm sau... Buổi tối.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó... Thì làm thật chứ sao.”

“Ồ kìa, nói mau! Tôi muốn nghe phần quan trọng, quan trọng! Dáng người của mỹ nam kia thế nào? Cái đó to không? Hai người làm bao nhiêu lần? Cậu có lên dùng điện thoại chụp lại hình mỹ nam khỏa thân không?” Dương Tư Tư không chịu buông tha cô, tiếp tục truy hỏi.

Chu Thanh Thanh đỏ mặt xấu hổ, vùi mặt vào gối ôm: “... Từ chối tiết lộ.”

“Xí! Làm cũng làm rồi, còn giả vờ ngây thơ cái gì, con ranh chết tiết kia, mau báo cáo chi tiết nhanh lên! Nếu không thì, cút ngay trở về ổ chó của người, bà đây cũng ‘từ chối’ tiếp nhận người!”

“Đừng! Ổ chó kia cũng bị người ta cướp đi rồi được chưa? Tôi có chết cũng không đi!” >_<

Chủ thuê nhà biết cô kết hôn, cho rằng cô sẽ không quay lại ở nữa, thế nên đã sớm cho người khác thuê phòng rồi! Người thuê mới tối nay sẽ chuyển vào!

Tuy cô có lý do, nhưng vẫn ngại không dám mặt dày đi xin chủ thuê nhà cho ở thêm một hai ngày. Cho nên, cô chỉ có thể tạm thời mặt dày đi ở nhờ nhà bạn tốt Dương Tư Tư.

Dương Tư Tư làm bộ như nữ hoàng: “Đầu Heo Thanh, cậu thật không có tiền đồ! Sao lúc trước trong hôn lễ cậu không nói những lời này với Hàn Duệ? Sau khi tình một đêm tại sao không nói với cái người mà mới nghe cũng biết là đồ lừa đảo kia hả?”

Vậy cũng phải thức dậy mới được chứ!... Hơn một giờ sau, khi cô tỉnh lại đã chẳng còn thấy bóng dáng mỹ nam kia đâu. Hại cô nghĩ đến lại thấy uất ức, trò đùa còn hơn cả máu chó, sau cái đêm diễn ra tình một đêm đó, cô gái một mình rón ra rón rén mặc quần áo, lén lút chạy đi.

Hơn nữa, nhìn mức độ tả tơi của bộ quần áo đã bị anh ta xâu xé, cộng với dấu vết của tình hình chiến đấu kịch liệt trên người cô... Căn bản không thể nào ra cửa gặp người khác.

Tuy mỹ nam đã đi rồi, nhưng bên giường có để lại một bộ đồ thể thao quần dài áo cộc tay mới mua, cùng với một tờ giấy nhỏ, trên đó viết: “Thật đúng là heo, ngủ giỏi như vậy, gọi mãi cũng vẫn bất tỉnh nhân sự! Tôi có việc, đi trước! Có chuyện gì có thể gọi điện cho tôi.”

Chu Thanh Thanh: >_

Sau đó kèm theo một dãy số mới nhìn đã biết thuộc dạng trâu bò: 13888880308. *(nhắc nhở: dãy số này hoàn toàn là bịa ra theo yêu cầu của nội dung truyện, không có nghĩa đây thật sự là số của mỹ nam cao cấp, xin chớ gọi!)*

6. Chương 6

Trong đồng quần áo lại còn có một bộ nội y mới, lại còn vừa vặn người cô! Chu Thanh Thanh đột nhiên nghĩ đến một cụm từ rất không trong sáng, lấy tay đo thân, khụ khụ khụ...

Thay xong quần áo, vừa mở điện thoại, cô đã bị Hàn Duệ gọi điện báo chuẩn bị xuất phát đến cục dân chính “làm việc” – giấy tờ của cô đều để hết ở chỗ Hàn Duệ, cho nên không cần quay về nhà lấy mà đi thẳng tới cục dân chính.

Một lần nữa đối mặt với Hàn Duệ, Chu Thanh Thanh vốn cho rằng cô sẽ rất đau lòng. Nhưng giờ phát hiện ra, lòng cô lại có thể bình tĩnh lạ thường.

“Ồ, anh Hàn, tiểu mỹ nam hôm qua không đi cùng anh à?” Gọi “Duệ” sẽ quá thân mật, gọi giám đốc Hàn lại tỏ vẻ quá xa lạ, cho nên Chu Thanh Thanh tự động gọi theo cách xưng hô trước khi cô và Hàn Duệ xác định quan hệ yêu đương, tươi cười sáng lạn chân thành.

Hàn Duệ nghe thấy cách xưng hô này trái lại có chút xúc động, trong giọng nói có phần áy náy: “Thanh Thanh, ngày hôm qua... Thật sự đã làm khó em rồi... Anh chọn em để... kết hôn, cũng là bởi vì anh thực sự thích em, coi em như em gái tốt của anh. Rất xin lỗi, anh...”

Chu Thanh Thanh mỉm cười ngắt lời anh: “Anh Hàn, anh không nợ gì em cả, thật đấy. Em mới là người may mắn, anh quay về với người mà anh thực sự yêu, em nên cảm thấy mừng ỉnh, em còn có cơ hội tìm được tình yêu thực sự của em.”

Những lời này Chu Thanh Thanh nói vô cùng chân thành. Có lẽ là bởi trong đêm tân hôn của họ, Hàn Duệ bỏ trốn cùng người yêu cũ, mà cô thì lên giường với một người xa lạ mới gặp lần đầu, cô cũng chẳng có gì tốt đẹp hơn anh... Cho nên, cô không hề oán giận, như có một loại cảm giác hòa nhau... Mỹ nam không biết tên tối qua – đúng vậy, đến bây giờ cô còn không biết tên anh ta, có lẽ sau này cũng sẽ không có cơ hội biết – nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là, anh ta thực sự đã giúp cô chứng minh, không có chuyện cô không phải Hàn Duệ thì không thể...

Cô đã từng cảm thấy Hàn Duệ là người đàn ông đẹp trai nhất trên thế giới này – đương nhiên, Chu Thanh Thanh chỉ trên tình cảm mới cảm thấy như vậy. Nhưng bây giờ, cô không có cách nào tiếp tục cho rằng như vậy nữa, mỹ nam không biết tên và Đường Bá Heo đều đẹp trai hơn Hàn Duệ...

Từ bỏ một người mà ta rất thích, là rất khó, nhưng cũng không phải không làm được. Không có anh, thế giới của cô vẫn tươi sáng, tất cả vẫn tốt đẹp như trước... Có điều, thứ đã từng đạt được, giờ lại mất đi mà thôi. Ngoài ra, cô cũng chẳng có tổn thất gì quá lớn, không phải sao.

Trình tiết của một cô gái gìn giữ suốt hai mươi mấy năm còn bị cô tùy tiện vứt bỏ, vậy thì vết thương nhỏ bé trong tim chỉ thỉnh thoảng nhắc cô nhớ lại sẽ được coi là gì chứ.

Trái tim con người, tồn tại ở nơi ẩm áp ẩm ướt nhất, dù có bị thương thì cũng sẽ nhanh chóng khép miệng.

Thấy cô đã khôi phục tâm lý cho trạng thái độc thân, Hàn Duệ hiềm khi lấp bắp mở miệng: “Thanh Thanh... Nếu không, đồ đạc em không cần chuyển nữa, em trực tiếp đến ở là được rồi. Anh nghĩ... Sẽ chuyển căn nhà đó sang tên của em. Em cũng biết, anh còn có nhà của cậu ấy...”

Căn nhà mà Hàn Duệ nói tới nằm trong một khu đô thị xa hoa giữa một trung tâm thương mại, một trăm hai mươi mét vuông, ba phòng ngủ, hai phòng làm việc. Vừa mua hai năm trước, mới lắp đặt thiết bị không lâu.

Nhà ở?! Chu Thanh Thanh nghe được hai mắt tỏa sáng... Nhưng vẫn cố nén nỗi đau, rưng rưng từ chối: “Anh Hàn, thế này là anh muốn phải sạch quan hệ với em, để em sau này không còn mặt mũi nào gặp mặt anh sao? Hơn nữa, em chỉ có một mình ở căn nhà lớn như vậy làm gì...”

Rụt rè, rụt rè! Cô là thanh niên tốt tuân thủ ngũ giảng tứ mỹ tam nhiệt ái [1], sao có thể lấy nhà của người ta chứ. Trong lòng Chu Thanh Thanh lại vụng trộm bỏ thêm một câu: nhưng mà, nếu anh vẫn cứ muốn chuyển cho tôi, vậy thì trực tiếp sang tên đi, tôi không phản đối đâu...

[1] Ngũ giảng tứ mỹ tam nhiệt ái là ba khía cạnh về tình yêu của Trung Quốc, được ban hành vào đầu những năm 1980 để tuyên truyền phổ biến các nội dung về tư tưởng của hoạt động giáo dục. Trong đó ngũ giảng gồm: văn minh, lịch sự, vệ sinh, trật tự, đạo đức; tứ mỹ chỉ về đẹp của tâm hồn, ngôn ngữ, hành vi và hoàn cảnh; tam nhiệt ái gồm có yêu Tổ Quốc, yêu xã hội chủ nghĩa, yêu Đảng cộng sản - Ishtar

Hàn Duệ như đã đoán trước được câu trả lời của Chu Thanh Thanh, lại nói: “Vậy thì, hay là anh đưa em một khoản tiền? Thanh Thanh, anh chỉ muốn đền bù tổn thất cho em bằng cách thực tế một chút...”

MONEY ơi! Thứ mà bây giờ cô thiếu nhất! Chu Thanh Thanh muốn ngay lập tức gật đầu đồng ý: “Được thôi...”

Thế nhưng... Quân tử ái tài thủ chi hữu đạo [2], tuy rằng cô chỉ là một cô gái, nhưng vẫn rất có nguyên tắc... Nếu như tiền này là cô bắt ép người ta đưa tới thì cô sẽ rất mặt dày, nhưng nếu là người ta chủ động đền bù tổn thất, như vậy không giống.

[2] Quân tử ái tài thủ chi hữu đạo: quân tử [tuy] chuộng của cải, nhưng lấy [của cải phải] đúng với đạo nghĩa. Nếu cô nhận thật thì có vẻ rất không có liêm sỉ được chưa! >__

Không đợi Chu Thanh Thanh suy nghĩ kỹ câu trả lời, Hàn Duệ đã thở dài: “Thật xin lỗi, anh lại làm em khó xử... Anh không nên mang những thứ tầm thường này ra để sỉ nhục em. Thanh Thanh... Anh mãi mãi vẫn là anh Hàn của em.”

Tôi vẫn chưa nói là không muốn mà, này! Đáng ghét, lại dám quyết định hộ cô!

May mà không thật sự gả cho anh – nếu không sau này chẳng phải cô sẽ bị anh làm cho tức chết sao, hoàn toàn không có tiếng nói trong gia đình, sống càng ngày càng không vì mình?

Chu Thanh Thanh nghĩ: thực ra tôi chính là một người tầm thường, tôi thích nhất những thứ tầm thường kia! Nếu như anh cho rằng đây là một loại sỉ nhục, vậy thì đừng quan tâm, cứ tới sỉ nhục tôi đi... Nhưng mà chỉ có thể nhìn đám nhân dân tệ sắp đến tay kia mọc cánh vút vút bay đi mất.

Khóe miệng Chu Thanh Thanh run rẩy: “Anh Hàn... Chúng ta nên nhanh đi lấy đồ thôi.” Nán lại với anh lâu thêm chút nữa, cô không thể cam đoan cô có thể hay không đột nhiên thốt ra: “Nhà ơi! Tiền ơi! Tôi muốn tất cả!”... o()o!

Sau đó Hàn Duệ chở Chu Thanh Thanh về nhà mình, mấy ngày trước anh mới chuyển đồ đi. Cũng may đồ đạc của Chu Thanh Thanh không nhiều.

Đến nhà Hàn Duệ. Chu Thanh Thanh vừa vào cửa đã đi khắp nhà nhìn ngó, trong mỗi phòng đều không thấy mỹ nam cầm dao cướp hôn dừng mảnh ngày hôm qua.

Chu Thanh Thanh tiếc nuối: “Anh Hàn, sao không thấy chị dâu của em đâu? Ha ha ha... Cậu ta thể nhưng lại đúng kiểu mà em thích ha ha! Xem ra rất có tiềm năng kiểu thụ, nữ vương thụ, thụ quyền rũ... Anh Hàn, anh ở cùng cậu ta có phải luôn bị cậu ta ăn sạch không?”

Hàn Duệ ôm trán: “Thanh Thanh, em đúng thật là...” Anh có nên cảm thấy thất bại vì nhanh như vậy mà bản thân đã mất đi sự hấp dẫn? “À, tên cậu ấy là Tô Kế. Bây giờ đi ra ngoài rồi.”

...

Hàn Duệ và Chu Thanh Thanh, không thành được vợ chồng, trái lại thực sự đã trở thành anh em tốt... Mà Chu Thanh Thanh và Tô Kế, trước kia coi như tình địch, hiện tại vẫn chưa chính thức quen nhau... Sau này cũng thật kì dị trở thành một đôi... Bạn tốt? Hay là, chị em? Nhưng mà, cái đó sau này hãy nói.

Ổng kính kéo tới buổi tối, nhà Dương Tư Tư.

Chu Thanh Thanh hai tay ôm chiếc cốc siêu đáng yêu của mình, chậm rãi uống cà phê ngon lành Dương Tư Tư pha, đáng thương than thở: “Tư Tư, tớ vừa thất hôn lại thất thân... Cậu có thể đối xử khách khí với tớ một chút có được không.”

Dương Tư Tư: “Cái P [3]! Là tớ làm hại cậu thất hôn với thất thân hay sao? Chuyện Hàn Duệ thì không nói, tớ không ngờ cậu lại ngu ngốc như vậy, lại có thể đi tìm tình một đêm thật, đúng rồi, tên đàn ông đó có cho cậu cái gì để đền bù tổn thất không?”

[3] Câu nói tục, chắc là chỉ cái chuyện abcxzy đó...

“Phụt...” Chu Thanh Thanh nghe xong không nhịn được phun ra.

Cô rất nhớ tới một lần nói chuyện phiếm cách đây không lâu, cô đã nói tục trước mặt sư phụ: “Cái P!”

Khi ấy Liny. Điện nói lại: “Cô dùng cái miệng ở trên để P, vậy định dùng cái miệng ở dưới để nói chuyện để ăn cơm sao? =.=”

Khi đó cô đang vừa nói chuyện phiếm, vừa xem một bộ tiểu thuyết đam mỹ hơi nặng đô. Mà đúng lúc đó trang web trên máy tính vừa vận dừng lại tại một đoạn có nội dung rất nhạy cảm, có quan hệ S và M, có quan hệ đưa chuột và hoa cúc, có quan hệ bằng “đồ ăn” rất kì quái – tên tiểu công kia lại có thể thật sự đem đưa chuột, cà rốt, thậm chí cả ngô ra làm đạo cụ... Khụ khụ khụ...

(OMG cái đoạn này ==! Xin thứ lỗi nếu có gì không chính xác)

Chu Thanh Thanh lúc ấy thật may mắn, may là cô không đang uống gì cả... Không ngờ cuối cùng vẫn bị phun ra một lần. o()o!

Thế nhưng, lại nói, công lực ăn nói thâm độc của mỹ nam không biết tên tới qua, thật đúng là cân tài cân sức với sư phụ!

Buông chiếc cốc trong tay xuống, vất vả bình ổn hơi thở, Chu Thanh Thanh vội vàng nhớ lại: “Anh ta, anh ta để lại cho tớ số điện thoại...”

Dương Tư Tư giật phắt lấy điện thoại của Chu Thanh Thanh đang để trên sô-pha trước bàn trà, bắt đầu giở danh bạ: “Tên gọi là gì? Mau khai ra đây! Meo cái con mèo, dám ăn sạch nhóc con ngu ngốc mà tớ đã bảo vệ suốt nhiều năm, thế nào cũng phải có chi phí khắc phục hậu quả!”

Nói thực, từ khi Chu Thanh Thanh lên đại học quen bạn ngủ chung phòng là Dương Tư Tư, cô đã luôn quan tâm đến Chu Thanh Thanh.

Tuy vóc dáng Chu Thanh Thanh nhỏ nhắn xinh xắn, không phải mỹ nữ khiến người ta vừa nhìn đã sững sờ, nhưng nhìn kỹ thật sự không tệ: lông mày mảnh tinh tế, mắt sáng, môi đầy đặn, lại kết hợp với làn da trắng nõn nà, dáng người nhỏ nhưng rất cân đối, cũng coi như một mỹ nhân thanh tú. Đặc biệt có thể kích thích ý muốn bảo vệ của đàn ông... Cùng với, ham muốn bắt nạt.

Có điều Chu Thanh Thanh lại rất ngốc, nếu không có Dương Tư Tư bảo vệ, chắc chắn là cô đã sớm bị những tên sói háo sắc ăn sạch.

Mà Dương Tư Tư năm đó là hoa khôi của khoa máy tính, nhan sắc và dáng người đều không chê vào đâu được. Thu hút không ít đàn ông, nhưng lại không có ai dám theo đuổi cô, mọi người đặt cho cô danh hiệu “hoa khôi bạo lực của khoa”. Tên đúng như ý nghĩa, Dương Tư Tư rất bạo lực – cô có đai đen Taekwondo.

Sáu năm trôi qua, Dương Tư Tư nghiêm nhiên coi mình như gà mẹ, còn Chu Thanh Thanh chính là gà con dưới cánh của cô. Đến lúc Chu Thanh Thanh phải lập gia đình, cô vẫn không an tâm, liên tục cảnh cáo Hàn Duệ phải đối xử tốt với Chu Thanh Thanh... Ngày hôm qua nhìn Hàn Duệ kéo tên đàn ông tiểu tam kia bỏ chạy, nếu không phải Chu Thanh Thanh nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cô, Dương Tư Tư suýt nữa đã xông lên đánh đập bọn họ một trận tàn nhẫn.

Tối hôm qua không gọi điện thoại được cho Chu Thanh Thanh, Dương Tư Tư cho rằng lúc này Chu Thanh Thanh cần nhất chính là yên tĩnh một mình, cô sẽ không quấy rầy nhiều, không ngờ hôm nay Chu Thanh Thanh lại báo cho cô một tin kinh khủng như vậy!

Dương Tư Tư cũng là hủ nữ, quan niệm không hề bảo thủ, cho nên ngay từ đầu mới phải hỏi vấn đề rất OPEN như vậy, nhưng điều đó không có nghĩa là trong lòng cô không tức giận, không phẫn nộ - cô gái ngốc mà cô đã phải vất vả bảo vệ suốt sáu năm, cứ thế bị một tên đàn ông thối tha không biết tên ăn xong lau sạch! Bảo cô phải bình tĩnh thế nào đây!

Chu Thanh Thanh hoàn toàn không thể nhận thức được tâm tư phức tạp của Dương Tư Tư lúc này, vòng hai tay ôm eo cô bạn, quấy phá rồi cười đắc ý: “Ha ha ha ha, tớ không lưu trong điện thoại!”

Đúng lúc này, điện thoại của Chu Thanh Thanh trên tay Dương Tư Tư reo lên vui vẻ: “Heo heo bảo bối thân yêu, yêu chiều em không hề mệt mỏi, mỗi ngày đều yêu em thêm một ngàn lần...”

Dương Tư Tư nhìn qua liền kêu lên: “Điện thoại của ai đây, trâu bò quá, 1388880308...”

Chu Thanh Thanh nghe vậy, không ngăn được một tiếng hô nho nhỏ: “Á!” Vội vàng vươn tay muốn cướp lại.

Dương Tư Tư vẫn không chịu đưa cho cô: “Khẩn trương thế, không phải là tên gian phu kia của cậu chứ?...”

Chu Thanh Thanh vẻ mặt cầu xin: “À, thật đúng là anh ta...”

7. Chương 7

Dương Tư Tư ấn mở loa ngoài, sau đó mới chịu đưa trả điện thoại cho chủ nhân của nó là Chu Thanh Thanh.

Chu Thanh Thanh vội vàng cầm lấy, chợt nghe thấy từ đầu bên kia truyền đến một giọng nói buồn rười rượi đầy từ tính: “Chu Thanh Thanh? Cô làm gì mà không gọi điện thoại cho tôi!”

Chu Thanh Thanh theo thói quen nói xin lỗi: “À, xin lỗi tôi quên mất...” Nghĩ lại, không đúng, đổi giọng khó hiểu hỏi: “Ồ, tại sao tôi phải gọi điện cho anh?”

Càng kì quái hơn chính là, tại sao mỹ nam không biết tên lại biết số điện thoại của cô? Tên thì anh ta nói là đoán được – nhưng cách nói này cô cũng không thể chấp nhận được, cảm giác như mỹ nam không biết tên này dường như là một người mà cô rất quen thuộc...

Bên kia Lâm Diễm bị chẹn họng, đúng vậy, bọn họ dù gì cũng chỉ là tình một đêm, không liên lạc mới là bình thường. Thế nhưng, dù chỉ đứng trên lập trường của “sư phụ”, cũng không thể không nhắc nhở đồ đệ ngốc Chu Thanh Thanh chuyện này một chút...

Lâm Diễm buộc phải bình tĩnh kiềm chế: “Chẳng qua phương thức làm quen của chúng ta đặc biệt một chút mà thôi, nhưng cũng không có nghĩa là ngoài “tình một đêm” thì không thể có liên hệ gì hết?”

Không biết vì sao, Chu Thanh Thanh cảm giác tiếng nói của mỹ nam càng nghe càng thấy u buồn, giống như có ai nợ anh ta cả trăm vạn vậy. Tuy rất khẳng định cô không thiếu tiền anh ta, nhưng tục ngữ nói

“bắt người tay ngắn”, ngoại trừ tiền thuê phòng chắc chắn là xa xỉ tới quá, trên người cô vẫn còn đang mặc một bộ quần áo thể thao hàng hiệu anh ta mua. Chu Thanh Thanh xưa nay vốn lại là cây cỏ nhỏ bé nơi góc tường có thể khuất phục trước quyền lực, lập tức rất không có khí thế trả lời: “Đương nhiên... có thể.” Mỹ nam đại nhân ngài nói cái gì cũng đều đúng! >_

Dương Tư Tư ở một bên không thể nhìn nổi bộ dạng nhút nhát của Chu Thanh Thanh, trước mặt tên sói xám đã ăn sạch cậu, cậu lại có thể tuân theo mệnh lệnh của hắn, không dám nói chữ không? Cô lập tức giật lấy điện thoại, lớn tiếng mắng: “Bà nó chứ! Anh là ai? Có mau báo danh cho bà đây không! Anh dựa vào đâu mà hung dữ với Chu Thanh Thanh như vậy? Anh lừa cô ấy lên giường tôi còn chưa tìm anh tính sổ đâu! Anh chính là đang lợi dụng người ta lúc khó khăn có biết không hả? Bây giờ Thanh Thanh không có chồng, không có nhà, không có việc làm, không có tiền, đến thứ quý giá nhất của con gái là trinh tiết cũng không còn, anh còn muốn gì nữa?! Muốn lừa cô ấy thêm nhiều lần nữa à?!”

Chu Thanh Thanh ngồi xổm một bên im lặng vẽ vòng tròn: “Tư Tư, cậu mắng anh ta cũng được... Nhưng đừng lôi tất cả chuyện của tớ ra, tớ với anh ta đâu có quen nhau... Tư Tư, nếu cậu không vui khi nhìn thấy tớ, vậy tớ sẽ sớm chuyển đi là được rồi.”

Dương Tư Tư bây giờ đang ở chung với bạn trai, nhưng gần đây bạn trai cô đi công tác, Chu Thanh Thanh mới không biết xấu hổ ở lại vài ngày, nhưng mấy ngày nữa bạn trai của Dương Tư Tư trở về, cô sẽ phải nhanh chóng tìm chỗ ở mới.

Dương Tư Tư chìa mũi nhọn sang Chu Thanh Thanh: “Cậu đúng là đầu heo, đồ ngốc, ai nói không cho cậu ở? Đây là tớ đang giúp cậu đòi phí an ủi...”

Bên kia Lâm Diễm trầm mặc. Trước một cô gái đang nổi giận, nói đúng ra là trước một “người đàn bà chanh chua”, phương pháp xử lý tốt nhất của một người đàn ông chính là giữ im lặng. Thế nhưng, do đang mở loa ngoài, anh cũng đã nghe được lời Chu Thanh Thanh nói... Cái gì gọi là “tớ với anh ta đâu có quen nhau”? Cô cho rằng tôi sẽ quan tâm đến sự sống chết của một người xa lạ sao! Nếu như không phải cô mặt dày mày dạn gọi tôi là sự phụ suốt ba năm... Nếu không phải tới quá cô đi tìm tình một đêm bị coi thường... Nếu không phải thấy tình cảnh của cô quá đáng thương... Lâm Diễm khó khăn tìm một cái cớ hợp lý cho hành vi xen vào chuyện người khác của mình.

Từ các thông tin anh có thể đoán được, cô gái đang nổi giận bên kia điện thoại hẳn là bạn của Chu Thanh Thanh. Chu Thanh Thanh bây giờ đang ở chỗ cô ta sao? Có vẻ quan hệ không tầm thường... Nhưng mà, anh thật sự rất muốn dùng những lời nói của cô ta mà đáp lại: “Cô dựa vào đâu mà hung dữ với Chu Thanh Thanh?” Thế nhưng hình như anh không có lập trường để nói những lời này. =.=

Lâm Diễm cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng kiên định: “Muốn phí an ủi sao? Vậy xin hãy đưa điện thoại cho Chu Thanh Thanh, tôi sẽ nói với cô ấy.”

Nghe xong những lời của Chu Thanh Thanh, Dương Tư Tư vốn đang tự nhìn lại xem có phải mình đã quá xúc động, nói thế nào, chuyện giữa đàn ông và phụ nữ, một bàn tay vỗ không ra tiếng. Lại nghe lời đối đáp đúng mực của người đàn ông ở đầu bên kia, không hiểu sao lại bị anh ta làm cho chùng xuống, Dương Tư Tư đành phải ngượng ngùng trả lại điện thoại cho Chu Thanh Thanh. Nghĩ nghĩ, hóa ra đó chính là khí thế trong truyền thuyết?

Bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói càng lạnh lùng hơn: “Chu Thanh Thanh, cô làm phụ nữ trên phương diện này, thật đúng là quá thiết thời.”

Chu Thanh Thanh: >_

Không hiểu sao, Chu Thanh Thanh nghe từ trong thanh âm lạnh thêm vài phần của mỹ nam không biết tên, có thể cảm giác tâm tình của anh ta càng ngày càng không tốt! Mỹ nam đại gia, tuy lời nói của mỹ nam hơi ác độc, nhưng nói rất đúng... Thật sự cô rất thiết thời...

Cô gái này ngốc nghếch như vậy, sớm muộn sẽ có một ngày bị người ta lừa bán đi, còn ngây ngốc giúp người ta đêm tiền! – Đừng nghĩ rằng anh chỉ tùy tiện nói, theo anh biết, thật sự có người lợi dụng chủ ý của Chu Thanh Thanh. Người đó vẫn luôn... Aizz!

Nếu để bị người khác lừa gạt, thà bị anh lừa gạt là được rồi! Ít nhất anh không buồn cùng đến mức bán cô đi lấy tiền! Cô gái ngốc nghếch này, hết lần này tới lần khác anh lại không thể không bận tâm, không bằng cứ để ngay trước mặt trông coi cho dễ... Nhưng mà, anh tuyệt đối không có ý tứ gì khác, đơn thuần là xuất phát từ trách nhiệm của “sư phụ”, tạm thời thu nhận cô một thời gian mà thôi – Lâm Diễn tiếp tục tìm lý do cho hành động của mình.

Nghĩ tới đây, Lâm Diễn kết luận: “Không phải muốn phí an ủi sao? Nói địa chỉ hiện giờ của cô, tôi đến tìm cô.”

Chu Thanh Thanh run run: “Không, không cần.” Anh không đòi tôi phí an ủi là may lắm rồi!

Dương Tư Tư vốn rất căm hận tên này lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn lừa Chu Thanh Thanh lên giường, bây giờ xem ra... Dương Tư Tư đã có cái nhìn mới – chỉ từ thanh âm và giọng điệu cũng có thể nghe ra người đàn ông kia rất có khí thế!

Mà theo Chu Thanh Thanh miêu tả, dáng vẻ của người đàn ông kia cho dù không được Chu Thanh Thanh nói tốt – “Tớ đã gặp một người rất đẹp trai, đối với tớ còn đẹp hơn cả Tiểu Kiều!” – ít nhất chắc cũng không quá tệ, vào được “phòng tổng thống” của khách sạn năm sao, chắc chắn điều kiện kinh tế cũng không tồi... Không biết chừng, mỹ nam này mới là hoàng tử bạch mã đã định trong cuộc đời của Chu Thanh Thanh? Trong tiểu thuyết đều viết như vậy mà! Nghĩ vậy, Dương Tư Tư từ nhíu mày chuyển thành vui mừng nường mày, lại cướp lấy điện thoại ầm ầm báo địa chỉ: “Phòng 202, tòa nhà mười bảy, khu chung cư XX, đường XX!”

Lâm Diễn “Được” một tiếng, cúp điện thoại.

Chu Thanh Thanh vừa giận vừa vội, kéo tay Dương Tư Tư lay lay mãnh liệt: “Tư Tư sao cậu lại nói cho anh ta biết? Nếu anh ta đến thật thì làm thế nào? Cậu làm thế tớ sẽ rất mất mặt cậu có biết không? Tớ không cần phí an ủi gì hết! Cậu cũng biết điều kiện của anh ta vô cùng tốt, người ta để ý đến tớ chắc chắn là tớ có lỗi!”

Dương Tư Tư rút tay về, rất bình tĩnh liếc cô: “Gi? Anh ta thực sự tốt như cậu nói?”

Chu Thanh Thanh dứ dứ nắm đấm: “Đương nhiên! Đợi tí nữa nếu anh ta đến thật, cậu nhìn thì sẽ biết!”

Dương Tư Tư thối thối móng tay, cười vô cùng không trong sáng: “Được! Trái lại tớ muốn nhìn xem có phải thật sự như cậu nói không, mắt nhìn của cậu gần đây tớ không thể tin được. Ví dụ như lúc trước cậu cũng từng xuýt xoa với tớ, lãnh đạo trực tiếp của cậu – Hàn Duệ đẹp trai tới mức nào...”

Chu Thanh Thanh xấu hổ: “Cái đó, lúc ấy người yêu trong mắt hóa Tây Thi mà... Nhưng mà, về sau cậu gặp anh ấy không phải cũng thấy rồi sao, thật sự rất không tệ mà?!”

Dương Tư Tư ra vẻ vô tội: “Có à? Sao tớ không nhớ rõ.”

Chu Thanh Thanh kiên định: “Cậu có! Cậu còn nói, tuy Hàn Duệ thoát nhìn nhả nhặn, nhưng dáng người rất cường tráng, nhìn chính là kiểu quyến rũ, về phương diện đó sẽ rất có sức bật... Hì hì, hôm nào tớ hỏi tiểu mỹ nam kia xem có phải như vậy hay không!”

Dương Tư Tư nói thâm: “... Thật dễ bị lừa.” =.= Có một người bạn ngốc nghếch như vậy, thật không biết là may mắn hay bất hạnh!

Sau đó... Trọng điểm của chủ đề cứ thế bị Dương Tư Tư chuyển đổi thành công. Từ đó có thể thấy được, Lâm Diễn lo lắng “Cô gái nào đó bị lừa bán đi vẫn còn giúp người ta đếm tiền” không phải là không có nguyên nhân.

Chu Thanh Thanh không nghe rõ: “Tư Tư cậu nói gì? Anh Hàn không định lừa dối tớ, anh ấy cũng chỉ bắt đắc dĩ... Tớ không trách anh ấy, như bây giờ là tốt rồi. Sư phụ đã từng nói, ghen ghét với hạnh phúc của người khác là không tốt.”

Chu Thanh Thanh còn nhớ rõ, cách đây rất lâu, lúc cô vẫn chưa gặp Hàn Duệ, còn chưa biết nói chuyện yêu đương. Nhưng Tư Tư thì đã gặp Mr.Right của cô ấy, rơi vào yêu đương cuồng nhiệt. Bạn tốt nhất đã

có người yêu, Chu Thanh Thanh cũng vui khi thấy Dương Tư Tư hạnh phúc, nhưng cũng cô đơn khi trước nay cô vẫn lẻ loi một mình. Khi đó cô nói với Liny. Điện: “Sư phụ, thực ra tôi rất ghét những người hạnh phúc lúc nào cũng khoe khoang trước mặt tôi, thế nhưng tôi lại không thể không giả vờ vui mừng cho họ. Thực ra tôi rất sợ một mình...”

Liny. Điện không giống người bình thường hay nói cô cũng sẽ sớm gặp được một nửa của đời mình, mà là nói: “Ghen ghét với hạnh phúc của người khác là không tốt. Muốn dừng cảm, phải học cách một mình cũng vẫn vui vẻ.”

Không lâu sau, cô gặp Hàn Duệ. Thế nhưng cô không thể xác định Hàn Duệ có phải chính là người mà từ nay về sau cô có thể dựa vào. Cô lại đến hỏi sư phụ.

Liny. Điện: “Nếu như gặp được người có thể khiến cô không cảm thấy cô đơn, cứ dừng cảm thử đi. Dù có thất bại, cô cũng lắm là quay trở về điểm xuất phát cô đơn, cũng chẳng có gì tổn thất.”

Từ đó về sau, cô luôn ghi nhớ những lời này. Cô cũng chẳng mất gì, bây giờ, chẳng qua là quay về điểm xuất phát – chỉ còn có một mình mà thôi.

Thế nhưng, cô lại chưa kịp học cách có thể một mình chăm sóc tốt cho bản thân, làm sao bây giờ?

“Cốc cốc cốc!” Tiếng đập cửa vang lên.

Chu Thanh Thanh giật mình nhảy dựng lên khỏi ghế sa-lông, vội vàng tranh đi mở cửa: “Tớ mở cửa cho.”

Cửa vừa mở ra, đứng bên ngoài chính là mỹ nam không biết tên tới qua tình cảm mãnh liệt chiến đấu cùng cô. Ánh đèn vàng mờ đầu cầu thang chiếu sáng khuôn mặt anh, vẫn cao quý không tầm thường như vậy, mê hoặc người khác.

Mỹ nam vừa nhìn thấy Chu Thanh Thanh, đôi mày đẹp bắt đầu nhíu lại: “Cô là heo à, không thèm nhìn qua mắt mèo xem có phải người quen hay không mà đã mở cửa? Đây là kiến thức mà đến đứa trẻ ba tuổi cũng biết!... Còn đứng ngốc ra đó làm gì, muốn làm thần giữ cửa à? Còn nhìn tôi làm gì, mặt tôi không có dát vàng đâu! Miệng há to như vậy làm gì, đến ruồi cũng bay vào được! – Còn không mau đi thu dọn đồ đạc cho tôi, tôi không có đủ kiên nhẫn mà chờ cô lâu được đâu!”

Dương Tư Tư ở trong nhà nghe thấy tiếng nói, lại lâu rồi mà không thấy hai người đi vào, không kiên nhẫn được nữa, xỏ dép lê ra xem, vừa đi vừa thay Chu Thanh Thanh hỏi câu mà cô muốn hỏi nhất: “Tại sao cô ấy phải thu dọn đồ đạc? Anh đừng nói với tôi là anh thật sự định lừa đưa cô ấy đi...”

Đến khi Dương Tư Tư nhìn rõ khuôn mặt của người đứng ở cửa ra vào, lập tức bật ra một tiếng hét thảm thiết: “Á á á – hu hu!”

” (*Ặc, tiếng hét vô cùng đặc sắc...*)

Trong tiếng hét chói tai đề-xi-ben cao chấn động của Dương Tư Tư, Chu Thanh Thanh từ trạng thái trợn mắt há hốc mồm rút cuộc cũng hoàn hồn. Cô quyết định không thể bình tĩnh được nữa, cô cũng muốn nổi điên: “Mỹ nam đại gia, anh mắng trong điện thoại chưa đủ, cho nên muốn đến thẳng trước mặt tôi mắng tiếp đúng không? Ngài đang ở trong chu kỳ sinh lý à, hay là tiền mãn kinh, hay là vừa mới qua thời thanh xuân?...”

8. Chương 8

Lâm Diễm cảm thấy anh bắt đầu thăm dò tính tình của Chu Thanh Thanh, cô giống như một loài vật có bộ lông mềm mại, đáng yêu vô cùng dụ dỗ người khác, khiến người ta nhìn thấy không nhịn được muốn thò tay tới sờ chỗ này, vuốt chỗ kia... Mà cô cũng không biết né tránh, cứ thế co người lại, mặc cho người ta vuốt ve nắn bóp tròn méo. Nhưng nếu bạn dồn cô ấy đến đường cùng, đến lúc không thể nào lui được nữa, cô ấy sẽ xù lông lên, vẻ mặt hung ác phản kích... Phụt ha ha ha, sao cô ấy có thể đáng yêu như vậy?

Vốn xem cô như một thứ phiền toái, xuất phát từ đạo nghĩa, xuất phát từ lương tâm, xuất phát từ trách nhiệm, không thể bỏ mặc cô mà không quan tâm, nên mới có quyết định “Để cô ở gần trông nom mới có

thể bảo đảm an toàn” này, thực ra trong lòng vẫn có vài phần không cam lòng, không tình nguyện, nhưng mà bây giờ xem ra... Có lẽ, nuôi một sủng vật hình người cũng không tệ.

Nghĩ tới đây, gương mặt đẹp lạnh lùng cao quý, nhìn thế nào cũng thấy không thể xâm phạm của Lâm Diễn lại lộ ra nụ cười tươi, ấm áp như gió xuân, vô cùng “hiền từ” (? =_=|), “nhã nhặn” với Chu Thanh Thanh: “Ngại quá, giọng nói của tôi không được hay lắm, đã hù dọa cô rồi sao? Thực ra, tôi luôn rất điềm đạm, chưa từng ngược đãi động vật nhỏ (? =_=||), đối xử vô cùng tốt...”

Tuy vẻ mặt tươi cười cùng với lời nói của mỹ nam đều có gì đó kì lạ, nhưng mà nụ cười của mỹ nam cao cấp đối với phàm phu tục nữ như Chu Thanh Thanh và Dương Tư Tư – đồng thời cũng là trong mắt của sắc nữ, thì lực sát thương vẫn không cách nào cản trở!

Ta đối xử hung ác với người khác, người ta lại thân mật mỉm cười với ta... Chu Thanh Thanh lập tức cảm thấy ngại ngùng về những lời nói độc địa của mình khi nãy, bắt đầu biến thành một kẻ nhỏ bé đáng thương: “Tôi, tôi...” Cứ “tôi” mà không biết tại sao.

Quả nhiên! Nụ cười trên mặt Lâm Diễn càng thêm hơn hớn. Nhanh chóng rút ra được cách thức tốt nhất để trấn an Chu Thanh Thanh khi đang xù lông – nhất định lời nói và động tác vuốt ve lông cô đều phải vô cùng dịu dàng! Sau đó cô ấy sẽ nhanh chóng quay về trạng thái để mặc cho bạn vuốt ve xoa nắn tròn méo! ~ Ngược lại, trong lúc cô ấy đang tức giận mà bạn đối chọi với cô ấy sẽ chỉ làm cho lửa giận của cô càng lớn, tiểu vũ trụ bạo phát sẽ biến thành đại vũ trụ bạo phát – ai dà, anh có thể thấy trước được cuộc sống sau này của mình sẽ không hề nhàm chán!

~Lâm Diễn mỉm cười nói với Dương Tư Tư đang nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng nóng bỏng: “Người đẹp này, cô chắc là người mà Thanh Thanh vẫn hay nhắc tới, bạn và cũng là chị em tốt nhất của cô ấy, Dương Tư Tư? Nghe danh không bằng gặp mặt, cô thật sự đúng là vừa thông minh vừa xinh đẹp! Đúng vậy, cô đã đoán trúng, tối nay tôi đến là muốn dẫn Thanh Thanh đi.”

Một mỹ nam siêu cấp đẹp trai lại khen bạn thông minh xinh đẹp! Hơn nữa, trước tiên anh ta khen bạn thông minh, sau đó mới khen bạn xinh đẹp, có thể thấy anh ta là một người đàn ông chú trọng bên trong, chú trọng nội hàm chiều sâu hơn là bên ngoài! Giọng điệu của Dương Tư Tư lập tức chuyển sang dịu dàng chảy nước: “Ai da, tôi nào có được tốt như anh nói? Ha ha ha... Anh đẹp trai, mau vào trong ngồi! Có chuyện gì cứ ngồi xuống rồi từ từ nói. Bạn của Thanh Thanh thì cũng là bạn của tôi, miễn ngài không chê phòng nhỏ đơn sơ là được rồi, ha ha ha...”

Dương Tư Tư cũng không bỏ sót một câu quan trọng nhất “Tối nay tôi tới là muốn dẫn Thanh Thanh đi”, còn có câu trước đó “Cô chắc là người mà Thanh Thanh vẫn hay nhắc tới...”, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết – có nội tình!

Tiếp đó giọng điệu bỗng nhiên xoay chuyển, biến thành đại tiểu thư vênh váo hung hăng sai bảo người làm: “Thanh Thanh, đi pha trà!”

Chu Thanh Thanh “à” một tiếng rồi ngoan ngoãn chạy đi.

Hai cô gái không hề chú ý trên mặt Lâm Diễn chợt lóe lên nét không vui.

Một lát sau, Chu Thanh Thanh thò nửa người ra khỏi phòng bếp, yếu ớt hỏi: “Tư Tư, nhà cậu hình như không có trà... Chỉ có cà phê và nước sôi...”

Lâm Diễn đang ngồi trên ghế sa-lông, thản nhiên nói: “Vậy thì cho tôi một ly cà phê đi, tôi không kén chọn.”

Nhìn Chu Thanh Thanh lại quay người đi vào phòng bếp, Dương Tư Tư lập tức thu lại vẻ tươi cười khách sáo trên mặt, thấp giọng hỏi: “Anh đã quen Thanh Thanh từ trước, có phải không?”

Nếu đúng như vậy... Cái gọi là “tình một đêm” tối qua rất có thể là người đàn ông này đã có kế hoạch, tính toán từ trước... Nếu đúng như vậy – mặc kệ người đàn ông này xuất phát từ ý định gì – ví dụ như, thăm mền Chu Thanh Thanh đã lâu gì đó... Nhưng lợi dụng loại thủ đoạn dễ tiện này, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ - ít nhất phải đánh cho hắn một trận! Dương Tư Tư lặng lẽ cuộn chặt nắm tay, trong lòng mặc niệm: mỹ nam đúng là rất đáng quý, nhưng tình bạn càng đáng quý hơn!

Ánh mắt Lâm Diễn lộ ra vẻ tán thưởng, xem ra cô gái này ngoài diện mạo cũng có chút đầu óc. Bèn nhàn nhạt trả lời: “Chính xác, tôi quen cô ấy... Tính ra cũng đã ba năm. Nhưng tôi qua tôi và Thanh Thanh hoàn toàn là lần đầu tiên gặp nhau ngoài đời thực, cùng cô ấy... Ừm, cũng là chuyện ngoài ý muốn.”

Quen trên mạng à? Trên mạng có rất nhiều loại người, nhưng mà, với điều kiện tốt như vậy của người đàn ông này chắc sẽ thật sự không tính toán gì Thanh Thanh. Dương Tư Tư nhíu mày: “Vậy Thanh Thanh có biết anh là...”

“Với năng lực phản ứng chậm chạp của cô ấy, chắc là không biết, nhiều nhất là có nghi ngờ.” Dừng một chút, Lâm Diễn nói tiếp: “Nhưng đây là chuyện giữa tôi và Thanh Thanh, tôi không mong có người khác xen vào.”

Dương Tư Tư mặt mày hớn hở, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Anh thích Thanh Thanh nhà tôi đã bao lâu rồi?” Sau đó trong đầu bắt đầu tự động tưởng tượng ra câu chuyện tình yêu qua mạng kinh điển của hai người giống như trong tiểu thuyết...

Lâm Diễn khẽ giật mình, anh đâu có thích cô? Anh chỉ là “xuất phát từ đạo nghĩa, xuất phát từ lương tâm, xuất phát từ trách nhiệm”, trong lúc Chu Thanh Thanh sa sút nhất, không thể không dang tay cứu giúp?

Đúng lúc này, Chu Thanh Thanh ở trong phòng bếp lè mề cả buổi cuối cùng cũng hai tay bưng một chiếc ly thủy tinh đi ra, miệng kêu ca: “Nóng quá a a...”

Chiếc ly trong tay Chu Thanh Thanh lắc lư, chất lỏng màu nâu bên trong nhìn như muốn lao ra ngoài, cuối cùng Chu Thanh Thanh cũng vượt qua nguy hiểm, đặt ly cà phê xuống bàn trà trước mặt Lâm Diễn.

Dương Tư Tư trừng mắt: “Sao lại đổ đầy thế làm gì? Còn nữa, cà phê làm sao nóng thế được, không phải tớ đã đun nước xong từ lâu rồi à?”

Chu Thanh Thanh cười ngượng ngập: “À, tớ thấy cà phê lạnh uống không ngon, cho nên mới đun lên một tí, ai ngờ, tớ vừa mới rửa xong cái cốc thì nó đã sôi rồi... Lại không cẩn thận rót đầy quá...”

Dương Tư Tư ôm trán: “Tay chân vụng về, đến ly cà phê cũng pha không xong!”

Chu Thanh Thanh xấu hổ cúi đầu: “Xin lỗi!” Theo kinh nghiệm trước đây, Tư Tư chắc chắn sẽ chậm chạp nói: “Được rồi, tớ cũng không phải ngày đầu tiên biết cậu tay chân vụng về, lần sau tớ tự làm là được.”

Nhưng Lâm Diễn ngồi bên cạnh lại thấy cực kỳ khó chịu, bạn tốt mà lại đối xử với cô như với kẻ bề dưới vậy sao? Cô đúng là rất dễ bị bắt nạt, nhưng không phải ai cũng có thể bắt nạt cô!

Lâm Diễn đột ngột đứng dậy, vẻ mặt lạnh lùng: “Thanh Thanh không phải người làm nhà cô! Không pha được cà phê thì làm sao? Nếu cô không chào đón cô ấy, tôi sẽ đưa cô ấy đi!” Dứt lời liền kéo phắt cổ tay Chu Thanh Thanh, đi thẳng ra cửa.

Chu Thanh Thanh bị sự biến hóa bất thành linh làm cho choáng váng: “Tại sao tôi phải đi với anh? Tôi không muốn đi!

~(>_

Lâm Diễn quay đầu ném cho cô một ánh mắt sắc lạnh như dao: “Tại sao không đi? Ở lại đây rồi phải nhìn sắc mặt cô ta mà làm việc sao? Bạn tốt cái gì? Cô chẳng qua chỉ đến ở nhờ một thời gian, cô ta lại sai cô làm hết cái này đến cái khác!”

Chu Thanh Thanh vẻ mặt cầu xin: “Cái này có sao đâu... Nếu nói về hung dữ thì không phải anh còn hung dữ với tôi hơn à...”

Dương Tư Tư hoàn toàn không để ý đến lời kêu cứu của Chu Thanh Thanh, quay vào phòng lấy túi xách của Chu Thanh Thanh mới mang về buổi chiều vẫn còn chưa mở ra, vô cùng mặt dày phụ họa nói: “Đúng vậy đúng vậy, anh nhanh đưa cô ấy đi đi! Nhóc con kia ở đây, không phải làm vỡ cốc thì là vấp phải bàn, tôi đã sớm không thể kiên nhẫn nổi nữa! Cô ấy cứ đến đây là tôi lại trở thành bà mẹ già!”

Lâm Diễn sững sờ, phát hiện không biết vì sao anh lại nổi nóng, mà khi đã nổi nóng thì rất dễ xúc động, làm những việc ngoài sự khống chế của lý trí. Ví dụ như, tối hôm qua xúc động đã kéo Chu Thanh Thanh đi thuê phòng; muộn như thế này, chỉ sau một cuộc điện thoại đã xúc động chạy đi tìm Chu Thanh Thanh;

ví dụ như bây giờ đang xúc động chỉ muốn đưa Chu Thanh Thanh nhanh chóng rời khỏi nơi có khả năng khiến cô phải chịu tủi thân này... Liên tiếp không kiềm chế được, đều là vì cô gái tên là Chu Thanh Thanh, việc này có nghĩa là gì, đến Lâm Diễm cũng không thể ý thức được.

Nhìn thấy vẻ mặt hờn hủ tung tăng như chim sẻ của Dương Tư Tư, Lâm Diễm chợt nhớ ra, các cô đều là hủ nữ - một quần thể không thể dùng tư duy bình thường mà hiểu được. Nếu như cô gái này thật sự đối xử không tốt với Chu Thanh Thanh, Chu Thanh Thanh sẽ không ở trên Q nói với anh, trái một câu Tư Tư nhà tôi thật đẹp trai, phải một câu Tư Tư nhà tôi thật đáng yêu... Tuy là anh không thể tưởng tượng ra nổi những từ như “đẹp trai” hay “đáng yêu” lại có thể dính trên người cô gái mà ánh mắt đang tỏa ra một loại ánh sáng kì quái này! =.=

Thế nhưng, tuy phát hiện mình hiểu lầm, Lâm Diễm vẫn quyết định giả vờ tàn khốc đến cùng, cái này liên quan đến vấn đề hình tượng của anh! Vì vậy vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhận hành lý từ trong tay Dương Tư Tư, quay đầu lại ném cho Chu Thanh Thanh một ánh mắt thờ ơ: “Ngoan ngoãn đi theo tôi. Nếu không thì... Hừ Hừ!” Cách uy hiếp tốt nhất chính là không nói rõ ràng, để cho đối phương không gian tưởng tượng vô hạn...

Tôi xách hết hành lý của cô đi, xem cô có đi theo mà lấy hay không!

Lâm Diễm đi trước ra cửa, đi vài bước vẫn chưa thấy Chu Thanh Thanh đuổi theo, lại quay đầu định dùng ánh mắt lạnh lùng, khí thế không cần nói gì để ép đến khi cô gái nào đó khuất phục mới thôi, nhưng bất ngờ lại thấy cô gái tên Dương Tư Tư nhìn anh bằng ánh mắt tán thưởng, dùng khẩu hình nói trong yên lặng: “Anh được lắm! Đối phó với loại đầu óc mờ mịt như Thanh Thanh, chính là không thể ra bài theo lẽ thường được! Xem ra anh hiểu cô ấy rất rõ!” Tiếp đó một tay đẩy Chu Thanh Thanh vẫn còn đang ngơ ngác ra khỏi nhà, tiếp đó, “rầm” một tiếng đóng cửa lại!

Lâm Diễm nở nụ cười vô cùng không phúc hậu. Anh biết Dương Tư Tư đang hiểu lầm là anh thích Chu Thanh Thanh, cho nên mới “phối hợp” như thế, cố ý sắp đặt để anh đưa Chu Thanh Thanh đi.

Chu Thanh Thanh, có loại bạn xấu suy nghĩ cho hạnh phúc của cô như thế, thật không biết là cô may mắn hay là bất hạnh.

9. Chương 9

Chu Thanh Thanh mang vẻ mặt đau buồn giống như chú cún con bị vứt bỏ, sau khi yên lặng đi xuống cầu thang cùng mỹ nam cũng trầm mặc tương tự đột nhiên cô nghĩ ra một vấn đề rất quan trọng: “Tôi, tại sao tôi phải đi theo anh?”

Mỹ nam quay đầu lại, trên mặt là nụ cười dịu dàng, toàn thân tỏa ra hơi ấm: “Bởi vì tôi biết cô không có chỗ để đi, cho nên mới cố ý tới đây để giải cứu cô.” Nói xong, anh còn vươn tay vuốt nhẹ mái tóc lộn xộn như ổ gà của cô, vô cùng thân mật.

“Tốt quá! Ra là anh không chê tôi!” Chu Thanh Thanh cảm động đến mức hai mắt đầm lệ, lập tức ôm lấy một bên cánh tay không xách hành lý của mỹ nam.

Về phần tại sao mỹ nam phải đặc biệt đến thu nhận cô, trước đó không phải anh đã nói rồi sao, phí an ủi! Hơn nữa, chính cô tự xưng là bản thân chẳng có gì để người ta phải ham muốn... Tiền thì chắc chắn không có rồi! Nói về sắc... Khụ khụ, “sắc” của cô chắc là, ha ha, nhiều hơn anh một chút?

Khóe miệng Lâm Diễm hơi nhếch lên, Chu Thanh Thanh cô đừng có dễ bị lừa như thế có được không? Hai tôi có cảm giác vô đạo đức, lừa gạt thiếu nữ ngây thơ...

Xe của Lâm Diễm là một chiếc Lamborghini thể thao màu bạc tào nhả. Chu Thanh Thanh vừa nghe thấy đó là xe của anh, lập tức buông móng vuốt đang bám trên tay anh ra, phấn khích lao lên phía trước, nhìn nhìn sờ sờ cả buổi, cuối cùng mới nhìn biểu tượng nhãn hiệu ở đầu xe nghiên cứu: “Rốt cuộc đây là nhãn hiệu gì? Nhìn quen quen... Nhưng mà, tôi có thể chắc chắn nó không phải BMW!”

Lâm Diễm ôm trán... Hóa ra cô chỉ nhận biết được BMW.

Thế nhưng, Lâm Diễm thật sự đã đoán đúng, trí nhớ của Chu Thanh Thanh đúng là chỉ nhớ được BMW, cũng là do chữ BMW kia bắt nguồn từ câu “be my wife” quá lãng mạn... Và, bởi vì cô đã quá quen với nhãn hiệu xe của Hàn Duệ suốt một năm. o()o

Chu Thanh Thanh ở bên kia tiếp tục la lớn: “Ôi mẹ ơi, L0308, giống đuôi số điện thoại của anh à! Tôi biết rồi, ngày mừng tám tháng ba nhất định là sinh nhật anh đúng không?...”

Lâm Diễm đang cất hành lý vào cốp sau của xe, động tác đột nhiên khựng lại, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, sau đó tiếp tục đóng cốp xe lại.

Nếu là người bình thường sẽ chỉ có suy nghĩ đại loại như, “Một người đàn ông mà câu nệ hai cái số ba với tám, chắc chắn bản thân cũng là một người lảm nhảm nhiều chuyện!” [1], hoặc những suy đoán nhầm lẫn tương tự. Không ngờ ngốc nghếch như Chu Thanh Thanh cũng có lúc sâu sắc như thế...

[1] Trong bản gốc dùng cụm từ “tam bát”: chỉ người nhiều chuyện, ăn nói lỗ mãng, cử chỉ không đứng đắn, đàng hoàng.

Chu Thanh Thanh đoán trúng nên cảm thấy rất hưng phấn: “Tôi đã nói mà! Một người đàn ông, nếu không phải có ý nghĩa đặc biệt gì đó thì anh ta sẽ không câu nệ một dãy số nào đó như vậy!” Vừa nói, Chu Thanh Thanh vừa lấy điện thoại di động ra, cúi đầu ấn vài cái, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn Lâm Diễm, vẻ mặt thận trọng lạ thường, hỏi: “Đúng rồi, mỹ nam, tên anh là gì? Còn cả địa chỉ nhà anh nữa? Tôi muốn gửi cho Tư Tư tên của anh, biển số xe, địa chỉ nhà anh. Đề phòng anh là tên buôn bán người!”

Vậy là, rốt cuộc đây xem như cô cũng có một chút thông minh sao? Lâm Diễm không nhịn được phì cười: “Thật tò mò không biết cha mẹ cô là người thế nào, có thể dạy được giống gốc như cô!”

Cha mẹ? Xong rồi xong rồi! Lúc này Chu Thanh Thanh mới nhớ ra, cô vẫn chưa khai báo với ba mẹ chuyện hôn sự thất bại, vốn đã định cuối tuần này sẽ cùng Hàn Duệ về nhà ở thành phố Y gặp hai người họ... Nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại.

Ôi, hay là ngày mai gọi điện về nhà, khai thật tất cả? Dù sao thì ba già đi đứng không tốt, không thể đi ra ngoài, mẹ già cũng muốn ở nhà chăm sóc ba, chắc chắn không thể ngồi tàu hơn một ngày tới chỗ cô ở thành phố T, tìm tới tận cửa, sau đó dùng chổi lông gà đánh cô một trận... Nghĩ chu đáo xong, Chu Thanh Thanh mới bắt đầu thả lỏng! =.=

Về phần gốc? Đúng là đã có nhiều người nói cô như thế, nhưng Chu Thanh Thanh vẫn trước sau như một, kiên trì cho rằng mình chỉ là phản ứng hơi chậm chạp một chút, chứ thực ra vẫn rất thông minh! Vì vậy cô trẻ môi không phục: “Tôi mới tò mò cha mẹ như thế nào mà lại có thể sinh được một người đàn ông đẹp như anh!”

Còn “gốc” – rõ ràng là từ để chỉ động vật, lại bị cô gái nào đó hoa hoa lệ lệ bỏ qua.

Đàn ông có vẻ ngoài đẹp thường rất ghét người khác nhắm vào bề ngoài của mình, Lâm Diễm cũng không ngoại lệ. Anh vốn đang vui vẻ nhìn biểu lộ biến hóa muôn màu muôn vẻ trên mặt Chu Thanh Thanh, không ngờ cô lại phản lại anh một nước, hơn nữa còn vừa vặn chọc đúng chỗ đau nào đó trong lòng anh... Lập tức nét mặt trở lại vẻ lạnh lùng, nói: “Nói lảm nhảm cái gì, lên xe.”

Chu Thanh Thanh tuy có hơi chậm chạp nhưng vẫn hiểu sắc mặt người khác, vẻ mặt và giọng điệu của mỹ nam đại nhân đều nói lên tâm tình anh đang không tốt. Không biết có phải cô đã nói sai điều gì?

Nhưng mà, còn có nhiều thứ nhất định phải hỏi.

Ngồi ở ghế lái phụ, Chu Thanh Thanh cầm điện thoại, trong lòng rối như tơ vò, rốt cục không nhịn được dè dặt mở miệng lần nữa: “Xin hỏi, tên của anh...” (Cô xác định thật sự đây là cô hiểu được phải nhìn sắc mặt người khác sao...)

Lâm Diễm bình tĩnh thông dong lái xe, ném qua một ánh mắt lạnh nhạt: “Tôi hôm qua trước khi lên giường sao cô không nghĩ phải hỏi vấn đề này?”

Chu Thanh Thanh: >_

Tôi đây không phải là tuân theo quy tắc tình một đêm “bất như tương vong vu giang hồ [2]” sao, hơn nữa, lúc ấy tôi căng thẳng còn không kịp, làm gì nhớ nổi mà hỏi tên?

[2] bất như tương vong vu giang hồ: ý nghĩa đại khái là lúc hoạn nạn thì giúp đỡ nhau, sau này lãng quên nhau cũng có thể là một hạnh phúc, đây là hai câu trong Nam Hoa kinh - sieunhanu

Nhớ tới tối hôm qua, Chu Thanh Thanh không khỏi bắt đầu xấu hổ. Sau khi bọn họ bước vào cánh cửa phòng kia... Về đẹp xuân sắc của mỹ nam, sự gợi cảm mê hoặc của anh, sự hết lòng dẫn dắt của anh, sự kiên nhẫn chịu đựng của anh, sự đụng chạm điên cuồng của anh, sự dịu dàng săn sóc của anh...

Bởi vì là lần đầu tiên, cho nên cảm giác của cô đa phần là đau đớn, nhưng sắc đẹp của mỹ nam đã hoàn toàn làm phân tán sự chú ý của cô, giúp cô quên đi nỗi đau, cô rất không biết xấu hổ mà đắm chìm cùng anh một lần lại một lần lại một lần (*tổng số lần mời tự thêm vào*)...

Gì cơ? Quá trình cụ thể? Trong cả quá trình, tâm trí cô vô cùng hỗn loạn, đầu óc choáng váng, cảm giác sung sướng tốt đẹp như muốn bay lên, trong chốc lát lại dày vò khó chịu như ngã xuống vực sâu, làm gì còn nhớ rõ chi tiết quá trình... Chính bởi vì thế, lúc Dương Tư Tư truy hỏi, cô mới từ chối tiết lộ - nói ra cảm giác chân thật lần này của cô, e là Tư Tư nhất định sẽ cười nhạo cô “quá cùi bắp”. >_

“Lâm Diễn.” Tối qua, giọng nói trầm ấm bên tai cô tối qua giờ phút này lại vang lên một lần nữa.

“Hả?” Chu Thanh Thanh đang dạo chơi trên chín tầng mây rốt cục bị ép phải tỉnh lại, quay sang gần ngay bên cạnh, nhìn khuôn mặt còn đẹp trai hơn cả người mẫu trên tạp chí, đẹp hơn cả nhân vật nam chính trong truyện tranh, gương mặt đẹp hơn tất cả những người đàn ông cô đã từng gặp, nghĩ lại tối qua bọn họ đã từng “giao lưu” vô cùng thân mật gắn bó... Mặt Chu Thanh Thanh nháy mắt đỏ bừng như quả cà chua, nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp: “Anh, anh vừa nói gì?” Rất may bây giờ đang là buổi tối, nếu không thì đã bị cười nhạo rồi. Tuy trong xe mở đèn nhưng cũng không thể thấy rõ vẻ ngượng ngùng của cô, Chu Thanh Thanh âm thầm nghĩ.

“Tôi nói, tên tôi là Lâm Diễn! Cô nhớ kỹ cho tôi! Nếu mà dám quên, hừ...” Lâm Diễn uy hiếp theo thói quen, có chút không vui khi cô gái này dám phân tâm khi ở trước mặt anh.

Chu Thanh Thanh vội vàng giơ tay lên cam đoan: “Tôi tuyệt đối sẽ không quên!” >_

Bất kỳ cô gái nào, đều sẽ không quên được người đàn ông đầu tiên ở trên cơ thể mình... Nhất là, một người đàn ông dễ nhìn như vậy, chỉ cần nhìn qua cũng đã khiến người khác khó quên.

Nhìn người ngồi bên cạnh đang mãi mê gửi tin nhắn cho Dương Tư Tư, tâm tư Lâm Diễn cũng bắt đầu hơi lay động.

Không biết tại sao, cứ vô ý thức nói với cô những lời mà người ngoài nghe vào cảm thấy rất thân mật, tuy cô rất ngốc nghếch không hiểu được... Có lẽ, vì đã quen trên Internet ba năm, anh đã hoàn toàn hiểu rõ cô là người thế nào – mặc dù chỉ là trên mạng, nhưng nếu không phải là người bạn mà anh chấp nhận và cảm thấy ưa thích thì căn bản anh sẽ không để ý tới.

Còn ở trong hiện thực, giữa họ đã xảy ra quan hệ thân mật nhất... Vì vậy, không có cách nào coi cô như vị trí một người bạn bình thường được nữa. Cho nên, sau khi anh nghe những lời đó của Tô Kế mới vội vã muốn che chắn, bảo vệ cô dưới cánh của mình.

Nhớ tới sự hiểu lầm của Dương Tư Tư đối với hành động của anh trước đó... Hay là, làm cho sự hiểu lầm đó trở thành sự thật, cũng không tệ.

10. Chương 10

Khoảng vài phút sau, đến chỗ đèn xanh đèn đỏ. Lâm Diễn dừng xe lại, nhạc MJ trong xe phát ra rất có nhịp điệu cảm xúc. Lâm Diễn vờ như lơ đãng liếc sang cô gái nào đó ở bên cạnh.

Chỉ thấy Chu Thanh Thanh ngồi tựa lưng vào ghế, mắt hơi khép hờ, lông mi rất dài và mảnh hơi rung rung, cánh môi hồng nhạt hơi hé ra, điện thoại cầm trên tay như sắp sửa rơi xuống, tất cả thật yên tĩnh mà đẹp đẽ. Động tác của Lâm Diễn nhẹ nhàng linh hoạt, rút chiếc điện thoại xinh xắn ra khỏi tay Chu Thanh Thanh –

quả nhiên không tỉnh, thật đúng là con heo ngốc nghếch, thích ứng được trong mọi hoàn cảnh! Khóe miệng Lâm Diễn bất giác nhếch lên.

Nhanh chóng kiểm tra tin nhắn vừa rồi cô gửi cho Dương Tư Tư, suýt chút nữa làm anh tức chết: “Lâm Yểm, biển số xe L0308, địa chỉ nhà tạm thời chưa biết.”

Cánh tay dài của Lâm Diễn duỗi ra bịt mũi Chu Thanh Thanh: “Chu Thanh Thanh, cô gái chết tiệt, tỉnh lại cho tôi! Không cho phép ngủ!!” (_)#

Chu Thanh Thanh bất mãn rên rỉ nho nhỏ, cuối cùng cũng mở hai con mắt mờ mịt ra: “Hả, đến nơi nhanh thế à?”

“Đến cái đầu cô! Tôi có nói tôi tên là Yểm à?... Rõ ràng tôi là Lâm Diễn, được chưa? Ba gạch ở giữa chữ Đi, chính là chữ Diễn đó...” [1]

[1] Đi (Hành): [], Diễn [], Yểm []

Chu Thanh Thanh thần nhiên ngáp một cái: “Vậy sao anh không nói sớm, không thể trách tôi được, ai bảo chữ Trung Quốc lại uyên thâm như vậy? Hơn nữa, Yểm với Diễn là cùng một âm, đọc lên chẳng có gì khác nhau, anh so đo thế làm gì... Ấy, đèn xanh rồi, xe đằng sau đang giục đấy! Mau lái xe đi! Người ta nói cho bây giờ...”

Lâm Diễn đen mặt im lặng: “=_=|||...”

Chu Thanh Thanh còn không sợ chết nói thêm một câu: “Thỉnh thoảng lên cơn điên là không tốt.”

Khóe miệng Lâm Diễn run rẩy: “=_=...” Câu đó rõ ràng là trước đây tôi lấy ra để dạy bảo cô được chưa!

Phản ứng chậm chạp anh có thể nhịn được, nhưng làm sao anh có thể quên được, Chu Thanh Thanh còn có rất nhiều thứ vô cùng lợi hại, ví dụ như, thỉnh thoảng cô lại lên cơn điên... Tối qua không phải là nhất thời nào có vấn đề nên mới ra ngoài tìm tình một đêm sao?... Nhỡ may lúc đang “abc” mà cô cho anh một quả “phát điên” như thế thì sao...

Lâm Diễn đột nhiên cảm thấy đau đầu. Hiểu lầm trở thành sự thật cái gì, xem ra cần phải bàn lại, bàn lại!

Nhưng mà, không biết tại sao lại vì trong cuộc sống cô luôn nhớ rõ những lời “sư phụ” anh dạy bảo trên mạng, mà cảm thấy có chút mừng thầm, điều này có nghĩa là “sư phụ” anh cũng rất có trọng lượng trong lòng cô?

Sau này Lâm Diễn mới biết Chu Thanh Thanh hóa ra vốn không phải tên là Chu Thanh Thanh, mà là Chu Thanh Tịnh, những bởi vì lúc cô vừa học viết chữ, cảm thấy hai chữ “Thanh Tịnh” rất khó viết, hơn nữa thường xuyên không phân biệt được mình tên là “Chu Thanh Tịnh” hay là “Chu Tịnh Thanh”, vì vậy cô tự động giảm bớt thành “Chu Thanh Thanh”... Lâm Diễn đột nhiên cảm thấy thấm thía, ngày trước anh không cần phải so đo với một kẻ đầu óc tối tăm hai chữ “Yểm” và “Diễn” khác nhau làm gì, huống hồ, theo lời cô nói, ít nhất “Yểm” và “Diễn” đọc lên đều giống nhau... =.=

Không hề bất ngờ, Lâm mỹ nam sống một mình. Ở một tòa nhà hai mươi tầng xa hoa gần bờ biển ngoại thành, mỗi tầng là một nhà độc lập.

Chu Thanh Thanh vừa vào cửa đã bị một chiếc cửa sổ sát đất trắng lệ hấp dẫn, ngoài cửa sổ cách khoảng ba bốn trăm mét chính là biển! Cách bày trí trong phòng đơn giản nhưng không mất đi phong cách, đồ gia dụng đầy đủ cái gì cần là có, cho thấy chủ nhân có cuộc sống hưởng thụ thanh cao và năng lực kinh tế hùng mạnh. So với nguyện vọng “Chỉ cần một nơi có thể che gió che mưa, không đến mức lưu lạc đầu đường” của Chu Thanh Thanh thì thực sự nhiều hơn nhiều lắm!

Chu Thanh Thanh bỗng có cảm giác như một miếng bánh từ trên trời rơi xuống! =w=

Cô nam quả nữ ở cùng dưới một mái nhà, sẽ không xảy ra những chuyện sấm sét gặp lửa đất chứ? Về chuyện này, Chu Thanh Thanh vừa mong chờ lại vừa bất an – tuy cô chậm chạp, nhưng hoàn toàn có khả năng suy đoán – Lâm mỹ nam sẽ không có sở thích bất lương nào đó chứ? Ví dụ như thích LOLI, S&M... Tóm lại, Lâm mỹ nam thu nhận cô, nhất định là vì một loại ham muốn cá nhân nào đó ở cô!

Tại sao cô lại còn đi cùng anh tới đây chứ? Ặc, lúc bị Tư Tư đuổi ra khỏi cửa, khi đó không phải là không có chỗ để đi, bất đắc dĩ thôi sao, lúc đó cô chưa nghĩ tới chuyện này... Về sau nghĩ lại, cô không chỉ không hề sợ hãi, mà còn rất hưng phấn, rất ngạc nhiên, rất chờ mong – trong cuộc sống, Lâm mỹ nam sẽ là kiểu như thế nào? Bất tri bất giác, chính là muốn tới gần anh, hiểu rõ thêm một chút về anh... Vậy đại khái có thể quy kết là ham muốn rình mò cuộc sống cá nhân của mỹ nam đại nhân, Chu Thanh Thanh nghĩ vậy.

Đáng tiếc, Lâm Diễm nhanh chóng đập tan những suy đoán của cô.

Vừa vào phòng, Lâm Diễm đã chỉ định giới hạn cho Chu Thanh Thanh: “Đây là phòng của cô, có phòng tắm độc lập. Cô có thể tùy ý đi lại trong phạm vi tầng một. Còn tầng hai, là thuộc không gian riêng tư của chủ nhân tôi đây, khu vực cấm, nghe rõ chưa?”

Chu Thanh Thanh gật đầu: “Rõ rồi...” Cái gì chứ, hóa ra không ở cùng tầng... Hại cô không được quan sát ở cự ly gần! (Cô muốn gần thế nào nữa! Chẳng lẽ cô còn mong chờ cùng giường chung gối sao?... =.=)

Cuộc đối thoại kế tiếp khiến Lâm Diễm cảm thấy vô cùng nhức đầu, lại một lần nữa hối hận sâu sắc chỉ vì nhất thời xúc động mà nhặt cái thứ ăn rồi miễn trả lại này về...

Chu Thanh Thanh xuýt xoa: “Lâm mỹ nam, nhà anh đẹp thật đấy!”

Lâm Diễm bỏ qua, hỏi thẳng: “Việc nấu ăn, sẽ thế nào?”

Chu Thanh Thanh: “Sẽ không nấu, sẽ ăn...” >_

Lâm Diễm: “Việc giặt quần áo, sẽ thế nào?” =_=_

Chu Thanh Thanh: “Sẽ dùng máy giặt...” >_

Lâm Diễm: “Việc dọn dẹp nhà cửa, sẽ thế nào?” =_=_|

Chu Thanh Thanh: “Bình hoa nhà anh có quý không? Nếu mà quý thì tôi không bồi thường nổi...” >_____

Lâm Diễm: “... Được rồi, cô nói đi, rốt cuộc thì cô biết cái gì?” =_=_||

Chu Thanh Thanh cuối cùng cũng tỉnh lại: mỹ nam đại nhân chuẩn bị sử dụng cô như người làm sao? – Hại người ta mất công đoán mò! >0

Nhưng mà, cô thật sự chẳng biết làm gì cả, một cuộc sống ngây ngốc, cho tới bây giờ phòng ở vẫn lộn xộn như ổ chó, thứ duy nhất coi như sạch sẽ là cái giường của cô.

“Tôi, tôi có thể nói, có thể tâm sự cùng anh những lúc nhàm chán! Ở một mình, chắc chắn rất quạnh hiu phải không? Tôi có thể cam đoan, từ nay về sau căn nhà này đã có tôi, cuộc sống của anh sẽ rất náo nhiệt – đương nhiên, những lúc anh cần yên tĩnh, tôi tuyệt đối sẽ không phát ra một tiếng động nào.” Cuối cùng, Chu Thanh Thanh còn làm động tác kéo khóa miệng lại.

Lâm Diễm hoàn toàn bó tay: “...”=_=_|||

Xem ra phải thật sự nuôi cô như vật cưng. Nhưng mà, anh cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi, tạo cho cô cảm giác anh thu nhận cô là có ý đồ - nếu không thì trong đầu cô nhất định sẽ phỏng đoán lung tung – anh hiểu rất rõ năng lực YY của cô.

Vả lại... Ở một mình, quả thực có chút lạnh lẽo, sau này đã có cô, đây sẽ được coi như một ngôi “nhà”, không còn là chỗ chỉ dùng để ở nữa. Lâm Diễm cuối cùng cũng không buồn phiền vì bản thân nhất thời xúc động nữa, trái lại còn có chút chờ mong đối với cuộc sống “ở chung” trong tương lai.

Thế nhưng trên mặt lại bí xị tỏ vẻ bất mãn: “Được rồi, là tôi không nên chờ mong gì ở một người lấy cuộc sống của heo làm mục tiêu cuối cùng.”

Chu Thanh Thanh: ... o()o!

Sau đó Lâm Diễm tiếp tục dùng “giọng điệu không có gì hay ho” giới thiệu sơ qua cho cô về tình hình căn nhà, sau đó bỏ lại một câu: “Toát cả mồ hôi, tôi lên lầu đi tắm.” Rồi bỏ đi.

Chu Thanh Thanh vô cùng thỏa mãn với chỗ ở mới này. Sau khi sắp xếp xong đồ đạc của mình, cô cũng đi tắm rửa một cái. Nhìn đồng hồ mới hơn mười giờ tối – làm một con cú sao có thể đi ngủ sớm như vậy? Bây giờ cô lại chẳng hề mệt mỏi tí nào. Vì vậy bèn lấy máy tính xách tay ra, bắt đầu lên mạng.

Tiếp đó ngay lập tức cảm thấy vô cùng hạnh phúc với đường truyền tốc độ siêu nhanh của nhà Lâm mỹ nam – treo hai cái QQ, treo feixin, treo UC, mở blog, mở trang chủ renren, mở nông trường vui vẻ đi trộm đồ ăn, mở trò chơi QQ, chơi mấy ván bài rồi xem mọi người tám chuyện, mở diễn đàn cô thường hay ghé qua rồi mở tất cả những bài viết cô thấy hứng thú... “Gói tài nguyên đặc biệt” lần trước hai ba ngày mới down được 40%, down tiếp – tốc độ gần 1MB/s ôi mẹ ơi, tốc độ 30KB/s ở nhà cô hoàn toàn không thể so sánh!

Như thế vẫn không bị nghẽn mạng!!! Cảm giác này thật quá tuyệt vời! =w=

Đã từng có lúc cô nhìn thấy một câu rất cá tính trên Internet liền lấy làm chữ ký QQ: “Tôi muốn có một căn phòng ở, mặt hướng ra biển, xuân về hoa nở, băng thông rộng 4M, có thể mua hàng tại nhà, bưu kiện tốc hành, không phải trả tiền thuê...”

Hôm nay, coi như nguyện vọng của cô đã trở thành sự thật? Tuy cô không phải người sở hữu căn nhà này – nhưng mà, cô quyết định, phải ở lại chỗ này càng lâu càng tốt! (^o^)/

~Có tin nhắn QQ, cửa sổ rung rung.

[Tư Ngây Thơ: Nấm lạnh, đêm khuya gà mờ hả? Cần xem GV, AV không? Giá người quen, giảm cho sáu mươi chín! / Biểu cảm: cười dè]

[Tư Ngây Thơ: Nấm lạnh, đêm đẹp chỉ tiếc quá ngắn ngủi, sao còn không mau lăn lộn trên giường của mỹ nam đi, ôn lại giấc mộng xưa tối qua? / Biểu cảm: tà ác]

Cửa sổ tiếp tục rung rung.

[Tư Ngây Thơ: Con ranh chết tiệt kia, dám không trả lời tin nhắn của bà? Về sau có phim nào hay cũng không nói i, hừ hừ! / Biểu cảm: tức giận]

Rót một chén trà xong Chu Thanh Thanh quay trở lại trước máy tính, sau khi nhìn thấy màn hình: “Phụt...”

Vội vàng lấy khăn giấy bên cạnh lau cái màn hình cũ kỹ đáng thương - ặc, động tác này sao lại quen thuộc thế? Chu Thanh Thanh đau xót phát hiện, gần đây cô thường khó kiểm soát được hành động của mình, haiz, cứ tiếp tục như vậy, máy tính sẽ sớm phải thanh lý mất! >_

Còn chưa kịp đau lòng xong, Chu Thanh Thanh đã nghe thấy một giọng nói buồn rầu vang lên ở phía cửa: “Chu Thanh Thanh! Cô muốn phun trà cũng được, nhưng xin đừng phun lên bàn nhà tôi có được không? Cái bàn đó quý lắm đấy...”

Chu Thanh Thanh ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm mỹ nam bên hông vồn vện quần một chiếc khăn tắm màu trắng, dáng vẻ nhàn nhã tựa bên khung cửa, điệu bộ vô cùng quyền rũ trên người, vẻ mặt vô cùng mê hoặc nhìn cô... (*Mèo tôi thỉnh thoảng xen vào: người ta căn bản là mặt không biểu tình được không?*)

“Phụt...” Vì vậy, lần này Chu Thanh Thanh không phải phun trà, mà là máu mũi. = =

11. Chương 11

Lâm mỹ nam khỏa thân. Được rồi, nói đúng ra là nửa thân trần. Khỏa thân cái gì? – Đêm “thuê phòng” chính thức trước đó, Chu Thanh Thanh không thể thấy được, do ngại ngùng, cô còn kịch liệt yêu cầu Lâm mỹ nam tắt đèn, chỉ để lại ánh đèn ngủ mờ đầu giường... Mà ngày hôm sau tỉnh lại thì, bóng dáng mỹ nam đã không còn nữa! =.=

Vậy được, chúng ta hướng màn ảnh sang thị giác của Chu Thanh Thanh:

“Da trắng nõn nà, mềm mại như sương tuyết!” – Xin hãy PIA cô đi, lúc ấy trong đầu cô thực sự bật ra chín chữ buồn nôn này!

Dáng người của Lâm mỹ nam thì đẹp khỏi phải nói, vai rộng eo nhỏ mỏng vừa vặn, có thể nói là tỉ lệ vàng! Hiếm có hơn là, làn da của Lâm mỹ nam vừa láng bóng lại vừa trắng nõn, không làm tiểu thụ quả thực lãng phí, nhưng nhìn mãi cũng không thấy vẻ mỏng manh yếu đuối, mà là dẻo dai đầy sức bật – lại rất có tố chất công!... Huống hồ, năng lực X của mỹ nam cô đã được trải nghiệm, tuyệt đối là cường công oa cường công! Nói thật hiện tại cái nơi giữa hai chân khiến người ta xấu hổ khi mở miệng kia của cô vẫn còn hơi đau nhức. o()o!

Còn nữa, phần bụng của mỹ nam còn có sáu múi cơ bụng cân đối! – Chu Thanh Thanh thề bằng thị lực 1.2 của cô, thật sự là sáu múi!

Đừng nói tới xương quai xanh tinh tế dưới làn môi mỏng đẹp đẽ của mỹ nam, dưới xương quai xanh tinh tế là lồng ngực gợi cảm cường tráng, trên lồng ngực gợi cảm cường tráng là hai quả màu đỏ nho nhỏ tươi đẹp mê người, còn có khăn tắm bao quanh vị trí nào đó khiến người ta mơ màng...

Chu Thanh Thanh ngẩng đầu, lúc thì dùng tay trái nắm ngón giữa tay phải, lúc thì dùng tay phải nắm ngón giữa tay trái – Chu Thanh Thanh chỉ mơ hồ nhớ được phương pháp cầm máu mũi bằng cách giữ chặt ngón tay này (hay là phương pháp để ngừng nấc?), nhưng không nhớ rõ là chảy máu mũi bên nào thì phải giữ ngón tay bên kia! =.=

Tiếp đó, mời mọi người thử tưởng tượng một chút: Một cô gái vừa bị bên mũi đang chảy máu vừa liếc mắt nhìn. Nhìn trộm mỹ nam khỏa thân, vừa hỏi “Tại sao da anh lại trắng như vậy, còn có thể rèn luyện được cơ bụng sáu múi...”

Lâm Diễn dứt khoát quay đầu, quay người, biến mất trong tầm mắt của Chu Thanh Thanh...

Chu Thanh Thanh vừa lấy khăn tay cầm máu vừa trề môi trách móc: “Này, đừng có đi? Người ta còn chưa nhìn đủ... Thật là, nhỏ mọn thế...”

Hai ba phút trôi qua, cuối cùng Chu Thanh Thanh mới ngừng chảy máu mũi – hai bên lỗ mũi đều nhét cả đồng khăn giấy, phải há hốc mồm để thở, ai ngờ Lâm mỹ nam lại xuất hiện ở cửa!

Nhưng mà thật đáng tiếc, lần này Lâm mỹ nam đã mặc thêm áo choàng tắm! Biểu lộ nóng bỏng chờ mong của Chu Thanh Thanh lập tức biến thành thất vọng buồn bã.

Chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn tú của Lâm mỹ nam giống như cười mà không phải cười: “Tôi sợ tôi không mặc quần áo rồi người nào đó sẽ vì mất máu nhiều quá mà bị thiếu máu.”

Chu Thanh Thanh: ... !

“Còn nữa, bộ dạng này của cô thật khó coi... Trước tiên hay là cô vào nhà vệ sinh rửa sạch đi, dùng nước lạnh rửa sạch mũi, lại dùng nước lạnh vỗ vỗ lên trán, hai bên má, phần cổ gò đó, hình như cũng có thể ngừng máu mũi.”

“Hả, vậy sao? Hình như có chút ấn tượng...” Sau đó Chu Thanh Thanh liền đi thẳng vào phòng tắm.

Lâm Diễn rất không khách khí đi vào, định bụng ngồi xuống một lúc – anh có mấy lời cần nói chuyện nghiêm túc với Chu Thanh Thanh, cho dù không thể nói rõ cho cô chân tướng sự việc, nhưng cũng phải làm cho cô tỉnh lại, tránh một lúc nào đó thật sự bị người ta lừa bán!

Liên tiếp nghe thấy thông báo nhắc nhở có người gửi tin nhắn từ máy tính của Chu Thanh Thanh – được rồi, con người ai cũng có ham muốn nhìn trộm, Lâm mỹ nam cũng không ngoại lệ... Huống hồ, đừng nói là lịch sử tán gẫu, mấy thứ trong máy tính của Chu Thanh Thanh có cái gì anh chưa từng xem? Xem lịch sử trò chuyện thật sự chỉ là chút chuyện nhỏ... Khụ khụ.

Ngoại trừ tin nhắn trước đó, Tư Ngây Thơ, thì ra là Dương Tư Tư lại gửi tin nhắn oanh tạc Chu Thanh Thanh.

Cửa sổ liên tục rung lên.

[Tư Ngây Thơ: Đầu heo Thanh, cậu sẽ không phải đang cùng với mỹ nam đại nhân nhà cậu tiến hành mười tám điệu sờ đây chứ? Yêu cầu chụp lại hình mỹ nam, yêu cầu quay phim lại toàn bộ quá trình H!!! / Biểu cảm: háo sắc + chảy nước miếng]

Ba mươi giây sau, cửa sổ rung rung.

[Tư Ngây Thơ: Được rồi, quay phim lại thì tớ biết cậu chắc chắn không chịu... Nhưng hình mỹ nam nhất định không thể thiếu! Bán được tiền tiền tỷ tỷ tớ với cậu chia ba bảy! Tớ bảy cậu ba! / Biểu cảm: nham hiểm]

Lại qua hai mươi giây, cửa sổ lại rung rung.

[Tư Ngây Thơ: Không thì, bốn sáu? / Biểu cảm: hôn gió]

Lại mười giây sau, cửa sổ lại rung lên.

[Tư Ngây Thơ: Năm năm, tuyệt đối tuyệt đối không thể nhượng bộ nữa! / Biểu cảm: gầy mũi]

Vẻ mặt của Lâm Diễm phải gọi là vô cùng đặc sắc, khóe miệng hết co quắp lại run run... Cuối cùng vẫn là nhin không được, bàn tay bĩ ổi bắt đầu sờ lên bàn phím bắt đầu gõ chữ trả lời...

[Thanh Thanh Tử Khâm: Xin hỏi mỹ nam mà cô nói là chỉ tại hạ sao, Dương Tư Tư tiểu thư?]

[Tư Ngây Thơ: ...]

[Thanh Thanh Tử Khâm: Nếu như cô muốn toàn bộ dữ liệu trong máy tính của cô bị xóa trắng, cộng với sập hệ thống thì... Cô có thể tiếp tục xúi giục Thanh Thanh làm những chuyện không CJ (thuần khiết) thử xem.]

Hồng quả quả uy hiếp, uy hiếp!

[Tư Ngây Thơ: ...!!! Chẳng lẽ các hạ chính là hacker trong truyền thuyết, vua kỹ thuật?! Bái phục!!!!!!!]

Dương Tư Tư ở bên kia máy tính rốt cuộc đã hiểu tại sao Lâm mỹ nam lại xuất hiện thần kỳ ở hiện trường tình một đêm của Chu Thanh Thanh... Cô sớm đã đoán tới trường hợp “mỹ nam là hacker, vua kỹ thuật” này rồi, không ngờ lại có thể là sự thật!

[Thanh Thanh Tử Khâm: E hèm =.=]

[Tư Ngây Thơ: Lâm đại gia, tôi sai rồi, xin hãy giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho kẻ hèn này! / Biểu cảm: lệ rơi đầy mặt]

Danh dự gì đó cô có thể không cần, nhưng dữ liệu trong máy tính là tâm huyết sưu tầm nhiều năm của cô... Tuyệt đối không thể mất hu hu hu!

[Thanh Thanh Tử Khâm: ... Còn nữa, cấm truyền bá cho Thanh Thanh nhà tôi bất cứ “phim ảnh” gì không thuần khiết!]

Biết rõ Chu Thanh Thanh là hủ nữ là một chuyện, đọc tiểu thuyết manga gì đó có thể tha thứ... Nhưng hai tên hoặc là N tên đàn ông thật sự XXOO các loại không CJ (thuần khiết) thì... Anh sẽ đuổi cùng giết tận trong khả năng của mình!!!

Nói trắng ra là người nào đó chính là khó chịu khi Chu Thanh Thanh nhìn đàn ông khác khóa thân... =.=

Thanh Thanh nhà tôi? Dương Tư Tư chỉ thấy hai mắt tỏa sáng, dường như tất cả suy đoán của cô đều đã được người trong cuộc - ừm, một bên tương đối đáng tin cậy - xác nhận...

[Tư Ngây Thơ: YES SIR! / Biểu cảm: cười gian]

[Thanh Thanh Tử Khâm: Ừm =.= cô ấy sắp ra rồi... Phải làm gì tiếp theo, cô biết rồi đấy... Bye.]

Dương Tư Tư: ... Kinh! Chẳng lẽ hai người này thật sự ở chung một phòng?... Vì thế tư tưởng càng phát triển theo phương hướng có chút không CJ (thuần khiết)... Nhưng mà, sau khi đã biết sự tình của mỹ nam, cô cũng chỉ dám nghĩ, xem ra hình mỹ nam gì đó, chỉ còn là mây bay phù du...

Sau đó, Lâm Diễm nhanh chóng xóa lịch sử trò chuyện giữa anh và Dương Tư Tư. Về phần những tin nhắn Dương Tư Tư gửi trước đó... Anh tính toán thời gian, nội dung sau mấy lần cửa sổ rung liên tiếp – phải là sau lần vào thứ hai của anh thì Dương Tư Tư mới gửi, nói cách khác, những thứ Chu Thanh Thanh không có cơ hội nhìn thấy thì đều xóa hết.

Lâm Diễm làm xong tất cả, Chu Thanh Thanh vừa vịn đi ra từ nhà vệ sinh, anh lập tức đứng dậy, gấp vế mặt ướt rượt râu rĩ của Chu Thanh Thanh, bèn đưa cho cô hộp khăn giấy. “Sao không lấy khăn mà lau mặt?”

Chu Thanh Thanh: “À, không nghĩ ra...” Bởi vì không phải là nhà mình, đồ dùng có chút không quen.

... Lâm Diễm phát hiện im lặng cũng có thể trở thành một loại thói quen! =.=

“Meooo~...” Chu Thanh Thanh đang cầm khăn giấy lau loạn xạ trên mặt, đúng lúc đó nghe thấy một âm thanh rất nhỏ từ phía cửa truyền đến... Hình như là tiếng kêu của con vật nào đó.

Chu Thanh Thanh vội vàng tò mò nhìn ra phía cửa: “Ồ, tiếng gì thế?” Vì vậy không nhìn thấy Lâm Diễm ở bên cạnh vừa vươn tay rút ra một tờ khăn giấy, sau đó đưa lên – hình như là động tác muốn giúp cô lau mặt...

Nhưng mà, trong chốc lát đó, bàn tay Lâm Diễm nâng lên lại hạ xuống.

À, thực ra Chu Thanh Thanh vốn muốn hỏi mỹ nam đến tìm cô làm gì vậy, nhưng mà, người ta là chủ nhà, ưu ái cũng không thể quá đáng, nếu chỉ là mỹ nam ở một mình cô đơn quá lâu, đơn giản muốn để cô ở đây cho có cảm giác không khí ấm áp, “có người ở cùng dưới một mái nhà” thôi thì sao? Cô hỏi thẳng “Có chuyện gì vậy”, sau đó mỹ nam nói không có gì, vậy chẳng phải cô làm khó người ta sao...

Sư phụ đã từng nói, tùy tiện phá hỏng sân khấu của người khác là không đúng.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát, Chu Thanh Thanh đã trông thấy một bóng dáng toàn thân trắng như tuyết, dừng lại ở cửa phòng cô rồi rút cổ nhìn xung quanh – thoát nhìn hình như là mèo, nhỏ xíu cực kỳ đáng yêu – phụt, con mèo nhỏ này là đi theo chủ nhân của nó tham gia náo nhiệt sao?

Nhưng mà, nhìn bộ dạng con mèo nhỏ hình như đang rất sợ hãi!

Chu Thanh Thanh bỏ hộp khăn giấy xuống đi tới, định tỏ vẻ mình là một vị khách tốt bụng: “Oa, mèo con đáng yêu quá! Đừng sợ đừng sợ, chị không phải người xấu, vào đi vào đi! Xin hỏi em có cảm nhận được sự nhiệt tình của chị không?”

Ai ngờ, “con mèo nhỏ” vừa nhìn thấy Chu Thanh Thanh đi tới, “meo” hai tiếng rồi lập tức xoay người bỏ chạy... Tựa như muốn nói: “Người xấu người xấu!”

Để lại Chu Thanh Thanh đứng ở cửa... Xấu hổ xấu hổ xấu hổ... Quay đầu, cười ngây ngô với mỹ nam để giải vây ình: “Ha ha ha, mèo con của mỹ nam nhà anh thật hay ngại ngùng ~! Tiếng kêu cũng đặc biệt thật!”

Khóe miệng Lâm Diễm run rẩy: “Đó rõ ràng là chó được không!... =.=”

Chu Thanh Thanh vẫn kiên trì khẳng định: “Làm sao có thể! Rõ ràng nó kêu meo meo!”

Lâm Diễm bất lực: “Là gâu gâu...”

Chu Thanh Thanh: “Meo meo!”

Lâm Diễm cảm thấy cứ đối thoại như vậy rất ngu ngốc, không muốn tiếp tục nữa, vì vậy đành phải nhượng bộ: “... Ủ =.= dù sao nó cũng chưa có tên, nếu cô thích, cứ gọi Meo Meo cũng được.”

Con chó này là của một người bạn mấy hôm trước ném qua nhờ anh nuôi hộ... Thực ra, lúc ấy anh cũng tưởng nó là mèo... Nếu không phải để nghiên cứu xem nó rốt cục là mèo hay là chó, anh sẽ không nhận nuôi mấy loài vật phiền toái này... Khụ khụ khụ.

Bóng dáng màu trắng vừa rồi trốn đi hình như vẫn núp ở cửa nghe lén? Vừa nghe chủ nhân chính thức của nó nói như vậy, lập tức bất mãn nhảy ra, đến dưới gót chân của Chu Thanh Thanh kêu to: “Meo ~ gâu gâu gâu!”

Chu Thanh Thanh ngổn ngang trong gió ing... Ngồi xổm xuống. Lại gần nhìn cẩn thận con vật lông xù nhỏ bé, đưa tay sờ lên bộ lông mềm mại trắng như tuyết của Meo Meo, sau đó thận trọng đưa ra kết luận: “Mi nhất định là một con chó, nhập vào cơ thể một con mèo! Nếu không thì chính là một con mèo, xuyên vào người một con chó! Tóm lại, từ nay về sau tên của mi sẽ là Meo Meo!”

Meo Meo: “Meo ~ gâu gâu gâu... T-T” tuy tôi đặc biệt không thích kêu “gâu gâu gâu” mà thích “meo meo”, tuy bộ dạng tôi không giống với họ hàng... Nhưng mà cái tên kia thật sự sỉ nhục quyền uy chó của tôi! Kháng nghị kháng nghị!

Lâm Diễm nói nhẹ một câu: “Lại muốn ăn cá, phải không?”

Con chó chính thức bị gọi là Meo Meo kia lập tức dựng đứng hai tai... Kêu hai tiếng meo meo nhỏ bé rồi vô cùng buồn rầu đi ra cửa...

Vì vậy, đó là một con... chó kêu “meo meo”, bộ dạng giống mèo, lại còn thích ăn cá, tên là... Meo Meo? Chu Thanh Thanh cảm thán thế là đủ rồi!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ảnh đẹp của Meo Meo:

PS:

1. Đây là ngẫu nhiên nhìn thấy trong một bày nào đó... Chủ nhân đã chứng minh đây thực sự là chó chứ không phải mèo... o()o!

2. Bức ảnh đăng lên đây có tính là vi phạm bản quyền gì đó không? Che mặt. Nếu chủ nhân nhìn thấy mà không thích thì tôi sẽ tháo xuống. Nhưng vẫn là tôi sáng tạo, không tính là vi phạm bản quyền.

12. Chương 12

Trong lòng Lâm Diễm dường như có điều gì muốn nói, vì vậy hắng giọng lên tiếng: “Chu Thanh Thanh.”

Cho đến khi bóng dáng Meo Meo biến mất sau cánh cửa, tầm mắt Chu Thanh Thanh mới lưu luyến trở về, quay đầu nhìn Lâm Diễm, ánh mắt vô cùng trong sáng không tỳ vết: “Hử (o)...?”

Đừng có dùng ánh mắt trong veo ngơ ngác như cún con đấy để nhìn tôi có được không... Tôi sẽ có cảm giác rất áp lực! =.= Nhưng mà, lời nên nói vẫn phải nói: “Xem ra hình như cô có vẻ rất thích động vật, vậy cô có thích trẻ con không?”

Chu Thanh Thanh: “Đúng vậy đúng vậy... Tuy hồi bé tôi đã bị chó cắn ba lần - ừm, cho nên đã phải tiêm vắc-xin phòng dại ba lần, nhưng cứ nhìn thấy mấy con mèo hay cún đáng yêu kia là tôi lại không nhịn được muốn đến gần chúng...”>_

Nghe vậy, khoe miệng Lâm Diễm run run, thật sự rất muốn hỏi Chu Thanh Thanh, cô xác định việc cô trở nên ngu ngốc như vậy với việc tiêm vắc-xin phòng dại không có liên quan gì tới nhau chứ? Không được, nhất định anh phải sớm mang Meo Meo tới phòng khám thú y để tiêm phòng, tránh cho cô gái này không cẩn thận lại bị cắn - lại càng ngu ngốc thêm không có thuốc nào cứu được! =.=

Đột nhiên nhớ ra, ày, vấn đề quan trọng rõ ràng không phải nửa câu đầu có được không! Lâm Diễm đành phải nhắc lại lần nữa: “Vậy cô có thích trẻ con không?”

Chu Thanh Thanh: “Trẻ con à, đáng yêu thì thích, không đáng yêu, kiểu bị cha mẹ làm hư thì không thích!”

Trả lời cũng như không: ... =_=!

Xem ra, đối với những người đầu óc toàn dây thần kinh đan chéo lằng nhằng như Chu Thanh Thanh, muốn nói chuyện quanh co rồi đi đến đáp án thật sự là một công việc đòi hỏi kỹ thuật cao. Anh vẫn nên gọn gàng dứt khoát một chút: “Chu Thanh Thanh, cô có ý kiến gì với việc sinh con không?” =.=

Chu Thanh Thanh lập tức nhìn Lâm Diễm bằng ánh mắt kinh ngạc: “...!!!” Mỹ nam, sao anh lại hỏi vấn đề này? Đầu tiên anh đưa tôi về nhà của anh, sau đó nửa đêm vắng lặng lại ăn mặc mát mẻ đi đến phòng tôi, còn hỏi tôi vấn đề nhạy cảm mờ ám như thế!

Chu Thanh Thanh lùi lại một bước, đồng thời đưa hai tay che ngực, may là cô mặc áo ngủ kín đáo: “Chẳng lẽ, anh, anh... Muốn tìm tôi làm những việc cần làm để sinh con ư? Tuy loại chuyện này tôi qua chúng ta đã làm rồi, nhưng, nhưng mà, tôi qua chỉ là ngoài ý muốn! Tôi không thể nào cứ tiếp tục ‘ngoài ý muốn’ được!”

Chắc là não của cô gái nào đó lại đang bị chuột rút nên mới suy nghĩ nhiều như thế.

Lâm Diễm tức đến nổi nổi cả gân xanh trên trán, nhưng lại không thể nổi giận với cô, đành phải nhẫn nại nói: “... Cô suy nghĩ nhiều quá! Tôi không đói khát như thế, được chưa? Tôi chỉ đang buồn chán nên muốn thảo luận với cô vấn đề nào đó một chút thôi. Ví dụ như, nếu bạn trai cũ của cô, muốn cô sinh con cùng với anh ta... Cô sẽ trả lời như thế nào?”

Chu Thanh Thanh bắt đầu tiến vào trạng thái não co rút tự động diễn giải đoạn hội thoại trên là nỗi phiền muộn của chính bản thân Lâm Diễm: “Bạn gái cũ của tôi muốn sinh con với tôi, tôi phải trả lời như thế nào?”

Nếu là bạn gái cũ của anh, vậy chắc chắn đã chia tay rồi. Chẳng lẽ, Lâm mỹ nam không đủ giàu, nên bạn gái cũ của anh chạy theo tên đàn ông khác, tên đàn ông kia rất có thể là một lão già, khả năng sinh con kém hoặc là mắc bệnh không thể sinh con, nhưng bạn gái cũ của Lâm mỹ nam lại muốn có con để củng cố địa vị của mình, cho nên mới quay lại nhờ Lâm mỹ nam, “Anh à, em xin anh hãy vì tình cảm trước kia của chúng ta, cho em một đứa bé!”

Thảo nào tôi qua anh lại có tình một đêm cùng với cô! Chắc chắn là vì bạn gái của của mỹ nam khiến anh vô cùng đau khổ và khó xử, cho nên anh mới muốn phóng túng một lần!

Chu Thanh Thanh đang say sưa trong những suy đoán hoàn mỹ của mình... Đúng lúc đó, một cú cốc giáng xuống đầu cô, Chu Thanh Thanh đau quá liền tỉnh lại, phát hiện không biết từ lúc nào Lâm mỹ nam đã đi tới bên cạnh cô, gương mặt đẹp trai thoạt nhìn có chút u ám phiền muộn: “Vấn đề này khiến cô khó xử vậy sao?”

“Không, không phải! Không khó xử chút nào! Rõ ràng là cô ta bỏ anh trước, còn quay lại đưa ra yêu cầu quá đáng như thế, đáp án đương nhiên là – không, thế, nào!” Đến đó, Chu Thanh Thanh nghiêng răng nghiêng lợi dần mạnh từng chữ.

Tại sao có thể có một người phụ nữ dám nhẫn tâm vứt bỏ Lâm Diễm mỹ nam – người tồn tại như thần trong suy nghĩ của cô cơ chứ?! Chu Thanh Thanh nắm chặt tay, tiếp tục vô cùng phẫn nộ: “Loại đàn bà đó thật đáng ghê tởm! Cho nên, Lâm mỹ nam, anh kiên quyết không thể vì vương vấn tình cũ mà mềm lòng!”

Lâm Diễm phát hiện anh không thể nói được gì: “...” Đây là cái gì thế? Anh đã hiểu được năng lực tư duy nhảy vọt không thể theo kịp của Chu Thanh Thanh. Trước mặt Chu Thanh Thanh có năng lực tư duy logic siêu cấp mạnh mẽ, anh nói gì cô cũng có thể bẻ cong đến cách xa vạn dặm!

Được rồi, dù sao anh cũng đã cảnh cáo Tô Kế không được có ý định gì với cô, giờ cũng đã đưa cô về ngay bên cạnh để trông nom, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nhưng mà, có một chuyện, anh vẫn phải hỏi rõ.

“Vậy, cô có còn thích bạn trai cũ của cô không?” Giọng điệu trong trẻo mà bình thản lạnh lùng, nhưng đáng vẻ lại đang hết sức chăm chú chờ đợi câu trả lời, trong lúc vô tình đã biểu lộ sự để ý trong lòng người đàn ông.

“Hả, sao tự nhiên lại nói sang tôi?” Chu Thanh Thanh tiếp tục coi những lời này như là Lâm Diễm đang tự hỏi chính mình: “Mình vẫn còn thích cô ấy sao?” Điều này có nghĩa là Lâm mỹ nam vẫn rất để ý tới bạn gái cũ của anh? – Không biết tại sao, phát hiện ra điều này, trong lòng lại có chút cảm giác chua xót...

Nghiêng đầu nghĩ ngợi, Chu Thanh Thanh vô cùng nghiêm túc trả lời: “Có lẽ trước đây tôi đã từng rất rất thích anh ấy, nhưng, tôi sẽ không sống mãi trong quá khứ. Tôi sẽ cố gắng nhìn về phía trước, quý trọng tất cả những gì tôi đang có. Cho nên, hi vọng anh cũng có thể quên đi những chuyện không thoải mái trong ký ức.”

Nghe vậy, khuôn mặt anh tuấn của Lâm Diễm hơi ngó ra, ánh mắt mờ mờ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn về phương xa, như đang nhớ lại một ai đó.

Chu Thanh Thanh không ngăn được những suy đoán trong lòng, có thể nói Lâm mỹ nam đang nhớ nhung hoài niệm... Phải là một cô gái như thế nào?... Nghĩ đi nghĩ lại, không nhịn được hỏi ra miệng: “Cô ấy, chắc là rất đẹp, rất có khí chất?”

Lâm Diễm quay đầu lại, không rõ lắm nhìn về phía cô: “Cái gì rất đẹp, rất có khí chất?”

“Hỏi thừa, đương nhiên là bạn gái cũ của anh!”

Lâm Diễm lập tức sầm mặt, lạnh lùng nói: “... Cái này không liên quan tới cô. Chuyện riêng của người khác, tốt nhất hỏi ít thôi!”

Chu Thanh Thanh cũng không vui, vừa rồi anh hỏi tôi chẳng nhẽ không phải việc riêng của tôi? Kể có tiền chính là như vậy, chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn! Nhưng bây giờ cô đang ăn nhờ ở đậu, đành phải nhịn: “... Không hỏi thì không hỏi.” Sau đó quay mặt, ngồi trở lại trước máy vi tính, giả vờ như rất hứng thú với nội dung trên mạng, để lại cho Lâm Diễm một bóng lưng thẳng đứng – bà cô đây cũng biết bực mình nhé!

Nhìn thấy cửa sổ tin nhắn từ Dương Tư Tư liên tục rung lên: “Ai dà, sáng mai chị còn phải đi làm sớm, ngủ đây, ngủ ngon nhé, nhớ Thanh.”

Chu Thanh Thanh lơ đãng trả lời lại mấy chữ: “Ừm, ngủ ngon.”

Một lúc sau mới nghe thấy giọng nói trầm thấp và rõ ràng của Lâm Diễm vang lên trong phòng: “... Là tôi không tốt, không nên nổi cáu với cô.”

Thực ra Lâm Diễm là kiểu người dù sai cũng vẫn kiên quyết không hối cải, sĩ diện là to nhất. Nhưng không biết vì sao, anh không thể nào nhìn nổi bộ dạng lờ anh đi của Chu Thanh Thanh... Chu Thanh Thanh cho anh cảm giác mỗi ngày đều phải cười thật lớn. Vả lại, đồ đạc vật dụng của nhà mình, cũng không tính là mất mặt? Dù sao vừa rồi cũng không có người khác nhìn thấy... ồ()ồ!

Vì vậy anh đi tới sau lưng Chu Thanh Thanh, đưa tay vuốt vuốt tóc cô: “Ngoan, đừng tức giận. Hôm nay chắc cô cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi.”

Lâm Diễm nói những lời lạnh nhạt với cô, cô chỉ cảm thấy bực mình và tủi thân, nhưng vẫn không để tâm lắm, nhưng lời xin lỗi anh nói với cô nghe thật nhẹ nhàng, ấm áp, lại khiến cho khóe mắt Chu Thanh Thanh hơi đỏ lên, suýt nữa rơi nước mắt, nhưng đã cố nén trở về, trở thành một tiếng nhỏ nhẹ: “Ừm.”

Lâm Diễm khẽ thở dài một tiếng, không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài không một tiếng động, còn giúp Chu Thanh Thanh đóng cửa lại.

Nhìn Lâm Diễm biến mất trong tầm mắt, trong lòng Chu Thanh Thanh chợt bắt đầu có cảm giác mất mát, buồn vô cớ. Là vì bị Lâm Diễm gợi nhớ tới Hàn Duệ, trong lòng trống rỗng, nhưng hình như lại không hoàn toàn chỉ vì thế...

Hình như, là vì một người khác... Cô trông thấy bộ dạng không thể quên được bạn gái cũ của người kia, cô đã để ý, trong lòng đau xót, chua chát...

Chu Thanh Thanh ngồi ngẩn ngơ trước máy tính hồi lâu. Vô tình con chuột di đến ảnh đại diện của một người, người đó, luôn cho cô những lời khuyên tốt nhất, chỉ bằng vài lời có thể xóa bỏ được nỗi bất an của cô – sư phụ.

Mở cửa sổ trò chuyện, gửi tin nhắn cho Liny. Điện: “Sư phụ, sáng nay tỉnh lại tôi phát hiện mình đã buông xuống được sự ưa thích từ trước tới giờ đối với người nào đó, đến buổi tối lúc sắp đi ngủ lại phát hiện tôi đã thích một người khác. Sư phụ nói xem, có phải tôi rất lằng nhằng không? Tôi nên làm sao bây giờ?”

(Mèo tôi khinh bỉ: cô xác định lúc cô tỉnh dậy còn được gọi là buổi sáng chứ?!)

Tin nhắn gửi đi, Chu Thanh Thanh đợi hai ba phút, không thấy đáp lại. Có lẽ lúc này sư phụ không lên mạng. Cô cũng không có tâm tư lên mạng, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bèn tắt máy tính, bò lên giường.

Nhưng nằm trên giường lật qua lật lại, trong đầu toàn là hình ảnh Lâm Diễn đáng vẻ đau buồn nhìn về phương xa...

Những việc xảy ra mấy ngày nay, thật sự thần kỳ giống như đang nằm mơ... Cô đang sợ cô đơn, mà đúng lúc đó Lâm Diễn xuất hiện bên cạnh cô, tất cả đều phù hợp với yêu cầu một nửa kia của cô, cho nên cô mới có ảo giác như vậy thôi...

Có lẽ chỉ vì anh quá đẹp trai! Có lẽ chỉ vì giọng nói của anh quá dễ nghe! Có lẽ chỉ vì anh đối xử quá tốt, quá dịu dàng với cô! – Một người đàn ông tốt đẹp giống như thiên sứ ở ngay trước mặt, làm gì có cô gái nào không hề động lòng chứ? Cho nên, mình có cảm giác bị anh ta mê hoặc, là hoàn toàn bình thường!

Ừm, ngủ một giấc thật ngon, sáng mai tỉnh lại là có thể khôi phục bình thường! Một mình, cũng chẳng sao!

Tự khuyên bảo mình một hồi, Chu Thanh Thanh dần dần thả lỏng. Nằm giữa chiếc giường vô cùng thoải mái trong căn phòng mới, chăn cũng cực kỳ thơm tho mềm mại, Chu Thanh Thanh ôm chăn rồi nhanh chóng chìm vào giấc mộng.

Thế nhưng, người nào đó ở trên lầu, lại vì câu nói kia của Chu Thanh Thanh mà kinh ngạc, rối như tơ vò, và, mất ngủ...

13. Chương 13

Ngày hôm sau, lúc Chu Thanh Thanh tỉnh dậy không khỏi hậm hực khi nhìn điện thoại đầu giường thấy đã hơn mười giờ - tối qua trước khi ngủ rõ ràng cô đã đặt ba cái đồng hồ báo thức kêu lúc tám giờ mà! Ở một mình ngủ muộn thì không sao, nhưng đây dù gì cũng đang ở nhờ nhà người ta...

Sau khi Chu Thanh Thanh rửa mặt cấp tốc xong, lúc mở cửa phòng lại không thấy bóng dáng Lâm Diễn – không biết có phải anh đang ở trên lầu không?

Ồ, hình như trên mặt bàn có tờ giấy?

Đi tới cầm lên xem, trên giấy là chữ viết đẹp như rồng bay phượng múa: Sữa và bánh mì ở trong tủ lạnh, cô lấy ra bỏ vào lò vi sóng hâm lại rồi ăn. Trưa tôi sẽ không về ăn cơm, cô gọi đồ ăn ở ngoài là được. Nhớ phải cho Meo Meo ăn, Meo Meo ở trong phòng dành cho khách, thức ăn cho chó ở XXXX... Ừm, còn nữa, người nào đó phải cẩn thận đừng để bị Meo Meo cắn, nó vẫn chưa tiêm phòng dại đâu.

Chu Thanh Thanh: >_

Hóa ra cô không chỉ là người hầu, mà còn là người hầu cho chó! Còn nữa, nhìn cô ngốc thế sao? À không, phải là: Meo Meo đáng yêu như vậy, làm sao có thể cắn người được? Còn nữa, Lâm mỹ nam anh cần gì lại nhai nhiều thế...

Chu Thanh Thanh cũng chẳng buồn hâm nóng lại bữa sáng (thực ra Chu Thanh Thanh lặng lẽ coi nó như cơm trưa, cô làm gì còn tiền mà gọi đồ ăn ở ngoài? Hu hu hu... Xem ra ăn no rồi phải nghĩ cách đi kiếm tiền...). Trước tiên Chu Thanh Thanh đi tìm thức ăn cho chó, sau đó sang căn phòng bên cạnh – nghe nói là phòng dành cho khách kiêm phòng của Meo Meo... o()o!

Quả nhiên, ổ của Meo Meo ở ngay trong góc phòng. Meo Meo thấy Chu Thanh Thanh tiến đến, kêu meo meo hai tiếng coi như chào hỏi, sau đó tiếp tục hào hứng nghịch món đồ chơi của nó... Đúng vậy, chính là đồ chơi, một góc nhà đầy đồ chơi!

Chu Thanh Thanh vô cùng đố kị: “Hồi bé tao còn không có nhiều đồ chơi như thế!”

Sau đó đợi một lúc cũng không thấy Meo Meo phản ứng lại – cô lại có thể bị một con mèo nhỏ, à không, một con chó nhỏ coi thường...

Vì vậy Chu Thanh Thanh quyết định, hay là trước tiên mình cứ ăn no đã! =.=

Nhớ tới những suy nghĩ tối qua trước khi chìm vào giấc ngủ, đúng thật, ngủ một giấc tỉnh dậy lại không có cảm giác gì đặc biệt! Mỹ nam gì đó, ai mà chẳng thích? Những tâm tình không hiểu được tối qua, chắc chắn chỉ là đại não của cô ngắt tạm thời mà thôi.

Ăn xong bánh mì, uống sữa, lại xem báo rồi lên mạng tìm thông tin tuyển dụng, lẽ mề đến hơn mười hai giờ, Chu Thanh Thanh mới lấy đồ ăn cho chó rồi giá lâm tới ổ vàng của Meo Meo – thật sự, so với chỗ ở thuê của cô trước kia, chỗ cô chính là ổ chó, còn của Meo Meo là ổ vàng!

Lúc này, quả nhiên Meo Meo bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt đối với cô – đúng ra là đối với đồ ăn trên tay cô, chắc là đói bụng rồi nên chẳng có tâm trạng chơi đồ chơi nữa. Nhưng khi phát hiện đồ ăn Chu Thanh Thanh mang đến là thức ăn của chó chứ không phải món cá ngon lành mà nó chờ mong, Meo Meo uốn éo hồi lâu rồi mới miễn cưỡng đi tới bắt đầu ăn.

Chu Thanh Thanh cũng ngồi xổm xuống. Lại gần, thò tay giầy vò lông trên người Meo Meo: “Có mà ăn là tốt rồi còn kén chọn! Chị đây cũng chỉ ăn bánh với uống sữa mà sống qua ngày hôm nay!... Ai dà, đừng giầy giụa, để người ta sờ một tí... Hì hì, mềm mượt quá!”

Meo Meo tức giận, kiêu ngạo meo hai tiếng, tỏ vẻ ông không cần ăn! Sau đó lui vào trong chiếc giường mềm mại của nó, nằm xuống, nhắm mắt lại, phản ứng Chu Thanh Thanh hoàn toàn không ngờ tới!

Chu Thanh Thanh chưa từ bỏ ý định, cầm lấy chổi lông gà, tiếp tục nghịch mũi Meo Meo: “Loại chuyện xuyên việt này thật thần kỳ, trong cuộc sống thật sự không thể... Tao có hai suy đoán khá đáng tin cậy: một, mày là kết tinh tình yêu sau khi một con chó cưỡng gian một con mèo... Hai, mày là kết tinh tình yêu sau khi một con mèo cưỡng gian một con chó...”

Rốt cục, Meo Meo không thể nhịn được nữa, mở to mắt, sau đó lườm Chu Thanh Thanh! Đúng vậy, cô không nhìn lầm, chính là ánh mắt khinh bỉ... =_!=!

Hoạt động nội tâm của Meo Meo: trước tiên mặc kệ suy đoán của cô có phù hợp với nguyên lý khoa học hay không, chỉ phân tích theo logic, thứ nhất, những chuyện trước khi tôi sinh ra, làm sao tôi biết! Thứ hai, cô nói cái gì mà “kết tinh tình yêu” thế mà lại bảo cưỡng gian... Tổng kết: cô gái này đầu óc có vấn đề... Hãy trân trọng sinh mạng, tránh xa bệnh tâm thần!

Nhưng mà, buổi tối chủ nhân lại còn sang phòng cô ta! Hơn nữa còn ở lại rất lâu rất lâu... Meo Meo cảm thấy vô cùng ghen ghét, cho nên quyết định ghét tận gốc cái cô gái tranh mất sự chú ý của chủ nhân của nó! *(Khụ khụ, vậy, đây xem như là tranh đấu giữa các sủng vật?)*

Thế là, cả buổi chiều, Chu Thanh Thanh và Meo Meo cứ thế đối địch ghét bỏ nhau cũng qua một ngày...

Đúng thế, ghét bỏ lẫn nhau! Xét về phần đáng yêu, Chu Thanh Thanh vốn rất thích nó, nhưng Meo Meo thật sự quá không biết tốt xấu! Lại dám khinh thường cô! Hơn nữa, còn ngày càng quá đáng...

Buổi chiều, sáu giờ, lúc Lâm Diễm về đến nhà, động tác mở cửa của anh không khỏi hơi do dự - nhớ tới những lời tối qua Chu Thanh Thanh gửi cho anh... À không, là gửi cho Liny. Điện... Lâm Diễm có phần không được tự nhiên.

Đêm đó trước khi thuê phòng, không phải anh đã nói rất rõ ràng với cô, tuyệt đối anh sẽ không vì giữa hai người xảy ra quan hệ đó mà yêu thương cô hay là sẽ chịu trách nhiệm với cô đó sao? Sao cô gái này vẫn còn như vậy! Đúng là bị coi thường xong lại vờ như không thấy... Mà anh còn chủ động dẫn cô về nhà... Cho nên không thể ngay lập tức đuổi cô đi được! =_!=

Có điều, anh cũng hiểu rõ được sức quyến rũ vô địch của mình... Cũng đúng, nếu cô không có chút cảm tình nào với anh thì mới kì quái! (*Mèo tôi: tự kỷ quá! Không phải, người ta đây là hoàn toàn có khả năng tự yêu bản thân mình... =v=*)

Vậy thì, anh sẽ có lòng tốt thu nhận cô một thời gian ngắn, chỉ cần Chu Thanh Thanh đừng “tỏ rõ” tình cảm với anh quá, anh cũng sẽ tiếp tục giả vờ như không biết chuyện này. Nói như vậy, phải sống yên ổn một thời gian, đợi khi nào cô tìm được chỗ ở mới, anh nhất định sẽ khiến cô phải rời đi!

Hạ quyết tâm, cuối cùng động tác của Lâm Diễn cũng nhanh chóng lưu loát mở cửa.

Vừa vào nhà, Lâm Diễn trông thấy Chu Thanh Thanh đang chống cằm, có vẻ buồn rầu, lại hơi có chút tủi thân, ngồi trên ghế sa-lông phòng khách chờ anh – bên cạnh ghế là va li của cô tối qua mang đến!

Vừa trông thấy Lâm Diễn mở cửa bước vào, Chu Thanh Thanh bắt đầu vô cùng nhăn nhó – thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên rất nhanh nhìn liếc qua anh, sau đó lại cực kỳ nhanh nhìn sang chỗ khác, ngón tay trắng trẻo túm một góc áo, lắp bắp mở miệng: “Lâm mỹ nam, cảm ơn anh đã tốt bụng chứa chấp tôi một đêm... Nhưng mà, tôi quyết định không ở lại nhà anh nữa, hai chúng ta cô nam quả nữ, ở chung sẽ ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của nhau! Cho nên, tôi vẫn nên dọn đi! Nhưng mà, nhưng mà...”

Anh có thể cho tôi mượn trước ít tiền được không? – Nhưng mà khó mở lời quá, anh bảo tôi phải nói thế nào đây? Hu hu hu

~(>_

Không sai, trên cơ sở những thông tin mà Chu Thanh Thanh vừa trình bày, nhưng đến tai Lâm Diễn thì chuyện lại đi theo một hướng khác: Chu Thanh Thanh phát hiện tình cảm của cô đối với anh đã trở nên quá sâu đậm, nhưng vì không muốn quấy rầy anh, cho nên mới hạ quyết tâm chủ động rời khỏi anh... Nhìn xem, trước mặt anh cô nói năng không lưu loát, thỉnh thoảng ánh mắt còn long lanh “đưa tình”!

~Tự động giải mã xong, gương mặt trắng nõn tuấn tú của Lâm Diễn hơi đỏ lên rất đáng ngờ - tuy không phải chưa từng nói chuyện yêu đương, thế nhưng, đối tượng là Chu Thanh Thanh – một cô gái thật sự quá đơn thuần ngốc nghếch – vì thế suy nghĩ của anh cũng đi theo hướng kì lạ, ngốc nghếch, giống như một cậu con trai mười mấy tuổi mới biết đến vị tình đầu.

Vừa rồi anh lại có thể nghĩ đến chuyện đuổi cô đi! Thế nhưng giờ không cần anh đuổi, cô lại chủ động muốn đi, không hiểu sao Lâm Diễn lại không muốn – Chu Thanh Thanh tuy có hơi ngốc nghếch, nhưng cũng rất tốt, cô gái tốt biết suy nghĩ cho người khác!

Lâm Diễn hắng giọng hai tiếng nhằm che giấu nội tâm đang mất bình tĩnh, cố gắng giả bộ như rất lãnh đạm, nghiêm túc: “Đi gì mà đi? Người khác thích nói gì thì cứ nói. Hơn nữa, cho dù người ta hiểu lầm quan hệ hai chúng ta là không thuần khiết gì đó, vậy cũng chẳng có gì oan uổng – giữa chúng ta vốn đã không thuần khiết rồi.”

Chu Thanh Thanh: ... o()o! Mỹ nam đại nhân, xin đừng dùng giọng điệu vô cùng điềm nhiên đó để nói tới loại chuyện vô cùng... mập mờ này, có được không?

Nhưng mà, thanh danh gì chứ, cô vốn cũng không quan tâm, chính theo lời Lâm Diễn, “Người khác thích nói gì thì cứ nói”. Thế nhưng, điều quan trọng cô muốn nói là: “Nhưng mà, nhưng mà, có ý kiến với tôi không phải là “người khác” gì cả, mà là thú cưng bảo bối nhà anh đấy!”

Tư duy của Lâm Diễn chưa theo kịp: “Cô có thể có ý kiến gì với chính mình chứ?... Ăn no nhàn rồi không có việc gì làm đúng không, thật đúng là lười chuyện!”

Chu Thanh Thanh có một loại cảm giác ông nói gà bà nói vịt, đành phải khua tay múa chân, chỉ vào cánh cửa phòng dành cho khách đang đóng chặt: “... Tôi nói chính là Meo Meo nhà anh đấy! Nó không thích tôi!

Nó muốn đuổi tôi đi! Anh không biết, lúc chiều, tôi ở phòng khách xem ti vi, BLABLA... Meo Meo lại còn cắn góc áo của tôi, cố sức kéo tôi ra phía cửa! Anh xem đi, góc áo của tôi đều bị nó cắn nát rồi!” >_

Nếu không phải cô khá khỏe, sống chết trụ vững ở trận địa, cuối cùng còn thành công nhốt Meo Meo vào phòng dành cho khách, thì có lẽ thật sự cô đã quang vinh trở thành một người khách bị một con chó nhỏ “đuổi ra khỏi cửa”...

Thế nhưng, về sau, nghe thấy tiếng Meo Meo ở trong phòng dành cho khách kiên trì không ngừng cào cào cửa, Chu Thanh Thanh lại cảm thấy rất hổ thẹn và đau lòng – sao cô lại đi giằng co với một con vật nhỏ chứ? Cô đã bị người ta ghét, đến một con vật nhỏ cũng không chào đón cô sao?

Hu hu, cô vẫn nên chủ động rời khỏi đây thì hơn... Chào tạm biệt hẹn gặp lại, tôi chỉ được ở căn phòng mặt hướng ra biển, bằng thông rộng 4M có một đêm... T-T...

...

Vì vậy mới có một màn này. =_ =

Sau khi Chu Thanh Thanh nói xong, căn phòng yên tĩnh một lúc lâu.

Chân tướng sự việc thật sự khiến Lâm Diễm rất muốn cười phá lên, thế nhưng... Điều này cũng nói rõ, những suy đoán trước đó của anh đều là sai lầm, tất cả cũng chỉ là anh tự đa tình – anh không thể nào cười nổi.

Khóe miệng Lâm Diễm khẽ run run – cái loại ức chế không thể làm gì được, anh nghi ngờ một ngày nào đó, miệng anh sẽ bị Chu Thanh Thanh làm éo xệch. =_ =!

Nhưng mà con vật mèo không ra mèo chó không ra chó kia cũng hơi tình quái, ừm, nhìn vào chỉ số thông minh, quả thực có cao hơn Chu Thanh Thanh! Để vật cưng mới (=_ =!) không bị nó bắt nạt, có lẽ anh nên bắt nó ra đi?

Thật lâu sau, Lâm Diễm bất đắc dĩ: “... Chu Thanh Thanh, cô đừng khôì hài thế có được không?”

Chu Thanh Thanh vẫn đầy một bụng bực tức và tủi thân: “Rõ ràng tôi rất nghiêm túc, rất đứng đắn được chưa!”

Xác định Chu Thanh Thanh tạm thời sẽ không đi – muốn đi thì đã phải đi trước khi anh về! Nói tóm lại, chỉ là chuyện tranh giành tình cảm giữa các vật cưng mà thôi, cô lại còn làm ầm ĩ lên với anh.

Lâm Diễm định đi vào bếp cất túi đồ mà nãy giờ vẫn cầm trên tay, vì vậy vừa đi về hướng phòng bếp vừa hỏi Chu Thanh Thanh: “Đói bụng chưa? Ừm, tối nay làm cá cho cô ăn.”

Một ngày chỉ ăn bánh mỳ với uống sữa, cộng với cả buổi chiều “đại chiến” với Meo Meo, sao có thể không đói bụng? Chu Thanh Thanh lập tức ném tất cả những chuyện canh cánh trong lòng trước đó ra sau đầu, rất là chân chó theo sát Lâm Diễm đi vào phòng bếp, đôi mắt trông mong chờ đợi, hỏi: “Anh mua thức ăn rồi à? Anh biết nấu cơm? Thật sự quá quá quá... quá tốt! Tuy trước nay tôi không thích ăn cá, nhưng mà, tôi quyết định, tối nay sẽ phải ăn sạch bách chỗ cá đó, không để lại một chút nào cho tên kia!”

Lâm Diễm: “...=_ =|||”

Từ đây có thể thấy được, trong một căn nhà, có hai sủng vật đều mang thuộc tính đáng yêu (?), cũng không phải là chuyện tốt gì...

14. Chương 14

Dưới sự xung phong nhận việc của Chu Thanh Thanh, Lâm Diễm đành miễn cưỡng đồng ý để cô giúp đỡ, rửa rau hay rửa bát đĩa gì đó.

Lâm Diễm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của Chu Thanh Thanh đi qua đi lại như thoi đưa giữa căn phòng bếp, một nơi mềm mại nào đó ở sâu trong lòng anh vô tình bị đâm trúng. Cô gái kia tuy tay chân có hơi vụng về, nhưng mà... Cảm giác có người làm bạn rất tuyệt.

Một mình nấu nướng, một mình ăn, nhiều món ăn ngon thì cũng có ý nghĩa gì?

Còn Chu Thanh Thanh thì vừa chảy nước miếng vừa cảm thán: mỹ nam không hổ là mỹ nam, đáng đắp khi nấu ăn mà cũng tao nhã, đẹp mắt như vậy! Quan trọng hơn là ~ thơm quá! Hấp dẫn những phân tử thơm ăn trong bụng cô.

Khoảng bốn mươi phút sau, ba món ăn, một bát canh lục tục được dọn lên bàn. Chu Thanh Thanh đói bụng, ngực đã sớm dính vào lưng, cuối cùng cũng được nghe Lâm Diễm bếp hăng giọng, nói ra câu mà cô mong đợi nhất: “Ăn được rồi!”

Chu Thanh Thanh “A” một tiếng, lập tức bắt đầu ăn, mục tiêu là món ớt xanh xào thịt bò mà cô yêu nhất. Vừa đưa vào miệng lập tức có một loại cảm giác “Cuộc sống thật quá tuyệt vời!” Thực sự quá quá quá... quá ngon!

Chu Thanh Thanh trước giờ không hề kén ăn, dễ nuôi dễ sống. Không có đồ ăn thơm ngào ngạt? Vậy các loại mì ăn liền cũng không tệ! Mì ăn liền cũng không có? Vậy bánh quy với nước lọc cũng có thể nhét đầy bao tử... Tóm lại, không để cô bị đói là được!

Cho nên, thật ra từ đầu Chu Thanh Thanh không ôm hi vọng gì với tài nghệ nấu nướng của Lâm Diễm, kì vọng của cô chỉ dừng lại ở “Có thể nấu chín thức ăn” là được rồi, nhưng cuối cùng, trình độ nấu nướng của Lâm Diễm lại ngang với đầu bếp khách sạn năm sao!

Anh lúc nào cũng vượt quá dự đoán của cô!

Chu Thanh Thanh vừa ăn như hổ đói vừa mơ hồ thể hiện mức độ thỏa mãn của mình đối với bữa ăn này: “Nếu sau này ngày nào cũng được ăn đồ ăn ngon như vậy, có chết sớm mười năm tôi cũng cam lòng!”

Lâm Diễm cảm thấy buồn cười, mở miệng định nói gì đó, nhưng nghĩ nghĩ, lại tao nhã cúi đầu, uống một ngụm canh mới chậm rãi nói: “Ăn từ từ thôi, không ai cướp của cô đâu. Không phải nói muốn ăn cá sao? Nếu không ăn thì tôi để lại cho Meo Meo...”

“Không được! Ai nói tôi không ăn? Chỉ là, chỉ là tôi ngại ăn cá có xương, hơi phiền phức...”

Lâm Diễm cười giễu: “Tôi xem cô có vẻ như hồi bé ăn cá bị hóc xương phải không?” Nói xong, gấp một miếng cá vào trong bát của mình, dùng đũa gỡ hết xương ra, sau đó... Gắp thịt cá bỏ vào trong bát của Chu Thanh Thanh.

Làm xong một loạt các động tác này, Lâm Diễm mới nhận thức được sự bất thường – thực sự anh có hơi thích sạch sẽ, nếu như không phải người rất thân thiết, trước giờ chưa bao giờ anh chấp nhận dùng chung bộ đồ ăn, mà ngay cả cô ấy... cũng thích sạch sẽ giống như vậy.

Chỉ trừ mẹ anh, hai người sống nương tựa vào nhau từ khi anh còn bé...

Trong trí nhớ, mẹ thích ăn nhất là cá. Lúc còn rất nhỏ, mẹ vẫn hay gỡ xương cá như vậy cho anh ăn, về sau, mẹ lâm bệnh nặng, nằm trên giường, sinh hoạt bất tiện, đổi thành anh gỡ xương cá ẹ ăn...

Chu Thanh Thanh, cô ấy có khi nào cũng thích sạch sẽ không? Lâm Diễm vẫn giữ nguyên vẻ mặt đứng đưng, nhưng ánh mắt lại không nén được nhìn chăm chú phản ứng của người đối diện.

Chu Thanh Thanh thì không suy nghĩ nhiều, lập tức bỏ hết mấy đồ ăn khác đang gắp, ăn món cá Lâm Diễm vừa gỡ cho cô trước – khỏi cần nói, mùi vị của thịt cá ngon vô cùng, trên mặt Chu Thanh Thanh hé ra biểu lộ rất sung sướng thỏa mãn, không keo kiệt lời khen: “Ngon quá! Ừm, không thể để cho Meo Meo một chút nào hết!”

Khóe môi hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười nhẹ nhàng, Lâm Diễm tiếp tục gắp một miếng cá, gỡ xương.

Nhìn thấy Chu Thanh Thanh ăn miệng dính đầy dầu mỡ, chẳng có dáng vẻ thực nữ, bất chợt anh lại cảm thấy cô thật đáng yêu.

“Còn muốn chuyển đi nữa không?” Lâm Diễm ra vẻ lạnh nhạt hỏi.

“Không, đừng nói là Meo Meo đuổi, anh đuổi tôi cũng không đi!” Chu Thanh Thanh vuốt ve cái bụng tròn vo, vô cùng kiên định.

Nhưng trong lòng vẫn âm thầm gia thời hạn: Trước khi tôi tìm được công việc, kinh tế độc lập... Sự phụ đã từng nói, ăn chức gì gì đó, là cần thiết! Nhưng mà, làm người không thể mặt dày quá! Nếu không sẽ bị người ta ghét... Cô không muốn bị Lâm Diễn ghét.

Thế nhưng, vì hòa khí gia đình, Lâm Diễn vẫn phải tiến hành một phen khai thông tư tưởng giữa Chu Thanh Thanh và Meo Meo.

Không biết Lâm mỹ nam đã có biện pháp gì cao tay, tóm lại, cuối cùng Chu Thanh Thanh và Meo Meo, hai người? Được rồi, hai vật cứng (?)... Tóm lại, dưới cái nhìn soi mói “dịu dàng” của Lâm mỹ nam, đã bắt tay giảng hòa!

Ngày hôm sau, dưới sự oanh tạc của ba cái đồng hồ báo thức, cuối cùng Chu Thanh Thanh cũng rời giường được vào lúc chín giờ!

Tối qua trước khi đi ngủ, Chu Thanh Thanh lại lên mạng tìm rất nhiều thông báo tuyển dụng. Hề là chức vụ mà cô vừa ý, mặc kệ điều kiện của bản thân có phù hợp hay không, cô đều gửi hồ sơ lí lịch. Sau đó còn lên Q nói rõ tình hình kinh tế của mình với Tư Tư, hỏi mượn ít tiền. Trước nay Tư Tư cũng là dân làm công ăn lương, không thể cho cô vay nhiều, nhưng vẫn còn tốt hơn là không có đồng nào.

Tuy tạm thời đã có chốn dung thân, nhưng Chu Thanh Thanh là một người phụ nữ độc lập của thời đại mới, luôn tích cực tiến về phía trước, tìm việc là cần thiết!

Cô và Hàn Duệ vốn định đi Châu Âu hưởng tuần trăng mật, công việc của cô cũng đã sớm bàn giao xong, tất cả đồ dùng cá nhân cũng đã gói ghém, muốn tạm nghỉ việc thì chỉ cần gọi thẳng cho lãnh đạo trực tiếp của cô là Hàn Duệ là được.

Giờ thì sao?! Tư Tư còn nói: “Không bằng cậu cố gắng dính lấy Lâm Diễn mỹ nam là đã kiếm được một khoản lớn!”

Làm sao thể được! Sẽ bị người ta chê cười cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Ngày trước khi cô ở bên Hàn Duệ, trong công ty đã có rất nhiều người đổ mắt, hưởng hồ bầy giờ điều kiện của Lâm Diễn còn tốt hơn! >00

Cuối cùng cô bị cướp hôn, đa phần các cô gái đó đều có chút hả hê... Meo cái con mèo, rõ ràng trước khi cô với Hàn Duệ yêu nhau, quan hệ với các cô ấy đều không tệ mà? Đôi khi cái gọi là tình bạn thật đúng là bạc bẽo, một chút lòng ganh tị đã có thể phá hủy, haiz! Bởi vậy, tuy hiện giờ cô có thể thản nhiên đối mặt với Hàn Duệ, nhưng cũng không muốn trở lại cái hoàn cảnh công tác suốt ngày bị mọi người xa lánh hoặc chỉ trỏ đó nữa.

Hơn nữa, điều kiện của Lâm mỹ nam người ta tốt như vậy, cô còn chướng mắt hơn cả bình thường. Cho nên, tránh để bản thân tạo ra phiền phức vô tận, vẫn nên sớm cắt đứt những tơ tưởng không thực tế này!

Hôm nay lúc Chu Thanh Thanh thức dậy, Lâm Diễn như thường lệ không có ở nhà, để lại bữa sáng cho cô, dặn dò cô cho Meo Meo ăn. =_=!

Cũng không biết Lâm mỹ nam làm nghề gì? Khi nào về phải hỏi xem.

Hết buổi sáng, quả nhiên Chu Thanh Thanh nhận được hai, ba cuộc điện thoại gọi cô đi phỏng vấn, trong đó còn có điện thoại của một công ty truyền thông văn hóa nổi tiếng của thành phố T! Nghe nói những người có thể vào đó làm việc đều là những người xuất sắc ~ phúc lợi tốt có tiếng! Mặc dù chỉ gọi đi phỏng vấn, không có nghĩa là cô sẽ được vào đó làm việc, nhưng Chu Thanh Thanh vẫn rất vui vẻ.

Vì vậy, Chu Thanh Thanh rất tốt bụng đi cho Meo Meo ăn cơm trưa, không so đo vấn đề thái độ với nó nữa.

Meo Meo: Rõ ràng là tôi khinh thường, không thèm so đo với cô được không? Nếu không phải chủ nhân nói với tôi là không được ỷ mạnh hiếp yếu, cậy già lên mặt... Còn nữa, nếu tôi lại cãi nhau với cô thì sẽ không cho tôi ăn cá, tôi đây mới không thèm để ý đến cô ấy, hừ!

(Quần chúng: đổ mồ hôi cái, hóa ra Lâm mỹ nam đã đe dọa như thế này đó...)

Ba giờ chiều, theo địa chỉ thông báo qua điện thoại, Chu Thanh Thanh đi tới nơi tuyển dụng của công ty truyền thông Tinh Hoa ở tầng hai mươi ba tòa cao ốc Ngân Thịnh.

Đại sảnh toàn người là người! Ước chừng có khoảng trăm người.

Chu Thanh Thanh không khỏi nhỏ giọng thì thầm: “Ôi trời, chẳng phải chỉ tuyển một trợ lý nhỏ nhỏ à, sao có nhiều người đến ứng tuyển vậy?”

Một cô gái ăn mặc rất diễm lệ ở bên cạnh nghe được, quay đầu lại ném cho Chu Thanh Thanh một cái lườm mắt: “Cô cũng không nhìn xem là ai tuyển trợ lý à!”

Ặc, cô chỉ biết là muốn tuyển trợ lý, làm sao biết là ai muốn tuyển? Ngoại trừ làm việc thì cô thích nhất là ở nhà, sở thích lớn nhất là đọc tiểu thuyết, xem hoạt hình, đi dạo diễn đàn, tin tức quảng cáo gì đó, trước nay cô rất ít khi chú ý... Nếu không phải Tinh Hoa thực sự rất có tên tuổi ở thành phố T thì chưa chắc cô đã biết.

Mỹ nữ trang điểm kỹ càng kia nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt không hiểu của Chu Thanh Thanh thì lại lườm cô một cái nữa, hừ một tiếng, ra vẻ khinh thường loại người thiếu hiểu biết xã hội như Chu Thanh Thanh.

Chu Thanh Thanh đành phải sờ sờ mũi, nhìn số báo danh vừa nhận... 101, bây giờ hình như mới đến số 27, tuy nhìn tốc độ phóng vẫn phía trước khá nhanh – không đến ba phút một người, nhưng đến lượt cô cũng phải một, hai tiếng sau đấy!

Ặc, cô phải vào WC một chuyến đã! Ai bảo nước trái cây Lâm mỹ nam làm lại ngon hơn cả bên ngoài như thế, không ngờ cô đã uống nhiều quá, vì vậy... Khụ khụ.

Sau khi hỏi đường, Chu Thanh Thanh vất vả xuyên qua đám người... Tìm thấy một WC ở gần đầu cầu thang, Chu Thanh Thanh lại phát hiện có quá nhiều người ở cửa nhà vệ sinh nữ! – Không còn cách nào khác, ai bảo toàn là nữ đến ứng tuyển chứ?

Mà cô thực sự đang gấp vô cùng...

Chu Thanh Thanh nghĩ, hay là lên tầng trên hoặc xuống tầng dưới! Thấy cô thông minh chưa, biết lựa theo tình hình! Ha ha ha!

Bịch bịch bịch! Chu Thanh Thanh bò lên tầng hai mươi tư! Quả nhiên, WC ở đây không có một ai! Chu Thanh Thanh rất sung sướng vọt vào...

“Ừm... A... Đáng ghét! Đừng sờ chỗ đó của người ta chứ...” Đây là một giọng nữ ồm ồm khiến Chu Thanh Thanh toàn thân nổi cả da gà.

“Hừm, đừng sờ chỗ nào, đây à... Hay là đây?” Dù là lời thoại vô cùng buồn nôn, nhưng do một giọng nam dễ nghe, ngả ngớn nói ra, lại chứa đựng sự mập mờ vô hạn.

Hình ảnh phối hợp với những âm thanh này là: Một cô gái đi giày cao gót khoảng mười phân, mặc váy ngắn khoảng gần hai mươi phân, đùi trắng nõn nà nâng lên cao quấn quanh lưng một người đàn ông cao gầy, hai tay ôm cổ người đàn ông đó – nói đúng ra là cả người treo trên người của người đàn ông kia, áo vải thoát nhìn rất mỏng manh còn bị người đàn ông kia dùng tay kéo lên, lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết, thân hình như một con rắn nước, khóa móc nội y bị cởi ra...

Mà người đàn ông kia đang hôn hít cái cổ trắng nõn của cô gái đó, cho nên mặt tạm thời bị che mất, nhưng từ quần áo và dáng người có thể đoán được tướng mạo chắc chắn không tồi – mấy khuy áo sơ mi màu sồi đây trước ngực bị mở ra, lộ ra làn da màu lúa mạch, lồng ngực cường tráng nửa che nửa hở, vòng eo bằng phẳng, làn da sạch sẽ trơn láng...

Khụ khụ, không còn cách nào khác, ai bảo thị lực của Chu Thanh Thanh lại tốt phi thường như thế chứ?

Chu Thanh Thanh tay vẫn đang để ở cúc quần ngay ngắn cả người, đứng ở cửa, nhất thời vào không được, ra cũng không xong, vẻ mặt : đây là tình huống gì, hử Lôi Đế ca ca?! >_

15. Chương 15

Chu Thanh Thanh bối rối cúi đầu, vừa cài khuy quần, vừa âm thầm ra sức nén cơn buồn tiểu về.

Lúc ngẩng đầu lên một lần nữa mới giật mình, hai nhân vật nam nữ chính vẫn đang giữ nguyên tư thế “sinh đôi dính liền”, nhưng ánh mắt cả hai thì đang hướng về phía cô... Chu Thanh Thanh lập tức hận không thể đào ngay một cái hố để chui xuống...

Nhưng vẫn không thể không mặt dày mà xin lỗi: “Thật sự xin lỗi! Đã quấy rầy hai người. Tôi không biết trong này có người đang bận... Tôi đi ngay!”

Ngay vào lúc Chu Thanh Thanh quay người, cô lại nghe được một câu khiến toàn thân cứng đờ: “Ồ, cô không phải là gì nhỉ... À, tìm tình một đêm ở trên mạng! Tên là Chu Thất Thất hay là Chu Thanh Thanh gì đó sao?” Là giọng của nhân vật nam chính trong đôi nam nữ bị cô cắt ngang chuyện tốt... Nhưng mà, hình như có chút quen tai...

Chu Thanh Thanh cứng ngắc nghiêng cổ, chậm chạp quay đầu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cố nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc...

Trông thấy gương mặt của người đàn ông mặc áo sơ mi màu sợi đay kia, môi hồng răng trắng, anh tuấn thanh tao, tươi cười rực rỡ như ánh mặt trời, cách ăn mặc toát lên hương vị lưu manh vừa phải, khí chất nổi trội, công thụ đều thích hợp! – Quan trọng nhất là, vô cùng quen mắt! Người đàn ông mới gặp không lâu, tướng mạo lại xuất chúng, cô không muốn khắc sâu ấn tượng cũng khó...

Chu Thanh Thanh cứng nhắc giơ bàn tay nhỏ bé lên vẫy vẫy, ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Hiii~ Đường Bá Heo tiên sinh ~ thật là trùng hợp, ha ha ha... Nếu không có việc gì, tôi đi trước, hai người cứ tiếp tục, ha ha...”

16. Chương 16

Chu Thanh Thanh đến “Tinh Hoa” phỏng vấn, vốn chỉ nghĩ là thử vận may, sau khi nhìn thấy số lượng cả trăm người đến ứng tuyển, cô hoàn toàn không ôm hi vọng.

Ban đầu sau cô còn có mấy người nữa đến phỏng vấn, thế nhưng chờ lâu quá mà chưa đến lượt, không kiên trì nổi, khi dãy số tiến dần về sau, họ đành bỏ đi. Giữ vững nguyên tắc làm việc không thể bỏ dở nửa chừng, hơn nữa ở đây có chỗ cho cô ngồi đọc sách điện tử, Chu Thanh Thanh mới kiên trì tới cuối cùng...

Không ngờ lại nhận được thông báo “Chúc mừng, cô đã trúng tuyển!”

Cô có một loại cảm giác bị một miếng bánh từ trên trời rơi xuống đập vào người! =v=

Gần đây số cô sao lại may mắn thế? Người ta đi gặp bạn trên mạng thì gặp phải kẻ xấu, còn cô lại gặp được tận hai anh chàng siêu cấp đẹp trai... Đang lúc cùng đường, Lâm mỹ nam lại giải cứu cô khỏi hoàn cảnh khốn khó... Hôm nay cô còn trúng tuyển vào “Tinh Hoa” phúc lợi vô cùng tốt mà mọi người vẫn ca ngợi!

Khi nào về nhất định phải đi mua xổ số thử, xem có trúng năm trăm vạn không, khả khả.

“VẬY... Tôi có thể đi được chưa?” Sau khi trong lòng kích động sung sướng một phen, Chu Thanh Thanh dè dặt đặt câu hỏi.

Động tác của người đàn ông trẻ tuổi đeo kính mắt khẽ dừng lại, sau đó mỉm cười nói: “Xem trí nhớ của tôi này, quên không nói với cô. Cô cần đến văn phòng tổng giám đốc báo danh, anh ấy sẽ nói cho cô phạm vi chức vụ và những việc cần chú ý...”

Mà người phụ nữ chính tề kia lại ngẩng đầu lên, giống như lần đầu tiên mới nhìn thấy Chu Thanh Thanh, đánh giá cô từ trên xuống dưới, vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm: “Muốn đáng người không có đáng người, muốn khuôn mặt không có khuôn mặt, lại còn phản ứng chậm chạp, ngơ ngác... Chắc chắn! Thật không biết có phải đầu óc ông chủ có vấn đề rồi không.”

Giọng nói đã cố gắng đè nén âm lượng, nhưng vừa vặn vẫn để Chu Thanh Thanh nghe thấy.

Chu Thanh Thanh: >_

Cô thật sự rất muốn đáp lễ: Chị gái à, không ngờ chị lại nói những lời tổn thương người khác như vậy, bên ngoài tuy tôi không có gì nổi bật, nhưng bên trong đẹp, chị hiểu không? Hơn nữa, cô kém như vậy sao? (_)||

BUT, miễn là cho đến khi cô chính thức đi làm không bị nói là vô dụng... Để khỏi rắc rối, cô nhin.

Văn phòng tổng giám đốc.

“Cốc cốc cốc.”

“Mời vào.”

Vào cửa, Chu Thanh Thanh cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, rụt rè lên tiếng: “Chào ngài tổng giám đốc, tôi là Chu Thất Thất tới báo danh... À không phải, là Chu Thanh Thanh!” >_

Hàn Duệ đã từng chê cười cô, lúc căng thẳng đến tên mình mà cô cũng quên... Quả nhiên, cô lại có thể mắc sai lầm đơn giản như vậy! o(_)o! Đều tại lúc này gặp phải Đường Bá Heo gọi nhầm tên cô ở nhà vệ sinh nữ tầng hai mươi tư, rõ ràng Chu Thanh Thanh và Chu Thất Thất khác xa nhau mà? Huống hồ, cô thích Bạch Phi Phi hơn!

Ngồi trên ghế da êm ái, Đường Thiệu Trác vốn đang quay mặt ra cửa sổ bắt ngờ xoay người lại. Bật cười lớn tiếng không hề tốt đẹp: “Ha ha, cô nhóc, cô thật sự rất có thiên phú giải trí quần chúng!” Ngốc nghếch, thật đáng yêu!

Ô sao giọng tổng giám đốc này nghe quen vậy? Còn nữa, lời anh ta nói... Thật sự khiến cô rất muốn đánh người...!

Chu Thanh Thanh ngẩng đầu – “Là anh! Sao anh lại ở đây? Lẽ nào, anh chính là, tổng giám đốc của Tỉnh Hoa trong truyền thuyết?”

Đường Thiệu Trác xoay xoay cây bút trong tay, chân bắt chéo, nở nụ cười sáng ngời rực rỡ: “E hèm, cô nhóc thông minh đấy... Thật là hiếm thấy.”

Chu Thanh Thanh: ... ! Rõ ràng lúc nào tôi cũng thông minh được không... Cùng lắm chỉ rất thỉnh thoảng, thật sự chỉ rất thỉnh thoảng mới nhầm lẫn một chút...

Nhưng mà, kỳ lạ thật, Tỉnh Hoa có một công tử phóng đảng như là không làm việc bao giờ làm lão đại, sao đến bây giờ vẫn chưa bị đóng cửa? Ngược lại còn ngày càng phát triển theo xu hướng tốt?

Nhưng tiếp sau đó, Đường Thiệu Trác đã nói rõ phạm vi chức vụ của cô một cách rõ ràng, nghiêm túc, cũng nói cho cô rất nhiều chi tiết nhỏ cần chú ý, Chu Thanh Thanh bắt đầu có cái nhìn khác về Đường Thiệu Trác.

Trông mặt mà bắt hình dong, mãi mãi sẽ chỉ nhìn được vẻ ngoài nông cạn của đồ vật. Có lẽ Đường Thiệu Trác thực sự là một công tử ăn chơi – từ các loại biểu hiện lúc trước của anh ta đều có thể thấy được, nhưng không có nghĩa là anh ta không thể rất nghiêm túc và thành công trong công việc.

Mà nhìn Đường Thiệu Trác nghiêm túc ghi chép, thỉnh thoảng lại đưa ra một số vấn đề trùng hợp với thắc mắc của Chu Thanh Thanh, khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

Trong ba yêu cầu “làm việc nghiêm túc, dung mạo xinh đẹp dễ nhìn, không động lòng với anh”, đối với Chu Thanh Thanh, điều thứ nhất anh cũng không dám chờ mong quá nhiều, mà bây giờ trông thấy thái độ chăm chú, cẩn thận của cô, anh không thể không thay đổi cách nhìn nhận.

Bàn giao xong công việc, Đường Thiệu Trác không nhin được vươn tay: “Nào, chúng ta bắt tay, tôi cảm thấy chúng ta nên chính thức làm quen một lần nữa!”

Chu Thanh Thanh ngại ngần thò tay, nắm một cái cực nhanh rồi lại rút trở về.

Đường Thiệu Trác cười nhạo: “Chẳng phải chỉ là bắt tay thôi sao, cô vẫn còn sợ tôi ăn cô phải không?”

Chu Thanh Thanh phản bác: “Đương nhiên tôi sợ. Vừa mới buổi chiều tôi nhìn thấy đôi tay này của anh mở khóa nội y của một cô gái... Đúng rồi, bây giờ mấy giờ rồi? Tôi đói bụng quá đói quá đói quá!”

(Mèo tôi: đồ mờ mờ, cô đúng là vừa mới ra khỏi trạng thái công tác đã không coi mình là cấp dưới nữa...)

Chu Thanh Thanh: Trời đất bao la, đói bụng là lớn nhất! Mèo: ... =.=)

Đường Thiệu Trác đưa tay nhìn đồng hồ: “Sáu giờ rồi. Tôi mời cô ăn tối được chứ?”

“Không cần, nhà hàng nào ở bên ngoài cũng không nấu ngon bằng mỹ nam đại nhân nhà tôi... Anh đưa tôi về đi? Có thể giúp tôi tiết kiệm tiền gọi xe!”

“... Chu Thanh Thanh, cô thật đúng là không khách khí.” Nhưng mà, “mỹ nam đại nhân nhà tôi”? Là người đàn ông lần trước anh đã gặp sao, Chu Thanh Thanh xưng hô với bạn trai thật khiến người khác buồn nôn... =_=!

Chu Thanh Thanh tươi cười hơn hở đáp lại: “Quá khen, quá khen.”

Đối với Đường Thiệu Trác, trong lòng Chu Thanh Thanh đã tự nhận định là sự tồn tại song song mâu thuẫn giữa “người tốt” và “công tử đào hoa”, thật sự cô không hề có cảm giác “kính sợ” “e ngại” với anh như là cấp dưới, trái lại thấy hai người càng thêm như là bạn bè.

Nhìn nụ cười tươi sáng của Chu Thanh Thanh, Đường Thiệu Trác hơi ngẩn ra... Chưa từng có cô gái nào lại ung dung thoải mái, không giả tạo khi ở trước mặt anh như thế. Bất chợt cảm thấy mất hứng với những cô nàng lúc nào cũng trang điểm tỉ mỉ, cười giả tạo trước mặt anh.

“Đi thôi, tôi đưa cô về.” Không hiểu sao Đường Thiệu Trác bỗng có chút bực bội. Đột nhiên đứng dậy, đi thẳng ra khỏi phòng làm việc.

...

Bảy giờ.

Trong ngôi nhà mặt hướng ra biển, 4M bằng thông rộng của Lâm mỹ nam.

Cửa mở, rồi đóng lại.

Chu Thanh Thanh vừa vào nhà đã lớn tiếng thông báo: “Tôi về rồi!” Đã tìm được một công việc siêu tốt, tâm trạng người ta chắc chắn sẽ còn tốt hơn nhiều.

“Ồ, vẫn chưa nấu cơm sao?” Lúc nhìn thấy Lâm mỹ nam ngồi trên ghế sa-lông ở phòng khách, giống như một khối băng tỏa ra áp suất thấp kỳ quái, tiếng nói của Chu Thanh Thanh trở nên ngày càng nhỏ, trong lòng bắt đầu nghĩ ngợi lung tung đến tận chín tầng mây: Bộ dạng Lâm mỹ nam có vẻ rất không vui, chẳng lẽ hôm nay bạn gái cũ lại đến tìm anh ta thương lượng việc sinh con?

(quần chúng: ... o()o!)

Ánh mắt lạnh lùng như dao của Lâm mỹ nam bay tới, giọng nói buồn rười rượi cũng liên tiếp chất vấn: “Cô đi đâu? Sao giờ mới về? Gọi điện thoại cho cô tại sao lại tắt máy?...”

17. Chương 17

“Tôi, tôi đi phỏng vấn mà! Điện thoại chắc là hết pin, tự động tắt máy.” Tiếng nói của Chu Thanh Thanh bất giác trở nên run run.

Sắc mặt Lâm Diễn hơi dịu xuống, nhưng vẫn rất u ám: “Cô đi phỏng vấn sao không nói trước với tôi?”

“Lúc ấy anh không có ở nhà.” Chu Thanh Thanh yếu ớt giải thích, cô không hiểu, sao mỹ nam lại phải tức giận? Chẳng lẽ, thật sự Lâm mỹ nam lại gặp khó khăn với bạn gái cũ rồi?

Nghĩ đến khả năng này, Chu Thanh Thanh cảm thấy cô thấu hiểu và cảm thông cho tính nết nóng lạnh, vui buồn thất thường của Lâm mỹ nam.

Có lẽ, cô nên chia sẻ với anh về chuyện vui nhất của mình, giúp anh vui lên một chút – “Đúng rồi, hôm nay tôi đã tìm được một công việc rất tốt rất tốt rất tốt đấy!” Chu Thanh Thanh nở nụ cười rực rỡ nhất, muốn dùng nụ cười của mình để nhồi vào cái mặt khó khăn của Lâm mỹ nam một chút.

Nhưng mà, hiệu quả không lớn. Sắc mặt Lâm mỹ nam dường như còn tối tăm phiền muộn hơn: “Công việc tốt gì mà khiến cô phấn khởi như thế?”

Cô không thấy tôi vẫn còn đang tức giận sao? Cô không biết là tôi đã đợi cô suốt cả buổi chiều sao? Cô không biết là cô về muộn như vậy tôi sẽ lo lắng sao?(Mèo tôi: Khụ khụ, thực ra mới hơn một tiếng... Còn nữa, cô ấy thật sự không biết... =.=)

Chu Thanh Thanh vừa nghĩ tới vận may siêu cấp của mình, không kìm được cười sung sướng, khoa tay múa chân: “Là trợ lý tổng giám đốc của Tinh Hoa! Tinh Hoa anh biết không? Chính là công ty rất nổi tiếng... BLABLA...”

Tâm tư Lâm Diễm hoạt động: Cô đừng cho là ai cũng ngốc như cô vậy có được không? Tinh Hoa rất nổi tiếng ở thành phố T, mấy khách sạn của Lâm gia còn có hợp đồng quảng cáo dài hạn với Tinh Hoa, nhưng bởi vì anh không quản chuyện công ty ở trong nhà, cho nên chưa tiếp xúc trực tiếp với Tinh Hoa bao giờ.

Chẳng phải chỉ là một trợ lý nho nhỏ sao, đáng để cô vui vẻ đến vậy à...

Nhưng mà, với thực lực của Chu Thanh Thanh, làm sao vào được Tinh Hoa? Không phải anh coi thường Chu Thanh Thanh, Tinh Hoa nổi tiếng cổng chào cao, phúc lợi tốt, trợ lý tổng giám đốc... sẽ cần phải có rất nhiều bằng cấp, biết bao nhiêu người năng lực, dung mạo ưu tú gấp trăm lần Chu Thanh Thanh sẽ đến ứng tuyển?

Lâm Diễm nói lời cay độc: “Sao lại tuyển cô được? Tổng giám đốc kia không phải là mắt có đờm đấy chứ!”

Chu Thanh Thanh không thêm so đo câu chữ với Lâm Diễm – thậm chí cô còn cảm thấy, Lâm mỹ nam nói chuyện giọng điệu độc ác giống y như sư phụ cô! Lại nói, dường như cô đã không chú ý điều gì đó? Ví dụ như, rốt cuộc Lâm mỹ nam sao lại quen cô “từ trước”? Nhưng mà, vẫn phải thảo luận xong vấn đề trước mắt này đã, đợi chút nữa hỏi lại Lâm mỹ nam!

Bây giờ nghĩ lại cô có thể trúng tuyển vị trí này nhất định là do Đường Thiệu Trác đã “pháp ngoại khai ân” [1], nhưng mà, cô chẳng thấy có gì hổ thẹn, đó có phải là do cô quyến rũ người ta để được “pháp ngoại khai ân” đâu?

[1] pháp ngoại khai ân: ban ơn, ngoại lệ không theo quy định.

Nhưng mà, ít nhiều có “dựa vào quan hệ” cũng khiến Chu Thanh Thanh cảm thấy không đường hoàng: “Là vì tổng giám đốc kia là người quen... Chính là Đường Bá Heo đêm hôm trước gặp ở trước cổng khách sạn Kim Thái! Tôi còn tưởng anh ta tên là Đường Bá Heo, a a a, hóa ra không phải là Đường Bá Heo, mà là Đường Thiệu Trác!... Anh ta cũng rất tốt, vừa rồi còn đưa tôi về!”

Lâm Diễm: “...”

Tâm tư Chu Thanh Thanh hoạt động: Ấc, sao sắc mặt của mỹ nam đại nhân lại khiến cô có cảm giác trên đầu anh có một đám mây đen kịt bao phủ? Không lẽ, Lâm mỹ nam không nhận được sự vui vẻ của cô, mà ngược lại dưới cái nền “vạn sự như ý” của cô, anh lại càng cảm thấy tình trạng của mình rất thê thảm tồi tệ, cho nên càng chán nản?

“Lâm mỹ... À không, Lâm, Lâm Diễm, anh đừng quá đau khổ. Có phải bạn gái cũ lại đến làm phiền anh không? Ôi trời, đối với loại phụ nữ đó, loại chuyện sinh con này, anh nhất định phải dũng cảm nói không! Nếu thật sự ngại từ chối trực tiếp, vậy anh có thể nói một cách uyển chuyển, nói là anh đã thích người khác rồi, như vậy cô ấy sẽ không quấy rầy anh nữa.” Chu Thanh Thanh rất nhiệt tình giúp đỡ “nghĩ kế”.

Vốn đã tích đầy một bụng tức giận, sau đó lại nghe thấy ba chữ “Đường Bá Heo” khiến lợ giọng của Lâm Diễm bị quật ngã, tiếp đó lại nghe những lời “an ủi” không đầu không đuôi của Chu Thanh Thanh, trái lại anh càng thấy phát cáu với cô, trong lòng đang ngột ngạt vô cùng...

Nhưng mà, nói đến “đã thích người khác”... Hình như hiện giờ đang thực sự có một người.

“Lại đây.” Lâm Diễm giương mắt nhìn về phía Chu Thanh Thanh, trên gương mặt đẹp mê hồn rõ ràng hơi mỉm cười, có điều nụ cười này nhìn sao lại thấy miệng nam mô, bụng bồ dao găm...

“Hả?” Nhưng mà, thị lực 1.2 mệnh danh siêu tốt của Chu Thanh Thanh đã không nhìn ra, cô còn đang tự tưởng tượng Lâm mỹ nam vì vấn đề tình cảm mà trong lòng đầy căm phẫn, không kiềm chế được – tại sao mỗi lần nhìn thấy bộ dạng chật vật vì bạn gái cũ của Lâm mỹ nam, cô cũng lại cảm thấy rất khó chịu? Quả thực còn khó chịu hơn cả khi Hàn Duệ bị tiểu mỹ nam cướp đi mất... Thế nhưng, mãi cô cũng không thể hiểu được lý do.

Lâm Diễm cực kỳ nhẫn nại lặp lại một lần: “Tôi nói, lại đây. Đừng để tôi phải nhắc lại lần thứ ba.”

“Ừ.” Chu Thanh Thanh chậm rãi đi tới từng bước... Trong lòng lặng lẽ cầu nguyện: Hi vọng Lâm mỹ nam đừng có khuynh hướng bạo lực, ngược đãi người khác mỗi khi tức giận...

Đi tới một đầu ghế sofa cách xa Lâm mỹ nam nhất – khoảng chừng ba mét, Chu Thanh Thanh định ngồi xuống.

Lâm Diễm mỉm cười rất dịu dàng: “Lại gần chút nữa...”

Ồ, mỹ nam mỉm cười! Cười thật là đẹp! Thật giống như tiên giáng trần bước ra từ trong tranh thủy mặc, cao quý, thanh nhã, khiến người ta không kìm được muốn đến gần chạm vào một chút, xem anh có thật sự đang tồn tại hay không...

Chẳng lẽ, anh đã cảm nhận được cô đã phải khổ tâm suy nghĩ làm thế nào để an ủi và khiến anh được vui rồi sao? Chu Thanh Thanh bỗng thấy vô cùng cảm động, ngoan ngoãn đi tới như một con mèo nhỏ, chỉ còn thiếu cái đuôi lông xù ngoe nguẩy đằng sau nữa thôi.

“Ồ — á á á? Lâm — không được... ưm... á... ưm...”

Đây, đây là chuyện gì? Hình như cô còn chưa đi tới trước mặt Lâm mỹ nam thì đã bị ngã sấp xuống – sau đó ngay vào lúc khuôn mặt trắng nõn nà của cô sắp sửa đau đớn tiếp xúc thân mật với thảm, hoặc là góc bàn, thì cô đã được một đôi tay rắn chắc, mạnh mẽ đỡ được!

Phù phù, thật là quá may!

Tiếp đó, ở khoảng cách vô cùng gần, cô thấy được gương mặt đẹp trai lạnh lùng của Lâm mỹ nam, dưới hàng lông mày rậm là một đôi mắt đẹp, sáng như ngọc thạch... Chu Thanh Thanh đang hiểu kỳ: “Ồ, Lâm mỹ nam, sao lông mi của anh lại dài vậy?”

Thế nhưng, đúng lúc cô vừa mở miệng thì phát hiện ra, miệng của mình đã mất đi tự do phát ngôn...

Nếu như năng lực phán đoán nghèo nàn đáng thương của cô không sai, thì bây giờ hình như cô đang... hôn môi...

Đối tượng là... Cô liếc mắt bao nhiêu lần cũng chỉ thấy “Được ngắm nhìn một mỹ nam siêu cấp như vậy, cuộc đời này sống không uổng phí” – Lâm Diễm!

Tim, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, đập nhanh quá! Nhiệt độ trên mặt, dần dần tăng lên, nóng quá!

Cho đến khi chiếc lưới quần quít chặt chẽ đến không ngờ của hai người tách ra, Lâm Diễm nhìn Chu Thanh Thanh hai mắt long lanh nước, bờ môi hồng đầy đặn, mặt hơi đỏ ngợt ngác nhìn anh, anh cảm thấy tất cả những tức giận trong lòng giờ phút này đều tan biến hết.

Không kìm được vươn tay捏 chóp mũi Chu Thanh Thanh: “Đồ ngốc! Chúng ta đến giường cũng chung rồi, cô còn thẹn thùng cái gì nữa!”

Chu Thanh Thanh lúc này mới có phản ứng, đưa tay che mặt, kêu lên một tiếng, tiện tay vơ một cái gối ôm ở bên cạnh ghế sofa-lông, vùi mặt vào gối.

Nhìn động tác của Chu Thanh Thanh còn ngốc nghếch đáng yêu hơn cả Meo Meo, tâm tình Lâm Diễm lập tức trở nên tốt vô cùng.

(Lời bộc bạch của Mèo tôi: Lâm mỹ nam so sánh Chu Thanh Thanh với Meo Meo hoàn toàn là do tính cách của cô gái nào đó giống Meo Meo, tuyệt đối không phải Lâm mỹ nam cũng có cùng các loại hoạt động đó với Meo Meo... Khụ khụ, thanh minh một chút.)

Mãi một lúc sau, Chu Thanh Thanh mới ngẩng đầu, rầu rĩ nói ra một câu: “Không, không giống như vậy...”

18. Chương 18

Đương nhiên không giống với lúc trước! Lần đó cho dù là lên giường, nhưng không phải xuất phát từ tình yêu, chúng ta đều chỉ vì chứng minh một số việc mà thôi. Cô vì người đàn ông khác, tôi vì người phụ nữ khác. Còn lần này, tuy chỉ là một nụ hôn, lại là vì cô thích tôi...

Mà tôi hình như cũng có chút... Thích cô. Lâm Diễm cực kỳ không tình nguyện, lần đầu tiên bắt đầu thừa nhận điều này.

Nhớ tới Chu Thanh Thanh ở trên QQ nói câu kia với Liny. Điện, Lâm Diễm càng chắc chắn Chu Thanh Thanh đã thích anh rồi. Sau đó cũng rất đắc chí mà nghĩ: Chu Thanh Thanh tuy hơi ngốc, hơi chậm chạp, hơi khiến người ta lo lắng... Thế nhưng, xét việc cô thích anh như vậy, anh cũng nhượng bộ, thích cô “một chút”!

“Lâm, Lâm Diễm... Tôi có một chuyện rất quan trọng, muốn nói với anh!” Chỉ trong những thời điểm rất nghiêm túc, Chu Thanh Thanh mới cẩn thận gọi đầy đủ tên của anh.

Chuyện rất quan trọng? Tiếp theo không phải cô sẽ tỏ tình với anh chứ? Trong lòng Lâm Diễm chờ mong, căng thẳng, vui muốn chết, nhưng biểu hiện ra ngoài lại là gương mặt vô cùng lạnh nhạt, nghiêm túc, dùng giọng mũi đáp lại một tiếng: “Ừm?”

“Đột nhiên tôi nhớ ra một chuyện rất quan trọng! Theo lý thuyết, trước khi chúng ta gặp nhau, thì phải quen biết đã mới đúng... Rốt cuộc là tại sao anh lại biết tôi?”

Sắc mặt Lâm Diễm như trời trong xanh bắt đầu chuyển nhiều mây: “... Tôi có nên vui khi cuối cùng cô cũng ý thức được vấn đề này không?”

Chu Thanh Thanh nghiêm mặt nói: “Tôi biết là tôi chậm hiểu, nhưng cũng không có nghĩa là tôi rất qua quýt lầy lội, xin hãy trả lời trực tiếp vào vấn đề, đừng nói sang chuyện khác.”

Cô có cảm giác Lâm Diễm dường như là một người mà cô rất quen thuộc. Nhưng cô không biết anh là ai, loại cảm giác này, rất bị động...

Sắc mặt Lâm Diễm càng thêm tối tăm phiền muộn, cô gái này, lúc cần thông minh thì không thông minh, lại thích để tâm vào những chuyện vụn vặt: “Tự cô đoán được, không phải sẽ càng có ý nghĩa sao?” Sớm nói cho cô biết tôi là ai, làm sao tôi còn dùng thân phận Liny. Điện nghe trộm tâm tư của cô được nữa?

Chu Thanh Thanh tủi thân: “Không đoán được...”

“Vậy thì đừng có đoán! Tôi đi nấu cơm!” Lâm Diễm đứng bật dậy, đi về phía phòng bếp, tỏ vẻ không muốn tiếp tục đề tài này.

Đưa mắt nhìn bóng lưng tao nhã lạnh lùng đi vào bếp, thực ra Chu Thanh Thanh vẫn còn rất muốn hỏi, vừa rồi tại sao anh lại hôn cô? Là vì thích, hay chỉ là nhất thời xúc động, muốn trút cảm giác buồn bực trong lòng? Nhưng mà, cô lại rất sợ nghe được đáp án...

Hình như cô, thật sự hơi thích Lâm mỹ nam rồi, có nên nói cho anh biết không? Trong lòng cô đang vô cùng rối rắm!

“Kính coong! Kính coong!”

Lâm Diễm đang nấu cơm trong bếp, Chu Thanh Thanh đang ngồi trên ghế sa-lông xem ti vi thì chuông cửa chợt reo lên.

Chu Thanh Thanh không thể không đứng dậy đi mở cửa. Trong lòng là câu hỏi phổ biến nhất: Ai vậy nhỉ? Chắc là đến tìm Lâm Diễm.

Người tới đúng là đến tìm Lâm Diễm, có điều, Chu Thanh Thanh không thể ngờ được, người này, cô cũng quen!

Cửa vừa mở ra, hai người bên trong bên ngoài đều sợ tới mức nhảy giật lùi lại một bước, sau đó hai miệng một lời thốt lên vô cùng kinh ngạc: “Cái gì, là cậu/cô sao? Sao cậu/cô lại đến/ở đây?”

Lâm Diễm ở trong phòng bếp nghe thấy có tiếng ồn, mặc tạp dề màu lam nhạt, thò đầu ra, nhú mày, “Ô Ké, sao cậu lại đến đây? Trước khi đến cũng không gọi báo một tiếng!”

Tô Ké lấy lại tinh thần, không đếm xỉa đến cô gái vẫn đang ngơ ngác nhìn mình, chen vào cửa, giống như là nhà của chính mình, thuận thực đổi một đôi dép lê. Vừa đứng đỉnh nói: “Lúc nào em muốn tới thì tới, ở đây giống như một nửa cái nhà của em, còn phải gọi báo cái gì! Đúng rồi, anh, sao cái cô ngốc này lại ở nhà anh?”

Chu Thanh Thanh nổi giận: “Ai ngốc! Đây bây giờ cũng là nhà của tôi!” Tuy cô chỉ là ở nhờ.

Tô Ké quay đầu lại, sờ sờ cằm, nhìn kỹ Chu Thanh Thanh từ trên xuống dưới: “Chắc chắc, anh, sao lại lại vừa mất loại này? Phẩm vị của anh có vẻ kém đi nhiều quá, bụng đói ăn quàng sao?”

Chu Thanh Thanh: Cậu đừng có làm tổn thương người khác như thế, này! >_

Nhưng mà, tiểu mỹ nam vừa gọi Lâm Diễm là, anh? Trùng hợp quá! Trái đất này nhỏ thật...

Tô Ké quay người đi vào bếp tìm Lâm Diễm. “Hay là anh sợ cô ta quay về quấy rầy người thân của em, cho nên mới hi sinh thân mình, chặn cô ta giúp em phải không? Anh, anh thật sự là quá vĩ đại! Em không biết anh yêu em như vậy đấy?”

Khóe miệng Lâm Diễm giật giật, ánh mắt như dao phóng tới, không lạnh không nhạt ném cho Tô Ké một câu: “Có chuyện gì nói mau, nói xong thì xéo ngay cho tôi!” Rõ ràng tỏ vẻ: Nhà tôi không chào đón cậu.

Tô Ké trợn trừng hai mắt, tròn mắt đen lúng liếng đảo qua đảo lại giữa Lâm Diễm và Chu Thanh Thanh. Sau đó dựa vào khung cửa phòng bếp, xoay đầu lại nói với Chu Thanh Thanh: “Ái chà, tôi bảo này cô kia, cô tên gì hả? Chu Thất Thất hay là Chu Thiển Thiển nhỉ? Mắt nhìn của cô xem như cũng không tệ, trước thì vừa ý người nhà của tôi, sau đó lại vừa ý đối tượng thầm mến trước kia của tôi... Mắt nhìn của chúng ta hợp nhau thật đấy! Quan trọng nhất là, hai người đàn ông này đều bị cô câu được! Tôi chỉ câu được một người! Cô còn lợi hại hơn tôi!...”

Lâm Diễm quay người, một cú trời long đất lở bất ngờ đập vào đầu Tô Ké, “Nói vớ vẩn cái gì đấy hả! Lát nữa còn muốn ăn tối thì cầm cái miệng cậu lại!” Thằng này tới nhà anh, mười lần thì chín lần tới ăn chực.

“Á! Đau quá!” Tô Ké vội vàng ôm đầu tháo chạy.

Không thềm so đo chuyện tiểu mỹ nam nhớ nhầm tên cô, dù sao cô cũng chẳng nhớ tên cậu ta là gì. Chu Thanh Thanh bị một câu “Đối tượng thầm mến trước kia của tôi” làm cho suy nghĩ miên man, OH MY GOD! Tiểu mỹ nam không chỉ có quan hệ anh em với Lâm Diễm, lại còn chơi trò yêu đương cấm kị?!

Chẳng lẽ, trước đó cô đã hoàn toàn hiểu lầm Lâm Diễm? Cô tưởng anh buồn vì chuyện bạn gái cũ đòi “sinh con”. Bây giờ xem ra, Lâm mỹ nam căn bản là gặp phải “bạn trai cũ” – tiểu mỹ nam bắt cá hai tay, sau đó đồng thời cha mẹ buộc anh phải cân nhắc vấn đề “sinh con”?

Cô chỉ là một hủ nữ gà mờ, cô cũng rất vui khi ở bên cạnh có hai anh chàng GAY siêu cấp đẹp trai như vậy kết thành đôi, thế nhưng, tại sao lúc nào cũng là người đàn ông mà cô thích a a a! >_

Trên cái thế giới này, chuyện bi kịch nhất, chính là sau khi một cô gái thích một người đàn ông, rồi mới phát hiện anh ta là GAY!

Trên cái thế giới này, chuyện càng bi kịch hơn là, cô đã gặp hai lần bi kịch như thế... T.T

Tô Kế nhìn vẻ mặt Chu Thanh Thanh như thể sắp gục ngã, bỗng cảm thấy cô gái này tuy hơi ngốc nhưng nhìn vẫn rất thuận mắt: “Này, vẻ mặt của cô là sao? Vừa ý cùng một người đàn ông với bốn thiếu gia này là rất mất mặt à? Đây là vinh hạnh của cô đó có biết không?”

Chu Thanh Thanh run run hỏi: “Lâm Diễm cũng là GAY?”

Amen! Tung hoa! Một cô gái ngu ngốc đã chó ngáp phải ruồi tưởng mình thông minh lắm, cứ thế miên man đắm chìm trong tưởng tượng của bản thân, sau đó lâm vào ngõ cụt...

Tô Kế sững sờ, sau đó bật cười lớn: “Phụt ha ha ha...”

Cô gái này thật khiến người ta phải ôm bụng, đập bàn đập ghế mà cười!

Chu Thanh Thanh thì lại khổ sở muốn khóc, chớp chớp, nước mắt không khống chế được rầm rầm chảy xuống.

Hu hu hu hu...

Nhìn thấy Chu Thanh Thanh khóc, Tô Kế bắt đầu luống cuống: “Này, cô đừng khóc! Cô nghĩ đi đâu thế hả? Nếu tôi mà bề cong được anh ấy, thì có còn cần phải rút lui để đi câu cái con tôm sứt sọc Hàn Duệ kia không?”

Trong phòng bếp, Lâm Diễm mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào, mặc kệ đang xào rau, vội vàng tắt bếp chạy tới, giận dữ nói: “Tô Kế cậu làm gì cô ấy vậy?”

Đẩy Tô Kế ra, sau đó vòng tay ôm Chu Thanh Thanh đang ngồi xổm dưới đất, giọng nói bất chợt trở nên vô cùng dịu dàng: “Cô bé ngốc này, sao lại khóc?”

19. Chương 19

Nghe Tô Kế giải thích xong, Chu Thanh Thanh biết mình đã hiểu lầm – nói cách khác, Lâm Diễm không phải GAY!

Phát hiện này khiến cô rất vui, nhưng không hiểu sao, cô vẫn rất muốn khóc, nước mắt giống như nước lũ vỡ đê, đã tràn thì không thể vãn hồi.

Tô Kế ỉu xiu bĩu môi trách móc: “Rõ ràng em chẳng làm gì cô ta cả, chính cô ta tự hiểu sai, tưởng anh...”

“Hu hu

” Chu Thanh Thanh đột nhiên cũng ôm lại Lâm Diễm, đồng thời càng khóc lớn tiếng!

Nếu để Lâm Diễm biết được cô khóc vì nghi ngờ anh là GAY, vậy thì mất mặt lắm, cô vẫn còn muốn sống mà? Nếu anh mà đoán được cô thích anh... Như vậy càng mất mặt hơn! Trước khi bọn họ xảy ra “tình một đêm”, Lâm Diễm đã cảnh báo cô rõ ràng, tuyệt đối sẽ không vì giữa họ xảy ra chuyện đó mà thích cô.

Nếu như nỗi lòng của cô bị phát hiện, Lâm Diễm chắc chắn sẽ đuổi cô đi, không cho cô tiếp tục ở đây nữa!

Tuy bây giờ cô đã tìm được việc... Nhưng mà, vẫn không muốn rời đi, cho dù anh không thích cô, cứ như bây giờ, được ở lại bên cạnh anh, mỗi ngày đều được nhìn thấy anh, vậy cũng rất hạnh phúc! – Lần đầu tiên Chu Thanh Thanh cảm nhận được, hóa ra thích một người, là có thể trở nên hèn mọn đến mức này, trong lòng ngọt ngào và chua xót đan xen.

Động tác bất ngờ cùng tiếng khóc lớn của Chu Thanh Thanh khiến Lâm Diễm càng hoảng sợ, không còn để ý đến Tô Kế ở đằng sau đang nói gì đó, chỉ vội vàng an ủi Chu Thanh Thanh: “Ngoan, đừng khóc, tôi làm đồ ăn ngon cho cô!”

Sau đó quay đầu lại nhìn Tô Kế, giọng nói lạnh lùng: “Không cần nói gì nữa, hay trước tiên cậu cứ về đi!”

“Em...” Tô Kế vừa mới nói một chữ, đã thấy Chu Thanh Thanh đang rúc trong lòng Lâm Diễm ngẩng gương mặt tèm lem nước mắt, đôi mắt to tròn vẫn còn đang ngập nước, hung hăng lườm cậu một cái, sau đó trở về chỉ chỉ phía cửa.

Quái lạ chính là, Tô Kế hoàn toàn hiểu ý tứ mà Chu Thanh Thanh muốn biểu đạt: “Cậu dám nói ra câu mà tôi nói lúc này, tôi sẽ không để yên cho cậu! Cậu mau về đi! Chuyện của tôi tôi sẽ tự giải quyết!”

Tô Kế ngẩng đầu, mắt nhìn bầu trời tối đen như mực ngoài cửa sổ, nói một câu chẳng liên quan: “A, cảnh đêm nay thật đẹp! Tôi muốn đi ra ngoài ngắm trăng...” Sau đó đi ra cửa.

Cửa mở, rồi đóng lại.

Tiếng khóc của Chu Thanh Thanh từ từ nhỏ dần, trở thành những tiếng thút thít nho nhỏ, lén ngược mắt nhìn cửa sổ sát đất được bày trí tinh tế, thầm nghĩ: “Đêm nay làm gì có trăng!”

Nhưng mà, sao này giờ Lâm Diễm không nói gì?

Chu Thanh Thanh lặng lẽ lau nước mắt nước mũi vào vai áo Lâm Diễm, lặng lẽ nắm lỏng vòng tay đang ôm lấy vòng eo rắn chắc của Lâm Diễm, lặng lẽ cẩn thận quan sát từng phản ứng của Lâm Diễm...

Đợi lâu như cả một thế kỷ, có lẽ thực ra mới chỉ qua một phút đồng hồ, Chu Thanh Thanh lè mà lè mè hoàn toàn buông tay ra, Lâm Diễm cũng buông lỏng hai cánh tay đang ôm cô.

Chu Thanh Thanh cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn mặt Lâm Diễm, cô sợ sẽ nhìn thấy dáng vẻ tức giận của anh... Vừa rồi không phải anh đã nghe thấy hết rồi chứ?

Đúng lúc đó, cuối cùng Lâm Diễm cũng mở miệng, giọng nói vẫn nhàn nhạt như bình thường: “Chu Thanh Thanh, cô làm bẩn hết áo tôi rồi.”

Chu Thanh Thanh giật mình, xấu hổ: “Tôi, tôi sẽ giúp anh giặt sạch...” Tiếng nói nhỏ bé yếu ớt mang đầy giọng mũi.

“Đồ của tôi là chất vải quý, không thể giặt bằng máy.”

“Vây, tôi sẽ giặt bằng tay...” Nhưng mà, nếu giặt không sạch cũng không thể trách tôi được.

“Giặt một lần không đủ, giặt một bộ cũng không đủ, về sau nếu tôi cần giặt đồ bằng tay, tất cả sẽ đều do cô làm, thế nào?”

“Vây không được! Như thế chẳng phải tôi rất thiệt thòi sao?” Chu Thanh Thanh hít hít mũi, bắt đầu không biết xấu hổ ngẩng đầu, nói cũng bắt đầu lớn tiếng.

Tiếng nói của Lâm Diễm lại từ từ trở nên dịu dàng: “Cô không thiệt, cô xem, mỗi ngày cô giúp tôi giặt quần áo, không chỉ một bộ; mỗi ngày tôi đều nấu cơm cho cô ăn, cũng không chỉ một món. Cô xem, có phải rất công bằng không?” Anh đã phát hiện ra tâm tư của mình, cho dù sự yêu thích đó vẫn chưa đủ sâu, nhưng anh cũng không có ý định trốn tránh.

Chu Thanh Thanh yên lặng cân nhắc trong lòng, “Hình như là đúng...”

Lời này của Lâm Diễm giống như muốn ám chỉ điều gì, Chu Thanh Thanh nghe cũng hiểu mơ hồ, nhưng cụ thể là gì thì cô lại không thể nói được.

“Kính coong! Kính coong!” Đúng lúc Lâm Diễm sắp lừa gạt thành công cô bé heo ngốc nghếch thì chuông cửa lại reo lên rất hợp với khung cảnh!

Chu Thanh Thanh vội vàng giãy ra khỏi vòng tay ôm của Lâm Diễm, đứng dậy lấy khăn giấy trên mặt bàn cách đó không xa, vừa lau nước mắt nước mũi, vừa nói: “Lâm mỹ nam anh đi mở cửa đi! Tôi, tôi ổn rồi, không sao!”

Lâm Diễm đành mang vẻ mặt u ám, tức tối đi mở cửa, quả nhiên, ngoài cửa vẫn là cái mặt chết trôi đáng ghét của Tô Kế! (Tô Kế kháng nghị: Ông đây chính là đẹp trai độc nhất vô nhị được không! Quần chúng: Rõ ràng là thiếu niên đẹp thanh tú nồn nà...)

Lâm Diễm nghiêng răng nghiêng lợi: “Tốt nhất cậu nên có lý do để không thể không quay lại!”

Tô Kế mặt dày mày dạn chen vào cửa, cười gượng: “Ha ha... Anh, em, hình như em để quên điện thoại...”

Vừa nhìn thấy bộ dạng Chu Thanh Thanh bình tĩnh ngồi một mình trên ghế sa-lông – nếu không phải hai mắt vẫn còn hơi đỏ thì không thể nhìn ra cô vừa mới khóc, cái miệng không thể ngậm lại được của Tô Kế

lại bắt đầu khinh thường: “Ồ, sao cô lại hết khóc rồi? Hóa ra nước mắt của cô cũng giống như cái vòi nước, nói mở là mở, nói đóng là đóng được ngay?”

Chu Thanh Thanh: ... >_

Lâm Diễm không vui: “Cậu không nói cũng không ai bảo cậu cầm đâu! Cầm điện thoại rồi khăn trương xéo đi!”

“Được được được... Chuyện của vợ chồng son hai người, tôi cũng chẳng thêm quản!” Tô Kế nói xong, sau đó đứng ở cạnh cửa phát hiện ra điện thoại của cậu ta ở trên mặt bàn, vui vẻ nói: “Tìm được rồi! MUAH~ cục cưng của anh! ~ Nếu lại bị mất em thì anh không có tiền mà mua nữa!”

Vợ chồng son? Từ đó không thể dùng tùy tiện được đâu? Khóe miệng Lâm Diễm hơi giật giật, cố nén ham muốn đâm cho Tô Kế một nhát: “Tô đại thiếu gia, tiền tiêu vặt một tháng của cậu sáu con số mà vẫn còn chưa đủ?”

Trong lòng Chu Thanh Thanh yên lặng nhẩm tính, sáu con số, nói cách khác phía sau ít nhất có năm số không... Lại còn chỉ là tiền tiêu vặt một tháng? Ôi mẹ ơi, không nhìn ra tiểu mỹ nam lại là người có tiền như thế!

Lấy được điện thoại, Tô Kế vốn làm bộ muốn đi, nhưng nghe Lâm Diễm hỏi như vậy, lập tức lại nổi giận: “Tháng này em chỉ mất ba cái điện thoại, mua ba cái mới, xe gặp chút vấn đề, phải đưa vào xưởng bảo dưỡng, với lại mua một số đồ khác... Tiền tiêu vặt tháng này đã sớm tiêu hết rồi!”

Chu Thanh Thanh lên án bằng ánh mắt: Tiểu mỹ nam, cậu thật phá sản!

“Còn nữa, từ khi em sống chết phải về nước cùng cái tên họ Hàn chết dẫm kia, mẹ em đã cắt hết tiền tiêu vặt, sau đó em đều phải dựa vào bố nuôi... Hàn Duệ, mỗi ngày hắt chỉ cho em một trăm tệ tiền tiêu vặt! Lại còn cho theo ngày! Bùn xỉn! Thật mẹ nó quá bùn xỉn!”

Chu Thanh Thanh không nhịn được bật cười: “Phụt ha ha ha...” Ha ha, bọn họ một đôi, thật có tình quá! Sao trước kia cô không phát hiện Hàn Duệ rất có tố chất “quản vợ nghiêm” nhỉ? Tiểu mỹ nam, ai bảo trước đó cậu phá sản như vậy, có lẽ chính là báo ứng trong truyền thuyết?

Bất mãn trừng mắt lườm Chu Thanh Thanh, Tô Kế tiếp tục oán giận nói: “Càng quá đáng hơn, hắn còn hạn chế em giao lưu, không cho phép đi chơi cùng bạn bè ngày trước, hôm nay nếu không phải em cam đoan là tới chỗ anh, hắn sẽ không chịu để em đi ra ngoài đâu, lại còn ra hạn là trước mười một giờ tối phải về nhà... Quả thực còn quá đáng hơn cả mẹ em! Lúc đầu sao em lại ngu xuẩn, vừa nghe hắn nói muốn kết hôn là đã vội vã trở về cơ chứ?”

Tô Kế đột nhiên chĩa mũi nhọn sang Chu Thanh Thanh: “Đều tại cô, sao lúc trước cô lại ngu như vậy, sao lại nhận lời cầu hôn của Hàn Duệ cơ chứ! Nếu các người kết hôn muộn vài năm, ông đây còn có mấy năm tự do tự tại nữa!”

Không đợi Chu Thanh Thanh đáp lại, Lâm Diễm buồn bã lên tiếng: “Hừm? Coi tôi như không tồn tại hả? Cậu nhớ rõ cho tôi, bây giờ cậu đang ở địa bàn của ai.”

Chu Thanh Thanh đi tới: “Ai dà, đừng như vậy mà! Tô Kế ở lại ăn tối đi, tôi còn muốn nghe cậu kể thêm về chuyện giữa hai người đây này ~!”

Vừa đưa tay đẩy Lâm Diễm về phía phòng bếp, Chu Thanh Thanh vừa tiếp tục nói: “Anh quay về phòng bếp nấu cơm tiếp đi! Người ta đói bụng quá rồi...” Sau đó quay đầu nhìn Tô Kế: “Chắc chắn cậu cũng đói bụng rồi đúng không?”

Tô Kế ngẩn người, không ngờ chính mình vừa vô lý “lên án” Chu Thanh Thanh như vậy, cô lại còn nói giúp cậu, nhớ tới khả năng nấu nướng có thể so với khách sạn năm sao của Lâm Diễm, vội vàng gật đầu ngoan ngoãn: “Đúng vậy đúng vậy! Anh, anh cho em ở lại ăn chục một bữa đi mà

!”

Chu Thanh Thanh tiếp lời: “Tôi với Tô Kế cũng xem như người quen cũ, tôi vẫn còn rất nhiều chuyện muốn nói với cậu ta!”

Tô Kế cũng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy!”

Trước đó, vào cái đêm mà cậu và Hàn Duệ bỏ trốn, người nhà của Hàn Duệ đã gọi điện đến, tỏ ý nhượng bộ, đồng ý để hai người bọn họ ở bên nhau, nhưng yêu cầu là Hàn Duệ phải tìm một người phụ nữ, sinh một đứa con để giải quyết vấn đề đời sau.

Ngày hôm sau cậu kể lại chuyện này với Lâm Diễm, còn nói thêm một câu: “Nếu không em bảo Hàn Duệ tìm cô vợ trước ngực nghếch của anh ấy sinh là được rồi! Cô gái đó chẳng hề có gì ụ hiếp đối với em, người khác thì còn có thể...”

Lúc ấy sắc mặt Lâm Diễm cực kỳ khó coi, thái độ kiên quyết không đồng ý với đề nghị này của cậu, nhưng lại không nói rõ lý do cụ thể.

Bây giờ, cậu đã có thể hiểu tại sao, hóa ra lúc đó Lâm Diễm đã “cấu kết” với Chu Thanh Thanh rồi hả?

Cậu cũng có rất nhiều vấn đề muốn tìm được đáp án từ Chu Thanh Thanh.

Sắc mặt Lâm Diễm lập tức vô cùng khó chịu, nhưng lại bị hai tên thuộc tính “thiếu hiểu biết căn bản” giống nhau kia hoa hoa lệ lệ bỏ qua.

Đành phải ủ rũ quay lại bếp, không cam tâm tình nguyện “vì nhân dân phục vụ”.

Vĩnh tai nghe hai người ở bên ngoài lú lú liên tục, Lâm Diễm vô ý thức đã băm nát đám khoai tây trên thớt thành sợi nhỏ tí ti, trong lòng càng hậm hực: Không phải cô ấy thích mình sao? Sao lại còn quan tâm đến “chồng trước” như vậy?

Không biết rằng, đây đơn giản chỉ là máu “hủ” lang sói trong cơ thể Chu Thanh Thanh sôi trào!

Cô đã hoàn toàn coi Hàn Duệ từ vị trí “người yêu” trở về “bạn bè” kiêm “anh trai”, tại sao lại không thể tìm hiểu thêm một chút về một đôi đẹp như vậy?

Hôm nào còn phải kể lại với Tư Tư và đám chị em tốt “cùng chung chí hướng” trên mạng! Bọn họ nhất định sẽ hâm mộ cô muốn chết! (^o^)/

~Còn nữa, cô đã đọc không dưới năm trăm tiểu thuyết đam mỹ! Cũng rất muốn viết một bộ, đáng tiếc trí tưởng tượng của cô quá nghèo nàn, sợ viết không hay nên chưa động bút. Bây giờ thật đúng lúc, có sẵn đề tài rồi! Lạnh lùng trung khuyến công [1] VS nóng nảy kiều ngạo yêu kiều xù lông thụ, một tổ hợp tuyệt vời! Oa khả khả khả... Chu Thanh Thanh cười tà ác trong lòng.

[1] công trung thành (chung thủy) và cương chiều thụ như chủ nhân.

Đoán chừng nếu Tô Kế biết được tư tưởng gian ác của Chu Thanh Thanh lần này, chắc cậu cũng không phản nản hăng say như vậy với cô về những cái “không đúng” của Hàn Duệ nữa!

Nhưng mà cậu cũng rất nhanh cảm giác được có gì đó không ổn!

Hai mắt Chu Thanh Thanh phóng ra ánh sáng âm u, không ngừng chuyển động xung quanh người cậu.

Chẳng lẽ sức hấp dẫn của cậu quá lớn? Vượt qua Hàn Duệ, thậm chí vượt qua cả Lâm Diễm mà cậu cho rằng đẹp trai nhất trên đời, đến nỗi trong tình huống cô gái này biết rõ cậu là GAY, vậy mà không thể nhận được gặp một lần đã yêu, gặp hai lần ái mộ, không, cô ấy không nhận được mà muốn giở trò!

Rốt cục đến khi vị trí giữa hai người từ hai đầu ghế sofa biến thành chỉ còn hai mươi xăng-ti-mét, Tô Kế không nhận được đưa hai tay bảo vệ ngực: “Cô, cô muốn làm gì? Cô gái chết tiết này, đừng có quá đáng, đừng tưởng anh tôi bảo vệ cô là tôi sẽ sợ cô!”

Chu Thanh Thanh cười hì hì hai tiếng tà ác, thấp giọng nói: “Yên tâm, tôi sẽ không như thế với cậu! Chỉ là tôi có vấn đề đặc biệt khác muốn hỏi cậu, sợ nói lớn tiếng anh cậu nghe được sẽ ảnh hưởng không tốt!”

“Vấn, vấn đề gì? Chẳng lẽ, cô thực sự muốn hồng hạnh xuất tường sau lưng anh tôi? Cô đừng có mơ tưởng, tôi tuyệt đối sẽ không có ham muốn với cô!”

Chu Thanh Thanh: đen mặt... -_-|||

Dịch ra một chút, khoảng cách giữa hai người biến thành ba mươi phân. “Tôi chỉ muốn hỏi, cậu với Hàn Duệ, bình thường cách bao lâu OOX một lần? Một lần bình thường kéo dài bao lâu?”

Tô Kế: @#\$\$%^&*... Cút, ông đây ghét nhất là hủ nữ!

Nhưng mà, nhưng mà, cô gái này rất có thể là chị dâu tương lai của cậu... Tôi nhìn cô!

...

Nửa tiếng sau, ăn cơm.

Chu Thanh Thanh với Tô Kế không hẹn mà cùng chỉ vào đĩa khoai tây hạt lựu xào thịt hỏi Lâm Diễm: “Ồ, đây là cái gì?”

(Khoai tây: Người ta biến tôi từ lát mỏng thành hạt lựu, các người đã không nhận ra tôi... Đau lòng quá.)

Lâm Diễm vẻ mặt không vui: “Hỏi nhiều như vậy làm gì! Có ăn hay không!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tình cảm hiện tại của Lâm mỹ nam là: Có một chút thích Chu Thanh Thanh, lại rất vững vàng ینگ, cho rằng Chu Thanh Thanh rất thích mình.

Tình cảm hiện tại của Chu Thanh Thanh là: Có một chút thích Lâm mỹ nam, lại rất vững vàng ینگ, cho rằng Lâm mỹ nam không thích mình.

20. Chương 20

“Cạch cạch!” “Rầm!” Lại một lần nữa tiếng mở cửa đóng cửa vang lên, tuyên bố lần này Tô Kế đã đi thật, trước đó Lâm Diễm đã rất “tốt bụng” nhắc nhở cậu ta phải mang toàn bộ đồ của mình đi.

Dọn xong bát đĩa vào phòng bếp, Lâm Diễm không quên nhìn cô gái nào đó ăn no rồi như đại gia – ngồi trên ghế sa-lông xem chương trình văn nghệ nhằm chán, vì vậy lại quay ra sai bảo Chu Thanh Thanh: “Cô đi rửa bát.”

Ăn xong rồi thì phải rửa bát, nên làm. Tuy không thích nhưng Chu Thanh Thanh vẫn gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì: “Được.”

“Đợi đã...” Lâm Diễm gọi Chu Thanh Thanh đang đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Chu Thanh Thanh dừng bước, mù mờ quay đầu lại: “Hả?”

“Cái này, cô đeo vào.” Lâm Diễm cầm chiếc tạp dề màu xanh lam mà anh vừa cởi ra, giúp Chu Thanh Thanh đeo vào, sau đó buộc lại ở phía sau lưng.

Một động tác thất nút vô cùng đơn giản, Lâm Diễm lại thấy một chút cảm giác ấm áp từ một cử chỉ bình thường mà thân mật – hai người bọn họ, không giống một đôi vợ chồng son sao? Hay là tuần trăng mật tân hôn gì đó...

Trái tim Lâm Diễm khẽ dao động, không kìm được từ phía sau vòng tay qua eo Chu Thanh Thanh – quả nhiên, động tác này khiến anh có cảm giác nơi cô quạnh nào đó trong đáy lòng bỗng chốc được lấp đầy, rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.

Chu Thanh Thanh bị động tác bất thành linh của Lâm Diễm làm cho hoảng sợ - không phải chỉ là buộc cái tạp dề sao? Sao đột nhiên lại ôm vào rồi? Thế nhưng, cô lại phát hiện bản thân không hề ghét sự đụng chạm của anh, thậm chí còn có một loại cảm giác thật ấm áp, ngọt ngào...

Nhưng mà tại sao đột nhiên anh lại ôm cô?

“Lâm mỹ nam anh...” Chu Thanh Thanh vừa định lên tiếng hỏi đã bị Lâm Diễm chặn lại: “Suyt, đừng nói gì cả.”

Hai người cứ yên lặng ôm nhau như vậy, qua một lúc lâu, Lâm Diễm ghé môi vào sát bên tai Chu Thanh Thanh, tiếng nói cất lên vô cùng mềm mại: “Chu Thanh Thanh, có phải em thích tôi không?”

Nếu như em nói phải, chúng ta sẽ cùng nói chuyện yêu đương. Tuy chiều theo quy cách và mắt nhìn của tôi, từ mọi phương diện em đều không đạt tiêu chuẩn... Nhưng, nếu đối tượng là em, tôi có thể không cần để ý tới những thứ hư vô đó.

Chu Thanh Thanh hoảng hốt, theo bản năng phủ nhận: “Thích, thích anh? Làm sao có thể, ha ha ha...” Theo nhận thức của cô, bị Lâm Diễm nam phát hiện tâm ý cũng ngang với bị Lâm Diễm nam cho rằng không chín chắn, tiếp đến sẽ bị anh cho là phiền phức, thậm chí sẽ bị đuổi đi...

Lông mày Lâm Diễm nhíu chặt lại, con ngươi đen nhánh thăm thăm sâu sa. Phủ nhận nhanh như vậy, là vì cô thích chưa đủ sâu, hay là trong mắt cô “còn có” hoặc “lại có” người đàn ông khác?

Cô nói là đã từ bỏ được sự yêu thích đối với “chồng trước” họ Hàn xấu xa kia, nhưng tối nay cô vẫn không kìm được hỏi Tô Kế chuyện của người đàn ông đó, cho thấy thực ra cô vẫn còn quan tâm để ý đến anh ta.

Buổi chiều đi phỏng vấn ở Tinh Hoa, tên Đường Thiệu Heo gì đó kia rõ ràng là có ý đồ nên mới tuyển cô làm trợ lý, đạo lý rất đơn giản, không hiểu là cô thật sự không biết hay là giả vờ không biết! Cô lại có thể cho hắn ta là “người tốt”! Còn ngồi xe của hắn về!

Có phải chỉ cần đàn ông có điều kiện đối xử với cô tốt một chút là cô đều “thích”?

Chu Thanh Thanh, em rốt cuộc là vừa ngốc vừa si tình, hay là vừa mê trai vừa đa tình hả?

Trong lòng Lâm Diễm như có một bình ngũ vị bị đổ vỡ, càng nghĩ càng không đúng hương vị, ngoài miệng cười lạnh một tiếng: “Tốt lắm. Vậy tôi yên tâm rồi!”

Thần kinh Chu Thanh Thanh hoàn toàn bị kéo căng, vô cùng chờ mong Lâm Diễm nói ra một câu: “Em có thể thích.”

Giây phút này cô vô cùng mong mỏi... Cô không dám hy vọng xa vời rằng anh sẽ thích cô, cô biết, mình quá nhỏ bé... Chẳng có chỗ nào khiến anh có thể thích. Trước nay cô không hề tự tin, thích một người, trong tình huống không thể xác định được tình cảm của đối phương, bao giờ cũng có thói quen coi bản thân mình rất hèn mọn.

Kết quả, lại là một câu nói còn khó hiểu hơn cử chỉ của Lâm Diễm (ban đầu khi cô về thì nổi giận với cô, sau đó hôn cô, bây giờ lại ôm cô không buông), càng khiến cô cảm thấy không thể nào hiểu nổi.

“Cái gì tốt? Anh yên tâm cái gì?”

Nếu như không phải vì thích, tôi sẽ hôn em sao? Nếu như không phải vì thích, tôi sẽ ôm em không buông sao? Có lẽ, cần phải dùng hành động biểu đạt rõ ràng hơn nữa.

Lâm Diễm xoay người Chu Thanh Thanh về phía mình, đưa tay nâng cằm Chu Thanh Thanh, giọng nói có chút phần nộ: “‘Yên tâm’ muốn làm gì với em thì làm! Mặc kệ tôi có làm gì, em cũng sẽ không hiểu lắm!” Sau đó liền cúi đầu, mạnh mẽ hôn lên cánh môi màu hồng phấn mê người, vì kinh ngạc mà hơi hé ra của cô.

Những lời này của Lâm Diễm thật ra phải nói ngược lại, hàm ý là, anh đã tỏ vẻ rõ ràng như vậy, sao em còn không hiểu lắm chút nào?

Nói thẳng “Anh thích em”? Chết tiệt, vậy quá là buồn nôn! Đánh chết anh cũng không nói ra được! Từ trước tới giờ đều là con gái tỏ tình với anh có được không? Mặc dù Chu Thanh Thanh còn chưa thích anh đủ nhiều, anh cũng không cần biết, dù gì sớm muộn cô cũng sẽ thích anh!

Thế nhưng, rất đáng tiếc, đầu óc Chu Thanh Thanh có lẽ đã đặc quánh, tuyệt đối không thể xoay chuyển... Cho dù vốn có một chút năng lực suy nghĩ, thì cũng bị nộ hôn sâu ban đầu thì hung hăng, sau đó thì dịu dàng của Lâm Diễm làm cho chóng mặt, đình công...

Chu Thanh Thanh choáng váng nghĩ: Hình như mình đang nằm mơ... Lại có thể mơ thấy Lâm Diễm nam làm trò khiêu nhả với mình! Hóa ra mình khao khát anh ấy đến vậy sao? Ặc, mình háo sắc quá! Ôi trời ơi, thật xấu hổ...

Nhưng mà, giấc mơ này có phải hơi chân thực quá không? Rõ ràng cô có thể cảm giác được, đôi môi ấm áp của Lâm Diễm lướt qua đôi má cô, chạm vào bên tai cô, còn ngậm lấy vành tai xinh xắn của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng thè ra liếm...

Xúc cảm ướm át mịn màng, tác động tới từng dây thần kinh của Chu Thanh Thanh, khiến toàn thân cô căng lên, rồi lại có một loại cảm giác tê dại khó nói nên lời, khiến cơ thể cô trở nên yếu mềm, không còn chút sức lực, đành phải đưa tay nắm chặt vạt áo trước ngực Lâm Diễm.

“Chu Thanh Thanh... Mở to mắt ra cho anh, nhìn kỹ đi, đây tất cả, đều là sự thật.” Giọng Lâm Diễm trở nên hơi khàn khàn, bắt đầu dĩ vang lên bên tai Chu Thanh Thanh.

Chu Thanh Thanh nghe lời mở to hai mắt, thấy gương mặt tuấn tú của Lâm Diễm gần trong gang tấc, không tìm được giờ tay sờ nhẹ lên mặt anh, lẩm bẩm nói: “Là thật...”

Con người trong suốt, nhiễm ba phần mộng lung, ba phần mê muội, trở nên vô cùng kiêu diễm động lòng người. Trong lòng Lâm Diễm vừa bức mình vừa buồn cười, cô gái này, luôn có thể khiến cả lửa giận, cả lửa ham muốn của anh đều không thể đè nén được, nhưng có thể thấy rõ sự say đắm không thể che giấu được trong đáy mắt Chu Thanh Thanh. Nếu như không phải xuất phát từ thích anh, sẽ không trong lúc bị hôn mà lại cảm giác là đang nằm mơ!

Nơi nào đó trong lòng anh bắt đầu trở nên mềm mại. Đầu ngón tay vuốt lên cái trán trắng mịn của Chu Thanh Thanh, cuối cùng dừng lại trên hàng lông mày thanh tú của cô, nhẹ nhàng viền theo từng đường nét. Môi áp sát, những nụ hôn dịu nhẹ rơi xuống mắt cô, chớp mũi cô.

Động tác quá mức dịu dàng, Chu Thanh Thanh vừa mới khôi phục được một chút tỉnh táo, giờ lại đắm chìm trong sự dịu dàng của anh.

Nếu như đây là sự thật, cô không muốn cự tuyệt, cũng không muốn tìm hiểu xem sự dịu dàng của Lâm Diễm trong giờ phút này có phải chỉ là đóng giả hay không.

Sử dụng một câu rất buồn nôn, dù sao lần đầu tiên của cô cũng cho anh rồi, giờ phút này, trái tim cô cũng đầy ắp bóng hình anh, thêm một lần nữa, thì có làm sao?

Anh nói: “‘Yên tâm’ muốn làm gì với em thì làm! Mặc kệ tôi có làm gì, em cũng sẽ không hiểu lầm!” Theo nghĩa đen thì hẳn là cảnh cáo cô, bất kể anh có làm gì, cô cũng không nên hiểu lầm?

Cô không hiểu lầm, nhưng, không thể kìm nén được bản thân thật sự đắm chìm. Nhưng cô hiểu rõ, đang đắm chìm lúc này đây, không chỉ có thân thể của cô.

Chiếc tạp dề màu xanh da trời vừa mới buộc vào, lại bị mở ra, rơi trên mặt đất.

Áo sơ mi trên người Chu Thanh Thanh, chẳng biết từ lúc nào đã bị mở ra vài chiếc khuy, Lâm Diễm lại thò tay ra phía sau lưng cô, mở khóa áo ngực của cô, sau đó một bàn tay phủ lên một bên ngực trắng nõn mềm mại gần như đã hoàn toàn bị lộ ra ngoài không khí, nhẹ nhàng xoa nắn, khi lại tà ác dùng hai ngón tay, kẹp lấy đỉnh hai núm hoa đang nổi lên, chậm chậm kéo ra một chút...

“Ừm...” Chu Thanh Thanh cảm giác trong cơ thể có một luồng nhiệt đang không ngừng lưu chuyển, nghe thấy tiếng rên rỉ khó hiểu của chính mình, cô xấu hổ vội vàng cắn chặt môi dưới.

Lâm Diễm lại một lần nữa hôn lên môi cô, dùng kỹ xảo linh hoạt của đầu lưỡi cạy mở hàm răng cô đang cắn chặt môi, sau đó tiến vào do thám trong miệng cô, cùng chiếc lưỡi nhỏ nhắn của cô quần quít chơi đùa.

Hôn cho đến khi Chu Thanh Thanh sắp không thể thở nổi, Lâm Diễm mới chịu buông tha cho hai cánh môi đã hơi sưng đỏ của cô, giọng nói khàn khàn gần như nỉ non cảnh cáo: “Không cho phép cắn môi, kêu lên. Ở trước mặt anh, không cần thận thủng, anh thích nghe tiếng của em... Rất êm tai ~!”

Đồng thời, một bàn tay to khác của Lâm Diễm xoa lên tấm lưng trần trơn nhẵn của Chu Thanh Thanh, chậm rãi di chuyển xuống... Chu Thanh Thanh chỉ cảm thấy như từng tế bào mỗi cảm nhất của cơ thể đều đang tập trung ở những nơi đầu ngón tay thon dài kia lướt qua.

“Ừm... a...” Lại là một trận tê dại mãnh liệt, máu như dồn hết lên não, trong đầu Chu Thanh Thanh rối cuộc không thể chứa được suy luận logic gì nữa, chỉ có thể để mặc cho tất cả các giác quan, đi theo sự dẫn dắt của Lâm Diễm.

Bàn tay lưu luyến bên eo cô, lúc này đã trượt sang vùng bụng bằng phẳng, nhẹ nhàng xoa mấy vòng, sau đó tiếp tục hướng xuống phía dưới...

Chu Thanh Thanh không nhịn được duỗi tay đè chặt bàn tay đang muốn cởi khuy quần của cô, “Đừng... Em, em còn chưa tắm rửa! Người đầy mồ hôi bẩn lắm...”

Lâm Diễm cầm ngược lại bàn tay cô, cánh môi gợi cảm vẽ thành một nụ cười xấu xa: “Em thích tắm xong làm tiếp? Được, chúng ta cùng tắm!”

Chu Thanh Thanh phục hồi lại tinh thần, phát hiện ra giờ phút này cô đang bám trên người Lâm Diễm, áo quần đã bị cởi ra một nửa. Lập tức xấu hổ mặt đỏ bừng, giãy giụa muốn kéo ra chút khoảng cách giữa hai người. “Đừng, đừng, em tự tắm là được rồi...”

Lâm Diễm nào có chịu cho cô cơ hội đào thoát? Lập tức ôm ngang người Chu Thanh Thanh, bế cô đi thẳng vào phòng tắm tầng một...

21. Chương 21

Tắm uyên ương... Trong đầu Chu Thanh Thanh lập tức lóe lên ba từ vô cùng mờ ám khiến người ta đỏ mặt khi nghĩ đến này.

Cho đến khi vào trong phòng tắm, Lâm Diễm thả cô xuống rồi, Chu Thanh Thanh lại đưa tay ôm chặt cổ Lâm Diễm, không chịu buông tay! o()o

Lâm Diễm buồn cười nói: “Sao vậy? Em cứ như đang thèm khát anh lắm, một giây cũng không muốn tách rời?”

Tuy bọn họ đã từng làm chuyện này, nhưng không giống nhau, lần trước là tiến hành trong tình huống tối lửa tắt đèn, lúc này đèn đuốc sáng trưng, đương nhiên cô rất ngại. Chu Thanh Thanh cất giọng buồn bực: “Không phải! Em, em chỉ là...”

Những lời sau đó càng ngày càng nhỏ, Lâm Diễm không thể nghe rõ cô khó chịu điều gì, nhưng từ nhiệt độ nóng bỏng của khuôn mặt cô đang dán trên lồng ngực anh có thể nhận ra, cô, lại, xấu, hổ!

Lâm Diễm bật cười trầm thấp, tâm tình dường như đang rất tốt: “Đừng sợ, anh cam đoan, anh sẽ rất nhẹ nhàng, nếu như em không muốn, lúc nào cũng có thể bảo anh dừng lại, anh sẽ không bắt buộc em...”

Chu Thanh Thanh lại không khỏi chìm đắm sâu thêm vào sự dịu dàng của anh: “Vây, vây được rồi!” Chu Thanh Thanh buông hai cánh tay đang ôm chặt Lâm Diễm, cách ra một khoảng, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu nhìn anh.

“Em tắm vòi sen hay là tắm bồn?”

“Tắm bồn.” Sau khi Chu Thanh Thanh trả lời, Lâm Diễm dịu dàng buông cô ra, xoay người đi mở nước nóng. Tiếp đó lại xoay người, bắt đầu... cởi quần áo của mình!

Chu Thanh Thanh mê muội nhìn cơ thể Lâm Diễm dần dần lộ ra, cơ bắp rắn chắc, không hề có mỡ thừa, cô không nhịn được âm thầm nuốt nước bọt, nhất thời tính háo sắc bộc phát, cái gì ngại ngùng, xấu hổ đều đã bị cô ném hết ra khỏi đầu...

Lâm Diễm cởi hết chỉ còn một chiếc quần hình tứ giác, lúc Chu Thanh Thanh nhìn thấy nơi nào đó phồng lên giữa hai chân anh, đại não lại một lần nữa nhồi máu - mặc dù không nhìn thấy trực tiếp, nhưng cảm giác đau đớn lần trước nó mang lại cho cô chính là khắc cốt ghi tâm!

Ý nghĩ chùn bước tự nhiên sinh ra trong đầu, chân Chu Thanh Thanh lạng lẽ hơi hướng về phía cửa.

Cảm thấy Chu Thanh Thanh có ý đồ bỏ chạy trước khi lâm trận, Lâm Diễm nhanh chóng dùng cơ thể cao lớn gần như đã khóa thân hoàn toàn của mình chặn Chu Thanh Thanh lên cửa thủy tinh mờ của phòng tắm, ngăn lại đường lui cuối cùng của cô. Tiếng anh có vẻ buồn rầu: “Em thật sự dám trốn à?”

Chu Thanh Thanh: “Anh anh anh, anh đã nói sẽ không bắt buộc em!” >_

Đó chẳng qua chỉ là một loại kẻ sách! Cô lại tưởng thật? Nhưng mà, lát nữa, anh chắc chắn sẽ làm cho cô phải chủ động “muốn”!

Lâm Diễm cúi đầu xuống hung hăng hôn lên môi cô trừng phạt, đầu lưỡi ngang ngược liếm lên hàm răng cô, ra sức mút lấy hai cánh môi cô, nhân lúc cô sợ hãi hơi hé miệng, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, quần quít lấy lưỡi cô không ngừng mút vào, đầu lưỡi quét qua từng chiếc răng của cô. Cho đến khi Chu Thanh Thanh ở trong lòng anh bị hôn đến khó thở, anh mới buông môi cô ra.

Cúi đầu nhìn cô gái đang thở dốc trong lòng mình, lông mi dài hơi rung rung, ánh mắt mông lung mờ hơi nước, hai má đỏ hồng, cánh môi mọng hơi trề ra, quyến rũ anh lại muốn cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

Chu Thanh Thanh không ngừng thở gấp, đôi mắt long lanh ngập nước mở to, trừng trừng nhìn Lâm Diễm, tại sao cô cứ bị anh hôn đến mức khó thở nhanh đến thế, nhưng còn anh thì lại thoải mái như chẳng hề có chuyện gì. Cảm nhận thấy khuôn mặt tuần tú của người đàn ông trước mắt lại đang áp sát, cô vội vàng dùng tay che miệng anh, không để anh có cơ hội hôn khiến cô đầu óc choáng váng nữa.

Người đàn ông gian xảo vươn đầu lưỡi nóng ẩm, liếm bàn tay nhỏ bé của Chu Thanh Thanh đang che trên miệng mình, đầu lưỡi ẩm mềm nhẵn khiến Chu Thanh Thanh sợ hãi lập tức rút tay về.

Trong lòng bàn tay có cảm giác ẩm ướt, lại bị đầu lưỡi của anh liếm dẫn đến một trận tê dại, mặt Chu Thanh Thanh lại một lần nữa đỏ bừng.

Trên mặt Lâm Diễm là nụ cười tà ác, cúi đầu nhìn Chu Thanh Thanh trong lòng mình, đôi mắt to vô tội hơi long lanh nước mở trừng trừng như một con thỏ con nhìn anh, đôi môi bị anh hôn đỏ mọng ướt át hơi nhếch lên, trên người có hương bạc hà thơm mát dễ chịu.

Cuối cùng Lâm Diễm không chịu được cảnh tượng hấp dẫn trước mắt, nhân lúc Chu Thanh Thanh không phòng bị, thò tay bắt đầu cởi đám quần áo lộn xộn trên người cô, đồng thời thè lưỡi liếm vành tai xinh xắn của cô, hết mút vào lại ngậm lấy, phân tán sự chú ý của cô. Cảm giác thân thể trong lòng đang không ngừng run rẩy, Lâm Diễm lại không ngừng ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn của cô.

Ồ ơ ơ, quần áo của cô đâu hết rồi? Sao lại rơi hết trên sàn thế kia?

“Ừm... Đừng, đừng...” Chu Thanh Thanh cũng không kìm được tiếng rên khê, cảm giác hoàn toàn lạ lẫm này khiến cô sợ hãi, cô không biết rốt cuộc phải làm thế nào để thoát ra. Bên tai bị anh dùng đầu lưỡi liếm khiến từ lưng truyền lên một trận tê dại, toàn thân không còn chút sức lực.

Cho đến khi bị thả vào trong bồn nước ấm, Chu Thanh Thanh mới ý thức được “việc chính” mà bọn họ phải làm bây giờ là... tắm rửa.

Chu Thanh Thanh then thùng ngâm mình vào trong nước.

Lâm Diễm bật cười khê, cởi thứ duy nhất còn lại trên người, cũng bước vào trong bồn tắm.

Trong gian phòng của Chu Thanh Thanh chỉ có bồn tắm lớn dành ột người, lúc cô dùng thì thấy bồn tắm rất rộng, nhưng hôm nay có thêm Lâm Diễm lại trở nên vô cùng chật chội.

Thân thể hai người, dù hữu ý hay vô tình thì cũng luôn bị đụng chạm... Thế nhưng, Lâm Diễm lại nghiêm túc giúp cô tắm rửa, đổ ra rất nhiều sữa tắm xoa lên khắp người cô, bàn tay to vuốt ve từng tắc da thịt, bọt xà phòng nhanh chóng bao phủ toàn thân cô...

Đương nhiên, bàn tay của Lâm Diễm không thể nào chỉ giúp cô tắm rửa theo quy củ, nếu chỉ là tắm rửa thì sao ngón tay lại cứ dừng lại rất lâu ở những bộ phận đặc biệt của cô? Nhưng Chu Thanh Thanh chẳng còn sức lực để ngăn cản những động tác ngày càng không đứng đắn của anh... Thậm chí trong lòng còn có chút... mong chờ! Đây là chuyện gì? Cơ thể cô trở nên thật kỳ lạ, giống như không phải của mình, hoàn toàn không theo sự kiểm soát của cô... Hu hu hu!

Tiếp đó Lâm Diễm bắt đầu tự tắm rửa, có điều không hiểu sao, mỗi một động tác rất bình thường, anh lại làm nó theo một cách vô cùng quyến rũ, khiến Chu Thanh Thanh quên hết cả ngại ngùng, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, ngứa ngáy khó chịu...

Thật vất vả mới rửa sạch tất cả bọt xà phòng trên thân thể hai người, Lâm Diễm đứng dậy, lấy một chiếc khăn tắm sạch sẽ trong tủ âm tường, nhắc cô ra khỏi nước, quần khăn tắm quanh người cô, sau đó bế cô lên, đi về phía... giường trong phòng ngủ.

Tắm rửa xong, làn da vốn đã mềm mại trắng nõn của Chu Thanh Thanh lúc này lại ửng hồng, vô cùng động lòng người... Lâm Diễm cảm thấy anh không thể nào nhịn được nữa, nhưng mà, vẫn phải nhịn, lần trước là lần đầu tiên của cô, không thể tránh khỏi đau đớn, nhưng lúc này đây, anh muốn mang lại cho cô sự trải nghiệm hoàn mỹ nhất.

Chu Thanh Thanh cảm giác mình được nhẹ nhàng thả xuống mặt giường lớn, khăn tắm bung ra, cô không một mảnh vải che thân, hoàn toàn lộ ra trước mắt anh, cả hai người đều trần trụi, nhưng trái lại cô không hề sợ hãi hay muốn lùi bước, bởi vì cô cũng khao khát anh.

Trên chiếc giường đơn màu trắng, đôi mắt với hàng mi hơi rung động đang mơ màng nhìn cô. Cô không có ngũ quan hoàn hảo, cũng không có đường cong khiến người ta ghen tị, nhưng đối với anh lại có sức hấp dẫn chết người, làn da cô trắng ngần như trong suốt, từng đường cong đều thật đáng yêu, nhìn thật ngọt ngào ngon miệng!

Lâm Diễm cúi người hôn lên cánh môi non mềm giống như đóa hoa tươi đẹp, bàn tay to không khách khí nhẹ nhàng xoa nắn trước ngực cô...

Bởi vì trong lòng cô đã có tình cảm với anh, cho nên, cô quên hết tất cả ngại ngùng và e sợ, theo sự dẫn dắt của anh, hoàn toàn chìm đắm.

{phía dưới lược bỏ tám trăm chữ}...

...

Cho đến khi hai người đã yên bình trở lại, Chu Thanh Thanh tựa trên vòm ngực gợi cảm của Lâm Diễm, buồn ngủ ngáp một cái.

Lâm Diễm vòng tay ôm chặt cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, giọng nói đầy nuông chiều: “Mệt à? Ngủ đi.”

Chu Thanh Thanh mơ màng “ừm” một tiếng. Trước khi chìm vào giấc ngủ mơ hồ nghĩ, vậy có lẽ là, đã chính thức, make love.

Khiến người ta trong chốc lát có cảm giác như lên mây, rồi lại cảm giác như rơi xuống vực thẳm, chìm nổi trong biển dục vọng, cả thể xác và tâm hồn đều giao ột người khác, cũng dùng toàn bộ thể xác và tâm hồn để cảm nhận đối phương... Thân thể kết hợp và cũng là tâm hồn tương giao... Chẳng trách, hôn xiêu phách lạc...

Thân thể họ giờ phút này vẫn thân mật quấn lấy nhau, nhưng cô biết rõ, khoảng cách giữa hai người, rất xa rất xa. Thế nhưng, lúc này đây, cô không muốn trốn tránh, chùn bước, cô muốn, cố gắng, tới gần anh.

... Lâm Diễm, sau khi đã cùng anh, anh bảo em làm thế nào có thể bằng lòng với những người đàn ông khác.

22. Chương 22

Hôm sau, Chu Thanh Thanh chính thức đi làm ngày đầu tiên.

Lúc Chu Thanh Thanh ngủ dậy đã hơi muộn, tối qua vì bận rộn “việc nào đó” mà quên đặt đồng hồ báo thức, là Lâm Diễm đã gọi cô dậy.

Đúng tám giờ, nhà Lâm Diễm, trên bàn cơm.

“Anh đưa em đi làm nhé?” Lâm Diễm đã ăn xong bữa sáng, đang bận rộn những vấn đề ung dung nói.

Căn nhà này của Lâm Diễm mặc dù vị trí địa lý tốt, nhưng lại ở ngoại thành, cách rất xa nơi làm việc của Chu Thanh Thanh. Thêm nữa đây lại là khu nhà giàu, không có trạm xe buýt, phải đi bộ tầm mười phút mới có một trạm, mà nếu mỗi ngày đều gọi xe thì tốn kém quá! Nếu có thể đi nhờ xe Lâm Diễm, vậy không còn gì tuyệt hơn...

Chu Thanh Thanh nghe xong, suýt chút nữa đã định há miệng nói, được được! Nhưng mà... Lâm Diễm đưa cô đi làm, cũng có nghĩa là tiếp đó hai người sẽ cùng ở chung trên xe hơn nửa giờ đồng hồ... Không thể tránh được khiến cô nhớ lại ấn tượng sâu sắc vô cùng rõ ràng tối qua... Cô sẽ rất ngại có được không! ()

Nhưng mà, tại sao Lâm Diễm lại có thể bình tĩnh và thản nhiên như thế? ~o(>_

Bây giờ thực sự cô chỉ cần liếc anh một cái là đã cảm thấy ngại ngùng, những xấu hổ thẹn thùng tối qua bị cô bỏ quên, lúc này tất cả đã chạy về hết.

Chu Thanh Thanh mất tự nhiên cúi đầu, cố gắng gặm bánh mì, sau đó uống một ngụm sữa bò âm ỉ, nhỏ giọng nói: “Không, không cần làm phiền anh đâu! Như thế ngại quá, em gọi xe là được rồi.”

Lâm Diễm lập tức khó chịu, cái tên mới gặp mặt hai lần kia, tối qua em đi nhờ xe của hắn về sao không thấy ngại? Sáng nay bọn họ vẫn còn ngủ cùng trên một cái giường! Bây giờ mới tách ra được bao lâu mà cô đã câu nệ, khách khí như thế với anh.

Tuy anh biết rõ tính Chu Thanh Thanh rất nhút nhát, căn bản là cứng mềm đều ăn, nhưng không thể quá dữ tợn với cô, anh muốn cô yêu anh mà không phải sợ anh, tất phải dùng chính sách dụ dỗ.

Vì vậy, Lâm Diễm trong lòng không vui nhưng trên gương mặt anh tuần vẫn cố nặn ra một nụ cười nhẹ nhàng, vươn tay vén một lọn tóc lộn xộn, ngón tay thon dài lướt qua đôi má trắng mịn của Chu Thanh Thanh, giọng nói du dương mang theo vài phần bất lực: “Em đúng là rất phiền toái, nhưng mà, anh quen rồi.”

Hơn nữa, anh cũng không ngại tiếp tục duy trì thói quen này. Đời người, nếu cái gì cũng đều trôi chảy, sẽ không còn hứng thú.

Chu Thanh Thanh lập tức hóa đá... Trong lòng âm thầm rối rắm: Lâm mỹ nam, anh trở nên dịu dàng như vậy... Thật sự khiến em không quen lắm! Chẳng lẽ, anh thực ra có tổ chất M? >_

Lâm Diễm thu tay lại, giọng nói lại khôi phục sự lạnh lùng nhưng trong trẻo trước sau như một: “Anh cũng phải đi làm, đằng nào cũng tiện đường.”

Có thể thỉnh thoảng ngon ngọt với bé heo góc ghế, nhưng cũng không thể chiều quá, vẫn phải duy trì uy nghiêm “sư phụ” và “gia trưởng”.

Lâm Diễm đã nói đến đây, Chu Thanh Thanh cũng không thể tiếp tục từ chối, ậm ờ lên tiếng: “Ừm, vậy cảm ơn.”

Khóe môi Lâm Diễm hơi nhếch lên: “Không cần nói cảm ơn với anh.”

Đột nhiên nhớ lại, trên Internet, Chu Thanh Thanh gần đây có thói quen dùng những lời tương tự như “Sư phụ, tôi yêu anh chết mất!” để diễn tả lòng biết ơn của cô, nếu như trong đời thật mà cô cũng “thích gì nói đó” với anh như thế thì tốt... Khụ khụ.

Tám giờ năm mươi phút, Chu Thanh Thanh đi vào cổng lớn tòa nhà Ngân Thịnh, đi vài bước lại không tìm được quay đầu lại, qua tường thủy tinh ở đại sảnh có thể nhìn thấy bên ngoài, nhìn về phía xe Lâm Diễm vừa rời đi... Vù vù, không thấy bóng dáng.

Nhớ lại vừa rồi trước khi xuống xe, câu nói kia của Lâm Diễm: “Em năm giờ chiều tan làm đúng không? Chờ anh tới đón.”

Lúc anh nói những lời này, bình tĩnh, lạnh nhạt, lại khiến trong lòng cô nhộn nhạo, từng đợt từng đợt sóng lẫn tẩn, đẩy lên những suy nghĩ... Thế có phải nghĩa là, Lâm Diễm thực ra cũng có một mức độ thiện cảm nhất định đối với cô không?

Ai dà, má nóng bừng đến bỏng cả tay rồi! Chu Thanh Thanh nhìn trên tường kính thủy tinh phản chiếu hình ảnh mờ nhạt, một người mặc đồ công sở, nhận ra đó là chính mình. Chu Thanh Thanh cố gắng tiến sát lại, muốn nhìn một chút xem mặt cô có đỏ đến nỗi nhìn rõ lắm không?

Lén lút giả làm mặt quỷ với chính mình trong “gương”, Chu Thanh Thanh lấy tay nhéo nhéo hai bên má, tự nhủ: “Chu Thanh Thanh, bớt tự đa tình đi, làm việc cho tốt!”

“Cô ở đây làm gì? Đi làm nhanh không muộn!” Một giọng nói cất lên bên cạnh Chu Thanh Thanh.

Chu Thanh Thanh bỗng nhiên hoàn hồn, hét to một tiếng: “Đúng rồi!” Phòng làm việc của cô ở tận tầng hai mươi ba! Không đi nhanh sẽ muộn!

Vội vàng lao tới thang máy... Cho đến khi đứng sau lưng một đoàn người chờ chuyển thang máy tiếp theo, Chu Thanh Thanh mới nhớ ra, ồ, vừa rồi là ai “nhắc nhở” cô đi làm vậy?

Lúc này, một mỹ nhân thành phố ăn mặc rất thời thượng đứng phía trước Chu Thanh Thanh quay đầu nhìn ngó sau lưng cô, sau đó làm vẻ mặt thẹn thùng chào hỏi: “A, chào tổng giám đốc!”

Một người đàn ông tóc nhuộm vàng, mặc áo phong màu đen có những họa tiết hắc ám cộng với quần bò rách rưới, cũng quay đầu lại, nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng tuyết đẹp: “Ồ, lão đại! Hôm nay sao lại đi sớm vậy?”

Chu Thanh Thanh chợt cảm thấy hai mắt tỏa sáng, chăm chú nhìn mỹ nam chiều cao ước chừng chỉ khoảng một mét sáu lăm trước mắt, làn da trắng nõn mịn màng, khí chất vừa sáng chói vừa có chút gì lười nhác đan xen, trong lòng hú hét: “Ôi trời ơi, tiểu thụ cao cấp oa a a!”

Chu Thanh Thanh nghe thấy sau lưng có người hắng giọng hai tiếng: “E hèm!” Sau đó một bàn tay đặt lên vai cô, đồng thời một giọng nói u oán vang lên trên đỉnh đầu: “Cô lại có thể dám không để ý tới tôi!”

Quay đầu lại nhìn rõ khuôn mặt người đằng sau - ồ, sao nhìn quen mắt thế? Rất giống boss mới của cô nha! Nhìn kỹ lại, bên khóe môi trên gương mặt tuấn tú là nụ cười thoát nhìn rất du côn, không phải là anh chàng công tử trắng hoa kia sao: “Đường Đường Đường... Đường Bá Heo!”

“Phụt!” Quần chúng bật cười.

Đường Thiệu Trác mặt đầy vạch đen... Về nhà anh nhất định phải sửa lại nickname. = =

Chu Thanh Thanh . Hình như cô nói nhầm rồi? Đúng lúc đó, thang máy đến! Mọi người lục tục tiến vào thang máy, Đường Thiệu Trác vừa vịn đứng bên cạnh cô.

May là Đường thiếu gia cũng không so đo với cô vấn đề xưng hô kia nữa, chỉ thò tay chọc chọc búi tóc được bới tỉ mỉ cẩn thận của cô, vẻ mặt chán ghét nhìn từ trên xuống dưới: “Sao lại ăn mặc thế này? Làm ra vẻ!”

Chu Thanh Thanh cúi đầu, nhìn nhìn đồ công sở đâu ra đấy trên người mình, có gì không đúng à?

Đường Thiệu Trác kiên nhẫn giải thích: “Công ty chúng tôi không có quy định về trang phục, ngoại trừ bộ phận Tiêu thụ đi gặp khách hàng bên ngoài nên phải ăn mặc nghiêm chỉnh, cô tùy tiện muốn mặc sao cũng được.”

Chu Thanh Thanh thụ giáo “à” một tiếng.

Hai mắt Đường Thiệu Trác sáng ngời, thời này sao còn có cô gái ngốc như vậy, đúng là bộ dạng như thổ trắng để mặc người ta bắt nạt! Vì vậy không kìm được thò tay nhéo nhéo vành tai đáng yêu của Chu Thanh Thanh, nghe tiếng cười: “Ha ha ha, giờ mới ngoan chứ, Tiểu Thanh Thanh!”

Nhéo vành tai? Tiểu Thanh Thanh? Chu Thanh Thanh đưa tay che tai, bĩu môi nhỏ nhắn trợn mắt nhìn Đường Thiệu Trác: Hình như chúng ta không thân quen đến mức đẩy đầu tổng giám đốc đại nhân! Thế nhưng ánh mắt xẹt qua một đồng người đang đứng đằng sau xem kịch vui, Chu Thanh Thanh lựa chọn im lặng... Bà đây nhịn người! >_<

Nhìn dáng vẻ giận mà không dám nói gì của Chu Thanh Thanh, Đường Thiệu Trác bắt đầu cảm thấy, thuê một trợ lý nhỏ bé buồn cười thế này, cho dù năng lực công tác của cô không cao, nhưng cũng đáng!

Hai người sau lưng mang ánh mắt bất mãn: Trong thang máy còn có rất nhiều người, các người có thể đừng không coi ai ra gì như vậy được không?

Cho đến khi ra khỏi thang máy, Đường Thiệu Trác mới nhớ phải giới thiệu Chu Thanh Thanh với hai người đi cùng trong thang máy, cũng là nhân viên của công ty Tinh Hoa bọn họ, vừa rồi bị coi như phong nền.

“Người đẹp này là giám đốc phòng Thiết kế, Lôi Doanh, còn cái tên thấp bé giống cô đây là nhân viên phòng Kỹ thuật, Tiêu Thuộc...”

Đường Thiệu Trác nói quá nhanh, Chu Thanh Thanh không nghe ra, vô cùng kinh ngạc hỏi lại: “Lôi Nhân [1], Tiểu Thụ...”

[1] *Người sấm*

Đường Thiệu Trác bật cười như điên: “Phụt ha ha ha...”

Hai ánh mắt lạnh lạnh quét tới, Chu Thanh Thanh rụt rụt cổ, hu hu, sao mới đến ngày đầu tiên mà cô đã đắc tội ở những nơi không nên đắc tội vậy?

Nhưng vẫn còn may, dù gì lãnh đạo trực tiếp của cô là Đường đại thiếu không mang thù!

Nhưng Đường Thiệu Trác lại đẩy cô vào vực sâu: “Về phần nhóc con ngơ ngác ngốc nghếch này, là trợ lý mới của tôi, Chu Thanh Thanh! Không cần khách khí, mọi người cứ tùy ý bắt nạt cô ấy! À, Tiểu Lôi, cô giúp tôi đưa cô ấy đi làm quen với công việc hàng ngày! Chị Lý đạo này không rảnh, dù sao cô cũng đã từng làm trợ lý, phạm vi chức vụ công việc này cô đều rất rõ!”

Cuối cùng còn đưa tay vỗ vỗ thật mạnh vào Chu Thanh Thanh, vứt lại một câu: “Tôi xem trọng cô đấy!” Sau đó, đi thẳng về hướng văn phòng tổng giám đốc của mình...

>_

Nhóc tiểu thụ cao cấp nhìn có vẻ hả hê cười một tiếng, đi thẳng về khu làm việc của bộ phận kỹ thuật.

Chu Thanh Thanh xoắn ngón tay vào nhau, dáng vẻ như vợ bé quay sang phía mỹ nữ nhìn sắc mặt có vẻ không hiền lành ở bên cạnh: “Chào, chào chị Lôi!”

Mỹ nữ dịu dàng thẹn thùng trước mặt Đường Thiệu Trác, giờ phút này lập tức hóa thân thành dáng vẻ như xã hội đen, nổi bão: “Đừng gọi tôi là chị Lôi!”

Là một gái già gần ba mươi tuổi còn độc thân, cô ghét nhất là... tất cả những cô gái thoát nhìn ít hơn hai mươi lăm tuổi! Mà Chu Thanh Thanh, nhìn nhiều nhất chỉ hai mươi mốt tuổi...

Là một người phụ nữ bình thường rất quan tâm tới người đàn ông đẹp trai hoàng kim nhất trong công ty, cũng chính là đại boss của bọn họ Đường Thiệu Trác, cô ghét nhất là... tất cả những cô gái có quan hệ mập mờ với đại boss...

Chu Thanh Thanh co rúm lại: “Vậy, vậy phải gọi thế nào...”

Lôi Doanh quảng hết sóng gió trong lòng, tươi cười nói: “Xin hãy gọi tôi, Doanh Doanh!”

Thật là... Quá khủng bố! Chị tưởng chị là Nhậm Doanh Doanh chắc? Chu Thanh Thanh âm thầm phản bác.

Chu Thanh Thanh quyết định bỏ qua vấn đề tên gọi, hỏi thẳng vào chuyện chính: “Xin hỏi, tôi phải làm những gì?”

Lôi Doanh dẫn cô vào bộ phận Thiết kế, chỉ vào một xấp văn bản tài liệu cao ngất: “Trong hôm nay, xem tất cả những tài liệu này! Xem xong viết một bài thu hoạch khoảng ba nghìn chữ, nói xem cô đã học được cái gì!”

Chu Thanh Thanh: ... Viết thu hoạch gì chứ, ghét nhất!

>_

Vì vậy, ngày đi làm đầu tiên bi thảm của Chu Thanh Thanh, đã bắt đầu như thế!

...

Vất vả nhện đến năm giờ tan làm, cô vô cùng vui mừng vì Đường Thiệu Trác trước khi đi đã nhân tiện gọi cô một tiếng: “Lại đây, Tiểu Thanh Thanh, chúng ta cùng đi! Mới ngày đầu tiên đi làm mà, làm không hết việc, có thể để mai làm tiếp!”

Những tài liệu kia, cô đã phát huy khả năng rèn luyện đọc tiểu thuyết nhanh như gió, cộng với hi sinh thời gian nghỉ trưa, cuối cùng cũng xem xong hết. Nhưng còn bài thu hoạch gì đó, cô đã bút rứt suốt hơn một tiếng đồng hồ, mới ghi được ba hàng chữ mở đầu...

Đại boss đã lên tiếng như vậy, Lôi Doanh cũng không thể gây khó dễ cô trước mặt Đường Thiệu Trác, vô cùng “dịu dàng” “khoan dung”: “Đúng vậy... không vội! Ngày mai lại tiếp tục!”

Tiếp tục tra tấn tôi sao? Chu Thanh Thanh run rẩy, nhanh chóng thu dọn đồ trên mặt bàn, cầm điện thoại và túi xách, chuẩn vội! Trong lòng lặng lẽ cảm thán, Tinh Hoa tốt thì tốt thật, tiếc là cô đã gặp phải một chị gái già tâm lý biến thái!

Nhưng mà, cô cũng không dám tố cáo trước mặt Đường Thiệu Trác, không muốn bị người khác nói là nhờ vào quan hệ - tuy cô thực sự đã nhờ vào quan hệ mới vào được đây! o()o

Chỉ có thể tự an ủi: Người mới mà, khổ một chút, cũng phải thôi.

Đường Thiệu Trác tùy tiện hỏi vài câu ngày hôm nay của Chu Thanh Thanh trôi qua thế nào, chỉ nhận được đáp án đại loại là “Rất tốt”. Nhân viên của anh, sao anh có thể không biết? Đường Thiệu Trác cười cười, nghĩ, nếu cô có thể chịu đựng Lôi Doanh một tuần mà không khóc lóc kể lể với tôi một câu, cô sẽ qua được thử thách cuối cùng, chính thức trở thành nhân viên của Tinh Hoa!

Xuống đến tầng một, Chu Thanh Thanh đang định ra khỏi thang máy, Đường Thiệu Trác lại kéo tay cô, thản nhiên nói: “Tôi đưa cô về!” (bãi đỗ xe ở tầng hầm dưới tầng một)

Nhớ tới thái độ không vui của Lâm Diễm khi biết được Đường Thiệu Trác đưa cô về tối qua, Chu Thanh Thanh kiên quyết rút tay ra: “Không thể lúc nào cũng làm phiền anh! Tôi tự đi xe buýt về được rồi!”

Sau đó dứt khoát ra khỏi thang máy, đứng giữa đại sảnh kẻ qua người lại, quay đầu vẫy vẫy tay với Đường Thiệu Trác: “Ngày mai gặp!”

Nhưng Đường Thiệu Trác lại đuổi theo sau, kéo tay cô lại: “Cô phiền phức cái gì? Có tiện nghi ngu sao mà không chiếm! Vấn sợ tôi ăn cô phải không! Cô yên tâm, tôi không có hứng thú với thân hình tí hon của cô.”

Không hiểu tại sao, anh không thể nhìn được cô từ chối ý tốt của mình, khiến cho anh giống như đang có ý đồ gì... Những lời này là nói cho Chu Thanh Thanh nghe, Đường Thiệu Trác biết rõ, cũng là nói cho chính anh nghe.

Một giọng nam rất êm tai, có chút từ tính quen thuộc, rầu rĩ vang lên cách đó không xa: “Chu Thanh Thanh, trước mặt bao người, hai người lôi lôi kéo kéo, muốn làm gì hả?!”

23. Chương 23

Chu Thanh Thanh ngẩng đầu, trông thấy Lâm Diễm đứng cách đó ba, bốn mét - ặc, hình như cô quên mất sáng nay anh đã nói tan tằm sẽ đến đón cô!

“Không, không có! Ông chủ của em nói muốn đưa em về nhà, em bảo không cần, sau đó anh ta lại hỏi em tại sao có tiện nghi mà không chiếm...”

Khóe miệng Đường Thiệu Trác giật giật, Chu Thanh Thanh, cô có thể đừng “ăn ngay nói thật” thế được không?

Sắc mặt Lâm Diễm bắt đầu từ nhiều mây chuyển sang trời trong xanh, nở nụ cười tươi đẹp ảm áp như gió xuân: “Bởi vì tôi đã dạy dỗ cô ấy, tiện nghi gì đó, không bao giờ có miễn phí!... Cho nên, bạn trai tôi đây vẫn phải vất vả một chút, mỗi ngày đưa đón cô ấy là được rồi!”

Đường Thiệu Trác lặng lẽ buông lỏng tay, nắm tay lạnh lùng đút vào túi quần, bạn trai đường đường chính chính của người ta đã tìm tới cửa, anh còn dây dưa làm gì nữa? Nhưng mặt mũi nhất định vẫn phải giữ, vì vậy cười như không hề gì: “Ừm, tôi chỉ là thuận đường, Thanh Thanh đã có người chuyên lái xe đưa đón, vậy thì không cần ông chủ kiêm bạn bè này bạn tâm nữa.”

Chu Thanh Thanh thì vẫn đang âm thầm buồn bực: Sao cô không nhớ lúc nào Lâm Mỹ Nam đã từng nói “tiện nghi gì đó, không bao giờ có miễn phí”? Đây hình như là sư phụ Liny. Điện nói! Sư phụ đại nhân chính là thần tượng số một của cô, mỗi một câu sư phụ nói cô đều cảm thấy rất có triết lý, lúc nào cô cũng ghi nhớ những “lời trích của sư phụ”!

Không phải cô nhớ nhầm chứ? Có lẽ chỉ vì thỉnh thoảng cách nói chuyện của Lâm Mỹ Nam quá giống sư phụ, cho nên cô mới lẫn lộn... Khi nào về xem lại lời trích của sư phụ là được!

Vì thế, sau một lúc lâu rối rắm với vấn đề này, Chu Thanh Thanh đã hoàn toàn không để ý đến câu nói quan trọng phía sau của Lâm Diễm, “bạn trai tôi đây”...

Lâm Diễm hồ hững gật đầu với Đường Thiệu Trác: “Cảm ơn, tạm biệt.”

Sau đó dắt vật cứng đơn tể bào hình người của nhà anh đi ra ngoài, còn vô cùng thân mật hỏi Chu Thanh Thanh: “Tiểu heo ngốc, tối nay muốn ăn gì?” Xét thấy em có thái độ từ chối khá kiên định với ý đồ của tên trước mặt kia, đại gia đây quyết định thưởng cho em một bữa tiệc lớn xa xỉ!

Do trong cái đầu chỉ có ăn uống, ngủ, chơi của Chu Thanh Thanh, “ăn” đứng ở vị trí đầu não, cho nên sự chú ý nhanh chóng bị chuyển dời, bắt đầu suy nghĩ xem tối nay ăn món gì.

Nhìn cảnh tượng hai người thân mật rời đi hài hòa tuyệt đẹp trước mắt, Đường Thiệu Trác đột nhiên cảm thấy bản thân thật cô độc, lấy ra chiếc điện thoại cảm ứng mẫu mã mới nhất số lượng có hạn, tùy tiện tìm một cái tên phụ nữ hơi hơi quen mắt, lướt tay: “Haiiii, bảo bối! Đêm nay rảnh không? Cùng đi high nhé!”

Bên kia sư tử Hà Đông rống: “Bảo bối cái đầu anh! Bà đây là mẹ anh!”

Đường Thiệu Trác: “... @#\$\$%^&*! A ha ha ha, là mami thân yêu à? Con con con, con chẳng may trượt tay, không cẩn thận gọi nhầm số!”

Bên kia truyền đến tiếng nũng nịu ỏn ẻn khiến Đường Thiệu Trác sờn cả gai ốc: “Không sao, bảo bối

! Miễn là tối nay con về nhà ăn cơm là được rồi!”

Đường Thiệu Trác biết rõ ý ngầm là: Tối nay về mới chính đốn anh! (_)#

Nhớ lại sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của anh, mẹ đại nhân không ngừng ám chỉ lộ liễu “Anh nên tìm một cô con dâu sinh đứa cháu cho bà già này chơi đùa”, Đường Thiệu Trác đứng nguyên tại chỗ nhìn một đôi biển mặt ở cửa đại sảnh, khóc không ra nước mắt ỉng...

Tuy Lâm Diễm tỏ ý muốn mời Chu Thanh Thanh đi nhà hàng ăn một bữa thịnh soạn, nhưng Chu Thanh Thanh vẫn từ chối thẳng thừng, lý do là: “Anh nấu còn ngon hơn tất cả các nhà hàng! Quan trọng nhất là, tự làm, tiết kiệm tiền

!”

Lâm Diễm mỉm cười, anh nên vui khi cô thích đồ ăn anh làm đến thế, hơn nữa còn có tính tốt “tiết kiệm cho gia đình” sao?

Thực ra, khi ở một mình từ trước tới nay, anh không thích ngày nào cũng nấu cơm – chủ yếu là ngại phiền toái. Nhưng mà, cô đã thích, anh sẽ chăm chỉ hơn một chút là được... Tin rằng chỉ cần nuôi cho khẩu vị của cô trở thành cực kỳ kén ăn, như vậy kế hoạch lừa gạt của anh cũng thành công viên mãn.

Thế là, hai người nắm tay nhau đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn.

Chu Thanh Thanh cảm thấy có rất nhiều người đang nhìn bọn họ, ánh mắt giống như là đang nhìn một đôi tình nhân không đứng đắn... Vì thế cô cảm thấy mất tự nhiên, muốn rút tay về.

Nhưng Lâm Diễm lại nắm chặt thêm không chịu buông, quay đầu dùng ánh mắt hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Chu Thanh Thanh ấp úng: “... Hay là chúng ta chia nhau ra đi mua đồ ăn đi?” Hu hu, thực ra điều cô muốn nói là: Chúng ta như thế này, người khác sẽ hiểu nhầm chúng ta là một đôi!

Lâm Diễm vô cùng thần nhiên gạt bỏ: “Siêu thị đông người, sợ em ngốc, đi lạc mất.”

Chu Thanh Thanh nhìn quanh bốn phía, không ít người sau khi tan sở đi mua thức ăn, nhưng dù sao cũng không phải cuối tuần, không tính là đông?

Nhưng mà, thực sự cô cũng có ảo tưởng với Lâm Mỹ Nam... Vậy thì, cứ nắm tay đi, cứ để bọn họ hiểu lầm đi! (^o^)/

~Nghĩ thông suốt rồi, Chu Thanh Thanh lập tức trở nên kiêu ngạo. Mặc kệ những người đang dò xét bọn họ, cô ngẩng đầu ưỡn ngực, cây ngay không sợ chết đứng tròng mắt lại: Nhìn gì chứ, ghen tị phải không? Có bản lĩnh thì các người cũng tìm một người xuất chúng như Lâm Mỹ Nam nhà tôi đi!

Bộ dạng vô cùng đắc chí.

Gương mặt anh tuấn của Lâm Diễn phủ một nụ cười dung túng yêu chiều, vươn tay xoa xoa đầu cô.

Tin rằng tất cả những người chứng kiến xung quanh sẽ không hoài nghi bọn họ không phải tình nhân.

Đáng tiếc, hình ảnh êm đềm tuyệt vời này đã bị một cuộc điện thoại không đúng lúc phá vỡ.

Chu Thanh Thanh rút tay ra, luống cuống lấy điện thoại trong túi xách, nhìn màn hình, phía trên chỉ có một chữ vô cùng đơn giản, nhưng lại khiến Chu Thanh Thanh sợ tới mức hồn bay phách tán, vội vàng ấn phím nghe, giọng nói ngọt ngào khéo léo: “Mẹ...”

Lâm Diễn đứng bên cạnh vừa để ý nghe Chu Thanh Thanh nói, vừa nhìn bàn tay nháy mắt đã trở nên trống trải của mình, nghĩ... buông ra, sẽ không thoải mái...

Thế nhưng, Chu Thanh Thanh cũng không nói gì, ngoại trừ giữa chừng chợt có âm điệu lên cao “Gì ạ?!”, còn đâu, căn bản đều là “À” “Vâng” “Dạ”, các loại từ đệm.

Ba phút sau, Chu Thanh Thanh cúp điện thoại, nét mặt dờ dẩn.

Lâm Diễn nhắc cô cất di động đi, sau đó, lén lút nắm lại bàn tay nhỏ bé của cô trong tay mình, hỏi: “Sao vậy? Người nhà tìm em có việc à?”

Chu Thanh Thanh khóc không ra nước mắt: “Ngày mai mẹ em muốn tới thành phố T tìm em.”

Hu hu hu, đều tại cô, sau khi hôn lễ thất bại, ngày hôm sau định gọi điện về nhà, thế nhưng lại quên mất...

Hôm nay, mẹ tâm huyết dâng trào, gọi điện thoại cho Hàn Duệ, muốn hỏi thăm một chút xem tuần trăng mật của con gái với “con rể” thế nào rồi? Cuối tuần khi nào mới bay về thành phố Y? (trước đó đã nói cuối tuần sẽ cùng Hàn Duệ về nhà cô)

Vì vậy, Hàn Duệ đã khiến cô bị lộ... >_

Lâm Diễn nhướng mày, cười hết sức thoải mái: “Ồ, nhạc mẫu đại nhân sắp đến rồi!” Thật sự là trời cũng giúp anh!

24. Chương 24

Lâm Diễn vừa nói xong, ba nữ sinh đứng cách đó không xa, thỉnh thoảng lại nhìn về phía bọn họ xì xầm gì đó, một trong ba nữ sinh đó nói: “Xem đi, vừa gọi ‘nhạc mẫu’. Tổ đã bảo bọn họ không phải anh em mà! Nếu mà cùng cha mẹ, gien biến dị cũng không chênh lệch nhiều đến mức đấy đâu.”

Chu Thanh Thanh: ... >_

Một nữ sinh khác thở dài: “Thật là, cái thế giới này, mỹ nam đều đã có chủ! Nhưng mà ánh mắt của mỹ nam này có phải hơi khiêu khích quá không?”

Chu Thanh Thanh: ... o()o!

Một nữ sinh khác vừa lên tiếng đã biết ngay là đồng bọn của Chu Thanh Thanh: “Loại mỹ nam cao cấp như thế này, không đi làm BL thật là quá lãng phí! Đây sẽ không phải là cong thật đấy chứ, thực ra cô gái kia chỉ là lá chắn cho anh ta mà thôi?”

... Các cô có thể dừng càng ngày càng nói lớn tiếng được không! () !

Lâm Diễm lạnh lùng đưa mắt trừng ba nữ sinh kia, mấy cô bé lập tức ngậm miệng, thè lưỡi, ỉu xiu quay đầu đi.

Lâm Diễm vỗ vỗ đầu Chu Thanh Thanh, khôi phục nét mặt dịu dàng: “Đã biết các hủ nữ tự tiện áp đặt suy nghĩ của mình cho người khác, sẽ khiến người ta chán ghét cỡ nào chưa?”

Chu Thanh Thanh nặng nề gật đầu, ấp úng trả lời: “Biết rồi...”

Hu hu hu, sau này nhất định cô sẽ không YY bữa bãi các anh đẹp trai, mỹ nam khác nữa! Cho dù YY, cũng chỉ YY trong lòng, sau đó sẽ thảo luận với bạn bè, tuyệt đối không gây phiền nhiễu cho người trong cuộc!

Sau đó lấp bắp hỏi Lâm Diễm, vừa rồi tại sao đột nhiên anh lại nói “nhạc mẫu đại nhân”: “Nhưng mà, anh anh anh, vừa rồi tại sao anh lại nói như vậy... Chúng ta, rõ ràng không có quan hệ gì cả, không phải sao?”

Sẽ không phải như cô nghĩ chứ? Nói chuyện thật không rõ ràng gì cả, ghét nhất!

Lâm Diễm thản nhiên thưởng thức bộ dạng lông mày nhíu chặt lại của Chu Thanh Thanh, sau đó mới từ tốn nói: “Vậy em muốn ngay lập tức chuyển đi, sau đó ẹ em nhìn thấy tình trạng sa sút không chốn nương thân của em, rồi chỉ vì cô con gái không có chí tiến thủ của mình mà mẹ em, dù đã nhiều tuổi rồi, vẫn không thể không đi tìm cái tên đàn ông họ Hàn phụng bực kia để tính sổ?”

Đương nhiên Chu Thanh Thanh lắc đầu.

Vì vậy, Lâm Diễm đưa ra kết luận: “Thế cho nên, em không biết, giả vờ chúng ta là một đôi, sẽ là một biện pháp cứu chữa rất tốt sao?”

Hai mắt Chu Thanh Thanh lập tức đầy sao: Oa oa oa, Lâm mỹ nam ngài tại sao lúc nào cũng nói trúng chỗ ngứa vậy! Đến cách giải quyết cũng nghĩ cẩn thận giúp em! Anh thật sự quá quá quá tốt! Em sai rồi, vừa rồi em không nên có tư tưởng xấu xa như vậy, nghĩ là anh có ý đồ với em... >—

Thực ra ba nữ sinh vừa rồi nói rất đúng, bọn họ đứng cạnh nhau, căn bản không hề xứng đôi. Giữa bọn họ có lần đầu tiên, rồi lần thứ hai, chẳng qua đều là vì ngoài ý muốn, mà ngay cả Lâm Diễm thu nhận cô chẳng qua cũng chỉ xuất phát từ lòng thương hại... Nghĩ tới những điều này, không hiểu sao Chu Thanh Thanh bắt đầu nản lòng.

Chu Thanh Thanh không biết, sau khi ba nữ sinh kia núp ra sau một dãy hàng khác, họ không hẹn mà cùng thở phào một hơi, nhao nhao nói: “Ánh mắt mỹ nam kia có lực sát thương khủng bố thật!” “Hóa ra đó chính là ánh mắt có thể giết người trong truyền thuyết!” “Thực ra cô gái kia cũng không quá chênh lệch, rất đáng yêu... Nhìn qua bọn họ cũng khá đẹp đôi đấy chứ.”

Lâm Diễm tưởng cô vẫn đang lo lắng chuyện mẹ sắp tới thăm, không nhiều lời nữa, dù sao anh cũng hoàn toàn không biết tình hình trong nhà cô. Có điều anh lại càng nắm chặt tay cô, bày tỏ quyết tâm “Cho dù có như thế nào, anh cũng sẽ cùng em đối mặt!”.

Thế nhưng, với đầu óc hỗn loạn như bột nhào lúc này của Chu Thanh Thanh, khẳng định không thể nào cảm nhận được! = =

Sau khi về nhà.

Trên bàn cơm, đầu heo chậm chạp của Chu Thanh Thanh rốt cục cũng vận hành được một chút: Ngày mai là thứ sáu, mới là ngày đi làm thứ hai của cô, hơn nữa sau đó là đã đến ngày nghỉ cuối tuần, lúc này mà xin nghỉ phép chắc chắn không thích hợp. Rốt cuộc phải làm thế nào để mở miệng xin Đường Thiếu Trắc cho nghỉ nửa ngày đây?

Lâm Diễm ung dung nói: “Bốn giờ máy bay hạ cánh đúng không? Anh đi đón giúp em là được. Đón mẹ em rồi sau đó thuận đường đi đón em tan làm, sau đó cùng đi ăn tối ở ngoài, vừa vặn!”

“Tại sao phải ra ngoài ăn, ăn ở nhà cũng rất tốt mà?”

“Ngốc! Mẹ em sẽ không chỉ nán lại đây một ngày, ăn ở nhà lúc nào chẳng được? Lần đầu tiên dùng bữa, nhất định phải ở nơi trang trọng, phải thể hiện rằng con rể tiêu chuẩn anh đây rất coi trọng người nhà em.”

Chu Thanh Thanh ngơ ngác đáp: “Ừm. Nhưng mà, Lâm Mỹ Nam, tại sao những từ đại loại như ‘con rể tiêu chuẩn’, anh lại có thể nói lưu loát trôi chảy vậy? Làm như là có chuyện đó thật vậy...” Thế nhưng, vừa hỏi xong, Chu Thanh Thanh đã tự có đáp án ỉn: Chắc là Lâm Mỹ Nam có thói quen làm việc gì cũng phải cố gắng đạt tới mức hoàn mỹ mà thôi!

Quả nhiên, Lâm Diễm cực kỳ nghiêm túc: “Làm gì cũng phải làm cho thật tốt! Dù chỉ là đang đóng giả, cũng phải diễn cho thật giống! Từ giờ trở đi, em không thể cứ gọi anh là Lâm Mỹ Nam, phải gọi anh là, Diễm.”

Diễm! Xưng hô thân mật quá! Chu Thanh Thanh bất giác đỏ mặt, lẽ mà mãi một lúc lâu mới run run nói ra một chữ: “... Diễm.”

Hóa ra, dùng giọng nói ngây thơ hơi run run của cô gọi tên anh, lại êm tai như thế, thật giống như một chiếc lông vũ mềm mại, nhẹ nhàng khuấy động lòng anh. Loại cảm giác này, lại có thể không hề đáng ghét... Ngược lại, anh vô cùng yêu thích. ()

Nhưng ngoài mặt người nào đó lại không hề có biểu hiện gì, “Gọi gì như muỗi kêu ấy, không có sức thì ăn nhiều vào.” Sau đó xị mặt gấp vài thứ đồ ăn vào bát Chu Thanh Thanh.

Ngày hôm sau, thứ sáu.

Chu Thanh Thanh cảm giác cả người như đang giẫm lên một đồng bóng, bay bổng. Thế nhưng, kì lạ là, làm việc trong nơm nớp lo sợ, mỗi khi Chu Thanh Thanh căng thẳng là rất dễ mắc sai lầm, thế nhưng ở trong trạng thái “không yên lòng” như vậy mà cô lại hoàn thành công việc gần như không có nhầm lẫn gì!

Bản “thu hoạch tâm đắc” xoắn xuýt ngày hôm qua, cô triển khai trích dẫn nguyên văn một nửa tư liệu, một nửa bắt chước theo các loại đơn xin gia nhập Đảng của các anh chị em, sau đó lại phát huy công lực tách một câu thành một trăm câu nói của Đường Tăng, cuối cùng cũng nộp lên được bản “thu hoạch tâm đắc”.

Sau đó Lôi Doanh bảo cô làm quen với công việc đồng thời “chờ được phân công”, nói trắng ra chính là làm việc chân tay lật vật, Chu Thanh Thanh cũng không có bất kỳ thắc mắc nào với công việc này.

Người trong văn phòng gọi cô làm gì, cô cũng đều dừng việc đang làm dang dở, vui vẻ hớn hờ đi làm. Đa số chỉ là những việc nhỏ, không mắc phải sai lầm gì lớn, nhiều nhất chỉ không cẩn thận làm đổ một tách cà phê, nhưng người khác chưa kịp tỏ vẻ bất mãn, cô đã lập tức chủ động xin lỗi “Xin lỗi tôi sẽ đi lấy một tách khác ngay”, khiến cho những người được gọi là tiền bối kia cũng ngại so đo với một cô gái nhỏ, trái lại cũng không sai bảo cô nhiều nữa.

So với công việc trước của cô là làm trợ lý cho Hàn Duệ thì việc ở đây không có gì khó, đến chiều, Chu Thanh Thanh còn có chút thời gian rảnh rỗi.

Nhàn rồi, Chu Thanh Thanh lại càng lơ đãng, thỉnh thoảng cười ngây ngô với máy tính, thỉnh thoảng đi đường với vẻ mặt như mất hồn... Đến nỗi khiến cho Đường Thiếu Trắc, vẫn luôn chú ý tới Chu Thanh Thanh, không khỏi lo lắng, cô nhóc kia nhìn có vẻ thiếu hoạt bát, sẽ không phải vì áp lực công việc quá lớn mà bị đần rồi chứ?

Nhớ tới cảnh tượng xa xa lúc xế chiều hôm qua, bạn trai cô mở cửa chiếc Lamborghini, chặc chặc, dòng xe đẳng cấp đó ở thành phố T này có không được mấy chiếc đâu! Cô có một người bạn trai có tiền như vậy mà vẫn còn kiên trì tự mình đi kiếm tiền, đúng là đức tính tốt hiếm thấy!... Vì vậy, người nào đó đã đặc biệt gọi một cú điện thoại nội bộ, ngầm ra hiệu cho Lôi Doanh đừng gây khó dễ Chu Thanh Thanh quá. = =

Không biết bạn trai cô làm gì? Theo lý thuyết, người có tiền như vậy ở thành phố T, anh không thể chưa nghe qua? Nhưng nghĩ kỹ lại, anh bắt đầu cảm thấy người đàn ông đó hơi quen mắt, rốt cuộc là ai chứ? (_)# Lại dám từ người đến xe đều phong cách hơn tiểu gia anh đây!

Mỹ nữ Lôi Doanh oán thăm: Anh tưởng tôi thích làm người xấu lắm à? Đừng khiến bà đây phải giống như một mụ phù thủy ăn tươi nuốt sống có được không! Đối xử với đồng nghiệp, tôi vô cùng ảm áp như mùa

xuân! Thỉnh thoảng lạnh lùng như trời đông giá rét cũng chẳng qua là bất đắc dĩ! Làm cấp trên phải có nguyên tắc chứ nguyên tắc! Anh tưởng ai cũng như đại boss anh hử? Vô lại thì như một miếng kẹo da trâu ~ nghiêm túc thì lại như núi băng ở Bắc Cực!... @#\$\$%&*...

Đây... đây thì có khác gì? Cũng là hai cực phân hóa nghiêm trọng... Quả nhiên thượng bất chính, hạ tất loạn [1]!

[1] thượng bất chính, hạ tất loạn: cấp trên không đứng đắn, nghiêm túc, cấp dưới tất sẽ làm loạn.

Tóm lại, bạn nhỏ Chu Thanh Thanh còn chưa kịp cảm nhận sâu sắc kinh nghiệm bị áp bức trường kỳ của nhân viên mới, thì đã bước vào giai đoạn như cá gặp nước.

Cuối cùng cũng nghênh đón bốn giờ năm mươi chín! ()

Chu Thanh Thanh chỉ dùng ba mươi giây, thu dọn xong tất cả đồ dùng trên bàn! Hai tay sẵn sàng, chỉ đợi chạy nước rút!

Thế nhưng, Đường Thiệu Trác đang thoải mái nhàn nhã xoay xoay chìa khóa xe trên tay, dựa vào bàn làm việc của Chu Thanh Thanh, cười rục rờ như ánh mặt trời: “Tiểu Thanh Thanh, hết giờ làm rồi. Đúng rồi, bạn trai cô, tên là gì? Sao tôi lại thấy hơi quen mắt?” – Người nào đó khách sáo nói. Mượn cớ là, nhìn qua rất có tiền nha, tất cả những kẻ có tiền đều là khách hàng tiềm năng của Tinh Hoa!... Bệnh chung, bệnh chung của người làm truyền thông quảng cáo!

Chu Thanh Thanh đành phải tạm thời lặng lẽ buông di động trong túi, cho dù đã qua năm giờ đúng, ông chủ vẫn còn đang hỏi, cô nào dám bỏ đi. Rầu rĩ nói: “Tôi có bạn trai lúc nào?”

Tuy cô biết rõ Đường Thiệu Trác đang chỉ Lâm Diễn, nhưng cô đã nghĩ thông suốt rồi, chờ mẹ quay về, cô sẽ lập tức chuyển ra khỏi nhà Lâm Diễn, nếu không thì, sớm muộn cũng có một ngày cô thực sự cho rằng hai người là một đôi, nhưng thực tế thì luôn không phải! >__

Đường Thiệu Trác trừng mắt: “... Không có hử?” Cũng không giống mở to mắt nói dối! Hay là cô nhóc này lại giận dữ anh bạn đẹp trai kia rồi?

Huống hồ, Đường Thiệu Trác đối xử với cô rất tốt, còn đặc biệt tuyển cô vào làm, cho cô một công việc, nói gì thì nói cũng coi như bạn bè, một người bạn thành tâm với cô như vậy, cô cứ lừa gạt người ta nhiều quá cũng không tốt! Vì vậy gật đầu chắc chắn, kiên định nói: “Tôi không có bạn trai. Chỉ có... Một người chồng trước, và, một người đang ở chung.”

Đường Thiệu Trác lão đảo, suýt nữa ngã ngửa ra đất, mắt càng trừng lớn: “Chồng, chồng trước? Ồ, ở chung? Nhóc con, cô đùa tôi đấy hả?” Thật đúng là “lời mà không kinh động được lòng người thì có chết cũng không nguôi” [2]!

[2] nguyên gốc: ngữ bất kinh nhân tử bất hưu – Bài “Giang Thượng Trị Thủy Như Hải Thế Liêu Đoản Thuật” - Đỗ Phủ

Chu Thanh Thanh vội vàng vươn tay che miệng Đường Thiệu Trác: “Anh đừng có nói to như thế được không! Tôi, tôi coi anh là bạn, nên mới quyết định nói cho anh!”

“Được được được, vậy cô nói đi, hôm qua tối đón cô là chồng trước, hay là người ở chung?” Đường Thiệu Trác phối hợp đề thấp giọng, trong lòng đang suy ngẫm những lời Chu Thanh Thanh vừa nói, bạn bè? E hèm, đúng là một cô nhóc ngây thơ.

Chu Thanh Thanh trừng mắt: “Rất rõ ràng mà, một người đã qua, một người hiện tại... Anh nói mới xuất hiện hôm qua là đã qua à!” Tiếp đó bất đắc dĩ nói: “Tôi coi công việc ở Tinh Hoa này là may mắn lớn nhất cuộc đời tôi, tôi dùng công việc này để thề, tất cả tôi nói đều là thật! Lần đầu gặp anh đêm hôm đó, cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lâm Diễn...”

Lâm Diễn? Bất được từ mẩu chốt, Đường Thiệu Trác nheo mắt, cái tên này, cũng thật quen thuộc...

Đúng lúc đó, điện thoại của Chu Thanh Thanh rung lên, đương nhiên không nghi ngờ gì, là Lâm Diễn.

Nổi máy, Lâm Diễm lời ít ý nhiều: “Tan làm chưa? Anh với mẹ em đang chờ em dưới lầu. Nếu ông chủ của em dám không thả người, vậy nói với hắn em không làm nữa.”

Cái điện thoại cũ rích của Chu Thanh Thanh âm lượng khá lớn, bình thường người đứng gần là có thể nghe được nội dung trò chuyện...

Vì vậy, Chu Thanh Thanh , đáp một tiếng “Em xuống ngay đây” rồi vội vàng cúp máy, cô cũng mặc kệ phản ứng của Đường Thiệu Trác, vút lại một câu: “Tôi tôi tôi, lần sau tôi sẽ giải thích với anh!”, rồi lao như gió về phía cửa thang máy.

Đường Thiệu Trác đứng nguyên tại chỗ, mặt đầy vạch đen -_-|||. Thật sự rất muốn hỏi Chu Thanh Thanh: “Những lời cô vừa nói đều là nói dối nói dối nói dối?”

25. Chương 25

Chu Thanh Thanh đi như bay xuống lầu, quả nhiên, trông thấy hai người đang vừa trò chuyện vừa chờ cô bên cạnh xe của Lâm Diễm.

Nhưng một người ngồi trong xe, một người đứng tựa bên cạnh xe, nói chuyện quá nhập tâm nên không để ý Chu Thanh Thanh đang đi tới – có lẽ cả hai đã quá hiểu tính tình lễ mễ của Chu Thanh Thanh, cho rằng cô không thể nào xuống nhanh như vậy.

Chu Thanh Thanh bước rất nhẹ, rón rén đi đường vòng, ra phía đằng sau xe định nghe xem bọn họ đang nói chuyện gì.

Ngũ quan của mẹ Chu Thanh Thanh và cô có vài phần giống nhau, đều là kiểu nhỏ nhắn xinh xắn, rõ ràng đã ngoài bốn mươi, nhưng thoát nhìn chỉ như mới ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi. Bà cũng mắc một căn bệnh chung của các bà mẹ: hay cảm râm.

Ví dụ như lúc này, mẹ cô đang thao thao bất tuyệt: “Đúng vậy đúng vậy, con bé đó từ nhỏ đã ngốc như thế, như một đứa đầu gỗ, phải đẩy thì mới nhúc nhích! Tiểu Lâm con đừng có khách khí với nó, trong nhà có việc gì mà nó không biết chủ động làm thì con phải sai nó, nó mới chịu động đây! Ưu điểm duy nhất của con nhóc đó là dễ sai bảo... blabla...”

Lâm Diễm đứng đó hơi cúi đầu xuống, trên mặt là nụ cười mỉm, tựa như đang rất lắng nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu một cái phụ họa.

Chu Thanh Thanh uất ức trong lòng, mẹ, có mẹ nào mà giống như mẹ không, người ta đều nói tốt con gái trước mặt con rể, mẹ thì ngược lại, chuyên vạch trần khuyết điểm của con! (_)#

Chu Thanh Thanh không thể không gõ nhẹ cửa sổ xe, tỏ rõ sự có mặt của mình, hai ánh mắt trong xe lập tức chuyển hướng sang phía cô. Tuy đã nghe được những lời nói xấu của mẹ, nhưng Chu Thanh Thanh vẫn không có can đảm “đẩy bình hỏi tội”, chỉ giả vờ như vừa mới đến, cười lấy lệ: “A ha ha ha, con ra muộn, ngại quá! Hai người đợi lâu chưa?”

Lâm Diễm quay đầu lại liếc cô một cái đầy ẩn ý, nhú mày, vẻ mặt như cười mà không phải cười, giống như đang chế giễu: “Anh đã sớm nhìn thấy em rồi!” Nhưng nói ra miệng lại hoàn toàn là sự dịu dàng săn sóc: “Không sao, bao lâu anh cũng sẵn lòng chờ em! Em với mẹ ngồi đằng sau đi!” Sau đó rất ga lăng mở cửa xe cho Chu Thanh Thanh.

Mẹ Chu Thanh Thanh vừa nhìn thấy con gái nhà mình, lập tức nói thẳng: “Con gái, mắt nhìn của con coi như cũng không tệ! Vận may cũng tốt đấy!”

Chu Thanh Thanh không nghe nổi, dài giọng kêu một tiếng: “Mẹ...”

Được rồi, chỉ cần mẹ cô không phát hiện ra cô và Lâm Diễm “giả vờ ở bên nhau” là tốt rồi!

Hai mẹ con Chu Thanh Thanh đều thích ăn cay, Lâm Diễm đưa hai người tới một nhà hàng món cay Tứ Xuyên rất nổi tiếng. Không khí bữa tối êm đềm vui vẻ, cả khách và chủ đều hài lòng.

Thế nhưng, chỉ qua một bữa cơm, mẹ của Chu Thanh Thanh hỏi tất tần tật không thiếu điều gì, từ gia thế, bằng cấp, công việc của Lâm Diễm cho đến tuổi tác, chiều cao, cân nặng của anh!

Chu Thanh Thanh đi theo cũng được hưởng lây, lần đầu tiên cô biết được nhiều vấn đề riêng tư như vậy của Lâm Diễm, ví dụ như: ba mẹ anh làm kinh doanh; hiện tại anh đang hợp tác với bạn mở một công ty IT nhỏ; anh có bằng thạc sĩ đại học XX của Mỹ; anh hay quan tâm tới tin tức thời sự, cổ phiếu, tài chính, kinh tế, thích đọc sách, bơi lội, leo núi, đánh tennis; hai mươi bảy tuổi; chiều ột mét tám mươi ba; cân nặng bảy mươi kilogram... = =

Dựa vào những thông tin đó, nghe thế nào cũng thấy là chất lượng cao! Quả nhiên, chênh lệch giữa họ thực sự rất lớn! Chu Thanh Thanh vốn có ý định cố gắng tới gần anh, nhưng bây giờ trong lòng cô bắt đầu mất niềm tin.

Cho đến khi Lâm Diễm đứng dậy đi thanh toán, hai mẹ con mới có cơ hội nói chuyện riêng với nhau.

Mẹ Chu Thanh Thanh kéo tay cô, nói những lời sâu xa: “Nhóc con à, Lâm Diễm cái gì cũng tốt, gia thế tốt, người cũng tốt, nhưng chính là tốt quá, trái lại khiến mẹ có cảm giác không an tâm! Chúng ta chỉ là gia đình bình thường, chỉ sợ không trèo cao được tới nhà người ta! Con nói xem, rốt cuộc nó vừa ý điểm nào ở con chứ?”

Mẹ, mẹ có thể đừng hỏi những câu sắc bén như thế được không, bảo con trả lời thế nào được?... >_

Chu Thanh Thanh đành cúi đầu, ấp úng: “Con cũng không biết... Nhưng, nhưng mà, con thật sự thích anh ấy, rất rất thích... Con muốn ở bên anh ấy.”

Mẹ Chu Thanh Thanh thở dài: “Mẹ là người từng trải. Con lại là một đứa ngốc như thế, làm sao mẹ không nhìn ra? Nhưng mà, Lâm Diễm, tâm tư của đứa nhỏ này mẹ lại không thể nhìn ra được chút gì cả. Cho nên, mẹ cũng không nên nói gì hết. Mẹ đến thành phố T, vốn là sau khi nghe Hàn Duệ nói mới biết hai đứa không kết hôn, biết rõ tính con có cái gì cũng không nói ra, sợ con ở một mình buồn rầu rồi lại xảy ra chuyện, cho nên mới tới đây khuyên bảo con. Nhưng mà, bây giờ xem ra không cần nữa, miễn con không cảm thấy tủi thân là tốt rồi.”

Hai khóe mắt Chu Thanh Thanh hơi đỏ lên: “Không tủi thân, mẹ, con đã trưởng thành rồi, con có thể tự chăm sóc tốt ỉnh.”

Mẹ Chu Thanh Thanh vuốt tóc cô, nói tiếp: “Hàn Duệ cũng là một đứa tốt, chỉ tiếc hai con không có duyên phận.”

“Vâng, con không trách anh ấy! Mong mẹ cũng đừng trách anh ấy!”

“Lâm Diễm cũng là một đứa trẻ tốt, đã thích, vậy thì cố mà bắt lấy nó. Mẹ chỉ mong lần sau con thật sự có thể dẫn nó về nhà, ba con cũng rất muốn gặp con đấy.”

Đáng ghét, mẹ sao lại tâm lý tuyệt vời như thế? Chu Thanh Thanh không kìm được nhào vào lòng mẹ: “Hu hu, con cũng nhớ ba!”

“Con cũng biết ba con đi đứng không tiện, không thể tới thăm con, cho nên sau này chỉ có con hãy về thăm chúng ta nhiều một chút.”

Chu Thanh Thanh sụt sịt mũi: “Nhất định là thế!”

“Được rồi, những gì nên nói đều đã nói xong, mẹ cũng chuẩn bị về đây, máy bay mười giờ tối khởi hành.”

“Gi ạ?!” Chu Thanh Thanh hoảng hốt, “Sao lại về sớm thế?” Cô còn tưởng ít nhất mẹ sẽ nán lại đây đến hết tuần này.

“Con cũng không phải không biết, ba con ở nhà một mình, lâu ngày quá không có ai chăm sóc là không được. Cho dù ông ấy có thể tự trượt xe lăn, miễn cưỡng cũng hoạt động được, nhưng mẹ không yên tâm. Dù gì thành phố T với thành phố Y cũng không xa lắm, đi máy bay hơn một tiếng, mười giờ bay, chưa tới mười hai giờ là đã về đến nhà rồi.”

Chu Thanh Thanh bắt đầu cảm thấy cô thật bất hiểu, nếu như sau khi xảy ra chuyện cô nói rõ ràng, thì ba mẹ sẽ không lo lắng như thế! Cho dù phải gặp mặt cô thì mới yên tâm nhưng cũng có thể là cô về thăm nhà, ba mẹ đều đã lớn tuổi rồi.

Người nhà, một danh từ thật ảm cúng! Trước nay cô vẫn vô tâm vô phách, có lẽ là “người ngốc có cái phúc của ngốc”, cuộc sống và công việc đều thuận buồm xuôi gió, trước kia chưa từng cảm nhận sâu sắc được tình yêu thương và sự quan tâm của ba mẹ, bây giờ vì chuyện tình cảm không suôn sẻ, cô mới cảm nhận được tình thân ấm áp biết bao.

Chu Thanh Thanh đột nhiên cảm thấy, mất đi Hàn Duệ, thực sự không hề đáng tiếc! Cô chỉ mất đi một người không thương yêu cô! Trên thế giới này, chỉ có người nhà là không thể dứt bỏ!

(Lâm Diễn ghen tị: Còn anh thì sao? Mèo tôi nói nhỏ: Vì thế, anh có thể cố gắng trở thành người nhà của cô ấy... Khụ khụ.)

Có lẽ muốn để hai mẹ con cô được trò chuyện thêm, Lâm Diễn thanh toán xong một lúc lâu mới quay trở lại bàn, còn rất lễ phép gõ cửa rồi mới vào.

Chu Thanh Thanh nghe thấy tiếng gõ cửa lập tức ngại ngần ngồi dậy khỏi lòng mẹ, lặng lẽ đưa tay lau nước mắt.

Lâm Diễn cười nói: “Hai người đã yên tĩnh trò chuyện hết chưa? Chưa hết thì giữ lại lần sau nói tiếp! Gọi điện thoại cũng được, ha ha! Hơn tám giờ rồi, chúng ta tới trung tâm thương mại một chuyến, mua vài món đồ cho bác gái mang về, sau đó chín giờ đưa bác gái ra sân bay, Thanh Thanh, em thấy thế nào?”

Chu Thanh Thanh cười hì hì tán thành: “Ha ha, thật hoàn hảo! Chúng ta đi luôn thôi!” Sau đó khoác tay mẹ đi ra ngoài, đồng thời âm thầm biết ơn nhìn Lâm Diễn, thật sự cô nợ anh quá nhiều! Hu hu, đến bao giờ mới trả hết được đây?

Lâm Diễn đi bên cạnh Chu Thanh Thanh, lấy trong túi quần ra một chiếc khăn tay được gấp ngay ngắn, giọng nói bình thản: “Tiểu heo ngốc, khoe miệng em còn dính dầu mỡ chưa lau sạch!”

Chu Thanh Thanh quay sang lườm anh: “Ồ đâu, rõ ràng em đã lau bằng khăn giấy rồi...”

Khăn tay trên tay Lâm Diễn vươn về phía mặt Chu Thanh Thanh, nhưng lại nhẹ nhàng giúp cô lau xung quanh khóe mắt.

Chu Thanh Thanh kinh ngạc nhìn sự dịu dàng có thể nhấn chìm người khác ẩn trong ánh mắt vui vẻ của Lâm Diễn, có một loại cảm giác cô giống như một thứ bảo bối được che chở trong lòng bàn tay anh...

Một lúc lâu sau, Chu Thanh Thanh mới cuống quýt quay đầu lại, nói lảng đi: “Chúng ta đi nhanh thôi, nếu không thì không kịp giờ mất!”

Sau đó trong lòng không ngừng tự nhắc nhở, anh chẳng qua chỉ đang làm ẹ cô xem... Khi nào về cô nhất định phải nói cho anh biết, nếu như anh đi đóng phim, chắc chắn sẽ là một diễn viên tuyệt vời!

26. Chương 26

Hôm sau, là cuối tuần tuyệt vời, có thể ngủ cho tới khi tự nhiên tỉnh.

Chu Thanh Thanh tỉnh dậy, cảm nhận được ánh sáng mãnh liệt chiếu qua cửa sổ... Hình như, đã là giữa trưa rồi, nhưng cô vẫn muốn nằm ỳ trên giường.

Ôm gối trở mình, Chu Thanh Thanh lại nhắm nghiền hai mắt.

Mơ hồ nhớ lại tối qua, sau khi đưa mẹ ra sân bay về, ở trên xe, cô lại một lần nữa biểu đạt lòng biết ơn với Lâm Diễn, ngay từ đầu, Lâm Diễn đã nhàn nhạt đáp lại là không cần, thế nhưng, anh vì cô mà làm nhiều chuyện như thế, làm sao không cảm ơn được, vì vậy cô kiên trì: “Không được, nhất định phải cảm ơn anh tử tế.”

Nhưng Lâm Diễn lại cười giễu đáp lại một câu: “À? Vậy em định cảm ơn thế nào, lấy thân báo đáp sao?”

Vì thế, Chu Thanh Thanh ... Cô, thật sự cô đã liên tưởng tới những hình ảnh không trong sáng... Hình như, cô thực ra chỉ mới quen anh chưa được mấy ngày, vậy mà đã lên giường hai lần. Chẳng lẽ, chẳng lẽ... còn muốn có lần thứ ba sao?

Thế nhưng, nếu đó là phương thức cảm ơn mà anh muốn... Cảm giác chẳng khác gì bán mình vì tiền? Trong lòng không hiểu sao chợt buồn man mác.

Thích một người, tự nhiên sẽ có khao khát được thân mật với đối phương, thế nhưng, nếu như sự thân mật của đối phương không xuất phát từ thái độ yêu thích, mà là lý do khác, vậy cô thì không cần!

Thế nhưng, những lời này của Lâm Diễm, có phải đang muốn nói, anh cũng thích... thân mật với cô không? = = Vậy là có ý gì?

Nhìn Chu Thanh Thanh rõ ràng đang tưởng thật, vẻ mặt rối rắm, một bàn tay của Lâm Diễm vươn tới xoa xoa đầu cô, buồn cười nói: “Cô bé ngốc, đang suy nghĩ gì đấy? Vừa rồi nói đùa với em thôi.”

Nghe Lâm Diễm nói thế, Chu Thanh Thanh thở dài một hơi: Hóa ra chỉ là nói đùa! Đồng thời không nén được cảm giác mất mát nản lòng, anh nói rõ ra như vậy, chắc là sợ cô sẽ hiểu lầm!

Haizz – thở dài trong lòng, Chu Thanh Thanh mở mắt lần thứ hai, lần này đã hoàn toàn tỉnh táo. Duỗi cái lưng mỗi nhừ, lẽ mà lẽ mề rời giường. Chu Thanh Thanh nghĩ, lát nữa nhất định phải nói rõ với Lâm Diễm chuyện cô sắp chuyển đi.

Thế nhưng, lúc Chu Thanh Thanh mở cửa phòng ra, lại không thấy bóng dáng Lâm Diễm, chỉ có sữa bò trên bàn đang chặn lên một tờ giấy. Như bình thường dặn dò cô nhớ cho Meo Meo ăn, đừng ngại phiền phức, phải tự nấu ít đồ ăn ỉn – tuy Chu Thanh Thanh không giỏi nấu nướng, nhưng nếu chỉ giới hạn ở nấu mì hay xào rau thì vẫn làm chín được – được rồi, thỉnh thoảng có thể chưa chín, thỉnh thoảng bị cháy, hơn nữa hương vị thì luôn luôn không nuốt nổi. = =

Chẳng lẽ cuối tuần Lâm mỹ nam cũng phải đi làm sao? Chưa nghe anh nói bao giờ! Hay là có chuyện gì khác, cô cũng chẳng phải là gì của anh, anh không cần phải báo cáo với cô.

Ngoại trừ một ít tư liệu cơ bản mà mẹ hỏi tới qua, Chu Thanh Thanh vẫn hoàn toàn không biết về công việc cụ thể của Lâm Diễm, nhưng lại không biết phải mở miệng hỏi thế nào, giữa họ thực ra chỉ là quan hệ “người thu nhận và người được thu nhận”, mà loại quan hệ này, lúc nào cũng cắt đứt được, sau này giữa họ có lẽ sẽ không còn liên quan gì nữa. ()

Chu Thanh Thanh ủ rũ, máy móc dùng lò vi sóng hâm bánh mì và sữa bò – cả phần của cô và Meo Meo. Đây coi như cơm trưa của cô, đói bụng thì ăn thêm hoa quả là được.

Với ý định đó, cô chỉ ăn tạm một chút, sau đó lên mạng tìm kiếm thông tin thuê nhà, nếu tìm được chỗ thích hợp thì chiều sẽ đi xem luôn, rồi nhân dịp đang cuối tuần rảnh rỗi, ngày mai sẽ chuyển đi.

Qua mấy ngày quen thuộc, Meo Meo đã không còn bài xích cô giống như lúc đầu nữa.

Meo Meo nói: Thực ra, tôi nhìn ra bản chất cô ấy rất dễ bắt nạt, quyết định chuyển từ chán ghét sang trêu chọc chơi! Oa meo meo meo! Đương nhiên chỉ giới hạn trong lúc chủ nhân không có ở nhà...

Một người một chó, một ngồi trên ghế, một ngồi trên bàn, cứ như vậy người một miếng ta một miếng, cùng nhau ăn chung bữa sáng + bữa trưa.

Đúng lúc đó, Chu Thanh Thanh nhận được một cú điện thoại bất ngờ - đến từ đại boss của cô Đường Thiếu Heo!

(Đường đại thiếu tức giận: Tôi rõ ràng là Đường Thiếu Trác! Ít nhất cũng là Đường Bá Heo... = =)

Đầu bên kia điện thoại, Đường Thiếu Trác hắng giọng, dùng giọng điệu rất nghiêm túc đứng đắn nói: “Tiểu Thanh Thanh, tôi nhớ hôm qua cô đã nói, chúng ta là bạn bè.”

Chu Thanh Thanh có dự cảm không lành, nhưng thật sự cô có nói như vậy, đành phải miễn cưỡng: “Đúng, đúng vậy...”

Quả nhiên, câu tiếp theo của Đường Thiếu Trác trực tiếp đi ngay vào chủ đề: “Hôm nay người bạn thân yêu của cô là tôi đây gặp nạn rồi! Cho nên, với tư cách là bạn, cô nhất định phải giúp tôi vụ này!”

Dùng giọng điệu đứng đắn nghiêm túc, nhưng sao nói đến đây lại không thấy nghiêm chỉnh gì hết, Chu Thanh Thanh im lặng. = =

Thật sự không muốn lý sự với tên này, nhưng xem ra nếu cô không thừa nhận anh ta là bạn, thì anh ta vẫn là cấp trên của cô... Chu Thanh Thanh giả vờ hung dữ: “Ai thân yêu gì với anh? Đừng có dùng từ lung tung! Có chuyện gì nói thẳng ra! Nếu là việc có thể giúp, tôi nhất định sẽ giúp...”

Chu Thanh Thanh chính là một quả hồng mềm như thế, ai cũng có thể nhào nặn... Đương nhiên, chỉ giới hạn trong phạm vi bạn bè của cô. Thế nhưng, quả hồng này thật sự quá dễ nắn, đa số những người sau khi “ức hiếp” cô, đều không khỏi cảm thấy hổ thẹn, cuối cùng lại đối xử rất tốt với cô bằng mọi cách. Ví dụ như, Dương Tư Tư luôn luôn che chở cho cô, không để cô bị người khác bắt nạt. Cuộc sống của Chu Thanh Thanh là một đường thẳng thuận buồm xuôi gió, cộng với tính tình tốt, cũng không phải không có lý do.

...

Vì vậy, nửa giờ sau, Chu Thanh Thanh có mặt ở cổng khu chung cư nhà Lâm Diễn, còn Đường Thiếu Trác đã đang ngồi chờ cô trong chiếc xe thể thao màu đỏ rất phong cách, trông thấy cô xuống liền bấm còi hai tiếng.

Lên ghế lái phụ, Đường Thiếu Trác bắt đầu líu ríu: “Chắc chắc, có thể mua được một căn hộ ở khu chung cư này, người đàn ông đó coi như không tệ đấy, không tệ! Lại nói, Tiểu Thanh Thanh, cô thật sự không có ý định dựa dẫm vào anh ta sao?”

Chu Thanh Thanh không vui lườm anh một cái, quay mặt sang chỗ khác không nói lời nào. Cô không muốn Lâm Diễn nghĩ rằng cô chỉ vì điều kiện tốt của anh mà cứ bám dính không đi, cho nên mới phải chuyển ra! Mặc dù biết rằng, sau khi đi rồi thì sẽ không còn lý do gì để giữ liên lạc nữa, nhưng cứ theo đà này, bọn họ mãi mãi không thể có vị trí ngang nhau.

Đường Thiếu Trác vừa khởi động xe, vừa nói: “Được được được ~ tôi không nói nữa là được! Anh ta chính là vị thần cao quý không thể khinh thường trong lòng cô! Khiến cho tôi như thể rất tầm thường...”

Lần này trái lại, Chu Thanh Thanh nở nụ cười: “Anh vốn đã tầm thường! Công tử trắng hoa vô cùng tầm thường! Ý vào có chút tiền, có chút tướng mạo, một năm đổi một tá bạn gái vẫn còn thiếu! Khó trách mẹ anh vội vã bắt anh phải ổn định!”

Vừa nghĩ tới mẹ mình, Đường Thiếu Trác bắt đầu đau đầu, hai ngày trước về nhà, mẹ rất nghiêm túc nói với anh, sinh nhật bà sắp đến rồi, anh phải tặng bà một món quà khiến bà thỏa mãn, nhưng tuyệt đối không thể không có sáng tạo như trước kia – không phải quần áo hàng hiệu thì là đồ trang sức, châu báu.

Anh làm sao biết được bà muốn cái gì chứ? Nếu những người phụ nữ khác mà dám phiền toái như vậy, anh đã sớm gọi một cú điện thoại báai bai từ nay về sau không liên lạc, nhưng người phụ nữ đó lại là mẹ anh...

Vì vậy, anh nhờ người duy nhất có thể xem là bạn nữ giới – Chu Thanh Thanh – làm cố vấn. Bởi vì các bạn gái trước đây của anh, cho ý kiến không phải là hàng hiệu thì cũng là châu báu. = =

Chu Thanh Thanh tiếp tục nói: “Thật sự nghĩ mãi không hiểu, tâm tư của đàn ông các anh rốt cuộc là có cái gì! Tuy thoát nhìn anh có được một khoảng rừng rậm rộng lớn, nhưng trong rừng rậm này, ai cũng có thể đến rồi lại đi, chẳng có một cái cây nào là thuộc về một mình anh... Có gì tốt đẹp đáng để khoe khoang chứ?”

Đường Thiếu Trác khẽ giật mình, nhìn Chu Thanh Thanh ngốc nghếch, lý luận rừng rậm lại sắc bén...

Không nhận được mở miệng giải thích: “Nhưng mà, tôi chưa gặp được cái cây nào bằng lòng để ột mình tôi canh giữ... Tôi không muốn chia sẻ, đành phải tiếp tục dạo chơi.”

Chu Thanh Thanh cũng trầm mặc, hồi lâu sau, cô nói khẽ: “Ừm. Trên thế giới này, không phải ai cũng may mắn tìm được cái cây mà mình nguyện ý chờ đợi cả đời, cho dù tìm được, anh cũng chưa chắc là người canh giữ mà cái cây đó vẫn chờ mong...”

Cũng như cô, và Lâm Diễm...

Anh rõ ràng chính là cái cây mà cô muốn chờ đợi, hu hu hu! Thế nhưng, cô lại phải lựa chọn rời xa... Tuy cô làm vậy ít nhiều có phần xuất phát từ ý định thăm dò: Nếu như Lâm Diễm cũng thích cô, chắc chắn sẽ giữ cô lại?... Cô đúng là một kẻ lập dị thích sĩ diện! >_

Đường Thiệu Trác nhìn vẻ mặt Chu Thanh Thanh rõ ràng đang nhớ tới ai đó, đột nhiên cảm thấy rất ngứa mắt. Vươn tay sang vỗ vào đầu cô, tặc lưỡi cảm thán: “Không nhìn ra Tiểu Thanh Thanh còn rất có tâm hồn văn nghệ, nhưng mà, văn nghệ không thể nhét đầy bao tử... Cô ăn trưa chưa? Tiểu gia tôi sắp chết đói rồi! Trước tiên chúng ta đi ăn đã ~!”

Chu Thanh Thanh hậm hực: Tên này, phá hỏng hết cả không khí! = =

Không vui quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Không ăn! Tôi no rồi!” Chưa ăn no cũng bị anh làm cho tức mà đầy bụng.

Đường Thiệu Trác mặc kệ cô, hỏi thẳng: “Muốn ăn cơm Tàu hay cơm Tây? Muốn ăn món cay Tứ Xuyên hay đồ Quảng Đông? Phố XX ở gần đây tháng trước mới mở một nhà hàng Thái Lan, tôi đã đến một hai lần, hương vị cũng không tệ lắm, hay là tới đó nhé?”

Bánh mì với sữa bò ban nãy hơn một nửa đã vào bụng cái con mèo tham ăn kia, Chu Thanh Thanh vốn chưa ăn no nghe vậy khiến cho nước bọt tăng nhanh tốc độ tiết ra: “Đồ ăn Thái Lan? Là kiểu gì?” Trước nay cô chưa ăn bao giờ!

... Vâng, thế là đã quên hết tức giận. = =

“Ừm, món Thái Lan à, chủ yếu dùng các loại gia vị nổi tiếng, đặc sắc nhất là hương vị chua cay, thực đơn có canh hải sản chua cay, canh gà nấu dưa non, bánh cá cà ri, cà ri gà, cua nướng, tôm nướng, cơm xoài nấu cà ri cua, vân vân...”

Không đợi Đường Thiệu Trác giới thiệu xong, Chu Thanh Thanh đã kéo tay áo Đường Thiệu Trác, mắt lóe sáng: “Được, tôi đi nhà hàng này!” Chỉ còn thiếu nước miếng chảy rầm rầm.

Khóe miệng Đường Thiệu Trác hơi cong lên, thật đúng là con heo ưa lừa gạt. Nếu như người đàn ông mà anh đã gặp hai lần đó là người nuôi dưỡng cô, vậy thì anh rất muốn vượt lên, chăn nuôi lâu dài! Đúng, nuôi cho béo, sau đó còn ăn được, thật là một con heo đa chức năng tuyệt vời! Hai mắt Đường Thiệu Trác lập tức tỏa sáng, có lẽ, cô chính là đầu heo, à không, là cái cây mà anh muốn tìm?

Tuy cô không đẹp, cũng không thông minh lắm, nhưng hiện giờ, cô là người anh thấy thuận mắt nhất trong tất cả những phụ nữ khác...

Vì thế, đợi lát nữa ăn cơm, anh sẽ hỏi một chút chuyện về chồng trước cũng như cái người đang ở chung với cô.

Châm ngôn yêu đương của Đường thiếu gia là: Vừa ý, nhất định phải bắt lấy; có chủ, vậy thì cướp lấy. =
= Anh cũng không rõ bản thân có được xem như vừa ý Chu Thanh Thanh hay không, thế nhưng, hiện tại anh rất muốn cướp lấy cô...

Hai người vừa tới trước nhà hàng Thái Lan trang hoàng rất đặc biệt tinh xảo, thì có nhân viên niềm nở tới đón tiếp. Đường Thiệu Trác rất thành thực nói với bồi bàn: “Chúng tôi muốn một phòng bao.”

Bồi bàn khách khí lễ độ tỏ vẻ xin lỗi: “Thật xin lỗi, tiên sinh. Vì đang là giờ cơm trưa cao điểm, tạm thời không có phòng bao, chỉ còn chỗ ở đại sảnh. Thực ra, vị trí ở đại sảnh cũng rất không tệ...”

Đường Thiệu Trác nhú mày, anh không thích ngồi ăn ở nơi ẩm ỉ... Quay đầu hỏi Chu Thanh Thanh: “Hay là, chúng ta đi nhà hàng khác?”

Chu Thanh Thanh ngại phiền phức, lắc đầu: “Đừng, đại sảnh cũng có phải không ngồi được đâu. Ăn một bữa cơm thôi mà, đâu cần yêu cầu cao thế, có phải cần có người đẹp thể giới tới phục vụ thì anh mới nuốt trôi không?”

Đường Thiếu Trác mặt đầy vạch đen. Ra hiệu cho bồi bàn: “Vây dẫn đường đi.”

Hai người ngồi xuống, bồi bàn đưa trà tới, lấy ra thực đơn.

Bàn của bọn họ ở bên cửa sổ cách cửa ra vào không xa, từ vị trí của Chu Thanh Thanh có thể nhìn thấy cửa không ngừng có người ra vào.

Đường Thiếu Trác giới thiệu qua loa cho cô các món ăn, Chu Thanh Thanh lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng gật đầu cho ý kiến: “Ừm, vậy thì món này... Món này cũng rất được.” Trong lòng lại thấp thỏm chỉ muốn ăn xong cho nhanh, sau đó cùng Đường Thiếu Trác đi chọn quà sinh nhật ẹ anh ta, rồi cô còn muốn đi xem phòng nữa...

Trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi vào.

Dáng người cao lớn, một bên mắt gần như hoàn mỹ, sự tao nhã và cao quý bẩm sinh, lập tức khiến Chu Thanh Thanh vừa nhìn đã mờ mắt, người đó, hôm nay cô đã luôn nghĩ đến trong lòng, Lâm Diễm.

Chỉ là, điều khiến ánh mắt sáng ngời của Chu Thanh Thanh chuyển thành ảm đạm chính là, bên cạnh anh còn có một người phụ nữ, đang thân mật khoác cánh tay anh...

Cô thậm chí có thể nghe thấy đối thoại giữa họ và bồi bàn, giống y như vừa rồi cô với Đường Thiếu Trác ở cửa ra vào.

“Làm ơn cho chúng tôi một gian phòng, cảm ơn.” Giọng nói của Lâm Diễm vẫn du dương êm tai như thế.

“Tiên sinh, tiểu thư, thật xin lỗi, không còn phòng. Thực ra, đại sảnh cũng không tẻ.”

Chu Thanh Thanh âm thầm hậm hực trong lòng, đối tượng nói chuyện lúc này của bồi bàn thêm một “tiểu thư”, nói cách khác, vừa rồi cô bị coi như không thấy. = =

Chu Thanh Thanh nghe thấy tiếng nói lạnh lạnh dễ nghe của cô gái kia: “Diễm, chúng ta tới chỗ khác đi?”

Lâm Diễm hơi nhú mày, nhưng cũng nghe theo: “Được.” Sau đó khẽ gật đầu với bồi bàn: “Thật xin lỗi, đã làm phiền.”

Chu Thanh Thanh không biết cảm giác trong lòng cô lúc này là gì, chỉ yên lặng nhìn theo hai người cách đó không xa... Thậm chí Đường Thiếu Trác vài lần gọi tên cô, cô cũng không nghe thấy.

Bọn họ tay trong tay thật thân mật, anh ngoan ngoãn phục tùng với cô ấy, cô ấy nhìn thật xinh đẹp, trang nhã... Đứng bên cạnh anh, rất xứng đôi.

Đường Thiếu Trác nhìn theo ánh mắt Chu Thanh Thanh, tự nhiên cũng trông thấy một đôi ở cửa ra vào. Sự si mê và mất mát trong mắt Chu Thanh Thanh, với kinh nghiệm tình trường của anh, sao có thể không nhận ra. Bất mãn quơ quơ tay trước mặt cô, “Này, tỉnh lại! Bọn họ đi xa rồi!”

27. Chương 27

Lúc này Chu Thanh Thanh mới thu hồi ánh mắt, theo thói quen nói xin lỗi: “Hả? À! Đúng vậy, thật xin lỗi.”

Nhìn thật sâu vào mắt Chu Thanh Thanh, “Cô đâu có làm gì có lỗi với tôi, sao phải xin lỗi, trái lại hình như có người nào đó mới làm chuyện có lỗi với cô...”

Chu Thanh Thanh gượng cười: “Đâu, đâu có... Anh ấy với tôi vốn không có quan hệ gì. Nếu như thật sự có, thì chẳng qua cũng chỉ là quan hệ chủ thuê nhà và khách trọ thôi... Xem ra tôi phải chuyển nhà rồi! Cũng tốt, vốn là chiều nay tôi định đi xem phòng...”

Đường Thiếu Trác tiếp lời: “Vây được, chúng ta mua quà xong, tôi sẽ đi xem phòng với cô.”

“Hả? Không cần đâu... Tôi đi xem một mình là được rồi.” Đây dù sao cũng là chuyện riêng của cô, rất ngại làm phiền người khác.

Đường Thiệu Trác trừng mắt: “Tôi không phải bạn cô sao? Khách khí cái gì! Cô giúp tôi, tôi giúp cô, là điều nên làm. Tôi đây không có ưu điểm gì, chỉ là yêu thích ngũ giãng tứ mỹ tam nhiệt ái, cộng với thấy việc nghĩa thì hăng hái xung phong, lấy giúp đỡ người khác làm niềm vui...”

Chu Thanh Thanh đang uống trà liền phun ra: “Phụt... Khụ khụ khụ...”

Mãi mới bình tĩnh trở lại, cô liếc Đường Thiệu Trác: “Đã từng thấy người tự kỷ, nhưng chưa thấy ai tự kỷ như anh.”

Đường Thiệu Trác hất cằm: “Cảm ơn lời khen.”

Vì vậy, Chu Thanh Thanh hoàn toàn bó tay.

Đồ ăn lục tục được mang lên, Chu Thanh Thanh vờ như không thể chờ đợi thêm nữa, vội vươn đôi đũa, vừa ăn vừa ấp úng nói: “Ừm ừm, ngon thật.” Trong lòng thấy hơi cảm kích sự săn sóc của Đường Thiệu Trác – cô biết anh ta cố tình chọc cho cô cười, hơn nữa còn phối hợp không nhắc lại chuyện vừa rồi liên quan tới Lâm Diễm.

Đồ ăn của nhà hàng này thực sự rất không tệ, nhưng mà, vẫn không ngon bằng đồ ăn Lâm Diễm nấu... Mới vài ngày mà cô đã bị khả năng bếp núc của Lâm Diễm tạo cho khẩu vị kén ăn rồi.

Thực ra, cho dù Lâm Diễm có nấu ăn không ngon thì cô vẫn thích ăn, hơn nữa còn cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì đó là người cô thích.

Chu Thanh Thanh đột nhiên nảy ra một ý (tỉ lệ của hành động này ở cô thực sự là rất rất ít), hỏi Đường Thiệu Trác: “Anh biết nấu ăn không?”

Đường Thiệu Trác ngẩn ra, “Đương nhiên là không.”

Chắc chắn, còn thêm vào hai chữ “đương nhiên”, đúng là, không thể quá kì vọng vào đàn ông chỉ vì sau khi gặp được Hàn Duệ nấu ăn giỏi hơn cô một chút, lại gặp được Lâm Diễm có trình độ nấu nướng siêu cấp.

Đường Thiệu Trác thêm vào một câu: “Đàn ông không biết nấu ăn, điều này rất bình thường, không phải sao?”

Chu Thanh Thanh gật gật đầu: “Ừ, tôi biết rồi. Không biết thì có thể đi học.”

Đường Thiệu Trác không hiểu lắm: “Tại sao phải học?!”

“Bởi vì là sinh nhật mẹ anh, anh đã nói bà không thích hàng hiệu với trang sức. Thực ra, dù anh có mua quà gì, cũng không bằng anh tự tay nấu cho bà một bữa cơm, nhất là trong tình huống mẹ anh biết rõ là anh không biết làm, bà nhất định sẽ rất cảm động!”

“Gi?” Mặt Đường Thiệu Trác thoáng cái đã nhăn nhó như quả mướp.

“Nhưng mà, hình như cuối tuần sau là sinh nhật mẹ anh, không biết một tuần có thể học kịp không? Nếu không thì anh đổi thành làm bánh ngọt cũng được, cái này đơn giản hơn.”

Đường Thiệu Trác suy nghĩ lời nói của Chu Thanh Thanh, đúng là rất có lý... Mù quáng tìm kiếm mục tiêu không xác định, chỉ bằng tự mình bắt tay vào làm. Về mặt thấy chết không sờn, còn nắm chặt nắm đấm: “Vậy thì bánh ngọt. Cô phải chịu trách nhiệm dạy tôi!”

Chu Thanh Thanh vô cùng xấu hổ co rúm: “Tôi tôi tôi, tôi cũng không biết làm!”

Đường Thiệu Trác: ... = =!

“Anh có thể tìm thợ ở tiệm bánh ngọt dạy anh!” Chu Thanh Thanh yếu ớt đề nghị.

Đường Thiệu Trác đành phải ậm ừ một tiếng, Chu Thanh Thanh hiểu đây là đã đồng ý. Không nhìn ra, thực ra anh ta vẫn rất hiếu thảo mà! Người bình thường, chỉ có lúc theo đuổi con gái, mới có thể cố gắng làm những việc mà bình thường mình không bao giờ làm, nhưng anh ta chỉ vì một câu nói của mẹ mà không ngại vất vả như thế.

Chu Thanh Thanh càng cho rằng, tuy anh ta thoát nhìn hơi lưu manh, không đứng đắn, nhưng thực chất bên trong là một người rất hòa nhã. Cô thật sự may mắn, một người tâm thường chẳng có gì đặc biệt, vậy mà luôn gặp được rất nhiều người tốt.

Sau khi ăn xong bữa trưa, hai người vẫn giữ ý định đi xem có món quà nào phù hợp, không cần đắt tiền, nhưng cần tinh xảo, độc đáo.

Đường Thiệu Trác muốn đến cửa hiệu lớn, nhưng Chu Thanh Thanh lại kéo anh tới khắp phố lớn ngõ nhỏ, nơi trước kia cô và Dương Tư Tư vẫn thường đi dạo.

Không có món quà nào phù hợp ẹ Đường, trái lại Chu Thanh Thanh mua đầy những món đồ nhỏ thượng vàng hạ cám, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn và thỏa mãn mà đỏ bừng – đương nhiên, hôm nay cô mua bao nhiêu cũng đều có người trả tiền, máy rút tiền sống sờ sờ nha!

Đường Thiệu Trác có chút khó hiểu, vì sao chỉ là một ít đồ rẻ tiền, cô lại có thể vui vẻ như thế. Chỉ nhìn gương mặt tươi cười rục rịch của cô, lần đầu tiên anh biết, hóa ra, hạnh phúc, có thể đơn giản như vậy.

Trong lòng vốn hơi có cảm giác dao động... Dần dần bắt đầu trở nên rõ ràng hơn, có lẽ, mẹ nói đúng, thật sự anh cần phải ổn định rồi.

Hôm nay Chu Thanh Thanh thực sự rất vui vẻ, lâu rồi cô không được thoải mái đi dạo phố thế này. Vì phải đi làm, vì ngày càng thích chỗ ở, vì đám chị em dạo phố ngày xưa giờ đây đều đã có cuộc sống riêng của mình, cho nên rất ít khi gặp mặt, có thì cũng chỉ là sinh nhật, kết hôn...

Thế nhưng, có một điều khiến cô cảm thấy rất buồn bực, hôm nay có rất nhiều người hiểu lầm cô và Đường Thiệu Trác là một đôi, lúc đầu Chu Thanh Thanh còn cố nén đỏ mặt, giải thích với người ta: “Anh ta không phải bạn trai tôi, thật đấy.” Sau đó tất cả mọi người đều dùng ánh mắt thần nhiên nhìn họ, ý tứ gật đầu, có một bác gái ở cửa hàng đồ chơi còn nói thẳng: “Gọi là gì nhỉ, à, người yêu chưa trọn vẹn. Chúng tôi hiểu mà.”

Sau đó bị nhiều quá, Chu Thanh Thanh không buồn quan tâm nữa. Dù sao bọn họ cũng không có ác ý, tất cả chỉ là người xa lạ, quay người lại, ai còn nhận ra ai.

Đi dạo cả một đoạn đường dài, chẳng mấy chốc đã chạng vạng tối, ban ngày rõ ràng là thời tiết đẹp, mặt trời rục rịch treo trên cao, vậy mà lúc này trời bắt đầu nổi mưa bụi.

Hóa ra bọn họ đã đi dạo suốt cả buổi chiều! Chu Thanh Thanh cảm giác hai chân đều đau buốt rã rời.

Nhưng may là đã chọn được hai món quà ẹ Đường, một là tượng gỗ khắc hình một bé con rất đáng yêu, hai là một cuốn sách về Phật giáo – vào cửa hàng sách chẳng qua là vì Chu Thanh Thanh muốn xem có sách của tác giả mà cô yêu thích hay không.

Đường Thiệu Trác cũng mua một món đồ, đựng trong một chiếc hộp rất đẹp, hai chiếc dây chuyền có mặt là chai thủy tinh chế tác rất tinh xảo, theo nhân viên cửa hàng giới thiệu, những chiếc chai làm bằng thủy tinh, mỗi kiểu dáng đều là có một không hai, trên tờ giấy thơm trong chai, viết vào những lời muốn nói với người yêu, sau đó đưa cho đối phương, hoặc giấu đi để đối phương đi tìm, sẽ là một chuyện vô cùng lãng mạn.

Đương nhiên, nhân viên cửa hàng đó lại cho rằng cô và Đường Thiệu Trác là một đôi. Chu Thanh Thanh nghe còn thấy rất cảm động, tưởng tượng cô một mình ra đi không nói một lời, chỉ để lại một chiếc chai thủy tinh trên mặt bàn nhà Lâm Diễm, lúc anh về nhà nhìn thấy...

Thế nhưng, Đường Thiệu Trác đã mở miệng trước cô một bước: “Bộ chai này, tôi muốn.” Sau đó nhờ nhân viên cửa hàng gói lại giúp mình.

Vì vậy, trong tình huống người khác đều dùng ánh mắt nhìn “tình nhân” để nhìn họ, Chu Thanh Thanh cũng không nên mua một bộ kiểu dáng khác nữa.

Nghĩ thầm, cô vẫn không nên chơi cái trò gì mà không chào đã đi, nếu Lâm Diễm không có ý gì với cô, vậy thì sau này gặp lại sẽ xấu hổ lắm.

Cơn mưa bụi có dấu hiệu lớn dần, Đường Thiếu Trác không đi lấy xe mà lại kéo cô chạy tới một khách sạn gần đó – nói dù gì cũng đến giờ ăn tối rồi.

Cho đến khi Chu Thanh Thanh thở hồng hộc dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện khách sạn này nhìn thật quen mắt... Khách sạn Kim Thái.

Đường Thiếu Trác quay đầu lại: “Tôm hùm của khách sạn này rất nổi tiếng! Chúng ta ăn tối ở đây đi ~! Ô, nhưng mà... Sao cảnh này nhìn hơi quen nhỉ?”

Anh đã tới Kim Thái nhiều lần, thấy quen cũng không có gì lạ. Chỉ là, biểu lộ giật mình khi nhìn thấy tên khách sạn của Chu Thanh Thanh khiến anh đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

“À... Mấy hôm trước hình như chúng ta đã gặp nhau lần đầu tiên ở chỗ này... Ha ha, sao tôi lại quên được chứ?” Lại đột nhiên nhớ ra, Chu Thanh Thanh đã từng nói, hôm đầu tiên gặp mặt anh, cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy Lâm Diễm...

Cô, nhất định lại đang nghĩ tới người kia.

Đường Thiếu Trác tăng thêm lực, nhéo nhéo bàn tay Chu Thanh Thanh đang nắm trong tay mình, khiến cô hoàn hồn, anh nói: “À, hay đừng ăn tôm hùm, phiền phức lắm, chúng ta đi chỗ khác...”

Thế nhưng Chu Thanh Thanh lại cười: “Tôm hùm à, tôi cũng muốn thử xem.”

Chu Thanh Thanh nói như vậy, anh càng phải đổi chỗ khác, nhưng cô lại rất kiên trì... Đường Thiếu Trác đành phải kéo Chu Thanh Thanh đi vào.

Nhà hàng của khách sạn Kim Thái ở tầng hai và ba, tầng hai là tiệc đứng, tầng ba chủ yếu là phòng bao.

Đáng mừng là, lần này phòng bao có sẵn, cho nên bữa cơm này sẽ không có người nào không nên xuất hiện tới quấy rầy bọn họ ăn cơm, nhưng bữa ăn này, ngoài ý muốn, lại không hề suôn sẻ...

Nữ phục vụ A lên rót trà, không cẩn thận làm đổ lên người Chu Thanh Thanh... Vạt áo phía trước lập tức bị ướt một mảng lớn, cũng may là trà không quá nóng.

“A, thật xin lỗi thật xin lỗi... Tôi không cố ý.”

Đường Thiếu Trác sa sầm mặt, nổi giận: “Làm gì vậy? Không có mắt à?”

Chu Thanh Thanh vội vàng lấy khăn tay lau, “Được rồi, không sao không sao. Vả lại con người ai chẳng mắc lỗi.”

Chu Thanh Thanh không so đo, Đường Thiếu Trác cũng đành nhịn, có điều mặt lạnh lùng yêu cầu đổi nhân viên phục vụ.

Chu Thanh Thanh rất ít khi ăn tôm hùm, trước nay chân tay lại vụng về, cho nên không biết cách bóc tôm. Đừng tưởng rằng Đường Thiếu Trác sẽ giống như các nam trư nam phụ trong tiểu thuyết, sẽ bóc cả một đấm tôm cho cô ăn... Trên thực tế, anh cũng không biết bóc! o()o!

Vì vậy, Đường Thiếu Trác đành phải bắt đắc dĩ gọi cô phục vụ B.

Không hiểu sao, Chu Thanh Thanh cảm giác cô phục vụ B đang bóc tôm hùm cho họ kia, ánh mắt nhìn cô chằm chằm rất không có thiện cảm.

Chu Thanh Thanh, nghĩ, chẳng lẽ, lần trước cô đến đây thuê phòng với Lâm Diễm, đã trở thành người nổi tiếng rồi sao?

Thực tế, Chu Thanh Thanh thật sự đã đoán mò đúng.

Từ sau lần Chu Thanh Thanh đến đây thuê phòng với Lâm Diễm, ngày hôm sau lúc cô rời đi, không biết có bao nhiêu nhân viên phục vụ mà cô không nhìn thấy đã lặng lẽ quan sát cô: “Thấy không, chính là cô ta! Vừa từ phòng của Lâm Diễm đi ra, chính xác đấy...”

Hơn thế nữa, lúc Chu Thanh Thanh đi qua phía đối diện, giả vờ như đang xem điện thoại, dùng chức năng yên lặng chụp ảnh ghi lại hình của cô, đương nhiên, thần kinh thô như Chu Thanh Thanh, hoàn toàn không thể phát hiện ra tất cả những chuyện này. = =

Sau đó, bức ảnh kia còn được chuyển cho tất cả những người có cùng sở thích buôn chuyện trong khách sạn, cộng thêm một câu phẩn nộ: “Đúng vậy, đúng vậy, chính là cô ta, cướp mất Lâm Diễm điện hạ trong lòng chúng ta!”

“Cô ta sao? Cũng chả có gì đặc biệt! Bộ dạng còn chưa dậy thì hết... Lại có thể có bản lĩnh phá vỡ kỉ lục ba năm không kết giao bạn gái, bạn trai của Lâm điện tử sau khi chia tay Lam tiểu thư!” (Được rồi, lời nói này chắc chắn là của hủ nữ... Khụ khụ.)

Từ đó, Chu Thanh Thanh đã trở thành nhân vật trong tin tức vỉa hè truyền miệng sốt dẻo nhất của khách sạn Kim Thái mấy ngày nay...

Cô gái đã cướp đi Lâm Diễm điện hạ “trong sáng” cao quý trong lòng các cô, vài ngày sau lại đi cùng một anh đẹp trai khác, tới đây ăn tôm hùm? Ông chú có thể nhin, nhưng bà thím thì không nhin được nữa! Vì vậy vừa rồi các cô mới có những việc làm mà có thể dẫn tới việc bị mắng hoặc trừ tiền thưởng đó. = =

Ở bên này, bữa tối của Đường Thiếu Trác và Chu Thanh Thanh chậm rãi tiến đến hồi kết, bên kia ngay cả nhân viên tiếp tân cũng đã biết chuyện, “cô gái lần trước thuê phòng cùng với Lâm điện”, đang thân mật ngọt ngào dùng cơm với một người đàn ông có tiền có mạo khác.

Không thể không nói, tốc độ truyền bá của những lời đồn đại là vô cùng nhanh...

Lần này trực bàn tiếp tân, vừa vặn chính là hai cô gái ở đại sảnh trong đêm Thất Tịch đó.

Nhân viên tiếp tân Giáp: “Cậu nói xem, người đàn ông bên trong kia rốt cuộc có địa vị như thế nào? Chẳng lẽ còn có tiền hơn cả trùm nhà hàng khách sạn - thái tử điện hạ của Lâm gia?”

Nhân viên tiếp tân Ất: “Suýt – nói nhỏ thôi! Tớ chưa nhìn thấy người đàn ông kia, làm sao biết được? Nhưng mà, nghe chị B nói, hình như là đại boss rất nổi tiếng của Tinh Hoa, nghe nói là phú nhị đại, trong nhà làm về bất động sản, nhưng anh ta vẫn không dựa dẫm vào gia đình mà dựa vào bản thân...”

“Lâm điện của chúng ta cũng không kém nha! Tự cùng bạn mở công ty IT, mới ba năm đã có tên tuổi rồi...”

“Ai biết được, dù sao chắc chắn là cô gái kia thay lòng đổi dạ! Lâm điện là nhân vật đại diện cho phái thâm tình, ba năm, vẫn còn nhớ mãi không quên cái cô Lam Lan tiểu thư gì đó...”

Tiếng ho khan kịch liệt của quản lý đại sảnh cách đó không xa truyền đến, cắt đứt cuộc trò chuyện của các cô, a a a, hình như các cô nói chuyện nhập tâm quá... Chắc là đã có khách đến!

Vội vàng trưng ra bộ mặt tươi cười hoàn mỹ nhất, nghênh đón người khách phía trước – một đôi có thể nói là tổ hợp nam nữ tuyệt phối, nam tuấn tú, nữ yêu kiều... Quan trọng nhất, chính là hai nhân vật trong chủ đề trò chuyện của các cô vừa rồi.

Tiếp đó một giọng nói du dương vang lên: “Phiền cô sắp xếp cho Lam tiểu thư một ‘phòng tổng thống’, cảm ơn.”

Nhân viên tiếp tân Giáp lắp bắp: “Điện, điện hạ...” Trong lòng than thở: Xong đời... Có bị sa thải không? Cô mới đến đây làm việc được hơn một năm, cảm thấy ở đây rất tốt, không muốn đi đâu! ~~o(>_

Nhân viên tiếp tân Ất có bốn năm tuổi nghề tại đây cũng cà lăm theo: “Lam, Lam tiểu thư...” Trong lòng vui mừng: Được cứu rồi... Lam Lan tiểu thư đã trở thành “quá khứ” ba năm bây giờ lại một lần nữa xuất hiện cùng Lâm điện! Điều này có nghĩa là gì? Nhưng mà, theo lời Lâm điện, hình như ý là, sắp xếp cho Lam tiểu thư một phòng đơn...

Lâm Diễm duỗi hai ngón tay, gõ nhẹ lên mặt bàn đá cẩm thạch, vẻ mặt không kiên nhẫn, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, tốc độ nói cũng rất nhanh: “Còn để tôi nhìn thấy các cô nói huyền thuyên trong giờ làm việc, các cô cũng không cần đến đây làm nữa. Nói gì thì nói, Kim Thái trên danh nghĩa hình như là đứng tên tôi... Đừng tưởng rằng trong thời gian này tôi không quản lí việc khách sạn là các cô có thể coi trời bằng vung.”

Lam Lan đứng sau lưng Lâm Diễm, cười rất thoải mái tự nhiên, giọng mềm mỏng: “A Diễm, thôi bỏ đi. Ai đi làm mà chả có lúc nhàn rỗi, không thích trò chuyện giải khuây chứ.”

Cái khác cô không nghe thấy, chỉ nghe được một câu cuối cùng “Lâm Diễm là nhân vật đại diện cho phái thâm tình, ba năm, vẫn còn nhớ mãi không quên cái cô Lam Lan tiểu thư gì đó...” Khiến cho tâm tình vốn đang cảm thấy thất bại của cô, đột nhiên không hiểu sao tốt lên rất nhiều...

Mà ở một chỗ khác của đại sảnh, một nam một nữ vừa từ thang máy đi ra, vừa đi vừa vui vẻ cười mắng – trong mắt người khác, chính là “liếc mắt đưa tình” tiêu chuẩn.

“Tôi dám đánh cược, người khác sẽ nghĩ cô đang mang thai ba tháng! Lại đây, để tôi sờ xem, xem có phải cục cứng đang đập không...” Đường Thiệu Trác lớn tiếng nói xong, định đưa tay sờ cái bụng tròn vo của Chu Thanh Thanh.

Chu Thanh Thanh đẩy tay Đường Thiệu Trác ra, kêu lớn: “Này này, chết bây giờ, anh mới mang thai ba tháng! Cả nhà anh đều mang thai ba tháng!”

Cả hai đều là sinh vật không biết nhỏ nhẹ... Thật đúng là, làm người khác không muốn chú ý đến họ cũng khó. = =

Hai nhân viên tiếp tân đều không hẹn mà cùng che mặt than thở trong lòng: Xong rồi, xong rồi, vừa rồi xảy ra động đất cấp 8, các cô còn chưa chết hẳn, chỉ còn một hơi thở kéo dài thân tàn, giờ lại là một màn sao chổi đâm địa cầu...

Thật là... Quá kích thích, hu hu hu!

Sắc mặt Lâm Diễm đen đi một nửa. Nghiến răng nghiến lợi, gần từng từ lạnh lẽo như băng: “Chu, Thanh, Thanh!”

28. Chương 28

Lam Lan nhẹ nhàng tiến lên phía trước một bước, đứng bên cạnh song song với Lâm Diễm. Ngờ vực nói: “A Diễm, đây là ai? Bạn của anh à?”

Lâm Diễm ừ một tiếng, không đáp lại, chỉ nhìn chăm chú vào đôi nam nữ đối diện.

Vừa gọi tên Chu Thanh Thanh, anh mới bắt đầu ý thức được bản thân đã hơi mất kiểm soát. Anh nổi giận là vì “Heo cưng nhà mình lại dám gặp gỡ riêng với tên đàn ông đang có ý đồ với cô ấy, hơn nữa lại còn vui vẻ thắm thiết với nhau như thế!” Nhưng anh đột nhiên nhận ra, chính anh hôm nay cũng giống như vậy, đi gặp “người phụ nữ khác”, trong mắt người ngoài, có lẽ bọn họ cũng là một đôi rất dịu dàng thắm thiết...

Có lẽ, có một số việc, cũng đến lúc phải nói rõ ràng. Đối với Lam Lan, cô gái anh đã yêu suốt bảy năm, trước đó anh vẫn hơi đắn đo, chưa xác định...

Sau ba năm xa cách, sáng hôm nay vừa gặp lại, Lam Lan đi thẳng vào vấn đề với anh: “A Diễm, em đã trở về. Trở về vì anh. Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa nhé?”

Cảm giác của anh lúc đó rất phức tạp, có một chút sáng khoái khi trả thù – hồi trước lúc em rời bỏ anh, em có nghĩ sẽ có ngày hôm nay không? Nhưng anh không hề dao động, ngày trước bọn họ chia tay, dù sao cũng không phải là vì không yêu, mà vì cô dứt khoát muốn đi Pháp theo đuổi giấc mơ trở thành nhà thiết kế thời trang của mình, còn anh, không muốn đuổi theo, cũng không muốn hứa hẹn một tương lai chưa biết chắc...

Anh không đưa ra một câu trả lời rõ ràng, chỉ hờ hững chuyển đề tài.

Nhưng đối với một vài cử chỉ tự nhiên, thân mật của cô, ví dụ như thích khoác tay anh khi đi đường, lý do là: “Em đang đi giày cao gót, sợ mất thăng bằng sẽ bị ngã.” Anh cũng chẳng có cách nào từ chối.

Có điều, tiếp xúc quá gần với cô, khiến anh hơi có cảm giác áy náy – giống như có hành động thân mật với “người phụ nữ khác” là rất có lỗi với cô bé ngốc nhà anh... Vì vậy, sau đó anh dần dần không mặc kệ nữa, kéo ra một khoảng cách nhất định với cô, không muốn để cô khoác tay mình.

Ban đầu, anh đối với Chu Thanh Thanh, chỉ là không ghét, về sau, cũng chỉ là hơi thích mà thôi... Từ lúc nào, cô bé ngốc kia lại có một vị trí trong tâm tưởng anh, trở nên quan trọng như vậy? Anh nghĩ, anh cần phải sắp xếp lại cẩn thận những suy nghĩ của mình.

Nhưng giây phút này, rốt cục anh đã xác định, bản thân không còn muốn dây dưa gì với Lam Lan nữa – cho dù cô thật sự vì anh mà quay về, thế thì sao? Lúc trước đã lựa chọn bỏ đi, bây giờ cần gì phải trở về?

Em nghĩ rằng anh vẫn đứng nguyên tại chỗ, chính là vì chờ đợi em sao? Thật xin lỗi, một khắc khi em dứt khoát quay lưng đi ngày đó, cũng đã định giữa chúng ta là không thể. Trong cuộc đời anh, đã xuất hiện một người con gái khác mà anh muốn trân trọng và bảo vệ.

Nếu như cô chưa quay về, có lẽ anh sẽ vẫn còn giữ một chút gì đó không cam lòng và nhớ nhung cô, nhưng bây giờ, đến một chút nhớ nhung cuối cùng đó cũng không còn, anh không phải người thích đắm chìm trong quá khứ, anh cầm lên được cũng bỏ xuống được.

Chính trong tình huống nhìn thấy dáng vẻ thân mật của Chu Thanh Thanh với một người đàn ông khác, anh bắt đầu phải xác định chắc chắn tình cảm của mình – anh tuyệt đối không muốn nhìn thấy Chu Thanh Thanh đứng bên cạnh, dây dưa với đàn ông khác. Đây, có lẽ chính là yêu? Tình yêu này, có lẽ vẫn chưa đủ sâu, thế nhưng, anh đã bắt đầu không thể buông tay.

*

Ở bên này, Chu Thanh Thanh ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy hai người trước mặt, cô kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó... vội trốn ra sau lưng Đường Thiếu Trác, tóm lấy cánh tay Đường Thiếu Trác, mặc niệm: “Không nhìn thấy tôi không nhìn thấy tôi không nhìn thấy tôi...” – cô không thể ngờ rằng lại gặp Lâm Diễm ở đây, nhất là ở bên cạnh anh chính là cô gái xinh đẹp mới trông thấy lúc trưa. Đối diện nhau trong hoàn cảnh này, cô không thể không nhìn thẳng vào vấn đề ở chung của cô và Lâm Diễm, sau này sẽ phải tiếp tục như thế nào.

Nhìn thấy hành động đó của Chu Thanh Thanh, một nửa bên mặt còn lại của Lâm Diễm, cũng đen nốt.

Lửa giận vừa mới đè nén, giờ lại bắt đầu bốc lên ngùn ngụt không thể khống chế được, thúc giục Lâm Diễm phải dịch chuyển... bước nhanh về phía heo rừng nhà mình dám ở trước mặt anh mà trốn ra sau lưng “đàn ông khác”.

Đến trước mặt hai người đó, Lâm Diễm đang định giơ một tay “tóm” Chu Thanh Thanh, nhưng tên mặt trắng không hiểu sao nhìn rất chướng mắt kia lại chặn anh lại: “Này này, tiên sinh, hình như chúng ta không quen nhau, anh đang làm gì vậy?”

Lâm Diễm lạnh lùng đưa mắt liếc Đường Thiếu Trác: “Chúng ta đúng là không quen, nhưng, kẻ hèn này không có bất kỳ sở thích đặc biệt nào, không có ý định “làm gì vậy” với anh, vị đồng chí này, xin cứ yên tâm! Chu Thanh Thanh, đi ra cho anh!”

Nghe thấy câu nói đầu tiên của Lâm Diễm, Chu Thanh Thanh không nhịn được bật cười: “Phụt...” Lâm mỹ nam, sao anh nói chuyện khiến người ta mơ tưởng vậy? Cho dù anh không phải GAY, thực ra anh cũng rất có tố chất hủ nam nha!

Thực ra, đây hoàn toàn là Lâm Diễm gần mực thì đen, gần một kẻ hủ như Chu Thanh Thanh, ít nhiều cũng bị nhiễm một chút thói quen nói chuyện của cô, cũng giống Chu Thanh Thanh cũng thường có những câu cửa miệng mà “sư phụ” anh đã từng nói với cô... Hóa ra, qua ba năm, mưa dầm thấm đất, không chỉ cô, mà anh cũng đã quen với sự hiện hữu của một người bạn là cô, quen nghe cô nhắc đi nhắc lại đủ loại việc vặt vãnh phiền não, thói quen này, bây giờ thậm chí đã thâm nhập vào trong cuộc sống... Mà anh, cũng không bài xích sự tiếp diễn của nó.

Thế nhưng, lúc nghe Lâm Diễm chỉ định tên mình, Chu Thanh Thanh lập tức ý thức được, bây giờ không phải là thời điểm tốt để YY... Lê mà lê mè, từ sau lưng Đường Thiếu Trác lộ ra nửa người nhỏ nhắn, nửa cái đầu nhỏ thò ra, nói chuyện cũng lấp ba lấp bấp: “À... thật khéo, lại gặp nhau... Ha ha ha...”

Đối với cấp dưới không có chí tiến thủ của nhà mình, Đường Thiếu Trác bất lực ôm trán, Chu Thanh Thanh, cô đã cho tôi thấy được cái gọi là “Ngu xuẩn có thể không có giới hạn”.

Lâm Diễm nghe vậy thì nhướn mày, “lại gặp nhau”, “lại” là ở đâu?

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc để truy hỏi, đại sảnh khách sạn không phải là nơi thích hợp để nói chuyện – bởi vì quá quen thuộc, hiểu rõ bản tính của đám người kia, ánh mắt sắc bén của Lâm Diễm đã nhìn thấy chỗ sáng chỗ tối, ba bốn năm sáu bảy tám người, đám cấp dưới nham hiểm giả vờ đi ngang qua, giả vờ lau nhà, giả vờ đánh dấm cho có khí thế... = =!

Xem ra, đây chính là ăn, no, dừng, mỡ, cần phải chỉnh, đốn, nghiêm, khắc! (_)#

Lâm Diễm cố gắng phô ra một gương mặt tươi cười, làm cho bản thân nhìn thật bình thản vô hại, “Đúng vậy, khéo thật! Đã “lại” chạm mặt, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta cùng nhau về nhà!”

Sau đó, đưa tay ra với Chu Thanh Thanh, ngón tay thon dài sạch sẽ khép lại, dáng vẻ đang rất kiên nhẫn, cứ thế duỗi ra trước mặt Chu Thanh Thanh.

Chu Thanh Thanh không hiểu lắm ý tứ trong lời nói của Lâm Diễm, chẳng lẽ buổi trưa anh cũng nhìn thấy cô và Đường Thiệu Trác? Vậy tại sao lúc đó không chào hỏi, bây giờ lại muốn tới chào hỏi?

Thế nhưng, nhìn Lâm Diễm vẫn giữ nguyên tư thế đưa tay ra, Chu Thanh Thanh càng cảm thấy do dự chần chừ, tại sao anh lại như thế, vậy là có ý gì?

Anh nói, “cùng nhau về nhà”. Anh cho rằng, đó là “nhà của chúng ta” sao?

Vẫn không nghĩ ra được đáp án, Chu Thanh Thanh cũng vô ý thức nhấc chân, từ sau lưng Đường Thiệu Trác chuyển ra phía trước...

Vì không đành lòng để anh đưa tay ra mà không được đáp lại.

Nhưng Chu Thanh Thanh vẫn kéo một góc ống tay áo của Đường Thiệu Trác, nhanh chóng quay sang mỹ nữ vẫn đang đứng bên đó nhìn sang đây, ấp úng hỏi: “Vậy, vậy, bạn gái của anh, làm sao bây giờ... Cứ như thế, bỏ người ta lại, hình như, không hay lắm...”

Đường Thiệu Trác cũng cố thêm niềm tin với Chu Thanh Thanh, cũng nắm chặt lại cổ tay cô, nhìn cô bằng ánh mắt động viên, “Này, cô không cần sợ anh ta! Nếu cô không có chỗ ở, đến chỗ tôi ở là được, nhà tôi cái gì cũng không nhiều, chỉ có phòng là nhiều nhất!”

Lâm Diễm vì cử chỉ và lời nói của Chu Thanh Thanh mà đột nhiên nhú mày, cánh tay dài vươn ra kéo phất Chu Thanh Thanh vào trong lòng mình, nhướn mày: “Bạn gái? Ai nói với em cô ấy là bạn gái của anh? Bạn gái anh không phải là em sao?”

“Bạn gái anh, không phải là em sao?” A a a, Chu Thanh Thanh chỉ cảm thấy, một tia sét đã bổ trúng người cô... mãi vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Lâm Diễm chuyển hướng sang Đường Thiệu Trác: “Còn nữa, vị Đường tiên sinh này! Hi vọng anh có thể làm rõ thân phận của mình, anh chẳng qua chỉ là cấp trên kiêm bạn bè của Thanh Thanh mà thôi, hơn nữa mới quen không đến một tuần, tuyệt đối không thân thiết đến mức Thanh Thanh có thể đến nhà anh ở!”

Đường Thiệu Trác cúi đầu nhìn bàn tay đột nhiên trống trải của mình, hơi ngẩn ra, cũng hơi tức giận, từ trước tới giờ chỉ có Đường đại thiếu anh cướp phụ nữ từ tay người khác biết không?! Hôm nay lại cmn ngược lại!!

Lập tức sắc mặt cũng không tốt đẹp gì, cười lạnh một tiếng, mỉa mai đáp: “Vậy xin hỏi, vị Lâm tiên sinh này, anh có quan hệ thế nào với Thanh Thanh? Theo tôi được biết, hai người quen nhau, cũng chưa đầy một tuần! Hơn nữa, nói tỉ mỉ ra thì thời gian tôi quen Thanh Thanh, vẫn còn sớm hơn anh một chút!”

Lâm Diễm cố đè nén sự mất bình tĩnh trong lòng – cô ngốc Chu Thanh Thanh này, tại sao đến cả chuyện không liên quan này cũng nói với thẳng cha kia?

Thế nhưng biểu hiện ra mặt lại vô cùng điềm tĩnh, liếc Đường Thiệu Trác, “Ai nói vậy? Chu Thanh Thanh sao? Anh cũng không phải không biết đầu óc cô ấy trước giờ vẫn hay mơ hồ! Tôi có thể rất khẳng định nói với Đường tiên sinh, tôi và Thanh Thanh, đã quen nhau ba năm. Về phần quan hệ giữa chúng tôi như thế nào, không cần phải bày ra cho người ngoài. Nhưng mà tôi tin là mọi người cũng có thể nhìn ra được!”

Dứt lời, anh liền kéo Chu Thanh Thanh vẫn còn đang trong trạng thái ngơ ngác đi ra cửa.

Quản lý đại sảnh vội vàng chạy đuổi theo: “Lâm diễn, vậy, vậy Lam tiểu thư bên kia, làm sao bây giờ...”

Lâm Diễn hơi ngừng bước, quay đầu lại, ném ra một câu thản nhiên: “Kim Thái mời cô tới để làm gì? Loại chuyện nhỏ nhặt này, cô xem rồi tự xử lý đi!”

Hai cô tiếp tân trong đại sảnh đều hai mắt tỏa sáng: “Lâm diễn đúng là, quá quá quá... quá đẹp trai!” Cho đến khi phát hiện Lam Lan vẫn đang đứng trước bàn trực, mới lúng túng nói: “Khụ khụ, Lam tiểu thư, đây là thẻ phòng của cô, ‘phòng tổng thống’...”

Lam Lan trước đó vốn đang hơi vui vẻ một chút, giờ phút này mặt lại không biểu cảm, nhàn nhạt đáp: “Không cần, tôi về nhà được rồi.” Sau đó vẫn sải từng bước chân cao ngạo đẹp mắt, cũng đi ra cửa.

Hai cô tiếp tân: Khốn, có thể về nhà cô còn tới khách sạn làm cái gì @#%*...! Ánh mắt nhìn theo bóng lưng Lam Lan, không khỏi có chút đồng cảm...

Đường Thiệu Trác đứng nguyên tại chỗ, cười khổ một hồi, nhìn bóng lưng Lam Lan rời đi, như đang suy nghĩ điều gì đó...

*

Thỉnh thoảng Chu Thanh Thanh lại lén liếc nhìn bóng dáng cao lớn bên cạnh, trong lòng quanh đi quẩn lại một câu: Những lời vừa rồi của anh là có ý gì, có ý gì, có ý gì?

Được rồi, cô bắt đầu thừa nhận, cô thật sự không thông minh! Cho nên, làm phiền hãy trực tiếp nói cho cô biết được không?

Lúc này, cô vẫn đang tự suy đoán vọng tưởng, dù sao, trước giờ cô vẫn chẳng bao giờ đoán đúng...

Cho đến khi bị hung hăng nhét vào trong xe, chỉ chốc lát sau, thân thể Lâm Diễn đột nhiên dề lên, Chu Thanh Thanh mới hoàn hồn, vô vị hỏi: “Làm, làm gì vậy?”

Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối tăm, bãi đỗ xe to như vậy, ngoài họ ra không còn bất kỳ ai.

Trong không gian chen chúc chật hẹp trên xe, cơ thể bọn họ dán sát vào nhau, Chu Thanh Thanh thậm chí còn cảm nhận được hơi thở của Lâm Diễn đang phả trên mặt cô... Tư thế quá mập mờ khiến Chu Thanh Thanh không thể không bất an, kêu khê: “Lâm, Lâm Diễn, anh đang dề vào em... Anh đứng dậy được không? Người anh nặng quá...”

Lâm Diễn nhẹ nhàng nói: “Suyt, đừng nói gì!” Sau đó gơ tay lên, xoa hai má Chu Thanh Thanh, chậm rãi vuốt ve, ma sát, cuối cùng dừng lại ở một nơi – trên môi cô.

“Chu Thanh Thanh, những lời này, anh chỉ nói một lần... Cho nên, em hãy nghe cho kỹ!” Giọng nói trầm thấp êm tai của Lâm Diễn lại một lần nữa vang lên.

Chu Thanh Thanh nín thở, tập trung tư tưởng suy nghĩ... Lâm mỹ nam đây là, muốn, muốn tỏ tình sao? Đối tượng là cô? A a a! Cô thật sự không phải đang nằm mơ chứ?

Lâm Diễn hít sâu, sau đó nói liền một hơi: “Từ nay về sau, em là người của anh! Không cho phép tư tưởng đến đàn ông khác! Không cho phép một mình ra ngoài với đàn ông khác – nhất là cái tên Đường heo nường kia! Không cho phép suy đoán lung tung quan hệ giữa anh và phụ nữ khác, hoặc là đàn ông khác! Không cho phép nghĩ ngợi lung tung! Không cho phép về muộn! Có cái gì không rõ, phải trực tiếp hỏi anh!...”

Chu Thanh Thanh càng nghe sắc mặt càng đen, đây, đây là cái gì hả? Tại sao không có ba chữ mà cô đang chờ mong, ngược lại là một đồng không cho phép cái này không cho phép cái kia, dù cho anh là “chủ thuê nhà” của cô, cũng không đến mức như vậy chứ?

Vì thế, Chu Thanh Thanh phẫn nộ, há miệng, cắn trúng ngón tay Lâm Diễn đang đặt bên môi cô... Bày tỏ sự bất mãn! = =

Lâm Diễn bị đau, theo phản xạ rút tay về, “Shhh...”

Chu Thanh Thanh cắn xong lập tức hối hận, cô, hình như cô không khống chế được, cắn hơi mạnh... Rõ ràng cô chỉ muốn cắn nhẹ một phát thôi mà! >_

Chu Thanh Thanh rất thành khẩn xin lỗi và nói rõ lý do của mình: “Xin, xin lỗi, anh không sao chứ? Em, em chỉ là nghe không hiểu rõ ý của anh... Tại sao em phải nghe lời anh?”

Lâm Diễm nhủ mày: “Xem ra, đúng là không nên cho em ở cùng Meo Meo một chỗ lâu, còn dám học thói cắn người... Được rồi, không nói nữa, dù sao em ngốc như vậy, nói cũng không thông... Vẫn là làm thì tốt hơn ~...”

Một khắc sau, Chu Thanh Thanh cảm thấy, có thứ gì đó mềm mại mà hơi lạnh, thay thế ngón tay thon dài ngọc ngà sạch sẽ của Lâm Diễm, phủ lên môi cô... Nhẹ nhàng ma sát...

Chu Thanh Thanh còn chưa kịp nhận thức sâu sắc thứ xúc cảm tuyệt vời uyển chuyển này, thứ mềm mại đó lại rời đi, chốc lát sau, bên tai truyền đến hơi thở nóng hổi, cùng với tiếng Lâm Diễm hơi khàn khàn cảnh cáo: “Dám cắn một lần nữa, em chết chắc!”

Chu Thanh Thanh cảm thấy hình như có gì đó không ổn, nhưng không còn sức lực ngăn cản, đành phải ngơ ngác đáp lời: “Hả? Vâng... Ừm ~...”

Môi, bị nặng nề mứt lấy... Có cái gì trơn trượt ẩm ướt, linh hoạt cạy mở hàm răng cô, trượt vào, lướt qua lợi, lưỡi, hàm trên của cô... Sau đó cùng với đầu lưỡi của cô quấn quít, chơi đùa...

Cô đây là, bị hôn? Chu Thanh Thanh chỉ còn biết “ừm” “a”, rất muốn nói: Lâm mỹ nam, em có chuyện muốn nói, này! Cứ thế này em không thể hiểu rõ được? Anh không nói làm sao em biết? Hôn cũng chẳng thể hiện được điều gì? Chúng ta lên giường hai lần rồi, cũng không nói rõ được vấn đề gì cả...

Có lẽ nếu Lâm Diễm biết được cô gái nào đó đang nghĩ những gì, chắc sẽ muốn bóp chết cô! ==

Thế nhưng, Lâm Diễm không biết, cho nên, anh vẫn hôn rất hăng say. Một bàn tay to lén lút luồn vào vạt áo Chu Thanh Thanh, thăm dò, rồi chậm rãi di chuyển lên trên...

29. Chương 29

Sự run rẩy lạ lẫm khiến Chu Thanh Thanh say đắm không còn suy nghĩ được gì, chỉ còn lại những tiếng thở dốc, cô nhủ đôi mày thanh tú, nắm chặt vạt áo Lâm Diễm, khó chịu lắm bầm nói: “Đừng... Đừng như vậy... Có chuyện gì chúng ta có thể từ từ nói...”

“Từ từ nói?” Lâm Diễm phì cười, hơi thở nóng rực phả bên tai mẫn cảm của cô, lại dẫn đến một trận run rẩy. “Anh không cho rằng năng lực nhận thức đáng chết của em có thể nghe hiểu được! Cho nên, vẫn là dùng hành động để bày tỏ sẽ thực tế hơn.”

Còn ba chữ buồn nôn đó, cả đời Lâm Diễm chưa từng nói, cũng cảm thấy không cần phải nói ra miệng. Còn về những thứ đồ ngon đồ ngọt, anh lại càng không để tâm, nếu làm mà hiểu được thì cứ làm! Anh nghĩ lời hứa nói ra, nếu một ngày nào đó không thực hiện được, sẽ chỉ khiến người ta chê cười!

Trong lòng Lâm Diễm làm một phép tính nhỏ: Ừm, đợi cô ấy có bầu, anh sẽ tóm cô vào lễ đường, đến lúc đó rồi sẽ hiểu! Không hiểu thì cũng không đổi ý được nữa!

—— xen ngang ——

Mèo tôi nghi hoặc: Lâm mỹ nam, anh dám không thổ lộ... Vậy lúc trước anh với cái cô Lam Lan kia làm thế nào bắt đầu qua lại?

Lâm Diễm khinh bỉ: Cô ấy thổ lộ trước, nói muốn làm bạn gái của tôi... Tôi nói, được, sau đó thì ở bên nhau.

Mèo tôi: ... o()o! Vậy tại sao hai người chia tay?

Lâm Diễm tiếp tục khinh bỉ: Đương nhiên là cô ấy nói phải đi... Sau đó, tôi nói, được.

Mèo tôi: Không nói được gì, ngã xuống đất học máu ing...

—— xen ngang hoàn tất ——

Lâm Diễm xấu xa mút lấy chiếc lưỡi thơm tho của Chu Thanh Thanh, không chịu buông ra, làm cô mất khả năng nói chuyện.

Chu Thanh Thanh chỉ cảm thấy từng tế bào trên cơ thể đều như bốc cháy dưới môi lưỡi thân mật của anh. Đôi mi dày của cô khẽ rung rung, hai mắt không tự chủ nhắm nghiền, thầm nghĩ, được đắm chìm trong sự sung sướng tuyệt vời trước mắt này, tất cả những chuyện khác, đều không quan trọng!

Quan trọng là, người đàn ông cô thích, đang dịu dàng hôn cô, nhẹ nhàng mút, nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi cô. Hơi thở giữa hai người chỉ toàn một mùi hương đàn ông thanh tịnh dễ chịu thuộc về anh, Chu Thanh Thanh cảm thấy nhiệt độ hai bên má ngày càng cao, hô hấp của cô cũng bắt đầu hỗn loạn.

Loại cảm giác này khiến toàn thân cô khoan khoái, dễ chịu, cơ thể vô ý thức toát lên khao khát lạ thường: ... “Ừm a...”

Chu Thanh Thanh đưa tay túm lấy bàn tay Lâm Diễm đang chuẩn bị cởi khóa nội y của cô, “Ồ... Không...” Lại phát hiện giọng nói của mình vang lên mềm mại không chút sức lực, vừa giống như muốn cự tuyệt nhưng lại vừa như mời chào.

Làn môi Lâm Diễm ghé sát vào bên tai cô, đầu lưỡi đảo qua vành tai xinh xắn đáng yêu, thì thầm mê hoặc. Đồng thời nhanh chóng mở nút khóa nội y của cô... Ngón tay thon dài giống như mang theo sức nóng và sự quyến rũ ma quái, khiến Chu Thanh Thanh có một loại cảm giác muốn kháng cự, nhưng lại không tìm được khát vọng...

Một dòng điện tê dại chạy dọc từ sống lưng lên tới đại não, Chu Thanh Thanh không nhịn được khẽ rên rỉ: “Ừm... Aa ~...”

Một tay Lâm Diễm cởi chiếc áo vương vãi trên người cô, hai đồng tử tối tăm như chớp sáng rực, nhìn chăm chăm phần cơ thể cô lộ ra ngoài không khí, da thịt trắng nõn mềm mại... Sau đó cúi người, lần lượt in lên dấu tích chỉ thuộc về một mình anh.

Chu Thanh Thanh không ngờ được hành động bất ngờ này của anh, cô kinh ngạc, sững sờ hồi lâu mới khôi phục được một chút tỉnh táo từ những cử chỉ ngày càng nóng bỏng của Lâm Diễm.

Một chút ý thức còn sót lại nhắc nhở Chu Thanh Thanh, nên có chừng mực!

Nếu cứ tiếp tục như thế này... Bây giờ bọn họ lại đang ở trên xe! Mặc dù cửa sổ xe Lâm Diễm là thủy tinh một chiều, nhưng đây là bãi đỗ xe, bất cứ lúc nào cũng có thể có người tới... Cô không muốn trình diễn một màn xe rung động đâu!

~(>_

Chu Thanh Thanh mở lớn hai mắt vẫn còn chút mơ màng, vươn tay chống lên vòm ngực rắn chắc của Lâm Diễm, định đẩy anh ra một chút: “Không, không muốn...”

“Thật sự không muốn?” Lâm Diễm ngẩng đầu, mập mờ nói nhỏ, khóe môi vẫn còn sợi tơ bạc lóng lánh...

Trong truyền thuyết, tơ bạc... Kết hợp với đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của Lâm Diễm nam, hai con ngươi tình tứ, giọng nói mờ ám... Sự mê hoặc của Hồng Quả Quả ~ mê hoặc!

Đắm chìm! Đắm chìm! Xuất hiện hình ảnh thiên sứ nhỏ Lâm Diễm? Hay là ác ma nhỏ, khóe môi ẩn chứa nụ cười tà ác, vùng đôi cánh nhỏ, lú rú trong đầu Chu Thanh Thanh.

Chu Thanh Thanh cảm thấy khuôn mặt cô thoáng cái nóng bừng, hô hấp bắt đầu dồn dập. Cô chỉ là người bình thường, làm sao chống đỡ được sự cám dỗ, mê hoặc của thiên sứ kết hợp với ác ma này?

Toàn thân nóng rực, cơ thể bị ép lên ghế sau ô tô, cảm giác lạnh buốt đối lập với lửa nóng bên trong người, khiến cô không khỏi run rẩy liên tục.

Chu Thanh Thanh đỏ mặt xấu hổ, sau đó liếc sang chỗ khác không dám nhìn anh, “Đừng, đừng ở đây...”

“Đừng sợ... Cứ để anh là được!” Giọng nói Lâm Diễm mang theo sự đầu độc, bàn tay to di chuyển ra sau gáy cô, kéo cô càng dán chặt vào người anh, lại một lần nữa hôn lên đôi môi đỏ tươi của cô. Lưỡi hai người thân

mật quần quít, sau đó dần dần lượn một đường theo cái cổ trắng ngần của Chu Thanh Thanh, rồi tiếp tục hôn xuống dưới.

Cảm giác đụng chạm vẫn giống như hai lần trước, tuyệt vời, khiến lòng người say sưa, chìm đắm! Lâm Diễm biết, anh thật sự đã rơi vào bẫy, đã yêu cô gái vừa ngốc lại vừa phiến toái này! Thế nhưng, trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào như trước...

Chu Thanh Thanh bị Lâm Diễm hôn không chỉ một lần, nhưng vẫn không thể chống cự trước nụ hôn của anh, một chút ý thức tỉnh táo cuối cùng cũng hoàn toàn sa vào bữa tiệc của giác quan, hóa thành mê muội, không chút sức lực dựa vào người anh...

...{phía dưới lược bỏ 2000 chữ}...

Thân thể hai người kết hợp chặt chẽ, không một khe hở; làn da cô đỏ hồng, mồ hôi lấm tấm... Chu Thanh Thanh cảm thấy như sắp tan ra, hai tay yếu ớt ôm lấy tấm lưng ấm áp chắc chắn của Lâm Diễm, cả cơ thể như đang được đặt trong một ngọn lửa cháy bùng bùng, thiêu đốt không giới hạn, hoặc giống như đang bập bênh trên ngọn sóng, chìm nổi vô định.

Chu Thanh Thanh khẽ rên rỉ, xin dừng lại, tiếng nói mềm mại đáng yêu liên tục phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn của cô. Cô như rơi vào nước sôi lửa bỏng, đôi tay trắng nõn bắt giắc nắm chặt... Cô hoàn toàn không thể suy nghĩ, chỉ có thể toàn tâm toàn ý cảm nhận sự sung sướng mất hồn mà anh đem lại.

Trong đáy mắt tối tăm của Lâm Diễm càng toát lên sự điên cuồng. Anh thích nghe tiếng rên rỉ của cô, kích thích anh tăng thêm dục vọng, anh không muốn dừng lại, nhưng cũng hiểu được vị trí hiện tại của họ không phải là nơi có thể yêu đương lâu dài.

Lâm Diễm có chút không cam lòng, khàn giọng nói nhỏ: “Lần này trước tiên buông tha cho em... Về nhà chúng ta lại tiếp tục...” Sau đó, nặng nề nâng lên, cùng lúc hai tay đỡ eo cô, rồi lại một lần nữa nặng nề nhấn xuống.

“A a a ~” Trong đầu Chu Thanh Thanh có một luồng sáng trắng lóe lên, đạt tới đỉnh. Mơ hồ nghĩ, đây, có lẽ chính là cái gọi là nhẹ nhàng lên tiên?

Cảm nhận được cô bỗng nhiên thít chặt, Lâm Diễm biết anh cũng sắp đến rồi, lại nặng nề di chuyển hơn chục cái rồi cũng bùng nổ theo.

*

Chu Thanh Thanh mềm nhũn không còn sức lực tựa vào lồng ngực Lâm Diễm, để anh một mình lau dọn cho cô, nhớ tới câu nói vừa rồi của anh “Về nhà chúng ta lại tiếp tục...”

Lập tức rung mình, đầu óc cũng bắt đầu khôi phục “vận hành” - ừm, thì ra là điều vẫn thường khiến Lâm Diễm đỏ khốc đỏ cười, nghĩ ngợi lung tung...

Cho dù bạn gái cũ của anh tới tìm, nói những lời gì đó khiến anh đau lòng, anh cũng không thể lúc nào cũng “trút giận” lên em thế này chứ! >_

Tuy nhiên cũng có khả năng Lâm mỹ nam đột nhiên phát hiện anh thích cô rồi, mới có thể làm chuyện này với cô... Nhưng nghĩ lại, khả năng tốt như vậy không lớn lắm...

Lâm mỹ nam làm sao có thể không thích mỹ nữ mà tất cả các phương diện đều tốt hơn cô kia, lại đi vừa mắt cô gái đáng người không hấp dẫn, đầu óc ngốc nghếch như cô chứ?

Tỉ lệ này, quả thực còn thấp hơn tỉ lệ sao chổi va vào trái đất!

Cô tuy ngốc, nhưng với kinh nghiệm đọc vô số tiểu thuyết, không có một tiểu thuyết nào mà không nói: Đàn ông là loại có thể tách biệt giữa cơ thể và tình cảm, vì là động vật có ham muốn cao... Yêu hay không yêu, không quan trọng, chỉ cần bộ dạng của cô gái đó không quá tệ, không đến mức khiến người đàn ông không sinh nổi dục vọng là được.

Vì vậy, cô nên vui vì bản thân không kém đến mức khiến Lâm mỹ nam không sinh nổi dục vọng, cho nên anh mới có thể lại “chịu thiệt” XXOO với cô sao...

~(>_

Nghĩ đến sự ngang ngược và điên cuồng của Lâm Diễm đối với cô rất có thể là vì một người con gái khác... Trái tim Chu Thanh Thanh, bắt đầu đầy ắp nỗi chua xót. Cô rầu rĩ thấp giọng hỏi: “Lâm, Lâm Diễm, có phải hôm nay anh lại bị kích động gì không?”

Lâm Diễm vừa giúp cô kéo khóa váy, nghe vậy, anh cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, lại cúi đầu cắn một cái lên cánh môi sưng đỏ của cô, khàn giọng náo nức: “Đã từng thấy người ngốc, nhưng chưa gặp ai ngốc như em.”

Chu Thanh Thanh vốn đã tự ti, nghe Lâm Diễm nói vậy, tâm tình càng rơi xuống vực thẳm.

*

Chu Thanh Thanh ngồi bên ghế lái phụ, vụng trộm đưa mắt ngắm Lâm Diễm đang lái xe, hu hu, tại sao chỉ một bên mặt cũng có thể mê người như vậy?

Lâm Diễm nam từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân đều ưu tú không ai sánh kịp... Thích mình? Tuy vừa lén lút tự véo vào mặt mình... có đau, nhưng Chu Thanh Thanh vẫn cảm thấy không chân thực.

Trái tim “thình thịch thình thịch” đập rất nhanh, khuôn mặt cũng đỏ bừng, ngón tay xoắn xuýt lại... Rốt cục Chu Thanh Thanh cũng có dũng khí phá vỡ sự trầm mặc trong xe: “Lâm, Lâm Diễm... Anh đã nói, có điều gì không rõ, phải trực tiếp hỏi anh...”

Lâm Diễm nhìn cô tán thưởng, gật đầu, rất vui vẻ: “Không tệ...”

“Em không hiểu, em so với mỹ nữ lúc này... Em rõ ràng không đẹp bằng cô ấy, cũng không có được sự thanh nhã như cô ấy, còn không hề thông minh... Tại sao anh, anh...”

“Em muốn hỏi, tại sao anh lại chọn em, đúng không?”

“Hả?... Vâng.”

“Nếu như anh nói, anh cũng không biết tại sao?”

“Vâng... Hả?”

Lâm Diễm bật cười trầm thấp: “... Ha ha. Có lẽ, anh quá xuất sắc, quá hoàn mỹ, vì để công bằng, tránh người khác đỏ mặt ghen ghét đến chết, ông trời đã cố ý an bài một người không xuất sắc lại nhiều khuyết điểm như em đến bên anh. Tương tự ngược lại, cuộc đời em đã quá thất bại, vào lễ đường rồi mà ông xã còn bị một người đàn ông khác cướp mất, vì vậy, ông trời đã sắp xếp anh ở đây, để đền bù tổn thất cho em.”

Mặc dù không có câu nói mà cô mong đợi, nhưng những lời Lâm Diễm nói thật sự...

“Ừm... Rất có đạo lý!”

Thực ra, Chu Thanh Thanh không phải cái gì cũng tệ, ít nhất, rất dễ bắt nạt, rất dễ lừa gạt -_-|||... Lâm Diễm nghĩ.

Nhưng, từ nay về sau, chỉ có anh mới được bắt nạt cô! Còn nữa, phải nghĩ cách, không thể để người khác lừa mất... Thật là chuyện khiến người ta đau đầu.

Nhớ tới Đường Thiệu Trác hôm nay, tên kia rõ ràng có ý đồ không hề tốt đẹp với heo cưng nhà anh... Đôi mày đẹp của Lâm Diễm khẽ chau lại, tuy cô gái nào đó hơi vụng về, ngốc nghếch, nhưng khi gặp vấn đề vẫn rất có nguyên tắc, có chủ kiến, nếu anh bảo cô đừng đi gặp hắn ta, hoặc bảo thẳng cô đừng làm ở Tinh Hoa nữa, chắc chắn cô sẽ không đồng ý... Phải nói thế nào mới tốt?

Bên này, Chu Thanh Thanh cũng bắt đầu nhớ lại chuyện xảy ra trong khách sạn, trong lòng còn rất nhiều nghi vấn. Ví dụ như: “Vậy, vậy vừa rồi ở đại sảnh, tại sao anh lại nói, chúng ta đã quen nhau ba năm...”

Lâm Diễm như cười mà không phải cười nhìn cô: “Chúng ta vốn đã quen ba năm. Anh còn nhớ rất rõ, lúc trước em đối với anh, ừm, đó gọi là oanh oanh liệt liệt biểu lộ sự yêu thương, anh từ chối em lại càng bám chặt lấy... Sau khi em bày tỏ sự sùng bái và yêu thương với anh mười tám lần, anh sợ nếu lại từ chối, nhớ em nghĩ quần thì làm thế nào? Vì vậy, anh đành miễn cưỡng, chấp nhận...”

Vừa dứt lời, xe cùng lúc dừng lại – về đến nhà.

Chu Thanh Thanh mất thăng bằng, suýt nữa đâm đầu vào kính chắn gió phía trước – may có Lâm mỹ nam giúp cô thắt lại dây an toàn! Chu Thanh Thanh đỏ bừng mặt, lớn tiếng cãi lại: “Sao sao sao, sao có thể chứ?” >/////

Cô làm sao có thể làm chuyện như vậy! Trước giờ cô chưa từng “thỗ lộ” với bất kỳ ai có được không? Chưa nói đến chuyện “thỗ lộ mười tám lần”... Hơn nữa, ba năm trước cô vẫn còn học đại học năm thứ ba, làm gì có cơ hội làm quen với Lâm mỹ nam?

Nhưng, sao lại nghe quen thế này? Không phải cô đã gặp chuyện gì ngoài ý muốn rất máu chó, sau khi tỉnh lại bị mất trí nhớ, nhưng cuối cùng chỉ quên “những chuyện liên quan đến một người quan trọng nhất” đấy chứ?

Phải nghĩ lại thật cẩn thận, trong bốn năm đại học, hàng ngày cô đều chơi trò chơi rồi trốn học, ăn ngon ngủ say, cơ thể vô cùng khỏe mạnh, đừng nói đến thoải mái, bệnh viện cũng chưa từng ghé chơi... = !

Lâm Diễm không để ý tới cô, chỉ nhàn nhạt nói: “Tự em từ từ suy nghĩ, dù sao anh cũng không nói sai. Không nghĩ ra thì thôi.”

Lâm Diễm mở cửa, xuống xe, đóng cửa lại. Vòng qua bên kia, mở cửa, kéo cô gái nào đó đang trong trạng thái ngơ ngác ra, đóng cửa lại. Lại vòng về lấy chìa khóa xe, sau đó đi thẳng về phía thang máy, toàn thân tỏa ra hơi lạnh...

Chu Thanh Thanh yên lặng theo sát phía sau Lâm Diễm, tiến vào thang máy.

Đột nhiên, Chu Thanh Thanh biến sắc, vẻ mặt vô cùng rối rắm...

Lâm Diễm liếc cô: “Nghĩ ra chưa?”

Chu Thanh Thanh vụng trộm ngược mắt chăm chú nhìn khuôn mặt đẹp lạnh lùng của Lâm Diễm, do dự thăm dò gọi một tiếng: “Sư, sư phụ...”

*

Nhưng cho đến khi một tiếng Ding nhắc nhở vang lên, Chu Thanh Thanh vẫn chưa nghe thấy Lâm Diễm đáp lại.

Chu Thanh Thanh đang tự kiểm điểm rằng cô đã nhận lầm, bất ngờ bị Lâm Diễm bắt lấy cổ tay, kéo ra khỏi thang máy.

“Chà...” Chu Thanh Thanh ngẩng đầu, Lâm Diễm cũng cùng lúc cúi đầu nhìn cô, trên mặt tràn đầy niềm vui, trong giọng nói hàm chứa sự mừng rỡ, hai mắt lóe lên sự vui vẻ: “Ừm, đồ đệ ngoan của anh.” Nâng cằm Chu Thanh Thanh, cúi đầu, phủ lên môi cô.

Mặt Chu Thanh Thanh lại một lần nữa lập tức đỏ bừng! >/////

A a a, Lâm mỹ nam lại có thể là sư phụ, nhân vật trên Internet cô sùng bái nhất, yêu thích nhất, thần tượng nhất, Liny. Điện!!!

Liny, Lâm Diễm, rõ ràng tới mức nào ~! Vừa rồi trong khách sạn, quản lý đại sảnh còn gọi anh là “Điện hạ”, lúc ấy cô đã cảm thấy rất kì quái, nhưng bây giờ mới nhận ra... Đúng là hơi chậm chạp... (*Mèo tôi: ___, chỉ hơi thôi sao??*)

Thế nhưng, Chu Thanh Thanh nghĩ mãi không hiểu, “Sư phụ, anh sớm đã biết là em, vậy, vậy, tại sao không nói với em ngay từ đầu?”

Cạch! Cửa mở. Không đợi Chu Thanh Thanh kịp phản ứng, Lâm Diễm một tay kéo cô vào trong, dùng chân đá cửa, sau đó dùng thân thể và hai tay vây cô giữa người anh và cánh cửa.

Trong bóng tối, Chu Thanh Thanh cảm nhận được ngón tay thon dài đẹp đẽ của Lâm Diễm đang chậm rãi vuốt ve gương mặt nóng dần của cô, rất lâu sau, Lâm Diễm thở dài trầm thấp: “Thanh Thanh Tử Khâm, du du ngã tâm; dẫn vi quân cố, trầm ngâm chí kim...” [1]

[1] Xanh xanh áo ai, lòng ta bồi hồi; chỉ vì ai đó, trầm ngâm đến nay.

- *Đoản ca hành kỳ 1* – Wikipedia

Thanh Thanh Tử Khâm là nick trên mạng của Chu Thanh Thanh.

Chu Thanh Thanh nghe lơ mờ hiểu được, nhưng lại không hiểu rõ, chỉ cảm thấy trái tim đang đập loạn thình thịch, có chút miệng đắng lưỡi khô, giọng nói rất rất nhỏ: “Sư phụ, có phải anh cũng thích em không?”

Nếu là sư phụ nhà mình, rụt rè gì đó, miễn đi! Trong nhận thức của Chu Thanh Thanh, cho dù Lâm Diễm không thích cô, nhưng vẫn là sư phụ của cô, không đến mức sẽ đánh mất anh.

Bởi vì chữ “cũng” đó, khoe miệng Lâm Diễm khe cong lên, con ngươi đẹp đẽ lấp lánh ánh sáng, đáp nhỏ nhưng rõ ràng: “... Phải.”

Tuy anh không thể nghiêm túc chính thức nói ra ba hay bốn chữ kia, nhưng, vẫn có thể cho cô một đáp án khẳng định đơn giản nhất. Nếu không, chỉ sợ về sau cô ngốc này lại trốn tránh anh mất.

Chu Thanh Thanh vui vẻ nhào vào lòng Lâm Diễm, lỗ tai dán sát vào ngực anh, nghe tiếng trái tim anh đập mạnh mẽ. Vừa nghĩ tới anh cũng thích cô, khoe miệng không kiềm chế được toe toét tới tận mang tai, không nén được nụ cười ngây ngô.

30. Chương 30

Cơ thể ấm áp mềm mại trong lòng, hai người vừa mới bày tỏ nỗi lòng của nhau, tâm trạng Lâm Diễm đang vô cùng nhộn nhạo, muốn tiếp tục chuyện vừa nãy chưa được thỏa mãn ở trên xe, Chu Thanh Thanh nhỏ giọng: “Nhưng mà, em không đủ xinh đẹp, cũng không đủ khí chất, không có ưu điểm gì nổi bật... Anh, tại sao anh lại thích em như vậy?...”

Lâm Diễm thở dài, xem ra bóng tối dễ bồi dưỡng sự mập mờ, nhưng lại càng dễ khiến lòng người nảy sinh nỗi bất an. Đưa tay gạt công tắc bên cạnh, căn phòng tối như mực lập tức sáng ngời.

Anh kéo Chu Thanh Thanh về phía ghế sofa trong phòng khách, vô cùng bình tĩnh nghiêm túc đáp: “Theo như em nói, nếu em gặp được người đàn ông đẹp trai hơn anh, phong độ hơn anh, còn có nhiều ưu điểm hơn anh, em sẽ không thích anh nữa, mà thích người đó sao?”

Chu Thanh Thanh lớn tiếng phản bác: “Đương nhiên là không!” Sau đó dúi đầu cọ cọ vào vòm ngực ấm áp của Lâm Diễm, tham lam hít hà mùi hương sạch sẽ dễ chịu chỉ mình anh có.

Cô ngẩng đầu, lọt vào tầm mắt là cái cằm với đường cong hoàn mỹ của anh, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán: Mỹ nam cao cấp này lại chính là sư phụ của cô, hơn nữa anh còn thật sự thích cô! – Nếu chỉ là những lời của Lâm Diễm mới quen biết vài ngày nói thì “không thể tin được”, nhưng là lời sư phụ nói, tuyệt đối không cần hoài nghi!

Khoe miệng Chu Thanh Thanh lại không nhịn được nhếch lên, vui cười hơn hở tiếp tục nói: “Vả lại, sư phụ chính là người đẹp nhất mà em từng gặp! Cho dù có người đẹp hơn sư phụ, em cũng sẽ chỉ thích một mình sư phụ mà thôi!”

Về vấn đề xưng hô với “người yêu” mới, Chu Thanh Thanh đã nhanh chóng tự suy xét, đưa ra quyết định. Gọi “Lâm mỹ nam”, Lâm Diễm sẽ không vui, gọi “Lâm Diễm”, hình như hơi lạnh nhạt, mà chỉ gọi một chữ “Diễm”, hình như lại quá thân mật và mờ ám... Cô đã biết Lâm Diễm chính là sư phụ trên Internet của mình, quen nhau hơn ba năm, cô lại càng quen gọi anh là “sư phụ”.

Nhưng cô không biết, gọi sư phụ lại càng mập mờ, khiến người ta tưởng tượng xa xăm. ()

Trái tim Lâm Diễm khe rung động, giữa đường thay đổi lộ trình, kéo Chu Thanh Thanh quay người đi về hướng cầu thang.

Chu Thanh Thanh ôm chặt cánh tay Lâm Diễm, nhỏ giọng thắc mắc: “Sư, sư phụ, chúng ta lên tầng, tầng hai sao?” Nhưng mà tầng hai không phải là “Khu vực cấm” à... Bình thường lúc ở nhà một mình, cô không

thể không nghĩ tới việc lén lút trèo lên xem, nhưng lại sợ Lâm Diễm phát hiện ra sẽ không hài lòng, càng sợ sẽ thấy thứ gì khiến bản thân không thoải mái...

Lâm Diễm đưa tay, vuốt mái tóc mềm mại của cô, khẽ cười nói: “Ừ, khi đó chẳng phải chúng ta chưa thân sao, bây giờ không giống lúc trước.”

Bây giờ không giống lúc trước... Một câu rất khó hiểu, nhưng vẫn khiến Chu Thanh Thanh đỏ bừng mặt.

*

Một bước lại một bước, mảnh trời đất trước nay chỉ thuộc về một mình Lâm Diễm, lúc này hiện ra trước mắt cô. Toàn bộ đều sử dụng hai màu đen trắng làm chủ đạo, sáng sủa, gọn gàng. Ngoại trừ cho thấy thú thưởng thức tao nhã và một chút sở thích của chủ nhân, hình như cũng không có gì rất đặc biệt... Căn bản không có vách tường dán đầy ảnh mỹ nữ như trong tưởng tượng của cô... == (Mèo tôi: -_-|||, vậy, cô đang thất vọng sao?)

Có lẽ điều khác thường là, trọn căn lầu này, không có bất kỳ “vách ngăn” nào, kể cả phòng tắm trong góc cũng chỉ ngăn cách bằng thủy tinh mờ... Nói cách khác, cả một tầng này – không gian hai trăm mét vuông, đều thuộc về một phòng! Mà ở chính giữa gian phòng, có một chiếc giường nước cực kỳ lớn, đúng là, KINGSIZE...

Căn phòng thật tuyệt vời! ~()/~ Giường thật tuyệt vời!! Chỉ muốn nhào tới lăn một vòng!! ~(Lăn lộn với Meo Meo lâu rồi, cô thực sự nghĩ mình cũng là động vật giống chó sao...)

Lâm Diễm ôm ngang người Chu Thanh Thanh, bế cô lên xoay tròn! Trên gương mặt anh tuấn, đuôi lông mày, giữa khóe mắt, đều lộ ra sự vui vẻ, Lâm Diễm sung sướng tuyên bố: “Nhóc con... Hoan nghênh em, thâm nhập vào toàn diện thích trong cuộc sống của anh.” Cũng hoan nghênh em, chiếm cứ toàn diện tích lòng anh.

Trên Internet, bình thường Liny. Điện đều không gọi tên cô, chỉ khi nào tâm tình đang rất tốt mới từ tốn gọi, “Nhóc con.”

Hai chữ vô cùng đơn giản, chân thành phát ra từ miệng Lâm Diễm, dường như có nhiều hơn chút gì đó so với lúc trao đổi bằng văn bản trên Internet, như là chiều chuộng, như là yêu thương.

Tâm trạng Chu Thanh Thanh cũng bắt đầu bay bổng. Trong lòng có một giọng nói, chính là anh. Đời này, cô chỉ cần có anh! Trong thế giới tình yêu, không có ai không xứng với ai, chỉ có nguyện ý cùng quý trọng và dựa vào nhau hay không mà thôi!

Xoay xoay, hai người cùng nhau ngã xuống chính giữa chiếc giường lớn KINGSIZE...

31. Chương 31

Chu Thanh Thanh mở to đôi mắt, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không tì vết của Lâm Diễm đang từ từ tiến tới gần. Hàng mi dày của anh cọ qua mặt cô, vẻ mặt anh dịu dàng mà chân thành, tựa như đang nhìn món bảo bối quý giá nhất...

Từng nụ hôn nhẹ nhàng, tinh tế dày đặc rơi xuống trán cô, chóp mũi, mặt, và đôi môi vẫn còn đang sưng mọng.

Lâm Diễm đưa tay lặng lẽ cởi cúc áo cô, bàn tay đi vào qua vạt áo sơ mi, lạnh lạnh khiến Chu Thanh Thanh run nhẹ.

Đẩy áo ngực của cô, một bàn tay anh phủ lên, vuốt ve nơi mịn màng, môi cũng kề sát, cách một lớp áo sơ mi mỏng, hôn lên trái tim cô đang đập... Nhắm mắt lại cảm thụ tất cả của cô, sự ấm áp, mềm mại, nhịp tim đập... khiến anh thỏa mãn muốn thở dài, nhưng lại không kìm nén được nảy sinh càng nhiều khát vọng, chưa đủ, vẫn chưa đủ... Há miệng ngậm lấy nơi đầy đặn mềm mại của cô, chậm rãi liếm mát, dùng đầu lưỡi dịu dàng đảo quanh khiêu khích... đồng thời nhanh nhẹn trút toàn bộ quần áo cô, lộ ra thân thể mịn màng trắng nõn.

Chu Thanh Thanh nắm chặt vạt áo, khuôn mặt trắng trẻo dần dần nhiễm màu đỏ như màu son, đôi má nhú lại, ngượng ngùng nhìn anh, dáng vẻ ngoan ngoãn mê lòng người.

Ga trải giường màu tím đậm, quả nhiên rất tôn lên làn da cô, đáy mắt Lâm Diễm tối tăm sâu thẳm, anh chậm chậm cúi người, hôn lên từng tác da thịt mịn màng của cô, khiến cô không nhịn được những tiếng rên rỉ và từng trận run rẩy. Anh thích nghe tiếng kêu của cô, êm ái nũng nịu, có thể làm tan chảy tận xương tủy. Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve bắp đùi trơn láng, cô miễn cưỡng khép chặt hai chân, núp trong lồng ngực anh run rẩy, nhỏ giọng rên rỉ: “Ừm...”

Lâm Diễm hôn cô một cái trấn an, tách hai chân cô, dùng tay chậm rãi vuốt ve, sau đó cúi đầu, hôn nhẹ, mút, cuối cùng là dùng chiếc lưỡi linh hoạt tiến vào thăm dò nơi mềm mại giữa hai chân cô...

Chu Thanh Thanh hoảng hốt kêu lên một tiếng, cơ thể theo phản xạ muốn rút lại tránh né, những tiếng rên nhẹ nghe như tiếng khóc, ngón tay nắm chặt ga trải giường, miệng vô ý thức gọi, “Sư phụ... Diễm...”

Vì trước đó không lâu mới một lần ở trên xe, lần này tiến vào dễ dàng hơn. Cô tự động quán quanh eo anh, hai tay vòng qua vai ôm cổ anh, cơ thể dịch chuyển, hai cái cổ cọ sát...

Lâm Diễm ôm cô, để cô ngồi trong lòng mình, một tay giữ chặt eo nhỏ của cô, một tay vuốt ve cơ thể mềm nhũn, trắng nõn bị anh làm cho lắc lư rung động, cô yếu ớt thì thầm: “Dừng, sư phụ, em mệt lắm...” Nhưng bộ dạng cô nhỏ nhắn đáng yêu khiến người ta thương xót, anh không thể khống chế được chính mình, chỉ có thể tiếp tục đặt từng nụ hôn lên môi, lên mặt, lên chóp mũi cô, “Thanh Thanh, bảo bối, một chút nữa, một chút nữa thôi, ngoan nào.”

...

Sau khi yêu đương cuồng nhiệt, hai người ôm nhau thở hổn hển, cảm nhận sự tồn tại của nhau.

“Thanh Thanh, có phải em là phù thủy, đã thi triển phép thuật với anh không? Nếu không thì tại sao anh lại mê muội em như vậy? Thậm chí, ngày trước khi đang yêu Lam Lan, anh cũng chưa từng có cảm giác như thế này...”

Chu Thanh Thanh không nghe rõ, mơ mơ màng màng ngược mắt, “Hử, anh nói gì?”

Nhìn dáng vẻ cô thật kiều diễm sau khi bị anh yêu thương quyết liệt, dự niệm của Lâm Diễm vừa lắng xuống giờ lại có xu hướng ngẩng cao đầu, nhưng nghĩ cô đã rất mệt, anh đành hôn hôn lên trán cô, sau đó ôm trọn cơ thể nhỏ nhắn của cô trong lòng mình, “Thanh Thanh bảo bối, ngủ đi.”

Chu Thanh Thanh từ từ nhắm hai mắt, ngoan ngoãn gật đầu, “Ừm.”

Nhìn Chu Thanh Thanh ngủ lặng yên, Lâm Diễm chợt nghĩ đến một câu, trên thế giới này, chuyện hạnh phúc nhất, không gì sánh bằng được ôm người mình yêu chìm vào giấc ngủ... Ngày trước anh không có cảm giác gì đối với những câu chữ lãng mạn kiểu thế này, lúc này bất chợt cảm thấy thật là đúng... Lâm Diễm cũng nhắm nghiền hai mắt, khóe môi bất giác nhẹ nhàng cong lên.

*

Ngày hôm sau là chủ nhật.

Lúc Chu Thanh Thanh tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường nước cực lớn rất thoải mái, cô kinh ngạc, sững sốt bật dậy, cho đến khi nhìn rõ màu sắc đen trắng chủ đạo trang trí trong phòng, gọn gàng tinh khôi mà không mất đi sự thanh nhã, lạ lẫm, còn có chút quen thuộc...

Ở chiếc bàn sách trong góc phòng, một bóng dáng đẹp đẽ thân thuộc đang chuyên chú gõ máy tính trước mặt. Chu Thanh Thanh đột nhiên nhớ lại tất cả chuyện tối qua – khụ khụ, hóa ra không phải là mơ!

Ha ha.

Ha ha ha ha ha.

Không ngăn được nụ cười ngây ngô.

Nghe thấy động tĩnh bên cạnh, Lâm Diễm xoay người lại, khẽ cười nói: “Heo nhỏ lưỡi biếng, tỉnh rồi à! Mau đi rửa mặt, chúng ta cùng đi ăn sáng.”

Chu Thanh Thanh liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, đã chín giờ ba mươi! Anh còn chưa ăn sáng, là đang đặc biệt đợi cô sao?, “Sao anh không ăn trước? Hay là đánh thức em dậy cũng được.”

Lâm Diễm đứng dậy, đi tới, ngồi bên giường đưa tay vuốt ve mái tóc rối bù của cô, khóe môi hơi cong lên: “Cuối tuần có thể cho phép ngủ nướng.”

Chu Thanh Thanh bỗng có một loại cảm giác hạnh phúc khi được yêu thương, nuông chiều. =v=

Thế là, từ hôm nay trở đi – nói đúng ra là từ tối hôm qua, sư phụ đại nhân đã là bạn trai chính thức của cô!

“Đúng rồi, ăn sáng xong em chuyển hết đồ đạc của em lên đây đi.”

“Hả?” Chu Thanh Thanh cảm giác nhiệt độ trên mặt lại bắt đầu tăng lên vùn vụt, Lâm mỹ nam, anh có thể dừng dùng giọng điệu thần nhiên nói ra điều khiến người khác xấu hổ như vậy được không! >_

Vì vậy, em nhỏ Chu Thanh Thanh sẽ phải rời xa căn phòng trước kia của mình, nhưng không phải chuyển đi, chỉ là lên một tầng lầu...

Cũng tuyên bố, hai người bắt đầu chính thức “ở chung”. (^o^)/

~*

Bữa sáng trôi qua trong ngọt ngào, hạnh phúc.

Chu Thanh Thanh rầu rĩ nhìn đầu giường vốn để một đồng sách báo, máy tính xách tay, bây giờ tất cả đều đã được dọn hết, chỉ còn lại “báu vật” yêu dấu nhất của cô hiện nay.

Lâm Diễm nói gian phòng này vốn là phòng dành cho khách, cô để những sách này ở đây thì không hay lắm, để vào thư phòng cũng không thích hợp, mà nếu như đưa bọn chúng lên lầu nơi cô và Lâm Diễm ở chung... Hình như, càng không thích hợp a a a...

Đột nhiên, chồng sách chất trước mặt cô bị người từ phía sau thò tay, cầm lên một quyển.

Chu Thanh Thanh quay đầu lại, “Ồ, sư phụ sao lại ở đây? Khéo thật ha ha ha...”

“Đây là cái gì?” Lâm Diễm dùng hai ngón tay kẹp một cuốn manga mà ngoài bìa là hình hai thiếu niên đẹp trai đang ôm nhau, cứng ngắc hỏi.

Chu Thanh Thanh vươn tay định cướp lại, Lâm Diễm chỉ cần giơ tay lên, Chu Thanh Thanh đã không thể nào với tới.

Lâm Diễm tiện tay mở cuốn sách, chỉ chốc lát, sắc mặt anh u ám, tuyên bố: “Chu Thanh Thanh, nhưng cái sách báo không trong sáng này... Tịch thu toàn bộ.”

Chu Thanh Thanh nước mắt rùng rùng, kéo góc áo Lâm Diễm: “A a a, đừng mà sư phụ!”

Lâm Diễm lừ mắt lườm cô: “Nói, chọn anh hay là chúng?” Nếu anh không quản chặt cô, để kệ cô phát triển cái “sở thích” này thì... không dám đảm bảo một ngày nào đó có người đàn ông vừa mắt anh, cô sẽ không hai tay đem anh dâng cho hắn! -_-

Chu Thanh Thanh rất muốn hỏi, “Chọn cả hai, được không?” Nhưng vấn đề này không cần hỏi cô cũng biết đáp án... Vì vậy, trong lòng cô đau xót... Sắc mặt Lâm Diễm lập tức ngày càng đen, toàn thân ngày càng tỏa ra hơi lạnh, Chu Thanh Thanh niệm thầm “không khuất phục quyền lực” ba lần, run run mở miệng: “Đây là sở thích cá nhân của em, sư phụ anh không có quyền can thiệp!”

Lâm Diễm giơ cuốn sách trên tay, lạnh lùng nói: “Hai chọn một.” Không thể tưởng tượng được tình địch lớn nhất của anh lại là cái đám hư cấu này, anh nhất định phải bắt bọn chúng... Hủy diệt hoàn toàn! ==

Vì vậy, Chu Thanh Thanh rưng rưng nước mắt, khó khăn tử thân đáp: “Muốn... Anh.” Trong lòng than khóc cho báu vật của mình, nghĩ, “báu vật” có thể mua lại, nhưng, sư phụ chỉ có một... Nhưng mà, cô đã lựa chọn ở bên sư phụ, “sở thích” này chỉ có thể “hoạt động” lặng lẽ... /(o)/

~~Lâm Diễm hài lòng mỉm cười, kéo Chu Thanh Thanh lại hôn một cái lên môi cô: “Ngoan.” Cũng muốn thưởng cho cô, “Đi thay quần áo, chúng ta ra ngoài. Bữa trưa có người mời.”

Ồ, có người mời cơm? Chắc là bạn của Lâm Diễm? Anh anh anh, anh muốn dẫn cô đi gặp bạn anh? Chu Thanh Thanh không hiểu sao thấy hơi căng thẳng. Nhưng trong căng thẳng lại có một chút ngọt ngào – Lâm Diễm sẵn lòng đưa cô đi gặp bạn anh, có nghĩa là, anh đối với cô thật sự nghiêm túc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tất cả những đoạn bị cắt, là phụng mệnh Tu Văn, không phải tôi cố tình giả vờ. >.

32. Chương 32

Nhìn mặt tiền tráng lệ của câu lạc bộ XX trước mắt, trong lòng Chu Thanh Thanh chợt cảm thấy có gì đó kì lạ, không phải đi ăn cơm sao? Tối đây làm gì? Hình như cô đã từng nghe Tư Tư nhắc đến tên câu lạc bộ này, áp dụng chế độ hội viên, khách hàng mới phải có bạn đưa đến thì mới được vào. Quan trọng hơn là, người tới nơi này không phải cũng quý...

Không lẽ, sự phụ nhà cô thực sự rất có tiền? Tuy đã chính thức xác định quan hệ, cô vẫn ngại hỏi thẳng Lâm Diễm về chuyện “tiền bạc”. Cô chỉ mơ hồ cảm thấy, Lâm Diễm sống trong căn nhà tốt như vậy, kinh tế cũng phải không tệ.

Lâm Diễm nhìn nét mặt Chu Thanh Thanh, hiểu được cô đang suy nghĩ gì. “Trước tiên gặp nhau ở đây, lát nữa sẽ cùng đi ăn trưa. Vào trong nhớ theo sát anh.”

Chu Thanh Thanh ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc đến cửa lớn, không thấy Lâm Diễm đưa ra thẻ hội viên gì, trái lại có một bồi bàn nam tướng mạo thanh tú ân cần bước đến chào đón: “Lâm tiên sinh, ngài đã tới! Trình thiếu, Ninh thiếu, Từ nhị thiếu, họ đều đã đến đông đủ, mời ngài đi thẳng tới Túc Tiên Các.”

Lâm Diễm chỉ thản nhiên “Ừm” một tiếng.

Ánh mắt bồi bàn bình thản đảo qua Chu Thanh Thanh, cũng không hỏi gì nhiều, tiếp tục cung kính lễ độ nói: “Lâm tiên sinh, vị tiểu thư xinh đẹp này, mời!”

Chu Thanh Thanh đỏ mặt, “tiểu thư xinh đẹp”? Cô không nhận nổi! Tuy về ngoài cô không tệ, nhưng cũng không được xem là đại mỹ nữ, trang phục trên người cũng chỉ là áo phong cộc tay và quần bò thông thường... Sớm biết vậy đã ăn mặc nghiêm chỉnh hơn, cô còn tưởng chỉ là mấy người bạn cùng nhau ăn bữa cơm vui vẻ.

Lâm Diễm bật cười trầm thấp: “Ha ha.” Vuốt ve bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của cô trong lòng bàn tay, anh cất giọng ấm áp, trấn an đồ đệ bé nhỏ nhà mình rõ ràng đang quá căng thẳng: “Không có gì đâu, không cần câu nệ.”

Chu Thanh Thanh cảm kích, nhẹ nhàng gật đầu, khuôn mặt mỉm cười tươi sáng, “Vâng!”

Bồi bàn lại nhìn lướt qua Chu Thanh Thanh cực kỳ nhanh, sau đó quay người đi trước dẫn đường.

Sau một hồi lâu rẽ ngang rẽ dọc theo bồi bàn, cuối cùng bọn họ đứng trước một gian phòng.

Trên cánh cửa là ba chữ vàng rồng bay phượng múa - “Túc Tiên Các”.

Bên cạnh cửa cũng có một bồi bàn đang đứng, trông thấy họ đến, anh ta hơi khom mình chào hỏi, sau đó nhấn chuông cửa, chốc lát sau, bên trong truyền đến một giọng nam trầm lười biếng: “Ai?”

Giọng nói trầm thấp nhưng rõ ràng, tựa như vang lên ngay bên tai.

Bồi bàn nói vào màn hình bên cạnh cửa ra vào: “Là Lâm tiên sinh đã đến.”

Lúc này Chu Thanh Thanh mới chú ý tới màn hình nhỏ đó, trong lòng nghĩ thầm, chỗ này không chỉ trang trí xa hoa, thiết bị cũng rất cao cấp!

Giọng nam trầm kia tiếp tục nói: “Cậu mà cũng đến, vào đi.”

Bồi bàn liền dùng chìa khóa mở cửa, sau đó lui qua một bên.

Trong lòng Chu Thanh Thanh không hiểu sao bắt đầu thấp thỏm không yên... Bạn của sư phụ, chắc đều là người rất có thân phận? Còn cô quá tầm thường, đơn giản, liệu có làm anh mất mặt...

Một khắc sau, Lâm Diễm đẩy cửa, kéo cô vào trong, vừa nhàn nhạt nói: “Ừ, đến rồi.” Xem như đáp lại câu hỏi vừa rồi.

Chu Thanh Thanh chú ý tên của căn phòng này là Túy Tiên Các, nhưng bên trong lại trang bị rất hiện đại: ghế sofa, bàn mặt chược, bàn ăn, bàn bi-a, thiết bị hát karaoke, màn hình tinh thể lỏng kết nối Internet đầy đủ, thậm chí còn có một quầy rượu nhỏ giống trong quán bar, bên trong có một cái tủ rượu lớn, trong các ô vuông bày đầy các loại rượu...

Trong phòng ngồi rải rác ba nam bốn nữ, tất cả đều có dung mạo không tầm thường, quần áo chỉnh tề. Hai người đàn ông đang đánh bi-a; một nam một nữ ở trong ngoài quầy bar, nữ ở bên trong pha chế rượu, nam ngồi trên ghế cao bên ngoài tư thế ung dung, trong tay cầm một ly rượu; một cô gái đang cầm mic, xem ra là đang hát; hai cô gái khác đang ngồi trò chuyện trên ghế sofa-lông.

Thấy Lâm Diễm và Chu Thanh Thanh đi vào, nhất thời tất cả đều nhìn về phía họ.

*

Một người đàn ông đang đánh bi-a, ăn mặc rất “thời thượng” lên tiếng đầu tiên, giọng nói lạnh lùng: “A Diễm, cậu nói cậu sẽ đưa một người đến, chính là em gái nhỏ này sao?”

Chu Thanh Thanh hơi nhú mào nhìn người đàn ông đó, không vừa lòng với cách dùng từ “em gái nhỏ” của anh ta.

Một người đàn ông cũng đang chơi bi-a bên cạnh, thoát nhìn rất nhã nhặn lịch sự, cười nói, “Cậu có em gái đáng yêu như vậy từ bao giờ, sao chúng tôi không biết?”

Người đàn ông ngồi bên quầy bar, thoát nhìn vô cùng khôi ngô, híp mắt nhìn Chu Thanh Thanh hồi lâu, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bàn tay Lâm Diễm đang nắm chặt tay cô, sau đó lại liếc về hướng hai cô gái đang ngồi trên ghế sofa-lông, lười biếng nói một câu mang ý rõ ràng: “Đổi khẩu vị?”

Chu Thanh Thanh nhận ra giọng nói này chính là của người lúc nãy truyền qua máy bộ đàm.

Một trong hai cô gái ngồi trên ghế sofa-lông, sắc mặt hơi tái nhợt, giọng khẽ run: “A Diễm, anh...” Nhìn về phía Chu Thanh Thanh, lại ngừng câu nói.

Chu Thanh Thanh theo tiếng nói nhìn qua, trông thấy một cô gái xinh đẹp thanh nhã, nhưng đó không phải mỹ nữ tối qua cùng đi ăn cơm với Lâm Diễm sao?

Thần kinh Chu Thanh Thanh lại bắt đầu trì trệ, nhưng giờ phút này cô ý thức được, cô là người không được hoan nghênh. Ba nam bốn nữ, chỉ đợi thêm Lâm Diễm, bọn họ vừa vặn là bốn đôi, cô dường như là người thừa...

Cô chỉ biết giữa mình và cô gái đẹp kia, Lâm Diễm đã chọn cô. Cô cũng tin tình cảm của anh đối với cô là nghiêm túc. Nhưng vẫn không thể khẳng định, Lâm Diễm đối với người bạn gái cũ xinh đẹp, có còn... tình cảm hay không... Cô chưa từng hỏi, anh cũng không chủ động nhắc tới hay giải thích.

Lâm Diễm đưa tay, vuốt vuốt tóc Chu Thanh Thanh, nhàn nhạt mở miệng giới thiệu: “Bạn gái tôi.” Xem như trả lời câu hỏi của tất cả mọi người.

“Người đàn ông thời thượng” vô cùng kinh ngạc, nói: “Ồ, hóa ra là chị dâu mới! Thất kính thất kính! Là tôi nhìn lầm.”

Người đàn ông nhã nhặn lịch sự đẩy kính mắt, không nói gì. Trong lòng nghĩ, xem ra lần này thật sự có lòng làm chuyện xấu.

Người đàn ông yêu nghiệt ngồi bên quầy bar nâng chén rượu trong tay, giong về phía Chu Thanh Thanh, chớp đôi mắt hoa đào đẹp đẽ - phóng điện, lười nhác cười: “Chào tiểu mỹ nữ!”

Diện mạo của anh ta thật hoàn mỹ! Giọng nói cũng thật êm tai... Quan trọng nhất là, hình như anh ta rất thông minh – không cho rằng cô là “em gái” Lâm Diễm, cũng không đặc biệt chia vào cô, người này có lẽ là người duy nhất trong phòng mà Chu Thanh Thanh có thiện cảm.

Vì vậy, Chu Thanh Thanh cũng ngại ngần mỉm cười với anh ta.

Lâm Diễm lần lượt lạnh nhạt liếc “người đàn ông thời thượng” và “người đàn ông lười biếng”, hàm ý thứ tự là, “Tên kia, nói ít đi một chút cũng không ai bảo cậu câm đâu.” “Còn tên kia, thể hiện cũng phải xem đối tượng, đừng có phóng điện bừa bãi với Thanh Thanh nhà tôi!”

Người đàn ông nhã nhặn lịch sự lại đẩy gọng kính, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay thời tiết rất tốt. Và, im lặng quả nhiên là vàng!

Lâm Diễm nắm thật chặt bàn tay Chu Thanh Thanh trong tay mình, lãnh đạm nói: “Gặp rồi, đi đây.”

“Người đàn ông thời thượng” kinh ngạc nói: “Ồ, đi đâu đấy? Bọn tôi đã gọi điện đặt đồ ăn của khách sạn Hoàng Gia rồi, đợi lát nữa sẽ mang tới, đi làm gì, ở đây ăn được rồi.”

Chu Thanh Thanh cũng kinh ngạc kéo kéo ống tay áo Lâm Diễm, ngẩng đầu nhìn anh, hỏi bằng ánh mắt: “Tại sao phải đi?”

“Các cậu đồng người, Thanh Thanh chưa quen với những nơi thế này, cô ấy sẽ căng thẳng.” Ánh mắt Lâm Diễm thờ ơ lướt qua Lam Lan đang ngồi trên ghế sa-lông, thản nhiên nói: “Muốn cùng nhau ăn cơm thì hôm nào tôi sẽ làm chủ rồi hẹn các cậu.” Anh làm chủ, muốn mời ai, do anh quyết định.

Lời là nói với mọi người, nhưng phần lớn thời gian Lâm Diễm đều nhìn Chu Thanh Thanh, ánh mắt dịu dàng.

Chu Thanh Thanh cảm thấy hai gò má của cô lại bắt đầu nóng lên, trong lòng cũng nóng hừng hực, cảm giác nói không nên lời.

Mấy người đàn ông và Lam Lan đều là người quen của Lâm Diễm, biết rõ anh xưa nay là người vô cùng lạnh lùng, nhưng nhìn thái độ anh đối đãi với Chu Thanh Thanh, họ đều hiểu, Lâm Diễm lần này là thật lòng, không phải đang diễn trò... Huống hồ, trước đó bọn họ không nói với Lâm Diễm, Lam Lan cũng tới.

Lam Lan nghe vậy, bỗng bật đứng lên, sắc mặt không ổn lắm, lạnh lùng nói: “Anh làm như vậy khác gì ám chỉ em là người thừa! Không chào đón thì em đi là được!”

Mỹ nữ bên cạnh Lam Lan, thoát nhìn giống một nữ sinh thanh tú, cũng đứng lên, mở miệng bất bình thay cô: “Đúng vậy, Lâm thiếu gia, cho dù anh với chị Lam Lan không còn là người yêu, ít nhất cũng vẫn là bạn bè chứ? Có cần thiết phải tuyệt tình như vậy không?”

Trước kia cô không tuyệt tình sao? Ngày đó đã phóng khoáng ra đi như vậy, cho dù hôm nay trở về, cần gì phải liên tục tới gặp anh? Huống hồ, nếu hôm nay anh mà không tuyệt tình...

Lâm Diễm vòng qua eo Chu Thanh Thanh, nửa ôm cô, mỉm cười nói: “Nếu không tuyệt tình, tôi sợ Thanh Thanh nhà tôi sẽ âm thầm đau lòng. Các người đã không muốn tiếp nhận cô ấy, tôi chỉ còn cách đưa cô ấy đi khỏi đây.”

Dứt lời, mặc kệ phản ứng của mọi người, Lâm Diễm kéo Chu Thanh Thanh, quay người mở cánh cửa vừa mới đóng lại không lâu, đi ra ngoài.

Hai bồi bàn đứng ngoài cửa kinh ngạc khi thấy hai người vào chưa đến mười phút, “Lâm tiên sinh, ngài, có cần gì không ạ? Chỉ cần bấm chuông sai bảo là được rồi...”

“Không có. Chúng tôi muốn đi.”

“Dạ?... À! Vậy, mời...”

“Không cần dẫn đường, tự chúng tôi đi được.”

Hai bồi bàn cũng lên tiếng, “Vâng. Lâm tiên sinh đi thong thả.”

Lâm Diễm đi hai bước lại quay đầu, nói với hai bồi bàn: “Đây là bạn gái tôi, lần sau các cậu gặp cô ấy, có thể gọi Chu tiểu thư.”

Hai bồi bàn sững sờ, “Vâng. Lâm tiên sinh, Chu tiểu thư, hai vị đi thông thả.”

Chu Thanh Thanh cảm thấy trong lòng rất ấm áp, rất ngọt ngào... Mũi cô đau xót, cảm động suýt rơi nước mắt, vội vàng cúi đầu nén nước mắt, trong mắt vẫn còn hơi ướt.

Cô vốn muốn hỏi, cứ đi như vậy, hình như không hay lắm? Nhưng lúc này, tất cả đều không còn quan trọng. Quan trọng là, trước mặt cô gái kia, trước mặt rất nhiều bạn bè của anh, thậm chí trước mặt người ngoài, anh đều che chở cho cô.

Cánh tay còn lại của Chu Thanh Thanh cũng vươn tới, cả hai tay ôm lấy eo Lâm Diễm, cái đầu nhỏ nhích lại gần bờ vai rắn chắc của anh, cả người như bị Lâm Diễm kéo đi.

“Oa, sư phụ, anh thật lợi hại, có thể nhớ được đường đi phức tạp như vậy!” Giọng nói êm ái, nghe rất giống một nữ sinh nhỏ bé.

“Ừ. Đến nhiều rồi nên nhớ.” Vẫn là tiếng nói nhàn nhạt như trước, trên gương mặt tuấn tú lạnh lùng lại có thêm một chút dịu dàng.

“Sư phụ, chúng ta đi mua đồ ăn, mua thật nhiều rồi về nhà nấu được không? Em vẫn thích đồ ăn anh làm hơn.” Cô gái hơi nũng nịu hỏi ý kiến chàng trai.

“Ừ. Nhưng mà, em phải giúp anh.” Trong thanh âm của chàng trai cũng mang theo sự vui vẻ.

“... Sư phụ, em rất thích, rất thích anh.” Tiếng cô gái, nhẹ nhàng. Dù cho anh nghèo khó hay giàu sang, dù cho anh ốm yếu hay già nua, cả đời này, em đều thích anh, chỉ thích anh, hi vọng có thể mãi mãi ở bên anh như thế này.

“... Ừ.” Giọng nói trầm thấp của chàng trai cũng trở nên đặc biệt nhẹ. Dừng một chút mới tiếp tục nói: “Anh biết.”

Anh cũng rất thích, rất thích em. Cho nên, không nỡ để em phải chịu tủ thân.

Nhưng mà, những lời này hình như hơi sến, anh không mở miệng được... Vẫn là thôi đi, tin rằng cô có thể cảm nhận được. ^__^

Sau đó chàng trai giờ tay vuốt vuốt tóc cô gái – hình như anh càng ngày càng thích động tác này.

33. Chương 33

Thời gian: buổi tối.

Địa điểm: trên chiếc giường lớn KINGSIZE.

Nhân vật: Lâm mỹ nam, Chu Thanh Thanh.

Sau một hồi vận động không hề nhẹ nhàng, Chu Thanh Thanh mềm nhũn mỗi một nằm tựa trên vòm ngực khêu gợi của Lâm Diễm, nghe nhịp tim anh đập mạnh mẽ, cảm thấy vô cùng thỏa mãn và hạnh phúc.

Ồ, có người nói “chuyện đó” hòa hợp? Khụ khụ, đúng là có thật...

Trong bóng tối, đôi môi Lâm Diễm ghé sát lại, cuốn lấy cánh môi hơi sưng đỏ của Chu Thanh Thanh, chậm rãi mút vào, trao đổi nước bọt ngọt ngào trong miệng nhau.

Chỉ một lát sau, Chu Thanh Thanh cảm giác nơi nào đó của Lâm mỹ nam đang nghỉ ngơi sau khi vừa mới được thỏa mãn, hình như có dấu hiệu sống lại... hơi cọ vào nơi mẫn cảm của cô...

Trời đất, sao nhanh vậy! Tinh lực của người đàn ông này có phải quá mức dồi dào không... Hu hu hu, không công bằng, không công bằng, tại sao sau khi xong xuôi, anh thì tinh thần sảng khoái, còn cô lại mệt mỏi muốn chết?

Chu Thanh Thanh cất giọng yếu ớt đáng thương, cầu xin buông tha: “Sư phụ, em mệt lắm, chúng ta nên đi ngủ đi, mai còn phải đi làm!”

Lâm mỹ nam không hề nhúc nhích, làn môi ẩm áp lướt qua vành tai cô, “Ngày mai anh phải đi công tác ở Mỹ, đi khoảng một tuần... Cho nên, anh xin được ứng trước số lương của một tuần tới.”

Nói xong, anh ngậm chặt vành tai nhỏ nhắn đáng yêu của cô, bàn tay to cũng bắt đầu vuốt ve.

“A!” Chu Thanh Thanh khẽ kêu lên một tiếng, không biết là vì lời nói của Lâm Diễm, hay là vì cơ thể lại phải chịu đựng một trận tập kích mới.

Hai người chỉ vừa mới xác định quan hệ, là thời điểm dính nhau như keo, trong lòng Chu Thanh Thanh không nở, nhưng vì muốn thể hiện mình là người thấu tình đạt lý, không phải trẻ con thích bám lấy người yêu, cô thở hổn hển, “Vâng, chúc anh công tác thuận lợi, đi vui vẻ!” >_

Vừa dứt lời, Chu Thanh Thanh đã muốn rút lại, cô đang nói gì vậy? Hiện tại bọn họ đang là người yêu, hình như phải nói những lời ngọt ngào... Thế nhưng, thật sự không hiểu cô đang nói cái gì?

Cũng may Lâm mỹ nam hình như không để tâm, sự chú ý của anh dường như đang tập trung vào chuyện khác. Anh chỉ thấp giọng: “... Ừm.”

Chu Thanh Thanh nghĩ, cái miệng vụng về này đã không biết nói gì, vậy thì... dùng hành động để thể hiện rằng cô không nở!

Vì thế, cô bắt đầu cố gắng đáp lại nụ hôn của Lâm Diễm, bàn tay nhỏ bé mềm mại lặng lẽ vịn vào bờ ngực anh... học cách mà anh làm đối với cô, vuốt ve, trêu chọc...

Yết hầu Lâm Diễm chuyển động, không tự chủ được rên lên khe khẽ, anh cười nhẹ tán thưởng đồ đệ nhà mình: “Ừ... Học cũng không tồi! Tiếp tục...”

Nhận được lời cổ vũ khích lệ, bàn tay Chu Thanh Thanh càng mạnh dạn hơn. Dù sao cũng trong cảnh tối lửa tắt đèn, không nhìn rõ, hơn nữa bản chất cô cũng chẳng phải em bé ngây thơ, đã xem không ít sách Tiểu Hoàng các loại [1] (*tuy nhân vật chính đều là nam nam... Khụ khụ*), hiểu được rất nhiều lý luận trên sách vở!

[1] Tiểu Hoàng thư: sách báo không trong sáng...

Vì vậy, hai thầy trò, một người cần cù hướng dẫn từng bước, một người hiếu học bạo dạn thực hành, “quá trình chế tạo người” – loại vận động có ý nghĩa sâu sa đối với toàn nhân loại, đã được tiến hành nhiều lần, đi sâu nghiên cứu, trao đổi và thảo luận.

...

Cuối cùng Chu Thanh Thanh thật sự mệt mỏi rã rời, đến lúc không chịu được thêm nữa đành phải cầu xin, Lâm Diễm mới chịu buông tha cô.

Nhắm mắt lại rồi, Chu Thanh Thanh cảm nhận thanh âm trầm thấp hơi khàn của Lâm Diễm vang lên bên tai: “Anh không ở nhà, em nhớ phải ăn cơm đúng giờ, không được vì lười chỉ có một mình mà không nấu cơm, chỉ ăn mì tôm cho xong chuyện...”

Chu Thanh Thanh mơ mơ màng màng đáp: “Vâng.” Một quá, zZZZ...

“Còn nữa, hết giờ làm thì gọi taxi về, tiền xe anh trả cho em, trên xe buýt nhiều kẻ háo sắc lắm.” Chúng còn đặc biệt thích ra tay với những người nhỏ nhắn xinh xắn, giống LOLI như em.

“Vâng.”

“Cấp trên của em, Đường gì đó, nhìn cũng không phải người tốt. Cho dù là người tốt cũng không được, em phải giữ khoảng cách với hắn ta.”

“... Vâng.”

“... Nhóc con, phải nhớ anh đấy.”

Lần này, Chu Thanh Thanh hoàn toàn không đáp lại, xem ra đã ngủ rồi.

Ngón tay tinh tế của Lâm Diễm vuốt ve lông mày thanh tú của cô, mi mắt đang khép chặt, nhẹ nhàng thở dài, haizz, xem ra anh đã khiến cô quá mệt mỏi. Chẳng còn cách nào, ai bảo anh lại khao khát cô đến thế, dường như không bao giờ thỏa mãn?

Anh biết một tuần sẽ trôi qua rất nhanh, anh sẽ nhanh chóng quay về, nhưng, anh vẫn mong lúc nào cũng được ở bên cạnh cô.

Xưa nay tình cảm của anh vốn lạnh nhạt, chưa từng quan tâm tới một người nào như thế, vẫn chưa chia cách mà đã bắt đầu không muốn rời xa.

Anh cũng không ngờ mình lại rơi vào tay một cô nhóc vừa lơ đãng vừa phiền toái, nhưng cảm giác sau khi bại trận, hình như cũng không tệ lắm.

Đời người, luôn cần một nơi có ý nghĩa... Cô, có lẽ chính là nơi có ý nghĩa nhất đối với anh.

Ôm chặt hơn thân hình nhỏ bé trong lòng, Lâm Diễm cũng nhắm mắt lại.

*

Ngày hôm sau, công ty Tinh Hoa. Giờ cơm trưa, tại nhà ăn nhân viên.

Đại boss Đường đại thiếu vận năm chưa từng xuất hiện ở nhà ăn nhân viên, hôm nay đột nhiên “giá lâm”, gần như hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người có mặt.

Ngoại trừ cô gái nào đó ngồi một mình bên cửa sổ chốc chốc khay đồ ăn trước mặt, có vẻ ăn cũng được mà không ăn cũng chẳng sao, xem ra vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Chu Thanh Thanh nhăn cái mũi nhỏ đáng yêu, đồ ăn công ty không ngon bằng sư phụ nấu.

Nhưng hôm nay mới là ngày đầu tiên sư phụ đi công tác, vậy mà cô đã nhớ món ăn của sư phụ. Máy bay khởi hành lúc mười một giờ sáng, lúc này có lẽ sư phụ đã đang ở trên máy bay rồi?

Hình như tối qua sư phụ đã dặn dò cô, phải nhớ ăn cơm tử tế... Nghĩ đến đây, Chu Thanh Thanh liền tràn đầy nhiệt tình với khay đồ ăn trước mặt đã bị cô đâm cho không ra hình dạng gì... Bắt đầu chịu khổ cố ăn. Cho dù đồ ăn này không ngon, cô cũng phải cố gắng ăn hết! =v=

Bỗng nhiên, một tiếng nói quen thuộc mang theo âm điệu hơi du côn vang lên cách đó không xa: “Tiểu Thanh Thanh, hóa ra cô ở đây à... Ồ, đồ ăn ở đây ngon như vậy sao?”

Chu Thanh Thanh ngẩng đầu, không bắt ngờ khi nhìn thấy gương mặt điển trai sáng láng của Đường Thiệu Trác, nhưng mà, bây giờ chỉ có một mình sư phụ mới lọt được vào mắt cô, tất cả những kẻ đẹp trai khác đều chỉ là cọng rơm cỏ rác!

Nhận ra có rất nhiều ánh mắt mập mờ nhìn về phía họ, Chu Thanh Thanh tức giận nói: “Anh tới đây làm gì?” Cô không có hứng thú làm nhân vật chính trong những cuộc chuyện trò trà nước đâu.

Đường Thiệu Trác rất oan ức ca thán: “Tiểu Thanh Thanh, cô không chào đón tôi đến thế sao? Hôm trước rõ ràng chúng ta vẫn còn cùng nhau...”

Chu Thanh Thanh mặt đầy vạch đen, rõ ràng chỉ là đi dạo phố rất trong sáng mà thôi, nhưng bị anh ta nói ra như thế lại khiến cho cô dường như có gì đó với anh ta... Mọi người trong nhà ăn tám phần đều đang căng lỗ tai.

Để ngăn ngừa tên này càng nói càng khiến người ta tưởng tượng, Chu Thanh Thanh cắt ngang: “Nói vào trọng điểm!”

Đường Thiệu Trác trừng lớn hai mắt, cười tủm tỉm tuyên bố: “Trọng điểm chính là, cô phải chịu trách nhiệm với tôi đến cùng!”

“Phụt...” Chu Thanh Thanh cười sặc sụa.

Rất nhiều người trong nhà ăn, cũng phun ra.

34. Chương 34

Chu Thanh Thanh hận không thể cầm kim khâu cái miệng tai họa của Đường Thiếu Trác lại. “Anh nhỏ tiếng thôi có được không? Mà tại sao tôi phải chịu trách nhiệm với anh? Đừng nói những câu dễ khiến người khác hiểu lầm như thế?” =_ =

Đường Thiếu Trác ngồi xuống phía đối diện Chu Thanh Thanh, phối hợp hạ thấp thanh âm, “Này, không phải cô đề nghị tôi làm một cái bánh ngọt tặng sinh nhật mẹ tôi sao... Cho nên, cô phải chịu trách nhiệm đưa tôi đi học làm bánh ngọt! Tôi tự đi thì rất không có ý nghĩa! Đây là điểm quan trọng mà cô nghĩ ra, cho nên, cô phải chịu trách nhiệm giúp đỡ tôi!”

Nhìn bộ dạng Đường Thiếu Trác như thế cô không đồng ý tôi thề không bỏ qua, Chu Thanh Thanh cũng đành chịu thua, xưa nay cô không giỏi từ chối người khác, huống hồ ý kiến này thật sự là của cô, hình như cô cũng phải có chút trách nhiệm, bèn hỏi: “Anh tìm được cửa hàng bánh ngọt nào chịu dạy anh rồi hả?”

Đường Thiếu Trác thấy Chu Thanh Thanh không từ chối, biết cô đã bị mình thuyết phục, vui vẻ vỗ tay một cái: “Chưa, nhưng chỉ cần có tiền, sao phải sợ họ không chịu dạy?”

Chu Thanh Thanh trợn mắt, rất muốn nói không phải chuyện gì cũng có thể dùng tiền là xong. Được rồi, trái lại, cô muốn nhìn một chút bộ dạng anh ta gặp phải khó khăn (ở cùng Lâm Mỹ Nam lâu rồi, gần mực thì đen, ha ha), vì vậy gật đầu hỏi: “Được... Bao giờ?”

“Hết giờ làm chúng ta cùng đi tìm. Tôi bao cô bữa tối, cộng với đưa cô về nhà!”

Nghe cũng không tệ, không cần tự nấu ăn cũng không cần ra ngoài mua, còn có thể tiết kiệm tiền xe đi về! Không biết chừng cô đi theo còn có thể học được cách làm bánh ngọt, điểm tâm, đợi khi nào sư phụ về sẽ làm cho anh ăn! ^_ ^

Cô gái nào đó chỉ nhớ chuyện phải ăn cơm tử tế, lại hoàn toàn không nhớ sư phụ nhà mình đã dặn không được quá gần gũi người kia... Vì thế vấn đề này quyết định như vậy đi.

*

Có điều, một ngày nọ, nhân vật chính trong tin tức buồn chuyện trà nước mới nhất trong công ty, quả nhiên biến thành cô và tên đáng chết nào đó! = =

Trong lúc đi vệ sinh, Chu Thanh Thanh nghe thấy ở gian ngoài có người nói chuyện: “Haizz, đã nghe gì chưa? Đường đại boss bắt đầu ăn cỏ gần hang... Nhưng xét cho cùng cũng chỉ là cỏ đuôi chó xoàng xĩnh.”

“Nghe rồi, hối hận quá, sao buổi trưa tôi lại đồng ý ra ngoài ăn với tên đàn ông xấu xí của phòng XX cơ chứ... Nếu không thì đã có thể xem trực tiếp tại hiện trường.”

“Blabla...”

“Abcxyz...”

Chờ cho đến khi các bà tám Giáp Ất Bính thỏa mãn đi khỏi, cô mới dám đi ra ngoài...

Cô cầm cốc định đi vào phòng pha trà, chợt nghe thấy chủ đề bên trong lại là mình: “Không biết Chu Thanh Thanh gì đó kia lại lịch thể nào? Không phải là thiên kim tiểu thư nhà giàu đó chứ? Nếu không thì với cái lí lịch của cô ta, làm sao mà vào được Tinh Hoa...”

“Cô ta giống thiên kim nhà giàu chỗ nào? Quần áo, túi xách, cả điện thoại nữa, rõ ràng đều rất bình thường.”

“Abcxyz...”

“Blabla...”

Chu Thanh Thanh đành phải ôm cái cốc trống rỗng quay về.

Đi hai bước, lại phát hiện lãnh đạo trực tiếp của cô, Lôi Doanh, đang đứng ngay sau lưng.

“Chị... chị Doanh.”

“Tại sao không đi vào?”

“Dạ? Em, tự nhiên em thấy hết khát rồi.”

Nhưng Lôi Doanh lại đi thẳng tới kéo cánh tay cô, bước về hướng phòng trà: “Đằng nào cũng tới rồi, theo tôi vào trong.”

Chu Thanh Thanh không hiểu Lôi Doanh có ý gì. Rõ ràng từ khi cô vào công ty cho đến nay, mặc dù chị ta không biểu hiện nhiều ra mặt, ngoại trừ ngày đầu tiên nhận việc hơi nặng nề một chút, về sau cũng không gây khó dễ cho cô, nhưng vẫn chỉ không lạnh không nhạt, hôm nay sao thái độ lại khác thường giống như rất thân thiết với cô vậy?

“Nhưng mà Tổng giám đốc trước giờ chẳng phải người si tình, chẳng qua nhất thời ham của lạ mà thôi. Chờ xem, tôi dám đánh cược, chưa đầy ba tháng, Chu Thanh Thanh gì đó chắc chắn sẽ phải khóc lóc gói ghém rời khỏi đây... Ồ, sao cô tự nhiên huých tôi... A, chào, chào giám đốc Lôi!...”

Không hiểu sao, nhìn mặt cô gái kia thoát đỏ thoát xanh lại thoát đen, tâm tình Chu Thanh Thanh bắt đầu tốt hơn. Ghét nhất những người nói xấu sau lưng!

Lôi Doanh lãnh đạm nói: “Múa lười trong giờ làm việc cũng không phải là không được, nhưng tốt nhất đừng để tôi nghe thấy một lần nữa! FIRE những kẻ thích tán nhảm về ông chủ, tẩy chay nhân viên mới, không làm cho tốt việc của mình, tôi tin Đường tổng biết được cũng sẽ rất sẵn lòng!”

Hai nữ nhân viên mới vừa rồi còn nói chuyện rất high, bây giờ đến thở cũng không dám thở mạnh, vâng vâng dạ dạ đáp lại.

Chu Thanh Thanh lặng lẽ đi rót nước. Đột nhiên cảm thấy, giám đốc Lôi Doanh nhìn có vẻ lạnh lùng không thể tới gần, nhưng thực ra là người rất tốt. Cô âm thầm hạ quyết tâm, cô nhất định phải học tập thật giỏi, cố gắng làm việc, nhất quyết phải ở lại đây! Để cho những người khinh thường cô chóng mặt lên mà xem!

Dương Tư Tư thường nói Chu Thanh Thanh ngốc, người khác đối xử không tốt với cô, cô thường không để trong lòng, nhưng người khác đối với cô tốt một chút, cô lại ghi nhớ rất kỹ. Người như vậy rất dễ chịu thiệt, nhưng sẽ có một số người bị sự ngốc nghếch của cô làm cảm động, không nịn được muốn che chở cho cô.

Ra khỏi phòng trà, Lôi Doanh vỗ vỗ vào tay cô, thản nhiên nói: “Quay về làm việc. Không muốn bị người khác nói thì mình cũng phải chú ý một chút.”

Chu Thanh Thanh nghiêm túc gật đầu. Nhưng, cô vẫn chưa hiểu lắm: “Chị... Tại sao chị lại giúp em?”

Lôi Doanh đã đi được hai bước, nghe thấy câu hỏi của Chu Thanh Thanh thì dừng lại, vẫn nói rất bình thản: “Tôi đã trông thấy bạn trai cô tới đón cô.”

Mặc dù boss nhà mình tất cả các phương diện đều không tồi, nhưng cô gái nào có một người bạn trai như thế, nhất định sẽ không thể không biết quý trọng.

Thật ra, Lôi Doanh hơi ghen tị với Chu Thanh Thanh, đều là phụ nữ, cô đã hai tám hai chín, rất muốn ổn định nhưng đến một đối tượng cũng không có, Chu Thanh Thanh còn trẻ như vậy, nhưng lại có rất nhiều đàn ông tốt với cô, chẳng lẽ chỉ đơn giản vì vẻ ngoài của cô trẻ trung đáng yêu thôi sao? Nhưng nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác, hoàn toàn không am hiểu cách sống chung với các đồng nghiệp cùng giới, rốt cục Lôi Doanh xác định... Cô bé này căn bản là ngốc nghếch, đơn thuần!

*

Hơn sáu giờ chiều, cả thành phố lên đèn rực rỡ, đường phố náo nhiệt, trong một tiệm bánh ngọt trang hoàng rất đẹp.

Cô bán hàng trông thấy Đường Thiếu Trác và Chu Thanh Thanh đi vào, thầm than trong lòng, một đôi tuấn nam mỹ nữ thật đẹp mắt! Nhất là người đàn ông kia, đẹp trai quá... còn mang một chút cảm giác xấu xa, cô gái thì nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu như thỏ trắng, cũng rất không tồi!

Cô bán hàng bước lên trước niềm nở chào mời: “Tiên sinh, tiểu thư, xin hỏi hai vị muốn mua loại bánh ngọt gì? Cửa hàng chúng tôi có đủ các loại... Bánh ga-tô tạo hình rừng só-cô-la đen này bán rất chạy, rất nhiều khách hàng yêu thích, hai vị có muốn thử một chút không? Bánh ga-tô hạt dẻ này vừa ra lò, vẫn còn rất tươi mới!...”

“Chúng tôi không muốn mua bánh, tôi muốn nhờ, ừm, thợ làm bánh ở đây dạy tôi làm bánh ngọt... Tôi có thể trả tiền!”

“Rất xin lỗi tiên sinh, thợ làm bánh của chúng tôi còn bận nhiều việc, không thể nào dạy ngài...”

“Bạn? Bạn đến mức kiếm tiền cũng không có thời gian sao? Tôi sẵn sàng đền bù tổn thất cho các cô... Năm trăm đủ không? Không thì một ngàn?... Hai ngàn!”

“Tiên sinh, nếu hai vị không có ý định mua bánh ngọt, vậy xin mời ra ngoài, đừng làm ảnh hưởng tới chúng tôi buôn bán.”

“Mẹ nó... @# %&*... Loại người gì thế này!”

Chu Thanh Thanh chỉ cảm thấy... vô cùng mất mặt! = = Vội vàng kéo cái tên vẫn còn đang hùng hùng hổ hổ kia đi ra ngoài. “Chúng ta đi thôi! Sang hàng khác!”

Đường Thiệu Trác không nghe, càng lớn tiếng la hét: “Đi? Tại sao phải đi? Bốn thiếu gia đã nhìn trúng cửa hàng này... Lấy ảnh chụp quá trình học làm bánh của bốn thiếu gia treo lên trước cửa, đúng là tấm biển sống tốt biết bao! Tôi còn không thu phí quảng cáo với phí phát ngôn của bọn họ! Còn có thể mở một quầy chuyên dạy làm bánh ngọt ngay tại chỗ cho những khách hàng có hứng thú, những điều này mới là mấu chốt kinh doanh, các tiệm bánh ngọt khác không hề có... Các người có hiểu không? Tôi thấy có vẻ các người không hiểu đâu, mau gọi giám đốc của các người tới đây, tôi sẽ thảo luận với anh ta!”

Cô bán hàng âm thầm kêu khổ trong lòng, anh đẹp trai này sao lại vô lý quá đáng như vậy? Thật khổ cho cô bạn gái phải chịu đựng anh ta. Nụ cười trên mặt cô bán hàng cứng đờ đến mức không thể nhịn được nữa: “Tiên sinh, xin ngài đừng như vậy... Chúng tôi ở đây là tiệm bánh, chỉ bán bánh ngọt, không phải trường dạy nấu ăn...”

Chu Thanh Thanh âm thầm than khóc trong lòng, cũng không thể nói Đường Thiệu Trác nói không đúng, lời anh ta nói hoàn toàn hợp lý, nhưng, anh có biết thái độ của anh thế này sẽ khiến người khác khó chịu không? Anh tưởng tiệm bánh này là của nhà anh mở chắc? Sớm biết vậy đã không đi cùng anh ta để khỏi bị mất mặt! = =

Lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi lịch sự bước ra giữa đám người, giọng nói điềm đạm nhưng không mất đi sức mạnh: “Đã xảy ra chuyện gì? Ai muốn tìm giám đốc? Là tôi đây.”

Đám nhân viên cửa hàng đều lặng lẽ thở dài.

Đường Thiệu Trác: “Này này, giám đốc tiên sinh, anh tới thật đúng lúc! Tôi có một số chuyện muốn nói với anh...”

Chu Thanh Thanh xấu hổ, tên này, rõ ràng chỉ là việc nhỏ riêng tư của cá nhân, anh ta lại làm như có vụ việc gì nghiêm trọng lắm, lại còn cần phải thảo luận với người ta...

Người đàn ông theo tiếng nói nhìn ra, “Ồ... Em là, Thanh Thanh? Thanh Thanh tiểu sư muội, sao em lại ở đây?!” Thanh âm của người đàn ông lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ... hoàn toàn không để ý tới Đường Thiệu Trác ở bên cạnh.

“Hả...” Chu Thanh Thanh kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía giám đốc cửa hàng trẻ tuổi lại anh tuần nhã nhặn, quan sát hồi lâu mới do dự hỏi: “Anh là... Trần sư huynh?”

Trần sư huynh là hội trưởng hội Anime mà Chu Thanh Thanh tham gia lúc còn học đại học, hình như tên là Trần Dật Văn. Năm đó Chu Thanh Thanh mới học năm nhất, anh ta đã là năm ba. Trong ấn tượng, sư huynh nhã nhặn điềm đạm này rất quan tâm đến cô, hồi ấy còn có người nói đùa rằng anh có ý với cô, cô chỉ coi là họ thích buôn chuyện, cô không hề phát hiện ra điều gì bất thường, không lâu sau, chợt nghe được tin anh và một chị cũng trong hội Anime đang ở bên nhau.

Trần Dật Văn mỉm cười nhẹ nhàng: “Đúng vậy, là anh! Khéo quá... Thanh Thanh sư muội, đã lâu không gặp! Vị này là, bạn trai em?” Nói đến đây, ánh mắt anh ta nhìn Đường Thiệu Trác lại tăng thêm vài phần dò xét không có thiện cảm.

Chu Thanh Thanh đang định giải thích rằng không phải, Đường Thiệu Trác lại tranh mở miệng trước: “Tôi là cấp trên của Thanh Thanh kiêm...”

Chu Thanh Thanh véo Đường Thiệu Trác một cái, tròng mắt, ý là: Anh dám nói lung tung tôi bóp chết anh!

Đường Thiệu Trác cường điệu “ái” một tiếng, “Tiểu Thanh Thanh sao em lại véo anh...” Sau đó quay sang Trần Dật Văn: “À, bạn bè! Ài ài ài, anh cũng biết đấy, cô ấy rất hay ngại... Hóa ra giám đốc cửa hàng vừa khéo là sư huynh của Thanh Thanh nhà chúng tôi! Vậy thì sẽ dễ thương lượng rồi!”

Chu Thanh Thanh mặt đầy vạch đen, bây giờ cô mà giải thích bọn họ không phải bạn trai bạn gái, chắc sẽ chẳng ai tin?

Về mặt Trần Dật Văn ảm đạm, nhưng rất nhanh lại nở nụ cười hòa nhã: “Có chuyện gì chúng ta ngồi xuống rồi nói!”

Đường Thiệu Trác và Chu Thanh Thanh đều không có ý kiến, “Được.”

“Thanh Thanh muốn ăn bánh ngọt, điểm tâm, hay là đồ uống gì, cứ gọi tùy ý! Sư huynh mời khách.”

Chu Thanh Thanh vui vẻ nói: “Oa, thật không ạ? Tốt quá! Sư huynh, vậy em không khách khí!”

Trần Dật Văn cười cười: “Hoan nghênh em ‘không khách khí’.”

“Được rồi được rồi, không phải nói ngồi xuống bàn bạc sao...” Sư huynh sư muội, gọi thân mật quá nhỉ! Đường Thiệu Trác nhìn qua ánh mắt người đàn ông kia là biết anh ta từng thích Chu Thanh Thanh, không biết chừng bây giờ vẫn còn có cảm tình. Bỗng nhiên hơi hồi hận tại sao mình lại cứ phải nhất quyết học ở cửa hàng này chứ! = =

Đường Thiệu Trác thu lại bộ đồ Đường thiếu gia, cũng tỏ ra khiêm tốn, lễ độ - không hiểu sao, anh không muốn Chu Thanh Thanh cho rằng anh khiến cô bị mất mặt trước “sư huynh” này - hiện tại anh đang sắm vai bạn trai cô đấy!

Tuy thực ra anh không phải.

Tại sao bạn trai cô lại không phải là anh? Nhớ tới người đàn ông mấy lần kéo Chu Thanh Thanh từ tay anh, Đường Thiệu Trác đột nhiên rất không cam lòng...

*

Trần Dật Văn biết Đường Thiệu Trác vì mẹ nên mới đến học làm bánh ngọt, lập tức đồng ý ngay - cho dù không phải vì thế thì anh cũng nể mặt Chu Thanh Thanh mà đồng ý.

Thợ bánh ngọt đang làm việc, không thể đặc biệt dạy riêng bọn họ, nhưng họ có thể đứng ngoài quan sát, trình tự cụ thể, Trần Dật Văn cũng biết, hơn nữa đang rảnh, nên có thể do anh trực tiếp dạy họ.

Đường Thiệu Trác không muốn phải nợ anh ta, liền chủ động đưa ra ý kiến, Tinh Hoa sẽ giúp cửa hàng bánh ngọt này, dùng ý tưởng trước đó của anh làm nền tảng, đặt ra một phương án quảng cáo hoàn chỉnh.

Trần Dật Văn không quan tâm lắm tới những chuyện đó, anh mở tiệm bánh này chỉ xuất phát từ niềm yêu thích, không trông mong nó sẽ nổi tiếng hay kiếm được nhiều tiền, nhưng có thể giúp cửa hàng khá hơn thì cũng chẳng có gì không tốt. Sau khi nghe danh Tinh Hoa, anh không hề từ chối, đồng ý nhưng vẫn kiên quyết sẽ trả phí quảng cáo.

Đường Thiệu Trác cười: “Vậy chúng tôi cũng nhất quyết sẽ trả học phí!”

Trần Dật Văn bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn đồng ý. Hai người đều không thích dựa vào quan hệ của Chu Thanh Thanh mà thiếu nợ nhau, như thế này là tốt nhất.

Sau khi Chu Thanh Thanh tiêu diệt hết ba cái bánh rán, hai cái bánh ngọt, một ly nước chanh, Đường Thiệu Trác cũng “trao đổi” xong với Trần Dật Văn.

Cô lau miệng, đi với Đường Thiệu Trác theo sau Trần Dật Văn, tiến vào gian làm bánh.

Làm bánh ngọt nói khó không khó, nói dễ cũng chẳng dễ, cứ thế hai người học liên tục vài ngày.

Mỗi ngày sau khi hết giờ làm, đi ăn tối rồi tới đây học, học trong hai ba tiếng, sau đó Đường Thiệu Trác đưa Chu Thanh Thanh về nhà.

Trong quá trình ở gần nhau, Trần Dật Văn cũng biết được về Chu Thanh Thanh, Đường Thiệu Trác không phải bạn trai cô, chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới và bạn bè mà thôi.

Trần Dật Văn chớp mắt, đang rất vui vẻ, Đường Thiệu Trác lại hằm hè ghé sát vào tai anh: “Anh đừng có vui mừng quá sớm, tuy tôi không phải bạn trai cô ấy, nhưng thật sự cô ấy có bạn trai rồi, một người đàn ông nhìn còn đẹp trai hơn tôi, có tiền hơn tôi...”

Trần Dật Văn từ chối cho ý kiến, vẫn chỉ cười nhẹ: “Vậy sao.” Cùng là đàn ông, sao anh lại không biết Đường Thiệu Trác cũng có ý với Chu Thanh Thanh.

Sau khi biết bọn họ không phải người yêu, anh không ngăn được bản thân dần dần nảy sinh một tia hy vọng... Năm đó anh rất khéo léo ám chỉ với Chu Thanh Thanh rằng anh thích cô, tiếc là cô hoàn toàn không có phản ứng, anh cho rằng cô không thích mình, vì vậy đã bỏ lỡ, đã đồng ý ở bên một người con gái thích anh.

Sau này anh hơi hối hận, vì cô gái bên cạnh anh không phải là người anh muốn nhất, có điều rất khó quay đầu lại.

Cuối cùng vì tính cách không hợp nên anh và bạn gái cũ đã chia tay.

Hôm nay, vận mệnh lại một lần nữa để Chu Thanh Thanh xuất hiện trước mặt anh, nhất định anh sẽ phải tranh thủ cơ hội lần này!

35. Chương 35

Học được trọn vẹn bốn ngày sau đó, cuối cùng Đường Thiệu Trác cũng làm ra được một chiếc bánh ngọt có hình dạng giống bánh ngọt.

Hôm nay là thứ sáu, Dương Tư Tư gọi điện đến, bảo Chu Thanh Thanh sau khi tan làm thì đến nhà cô bạn ăn cơm. Xem ra cô và Tư Tư cũng đã nhiều ngày không gặp, vì vậy Chu Thanh Thanh đồng ý ngay.

Bên cửa hàng bánh ngọt thì để Đường Thiệu Trác đi một mình, dù sao anh ta với Trần sư huynh cũng đã quen nhau, có cô đi theo hay không cũng chẳng quan trọng lắm. Tuy bầu không khí giữa hai người đó không được hòa thuận lắm, nói đúng ra, Đường Thiệu Trác rất vui khi không có gì để bị bắt lỗi, còn Trần sư huynh cũng không đối xử hòa hảo với Đường Thiệu Trác như với những người khác – Chu Thanh Thanh cảm thấy rất lạ, sao bọn họ giống như là trời sinh không hòa hợp vậy?

Mặc dù biết Đường Thiệu Trác và Trần sư huynh đều thuần túy yêu người khác phái, nhưng Chu Thanh Thanh vẫn không nhịn được lặng lẽ YY, cảm thấy bọn họ rất có tiềm năng trở thành “oan gia phải lòng nhau”... Hai người đàn ông nào đó không hề vừa mắt nhau, nhưng chỉ vì cô gái nào đó mà phải giúp đỡ lẫn nhau, cũng âm thầm phân cao thấp, nếu như biết được Chu Thanh Thanh nhìn sự bất hòa giữa họ thành ra như thế, có lẽ họ sẽ tức giận đến hộc máu.

Vì vậy, trước khi hết giờ làm, Chu Thanh Thanh gửi tin nhắn cho Đường Thiệu Trác, nói rõ chiều nay không thể cùng anh tới tiệm bánh ngọt, phải đến nhà một người bạn ăn cơm.

Đường Thiệu Trác đang ở trong văn phòng, vừa đọc được tin nhắn của Chu Thanh Thanh, liền gọi điện thoại qua, phủ đầu: “Bạn nào, nam hay nữ? Còn quan trọng hơn cả tôi sao?” Vừa dứt lời, Đường Thiệu Trác mới ý thức được, trong lời nói nồng đậm vị chua... Trời đất, hình như anh không phải loại người có thể nói những lời này.

Đạo gần đây, anh đã moi được thông tin từ Chu Thanh Thanh, cô và Lâm Diễm chính thức qua lại, trong lòng anh biết bản thân không có nhiều hy vọng, nhưng ít nhiều vẫn có chút không cam lòng...

Cũng may Chu Thanh Thanh ngốc, không hề cảm nhận được sự đố kỵ trong lời nói của anh. “Tư Tư là chị em tôi đã quen sáu năm, anh nói xem? Tuy anh là ông chủ của tôi, nhưng cũng không thể bóc lột nhân viên như thế, ngày nào hết giờ làm tôi cũng phải cùng anh tới tiệm bánh ngọt, còn không có lương tăng ca!”

“Hôm nay tôi sẽ tính lương tăng ca cho cô! Sao, chỉ cần tối nay cô tới, mấy ngày trước cũng tính hết cho cô, mỗi ngày một trăm, thế nào, có làm hay không? Nếu tối nay cô không đến, một xu tôi cũng không cho!” Đường Thiệu Trác hơi chơi xấu nói.

“Thật không?” Hai mắt Chu Thanh Thanh sáng ngời, vẻ mặt vui mừng, rất chân chó lập tức đổi thái độ: “Ông chủ lớn đã có mệnh lệnh, tiểu nhân làm sao dám không theo!”

“Đương nhiên là thật, bốn công tử xưa nay nói lời giữ lời!” Đường Thiệu Trác không nhịn được cũng cười, cô không hề che giấu chút lòng tham nhỏ bé, anh cảm thấy cô thật đáng yêu.

Vì vậy, Chu Thanh Thanh chuyển sang gọi điện thoại cho Tư Tư, nói với cô bạn hôm nay phải tăng ca, đổi hẹn sang ngày mai. Dù sao chủ nhật Lâm Diễm mới về.

Hết giờ làm, Chu Thanh Thanh theo thường lệ lên xe Đường Thiệu Trác, bởi vì Đường Thiệu Trác sẽ đưa cô đi ăn tối ở một nhà hàng đặc sắc. Chu Thanh Thanh cảm thấy mặc dù Đường Thiệu Trác không trả lương tăng ca cho cô, nhưng được anh ta mời mấy bữa tối, cô thực ra vẫn buôn bán có lời.

“Tối nay không đến tiệm bánh ngọt.” Lúc đang ăn một bàn món Quảng Đông phong phú, Đường Thiệu Trác thản nhiên nói.

“Ồ? Tại sao?” Chu Thanh Thanh khó hiểu.

Đương nhiên là bởi anh không thích khi ngày nào cũng đưa Chu Thanh Thanh tới cửa hàng của cái tên rõ ràng rất thèm thuồng cô. Dù sao các bước chính để làm bánh ngọt anh đã học xong rồi, cũng có thể làm ra được bánh có hình dạng khá khá, chỉ cần có thành phẩm để báo cáo kết quả công tác ẹ nhà mình là được.

Nhưng, không thể tùy tiện nói ra sự thật.

Đường Thiệu Trác hất cằm, trưng ra nụ cười lưu manh như trên biển hiệu Đường thị: “Tối nay có người bạn khai trương quán bar, bảo tôi đến ủng hộ. Thế nào, có dám đi với anh không, bé con?”

“Quán bar?” Nói ra thật mất mặt, cô sống hai mươi bốn năm, thật sự chưa từng tới những nơi đó... Cô không dám đi, cũng chẳng có bạn bè nào đưa cô đi. Nhưng đối với khung cảnh đã từng được miêu tả vô số lần trong tiểu thuyết, lòng hiếu kỳ của cô chắc chắn là cực kỳ lớn! Bị Đường Thiệu Trác khích tướng, càng không thể không đi. Chu Thanh Thanh cũng hất cằm: “Ai là bé con? Anh coi thường người khác quá! Đương nhiên phải đi! Nhưng mà, chỗ Trần sư huynh...”

“Gọi điện thoại báo cho anh ta một tiếng là được.”

Chu Thanh Thanh gật đầu: “Ừm.”

Vì vậy, Đường đại thiếu không chỉ thành công chuyển chủ đề, còn thuận lợi lừa gạt được cô gái nào đó cam tâm tình nguyện.

Dung mạo của Chu Thanh Thanh có thể coi là khá, cũng không có gì quá đặc biệt, nhưng anh càng nhìn cô lại càng thấy thuận mắt. Đường Thiệu Trác cảm thấy nếu anh cố gắng thêm một chút, có lẽ, vẫn kịp cướp lại. Anh cũng không chênh lệch với người kia nhiều lắm! Đường Thiệu Trác lập tức hí hí mắt, vươn tay ra, định sờ đầu Chu Thanh Thanh.

Chu Thanh Thanh nghiêng đầu, né tránh bàn tay anh, trừng mắt: “Tuy tôi không phải BMW, nhưng cũng không thể tùy tiện sờ lung tung.”

Trong vô thức, cô cảm thấy động tác này... nên là do sự phụ làm.

Ánh mắt Đường Thiệu Trác thâm trầm nhìn Chu Thanh Thanh chăm chú hồi lâu, niềm hy vọng trong lòng từng chút từng chút lắng dần.

Cho đến khi Chu Thanh Thanh cảm thấy ngứa ngáy, bắt giắc sờ lên khóe miệng: “Tôi ăn gì dính lên miệng à?”

Một giây sau đó, gương mặt tuần tú của Đường Thiệu Trác lại khôi phục nụ cười bốn cột, “Không.”

*

Quán bar, đi mới biết, thực ra cũng không phải như thế. Là nơi giải sầu, phóng túng của đám trai gái thành thị cô đơn.

Tại quán bar, lúc ông chủ kiêm người pha chế rượu – bạn của Đường Thiếu Trác, Brant, hiểu lầm cô là bạn gái mới của anh, lần đầu tiên Đường Thiếu Trác mở miệng giải thích thân phận của cô, mặc dù là dùng giọng điệu rất chán ghét và xem thường: “Mắt nhìn của tôi làm sao có thể kém như vậy?”

Brant không nói gì thêm, chỉ khẽ gật đầu với Chu Thanh Thanh, sau đó pha một ly cốc-tai nhìn rất đẹp mắt, đặt xuống trước mặt Chu Thanh Thanh.

Đường Thiếu Trác nhanh chóng giành lấy ly rượu đó uống một ngụm, “Pha cho cô ấy một ly nước hoa quả là được rồi.”

Brant khẽ cười, bộ dạng tên này rõ ràng chỉ đàn ông đang yêu mới có, hơn nữa xem ra, Đường đại thiếu vẫn còn yêu đơn phương.

Ánh mắt Chu Thanh Thanh sáng long lanh nhìn động tác pha rượu thành thạo đẹp mắt của Brant, trong lòng chảy nước miếng ầm ầm – thụ lạnh lòng mang khí chất u buồn, dung mạo cũng không đến mức thanh tú xuất chúng, nhưng lúc cười lộ lên rất trong sáng, rất đẹp – hu hu, thật dễ tưởng tượng... Mở quán bar, liệu anh ta có khả năng là GAY hay không?

Đương nhiên, cô chỉ lặng lẽ YY trong lòng, không mở miệng thăm dò. Nếu như đối phương không phải thì xấu hổ lắm; cho dù phải thì người ta cũng không thích rêu rao khắp nơi.

Trong lòng Đường Thiếu Trác hơi khó chịu: Cô gái này, không phải rất yêu bạn trai nhà cô sao, cho anh sờ đầu một cái cũng không chịu, bây giờ lại chảy nước miếng với người đàn ông khác... = !

Nước hoa quả trong quán rượu ít nhiều vẫn có hương vị rượu, Chu Thanh Thanh thấy rất dễ uống nên đã uống liên tiếp vài ly, nhưng cô không có tử lượng, chỉ mới chừa một chút đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Vì vậy, Đường Thiếu Trác sắc mặt cực kỳ khó coi, thừa cơ kéo Chu Thanh Thanh ra khỏi quán bar.

Thời gian còn sớm, mới tám giờ, anh vẫn quyết định đưa cô về nhà. Nếu cứ ở lại đây... Anh không thể bảo đảm bản thân có thể làm ra những chuyện gì. Trên phương diện yêu đương nam nữ, xưa nay anh không có thói quen tự kiểm chế, huống hồ lại ở trước mặt người con gái mà mình rung động... Làm sao anh có thể hoàn toàn không nghĩ tới chuyện đó?

Rốt cuộc, lý trí không cho phép anh có được cô bằng cách hèn mọn đó, làm vậy sẽ chỉ khiến cô hận anh.

*

Nửa giờ sau. Dưới lầu nhà Lâm Diển.

Chu Thanh Thanh kiên quyết không cần Đường Thiếu Trác dìu, loạng choạng bước xuống xe. Không phải cô cố chấp phòng bị, có điều trước đó Lâm Diển tỏ ra không thích Đường Thiếu Trác, cô cảm thấy Lâm Diển chắc chắn sẽ không vui nếu Đường Thiếu Trác đưa cô lên nhà. Cô vẫn còn rất tỉnh táo, chỉ hơi say một chút mà thôi, không phải không thể tự đi, trong khu chung cư cũng không có gì không an toàn.

Mới đi được vài bước, Đường Thiếu Trác lại gọi cô.

Chu Thanh Thanh quay đầu lại, phàn nàn: “Hử, còn chuyện gì nữa? Đường đại thiếu! Anh đúng là đông dài!”

Đường Thiếu Trác tựa vào chiếc xe thể thao màu đỏ phong cách, không hiểu sao, Chu Thanh Thanh có cảm giác dường như từ người anh toát ra hương vị thương cảm nhân nhật. Hồi lâu sau, Đường Thiếu Trác mới chậm rãi mở miệng: “Chu Thanh Thanh, nếu một ngày nào đó giữa em và tên họ Lâm kia đến bước đường cùng, hãy nhớ rõ, tôi vĩnh viễn bằng lòng làm đường lui của em.”

Những ngày này ở gần nhau, anh cũng biết được kha khá chuyện của Chu Thanh Thanh, biết được đêm đó cô gửi bài viết tình tình một đêm chẳng qua là vị bị đá kích, nhất thời xúc động, cũng biết cái gọi là quen ba năm giữa cô và Lâm Diển là quen nhau trên mạng – khụ khụ, đương nhiên, những điều này không phải Chu Thanh Thanh chủ động nói cho anh, mà là anh nói bóng nói gió mới biết được.

Nhưng anh không hy vọng, cô lại một lần nữa phải nếm trải cảm giác bị người mình yêu nhất vứt bỏ, phải dùng cách có thể nói là chà đạp bản thân để quên đi nỗi đau khổ và tổn thương.

Nếu như không phải cô gặp được anh và Lâm Diễm, không biết cô sẽ có kết cục như thế nào... Nhưng nếu như cô chỉ gặp một mình anh thì thật tốt.

Một giọng đàn ông lạnh lùng, trầm buồn nhưng trong trẻo dễ nghe vang lên từ bóng tối cách đó không xa: “Tôi sẽ không để anh có cơ hội đó.”

Nghe thấy tiếng, Chu Thanh Thanh mừng rỡ quay đầu, “Sư phụ!” Cô chủ động chạy về phía Lâm Diễm.

Sắc mặt u ám của Lâm Diễm hơi giãn ra.

Chu Thanh Thanh ôm lấy cánh tay Lâm Diễm cọ cọ, “Sư phụ, sao hôm nay anh đã về rồi? Sao không báo cho em?” Không đợi anh trả lời, cô chú ý thấy va-li hành lý dưới chân anh, lại hỏi tiếp: “Sao không lên nhà?”

Lâm Diễm không lạnh không nhạt trả lời những câu hỏi liên tiếp của Chu Thanh Thanh: “Công việc hoàn tất sớm, muốn cho em một bất ngờ. Vừa về, phát hiện quên mang chìa khóa, xuống hỏi mượn bảo vệ.”

Anh chưa nói hết, anh đã dốc sức liều mạng làm việc như thế nào, cố gắng hoàn thành công việc của bảy tám ngày công tác chỉ trong năm ngày, tiệc ăn mừng cuối cùng anh chỉ để cho trợ lý đi với khách, còn anh nói trong nhà có việc gấp, đi máy bay suốt đêm trở về. Về tới đây cũng đã là buổi tối, vốn tưởng rằng cô nhất định sẽ ở trong nhà chờ anh, ai ngờ căn nhà một mảnh tối đen, bấm chuông cửa hồi lâu vẫn không có ai ra mở.

Đường Thiệu Trác hiểu lúc này anh không nên cắt ngang cuộc trò chuyện trùng phùng sau “bao ngày xa cách” của họ, nhưng anh thật sự không muốn đứng bên cạnh nhìn họ ngọt ngào ân ái.

Ba lần trước, người đó đều thần nhiên “cướp” cô từ trong tay anh, hôm nay, người đó đã không cần cướp, cô chủ động mỉm cười đi về phía anh ta, chỉ để lại cho anh một bóng lưng nhỏ bé.

Không phải không tiếc nuối.

Đường Thiệu Trác cố gắng khiến thanh âm của mình nghe thật thần nhiên: “Tiểu... Chu Thanh Thanh, tôi đi trước.” Sau đó khẽ gật đầu với Lâm Diễm, coi như chào hỏi.

Chu Thanh Thanh quay đầu lại: “Ồ, sao anh vẫn còn ở đây?”

36. Chương 36

Khóe miệng Đường Thiệu Trác giật giật, cô nhóc Chu Thanh Thanh kia luôn có thể khiến người khác tức chết mà không đền mạng! Cũng được, để cho cô đi gieo tai họa cho người đàn ông khác đi, Đường Thiệu Trác chỉ còn biết nghĩ như vậy để an ủi bản thân. = =!

Anh lập tức quay người, mở cửa, lên xe, khởi động – một loạt động tác nhanh nhẹn lưu loát như nước chảy mây trôi, không hề dừng lại một giây.

Chu Thanh Thanh nhìn về hướng chiếc xe thể thao màu đỏ chưa đầy một phút đã biến mất khỏi phạm vi tầm mắt của mình, cô trừng lớn hai mắt, sợ hãi thần phục: “Tốc độ quá! Nhưng mà, vừa này phía sau không có ma quỷ đuổi theo, sao anh ta phải chạy nhanh như vậy?” @__@

Lâm Diễm day day huyết Thái Dương đang giật giật, không biết anh nên reo hò vì tình địch đã “chạy trốn chết”, hay là nên đau xót khi cuộc đời anh từ nay về sau phải chôn vùi trong tay cô gái có dây thần kinh bị đứt này.

Nhưng, anh vẫn rất khó chịu khi tên kia đã cuốn xéo rồi mà Chu Thanh Thanh vẫn còn nhìn về hướng mà hấn ta vừa khuất bóng, bạn trai cô vẫn còn đang đứng bên cạnh đấy, cô xem anh như không tồn tại tại sao? Chưa nói đến việc trước khi đi anh đã đặc biệt dặn dò cô không được qua lại với tên đó, cô lại dám coi lời anh nói như gió thoảng bên tai... Hừ hừ, sổ sách này, về đến nhà anh sẽ từ từ tính toán với cô!

Lâm Diễm kéo hành lý bước về phía thang máy, bỏ lại một câu lãnh đạm: “Nếu em không đi theo anh thì sẽ có ma quỷ đuổi theo đằng sau em đấy!”

“Á á...” Chu Thanh Thanh bị chính chủ đề “ma quỷ” mà cô nhắc tới trước đó hù dọa, hiện tại lại đang đêm hôm khuya khoắt... Cô vội vàng chạy chậm theo sau, khoác tay Lâm Diễm, nịnh nọt: “Sư phụ, đừng bỏ lại em một mình! >_

Lâm Diễm để kệ cho cô kéo, nhưng vẫn giữ thái độ nhìn không chớp mắt, như thể chưa hề liếc nhìn cô, cũng không khoác tay lại, dường như xem cô là không khí.

Rất nhanh, Chu Thanh Thanh cũng ý thức được điều này. Cô kéo kéo ống tay áo Lâm Diễm, dè dặt hỏi: “Sư phụ, anh đang giận sao?”

Lúc này, cuối cùng Lâm Diễm khai ân một chút đáp lại. Anh nhàn nhạt liếc xéo cô, nhưng vẫn không nói gì, chỉ khề hừ mũi một tiếng. Anh hạ quyết tâm lần này phải ra oai, cho cô nhớ lâu một chút. Bất luận là đối đãi với người yêu hay đồ đệ hay vật cưng, đều phải thưởng phạt phân minh!

Lần này Chu Thanh Thanh lại hiểu rõ ý tứ trong tiếng hừ mũi này của Lâm Diễm: “Anh nói đi?”

Chu Thanh Thanh cúi đầu, theo nguyên tắc, bắt đầu kiểm điểm lại lỗi lầm của bản thân.

Nguyên tắc của cô là – sư phụ nổi giận, chắc chắn là lỗi của cô; nếu có bất kỳ thắc mắc nào, xin mời tham khảo điều thứ nhất.

Càng nghĩ, Chu Thanh Thanh cũng biết có lẽ Lâm Diễm tức giận là vì Đường Thiệu Trác. Vậy, sư phụ đây là đang ghen sao? Nhưng mà, cô với Đường Thiệu Trác không hề có gì!

Yên lặng theo sát sau lưng Lâm Diễm, vào nhà, ân cần lấy dép lê trong tủ cho anh, sau đó nhận lấy hành lý của anh định kéo lên lầu - ặc, phát hiện hành lý quá nặng cô không thể kéo được... = =!

Lâm Diễm vẫn như trước, không lạnh không nhạt: “Không cần em phải quan tâm, lát nữa tự anh thu xếp.” Sau đó đi thẳng về hướng tủ lạnh, lấy một chai nước tinh khiết, đi đến ghế sofa, ngồi xuống.

Chu Thanh Thanh rón rén bước từng bước nhỏ, lẽ mà lẽ mà cuối cùng cũng đến bên cạnh ghế sofa.

Không chịu được sự trầm mặc đó, Chu Thanh Thanh đành phải cố chấp đi vòng ra sau lưng Lâm Diễm, hai tay đặt lên vai giúp anh mát-xa, ghé sát vào tai anh yếu ớt lên tiếng cầu xin tha thứ: “Diễm ~ sư phụ ~~ em sai rồi

anh tha thứ cho em đi!”

Khí khái? Là cái gì? Lâm Diễm ngoài là sư phụ, còn là người yêu của cô, còn là chủ thuê nhà không thu tiền, còn là đầu bếp tuyệt vời, còn là gối ôm tuyệt vời... Còn là một bảo mẫu gia đình miễn phí, toàn năng, tự động! Tóm lại, tuyệt đối không thể đắc tội! >_

Lâm Diễm cố ý lạnh nhạt với Chu Thanh Thanh, trong lòng anh cũng không thoải mái. Xem ra cô gái nào đó đã có thái độ thành khẩn, chủ động nhận lỗi, vậy cũng nên cho cô một bậc thang. “Tay em, sang trái một chút, mạnh lên chút nữa. Ừ, như thế... Em vừa mới nói, em sai ở đâu? Phải sửa chữa như thế nào?”

Chu Thanh Thanh khe khẽ lên tiếng: “Em, em không nên ngồi xe của Đường Thiệu Trác về...”

Lâm Diễm cố nhẫn nhịn, hơi cao giọng: “Chỉ có thể thôi sao? Còn gì nữa không? Anh nhớ trước khi đi công tác, anh có dặn em không được một mình đi với anh ta...”

Chu Thanh Thanh càng cúi thấp đầu, ặc, anh có nói thế sao... Sao cô hoàn toàn không có ấn tượng? Nhưng những lời này có đánh chết cô cũng không dám nói ra miệng, đành phải ấp úng: “Tuần trước em đã đồng ý giúp anh ta chọn quà sinh nhật ẹ đó? Em đã đề nghị anh ta làm tặng mẹ một chiếc bánh ngọt, cho nên tuần này anh ta mới kéo em cùng đi học làm bánh. Chuyện tuần trước đồng ý với anh ta không phải em đã nói hết với anh rồi sao! Vả lại, em cũng muốn học làm một ít bánh ngọt, đợi khi nào anh về sẽ làm cho anh ăn...”

“À? Nói như vậy, ngoài tối nay, mấy ngày qua, hết giờ làm em đều ở cùng hắn ta?” Lâm Diễm cố dè nén cơn giận lại một lần nữa bốc lên vùn vụt.

Ngoại trừ ngày đầu tiên đến Mỹ gửi tin nhắn cho cô báo bình an, mấy ngày nay anh cố ý không gọi điện thoại cho cô, là để cho cô biết được thế nào là hương vị của nhớ nhung, hy vọng cô chủ động liên lạc với anh trước... Kết quả một cuộc điện thoại cô cũng không gọi!... Được rồi, ngoại trừ mỗi tối trước khi đi ngủ chỉ có một tin nhắn hai chữ: “Ngủ ngon!”

Mỗi lần anh ở Mỹ nhận được tin nhắn này của cô, bên kia vẫn đang là ban ngày, trả lời lại một câu ngủ ngon thì không thích hợp lắm, đành những lúc nào rảnh lại lấy điện thoại ra xoa xoa, vuốt ve câu “Ngủ ngon” kia của cô, chỉ muốn bay về thành phố T ngay lập tức để ngủ bên cô... Kết quả ngày nào cô cũng ở bên người đàn ông khác anh em em!

Lâm Diễm hoàn toàn nổi giận!

Nhưng, anh không biểu hiện ra ngoài, bỗng nhiên đứng bật dậy, quay người, hai tay giữ chặt bả vai mảnh mai của Chu Thanh Thanh, cười vô cùng tươi sáng, “Anh không cần ăn bánh ngọt em làm, thứ anh muốn ăn hơn chính là... Em.”

Sau đó, mặc kệ giữa hai người còn cách ghế sofa, Lâm Diễm mạnh mẽ kéo Chu Thanh Thanh vẫn còn đang ngỡ ngàng về phía mình... Miệng cô vì kinh ngạc mà hơi hé ra – vừa vặn để anh dễ dàng hành động!

Chu Thanh Thanh chỉ thấy gương mặt đẹp trai mê người của Lâm Diễm đột nhiên tới gần, làn môi mỏng dán lên môi cô, chiếc lưỡi nóng rẩy trơn trượt không hề báo động đã luồn vào miệng cô...

“A ~ uhm...” Một nụ hôn rất dài, rất “sâu”, suýt nữa Chu Thanh Thanh đã tưởng là cô sẽ bị Lâm Diễm “ăn” thật!

Vất vả lắm mới lấy lại được quyền tự do hít thở, Chu Thanh Thanh cảm giác như nụ hôn vừa rồi đã cướp đi toàn bộ năng lượng của cô, thân thể mềm nhũn phải dựa vào người Lâm Diễm.

Đầu gối Lâm Diễm quỳ trên ghế sofa, hai tay vòng qua dưới cánh tay Chu Thanh Thanh, hơi dùng lực, nửa bế nửa kéo Chu Thanh Thanh qua bên này ghế sofa. Chu Thanh Thanh “á” một tiếng sợ hãi, cảm thấy thân thể đột nhiên nhẹ bẫng, dép lê mất, phương hướng trước mắt đột nhiên chao đảo... Sau đó biến thành cô ngã trên ghế sofa, còn Lâm Diễm đè trên người cô.

Bàn tay Lâm Diễm nhẹ nhàng vỗ về đôi má phơn phớt hồng của Chu Thanh Thanh, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào cô, lạnh lùng hỏi: “Em còn uống rượu với hắn ta? Hắn ta có làm gì với em không...”

“Chỉ, chỉ uống chút nước hoa quả có vị rượu thôi... Em với Đường Thiếu Trác không có gì, bọn em chỉ là bạn bè...” Nhìn thấy sắc mặt trái lại càng ngày càng tối tăm của Lâm Diễm, Chu Thanh Thanh đành lập tức đổi giọng: “Anh đừng nổi giận, sau này em không ra ngoài với anh ta nữa là được.”

Về mặt Lâm Diễm hơi giãn ra, cố gắng đè nén sự ghen tuông đang quẩn quại trong lòng – anh không nghĩ cô lại có ảnh hưởng lớn đối với anh như thế. Tuy rất giận cô ra ngoài cùng Đường Thiếu Trác, nhưng từ sau khi anh xuất hiện, trọng tâm của cô đều chỉ xoay quanh anh, dè dặt để ý đến tâm trạng của anh, chắc cô cũng không có tình cảm gì đặc biệt với Đường Thiếu Trác.

Yêu nhau rất đơn giản, gần nhau lại rất khó, hai người ở bên nhau, càng cần phải có sự thông cảm và bao dung, anh không muốn để sự giận dữ của mình làm tổn thương cô. Vật cứng không nghe lời, trừng phạt là cần thiết, nhưng cũng không thể để cô tủi thân, trách móc cô quá nặng nề, như vậy ngược lại sẽ chỉ khiến cô sợ hãi muốn trốn tránh.

“Vừa rồi em có nghe thấy không, sau khi em xuống xe rồi, anh ta gọi em lại nói câu kia ‘Tôi vĩnh viễn bằng lòng làm đường lui của em’? Có hiểu ý anh ta khi nói những lời này không?”

“Có nghe thấy... Nhưng mà đúng lúc ấy em đã nhìn thấy anh, vui quá cho nên chưa kịp trả lời, nhưng em nghĩ có lẽ ý anh ta là, tuy về công tác em làm không được tốt lắm, nhưng anh ta là ông chủ kiêm bạn bè tuyệt đối sẽ không tùy tiện sa thải em! Đây là anh ta chỉ xuất phát từ tình bạn mà thôi!”

Lâm Diễm không biết nên bực hay nên vui, “Chu Thanh Thanh, em đúng là ngốc thật...”

Nhưng mà anh cũng phải nghĩ cách làm thế nào để Chu Thanh Thanh thay đổi công việc. Việc có thể có, nhưng đường lui thì không cho phép... Anh yêu tất cả, muốn giữ gìn cô, từng tế bào đều kêu gào muốn cô, cần cô, cô sao có thể còn có “đường lui”?

“Đâu có? Rõ ràng em rất thông minh được không! Rõ ràng là các anh nói chuyện đều quanh co lòng vòng, chẳng nhanh gọn gì cả! Diễn, anh đứng dậy đi đã, anh nặng quá, đè làm em không thở nổi nữa...”

“Không dậy nổi.” Thần kinh trầm tĩnh lại, Lâm Diễn bắt đầu cảm thấy vô cùng mệt mỏi, năm ngày liên tục công tác với cường độ cao, thiếu thốn thời gian nghỉ ngơi, dù ngủ thì bởi không có cô bên cạnh nên anh không thể ngủ ngon, trước đó còn ngồi máy bay hơn mười tiếng đồng hồ, hiện giờ anh đã mệt lử.

“Dậy đi!” Đánh hơi thấy hương vị sau cơn mưa trời lại sáng, Chu Thanh Thanh hiểu Lâm Diễn không so đo chuyện cô với Đường Thiệu Trác nữa, tâm trạng bắt đầu tốt hơn, chắc chắn là sư phụ đang ghen, hì hì.

Cô không ngạc nhiên đến thế đâu! Nhưng cho đến tối nay lúc Đường Thiệu Trác nói ra câu kia, cô mới bắt đầu phát hiện, hóa ra Đường Thiệu Trác có ý đồ với cô. Nhưng cô không cho rằng Đường Thiệu Trác có thể thích cô nhiều đến mức nào, có lẽ chỉ là cảm tình nhất thời mà thôi, buông tay không phải là quá khó! Anh ta đã nói như vậy, chắc là đã quyết định sẽ từ bỏ cô?

“Em hôn anh một cái anh sẽ dậy.” Trong thanh âm của Lâm Diễn mang theo vài phần lưu manh.

“Được... Được rồi.” Chu Thanh Thanh hôn một cái cực kỳ nhanh lên khuôn mặt tuấn tú của Lâm Diễn.

“Phải hôn ở đây!” Lâm Diễn chỉ tay vào môi mình.

“Không được, râu anh dài, đâm đau lắm!” Nói đến đây Chu Thanh Thanh chợt nín thở, vừa rồi anh bỗng nhiên hôn cô sâu sắc mãnh liệt như vậy, mặc kệ cô không thở được cũng vẫn cứ hôn... Nếu cô thật sự vì hôn nên tắc thở mà chết, vậy thì mất mặt lắm!

“Thật không hôn?” Lâm Diễn nghiêm mặt, làm bộ muốn đứng dậy khỏi người Chu Thanh Thanh, “Được, anh biết rồi, em không thích anh, chắc chắn là trong mấy ngày không có anh, em đã có niềm vui mới...”

Chu Thanh Thanh vội vàng kéo quần áo Lâm Diễn, vội vội vàng vàng nhổm dậy. “Này này, không phải... Làm sao em có thể thích người khác? Cả đời này em chỉ thích một mình sư phụ... Uhm...”

Không ngờ Lâm Diễn đột nhiên quay lại, thuận thế kéo Chu Thanh Thanh ôm vào lòng, tiếp đó tất cả những lời cô định nói đều biến mất trong miệng anh.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, anh hôn em, em hôn anh, mãi không biết chán.

Thả lỏng cơ thể rúc vào vòm ngực ấm áp, rắn chắc của Lâm Diễn, Chu Thanh Thanh lải nhải cần nần: “Sư phụ, anh về rồi, thật tốt. Chiều nào hết giờ làm về nhà, căn phòng lớn như vậy, ăn cơm, đi ngủ, đều chỉ có một mình em, rất cô đơn. Meo Meo cũng nhớ đồ ăn anh làm, mỗi lần em cho nó ăn đồ ăn cho chó, về mặt nó vô cùng đau khổ...”

Đáp lại cô là những tiếng mơ hồ không rõ vọng ra từ mũi Lâm Diễn: “Ừm...”

Ngửa đầu lên nhìn mới phát hiện, Lâm Diễn đã nhắm mắt lại, đang ngủ! Nhớ tới đêm trước khi anh đi, cô ngủ trước, sư phụ thì “dặn dò” bên tai cô, chắc là anh cảnh cáo cô không được một mình ra ngoài với Đường Thiệu Trác, hóa ra chính là lúc đó!

Nhìn quanh mắt Lâm Diễn có quầng thâm mờ mờ, cằm cũng lún phún râu xanh, Chu Thanh Thanh chợt cảm thấy đau lòng, vì muốn trở về sớm, chắc anh đã phải làm việc rất vất vả! Anh không thường nói những lời đường mật ngon ngọt, từ khi cô gặp anh, mỗi một chuyện liên quan đến cô, thu nhận cô, giúp cô đóng kịch trước mặt mẹ, đưa cô đi gặp bạn anh, dặn dò trước khi đi công tác... Thậm chí từng ly từng tí trong cuộc sống, anh đều làm tốt đến mức không ai có thể phàn nàn.

Chu Thanh Thanh cảm thấy mũi hơi cay cay, nhưng cánh môi lại vẽ thành một nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc, nhẹ nhàng gượng dậy khỏi lòng anh, Lâm Diễn vẫn không có phản ứng – anh đúng là đang ngủ!

Chu Thanh Thanh khê khàng mà kiên định tuyên bố tình yêu của mình với Lâm Diễn: “Sư phụ, từ giờ trở đi, em sẽ chỉ thương một mình anh, chiều anh yêu anh, sẽ không lừa anh, việc gì có thể làm được em đều đồng ý với anh, mỗi một câu nói với anh đều là nói thật, sẽ không bắt nạt anh mắng anh, sẽ tin tưởng anh, có người bắt nạt anh em sẽ đến giúp anh đầu tiên, lúc anh vui về em sẽ vui về cùng anh, anh không vui em sẽ đùa cho anh vui, vĩnh viễn cảm thấy anh đẹp trai nhất, nằm mơ cũng mơ thấy anh, trong lòng em chỉ có anh!”

Một đoạn lời kịch trong Sư tử Hà Đông này, tuy đã được người ta nói đi nói lại rất nhiều lần, cô vẫn rất thích, nhưng cô không muốn nói lời thoại của Trương Bá Chi, bởi vì không cần cô nói, sư phụ đều làm được, cô muốn nói với sư phụ đoạn lời thoại của Cổ Thiên Lạc, để bày tỏ tình cảm sâu đậm giống như vậy của cô đối với anh!

Lâm Diễm đột nhiên mở mắt: “... Biết rồi.Ồn ào quá, có để cho người ta ngủ hay không?” Đuôi mày khé mắt anh ngập tràn ý cười.

Mặt Chu Thanh Thanh lập tức đỏ bừng, cô nhảy dựng lên, chỉ tay vào Lâm Diễm, “Anh, anh... Anh lừa đảo... Không phải anh đang ngủ sao?”

Thân thể Lâm Diễm khẽ động dậy, cánh tay dài duỗi ra, lại kéo Chu Thanh Thanh trở về trong lòng, thở nhẹ bên tai cô, khẽ nói: “Bởi vì đã nhận được lời tỏ tình của em, cho nên tinh thần và năng lực của anh lập tức được phục hồi!” Sau đó lại hôn Chu Thanh Thanh thật sâu, bàn tay to thậm chí bắt đầu không an phận luồn vào trong áo sơ mi của cô...

37. Chương 37

Bàn tay to của Lâm Diễm đã bắt đầu thăm dò tới nơi mẫn cảm nào đó, Chu Thanh Thanh vội vàng dè tay anh lại, thở nhẹ: “Sư phụ, đừng, đừng mà... Chúng ta vẫn còn nhiều thời gian...”

Lâm Diễm nhú mày, nhìn Chu Thanh Thanh cười giễu: “Ừ, đúng là còn nhiều thời gian! Nhưng mà, trước mắt cũng rất quan trọng... Em không tin thực lực của anh à? Anh có thể chứng minh...” Tuy nhìn bề ngoài anh có vẻ rất mệt mỏi, nhưng tinh thần lại rất phấn chấn, phải dùng cách thức càng cụ thể càng tốt để cảm nhận sự tồn tại chân thực của cô, anh mới có thể yên giấc.

Tiếp đó, Chu Thanh Thanh không có cơ hội nói “không”... Dùng lời nói của ai kia chính là, yêu thương, ừm, yêu thương.

Đêm, vẫn còn rất dài...

—————* Tôi là đường phân cách lược bỏ *—————

Ngày hôm sau, ánh mặt trời dịu nhẹ, thời tiết rất tốt để đi dạo phố, đi thăm người thân, bạn bè.

Nhưng Chu Thanh Thanh lại ngủ đến tận xế chiều mới rời giường... Thực ra, cô đã tỉnh từ sớm, nhưng sau hai giờ tiếp tục bị sư phụ đại nhân thân yêu lôi kéo làm vận động không nhẹ nhàng để chứng tỏ vấn đề thể lực, cô cần phải ngủ một giấc để hồi phục năng lượng... Khụ khụ, vì vậy đã ngủ luôn tới tận chiều.

Như ngày hôm qua đã hẹn, Chu Thanh Thanh sẽ đến nhà Dương Tư Tư ăn tối, Lâm Diễm xin làm lái xe kiêm người đi cùng.

Khụ khụ, tuần trước Lâm Diễm đã đưa cô đi gặp bạn anh, cô cũng nên dẫn anh đi gặp bạn mình rồi... Chu Thanh Thanh đành phải lén gửi tin nhắn cho Tư Tư, “Tớ muốn dẫn theo người nhà, có tiện không?”

Dương Tư Tư gọi điện lại: “Nhóc Thanh, cậu nói rõ ràng cho tớ, người nhà nào?”

Chu Thanh Thanh trốn lên sân thượng, “Là, là Lâm mỹ nam sư phụ nhà tớ kiêm chủ thuê nhà kiêm đầu bếp kiêm gối ôm kiêm người yêu... Ừ, chính là người lần trước đến nhà cậu đón tớ đi, thu nhận tớ đấy...”

Dương Tư Tư cao giọng: “Đó là mà gọi ‘thu nhận’ sao? Rõ ràng là ăn xong lau sạch còn bắt cóc mang về nhà! Cậu cậu cậu, cậu lừa bắt được anh ta? À không, hẳn là anh ta lừa bắt được cậu?”

Chu Thanh Thanh lau mồ hôi, ngập ngừng nói: “Tóm lại là bắt được... Cậu có hoan nghênh hay không?”

“Ha ha ha, hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh! Chắc chắn!” Dương Tư Tư nhớ lại quá trình lần trước “may mắn” được trò chuyện với Lâm mỹ nam trên Q... Nếu cô dám không hoan nghênh, “báu vật” trong máy tính của cô có khả năng sẽ vấy khăn nói bái bai >0

Sau đó, tình hình gặp mặt giữa Lâm Diễm và Dương Tư Tư, khách quan so với lần Chu Thanh Thanh gặp bạn bè Lâm Diễm, quả thực vô cùng thân thiết, vui vẻ...

Bữa tối êm đềm thư thái qua đi, nhân lúc Lâm Diễm ngồi đằng trước lái xe không chú ý, Chu Thanh Thanh ngồi ở ghế sau lặng lẽ nói nhỏ vào tai Dương Tư Tư: “Sao cậu lại chân chó với sư phụ nhà tớ thế?” Sao cô lại có cảm giác mình bị bán đi?

Dương Tư Tư nháy mắt mấy cái: “Ai trả tiền chính là ông lớn, bữa ăn vừa rồi vô cùng thịnh soạn, nhưng mà là anh ấy mời... Đương nhiên tớ phải khách khí một chút!” Cô tuyệt đối sẽ không khai ra sự việc lần trước lúc Lâm Diễm đến bắt cóc Chu Thanh Thanh, cũng như việc cô đã biết anh chính là sư phụ của cô bạn. >.

Đến lúc trở lại chỗ ở của Dương Tư Tư, Dương Tư Tư xuống xe, lưu luyến chia tay với Chu Thanh Thanh.

Dương Tư Tư do dự hết lần này đến lần khác, không dám giảng bài với Lâm Diễm những lời cô đã từng nói lúc giao Chu Thanh Thanh cho Hàn Duệ: “Nếu anh dám bội tình bạc nghĩa với nhóc Thanh nhà tôi, nhất định tôi sẽ đánh anh một trận đau đớn!”

Hôm nay, Hàn Duệ đã thực sự bội tình bạc nghĩa với Chu Thanh Thanh, nhưng Chu Thanh Thanh có vẻ không hề để tâm – tuy cô biết Chu Thanh Thanh lúc nào cũng tỏ ra vui vẻ nhưng lại giấu nỗi khổ vào đáy lòng. Cô là bạn nhìn cũng thấy thương, nhưng cũng không thể thực sự đi đánh Hàn Duệ một trận được, cho dù đánh anh ta cũng chẳng xoay chuyển được điều gì.

Cô nhìn ra lần này Chu Thanh Thanh thật sự đã say đắm, chỉ hy vọng Lâm Diễm thật lòng với cô ấy.

Dương Tư Tư thấy vui cho bạn những trong lòng vẫn hơi chua xót, đưa tay vỗ nhẹ vào vai Chu Thanh Thanh: “Nhóc con, nếu anh ta dám vứt bỏ cậu, cậu nhất định có chết cũng phải bám dính lấy anh ta, không cho anh ta sống thoải mái! Đừng có ngốc như vậy, giúp đỡ người khác rồi bản thân lại chịu thiệt!”

Chu Thanh Thanh nghiêm túc gật đầu: “Đó là đương nhiên!”

Lâm Diễm hắng giọng hai tiếng, cũng xuống xe. Anh đứng bên cạnh Chu Thanh Thanh, đưa tay ôm vai cô, cười đầm ấm với Dương Tư Tư: “Cảm ơn cô đã giúp tôi chăm sóc Chu Thanh Thanh nhiều năm trước khi tôi gặp được cô ấy. Từ nay về sau, công việc này sẽ do tôi tiếp nhận, tôi cam đoan chỉ cần tôi còn sống, tuyệt đối sẽ không chuyển giao công việc này cho người khác.”

Dương Tư Tư hài lòng gật đầu, tiếp tục dặn dò Chu Thanh Thanh: “Sau này không có việc gì thì đừng đến quấy rầy tớ, giám sát chặt chẽ mấy nam đại nhân nhà cậu quan trọng hơn.”

Lâm Diễm mặt đầy vạch đen, nhưng anh rất hài lòng với nửa câu đầu. Sao anh lại cảm thấy Chu Thanh Thanh còn coi trọng Dương Tư Tư hơn cả anh? Anh đi công tác một tuần cũng không thấy cô nói một lời nhớ nhung, bây giờ Dương Tư Tư rõ ràng vẫn ở trong cùng một thành phố, sau này còn có rất nhiều cơ hội gặp mặt, cô lại lưu luyến không rời! Đây tuyệt đối không phải anh vô cớ ăn dấm chua bấy bọ, Chu Thanh Thanh có thể đọc tiểu thuyết BL, →__→ ai biết cô có thể che giấu khuynh hướng GL hay không? [1]

[1] BL: boy's love. GL: girl's love

(Mèo tôi: Khụ khụ, Lâm mỹ nam anh quá lo rồi... Các cô ấy nếu mà có gì thì đã có từ sớm! = =!)

*

Tiểu biệt thắng tân hôn, quả nhiên rất hợp lý, mấy ngày kế tiếp, thời gian của Lâm Diễm và Chu Thanh Thanh trôi qua trong ngọt ngào.

Thời gian ở bên nhau vẫn chưa lâu, đúng ra hai người không thể nào yêu nhau quá cuồng nhiệt, quá hạnh phúc, nhưng vì trước đó đã quen nhau trên Internet, khiến cho họ vô cùng hợp nhau, nhảy cóc qua thời kỳ người yêu vun vén tình cảm mà tiến thẳng vào giai đoạn vợ chồng ăn ý, khiến trong lòng họ càng thêm cho rằng đối phương chính là một nửa mà họ vẫn luôn kiếm tìm.

Nhưng, hoa đẹp không hay nở, cảnh đẹp luôn hiếm gặp, trong các bộ phim truyền hình thường có vài đoạn tuy rất máu chó nhưng chính là bắt nguồn từ hiện thực.

Chuyện kể rằng hôm nay sau khi Chu Thanh Thanh tan làm, nhớ lại lời Lâm Diễm dặn dò trong điện thoại: “Hôm nay anh phải tặng ca, không thể đi đón em, em gọi taxi về nhé. Nếu không muốn nấu cơm thì đến nhà hàng trong khu chung cư mà chúng ta vẫn hay ăn rồi về nhà, ghi số tên anh là được.”

Cô đang chuẩn bị gọi xe thì một chiếc Benz dài sang trọng đỗ xịch trước mặt. Cửa sổ thủy tinh mờ từ từ hạ xuống, trên ghế lái là một người đàn ông mặc âu phục trịnh trọng quay đầu về phía cô: “Chu tiểu thư, mời lên xe!”

Chu Thanh Thanh nắm chặt túi xách trong tay, lùi lại một bước: “Tôi, tôi không quen anh! Tại sao phải lên xe?”

Nhìn kỹ thì dung mạo người đàn ông đó cũng không tồi, nhưng, từ khi cô biết Lâm Diễm nam, tất cả trai đẹp khác đều chỉ là mây bay, mây bay! Cảm thấy bọn họ mà so sánh với sư phụ thân yêu nhà cô thì cũng chỉ tầm thường, chỉ là người qua đường Giáp. ~>_

Người đàn ông mặc âu phục đen mỉm cười: “Nhưng Chu tiểu thư đang sống chung với Lâm Diễm điện hạ nhà chúng tôi, không phải sao? Như vậy, mẫu thân của điện hạ, Lâm phu nhân muốn gặp cô cũng là hợp tình hợp lý.”

Mẹ chồng tương lai? Bốn chữ to đùng hiện lên trong đầu Chu Thanh Thanh, cô lập tức cảm giác hai chân như... sắp nhũn ra.

Hu hu, lần này nhất định là bữa tiệc Hồng Môn... Nhưng mà lúc này gọi điện cho Lâm Diễm hình như không thích hợp, chưa nói đến việc bây giờ có thể anh đang bận chuyện làm ăn, mẹ anh đã không thông qua anh, phải người lên đến tìm cô, đa phần là không muốn để Lâm Diễm biết.

Chu Thanh Thanh run rẩy mở cửa ghế lái phụ. Người đàn ông mặc âu phục nhìn ra sự căng thẳng của cô, mỉm cười nói: “Chu tiểu thư không cần căng thẳng, phu nhân chỉ là muốn gặp cô mà thôi, sẽ không làm khó cô.”

Chu Thanh Thanh vịn vịn hai tay, âm thầm động viên bản thân – cho dù mẹ chồng tương lai của cô giống phù thủy, giống như khủng bố, cô cũng phải dũng cảm nghênh chiến! Đả đảo phù thủy độc ác, cướp hoàng tử khỏi tay cô!

Cuối cùng, Chu Thanh Thanh còn lặng lẽ nắm tay làm động tác “cố lên”! = =!

Lái xe đẹp trai chú ý tới động tác nhỏ của cô, khoe miệng thấp thoáng ý cười. Nghĩ thầm, cô gái thoát nhìn rất bình thường này, nếu điện hạ đã vừa ý, chắc chắn phải có điểm nào đó đặc biệt.

*

Nửa giờ sau, cuối cùng họ cũng đến nơi.

“Chu tiểu thư, tới rồi, mời xuống xe.” Sau khi lái xe đẹp trai xuống xe, anh ta bước nhanh tới chỗ cô ngồi, mở cửa xe cho cô.

Nhìn tòa công trình kiến trúc trước mắt, còn cả khung cảnh xung quanh – một hoa viên chim hót hoa nở, người hầu mặc đồng phục thống nhất... Chu Thanh Thanh mở to hai mắt, hít một hơi thật sâu.

Từ lần trước bị Lâm Diễm kéo đi khỏi khách sạn Kim Thái, quản lý đại sảnh đuổi theo anh gọi “điện hạ”, đến lần này chiếc xe được phái tới vừa nhìn cũng biết là xe xịn (nhãn hiệu cụ thể thì cô không phân biệt được = =!), từ những thông tin trong cách dùng từ của lái xe, cô tuy chậm chạp nhưng ít nhiều cũng có thể cảm nhận được, gia thế của Lâm Diễm chắc chắn không tầm thường.

Không ngờ, “không tầm thường” không đủ để hình dung tất cả những gì cô đang nhìn thấy.

Dùng khí mà Chu Thanh Thanh vất vả lắm mới có được, lúc này đã bay xa vạn dặm.

Trong xã hội mà vật chất trụ cột quyết định kiến trúc thượng tầng, nếu nói cô không hề yêu tiền thì là nói dối, cô gái nào không hy vọng tìm một người đàn ông có thể nuôi mình để dựa vào? Nhưng hy vọng của Chu Thanh Thanh cũng giới hạn ở “lúc nào cô không muốn làm việc thì đối phương có thể nuôi được cô” mà thôi.

Hôm nay, nhìn gia thế nhà Lâm Diễm, quả thực nuôi một trăm cô ăn không ngồi rồi cũng không thành vấn đề! Nhưng, vấn đề là, gia thế Lâm Diễm như thế này, người nhà chắc chắn sẽ hy vọng anh lấy một cô gái môn đăng hộ đối... Không phải trên phim đều như vậy sao.

Hu hu, cô có nên bỏ chạy trước khi lâm trận không?

Đang nghĩ ngợi lung tung, Chu Thanh Thanh đã đi theo một người mặc đồng phục thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, tiến vào đại sảnh.

“Chu tiểu thư, mời ngồi... Xin cô chờ một lát, phu nhân ở trên lầu sẽ xuống ngay.”

Chu Thanh Thanh dè dặt ngồi xuống chiếc ghế sofa trông có vẻ rất đắt tiền, cẩn thận điều chỉnh tư thế ngồi, gật gật đầu, “Cảm ơn!” Tâm trạng trong lòng quả thực còn thấp thỏm, bất an hơn cả năm đó chờ kết quả thi tốt nghiệp trung học.

Chỉ một lát sau, Chu Thanh Thanh nghe thấy một giọng nữ nhẹ nhàng, dễ nghe truyền đến từ phía cầu thang xoáy, “Phụt, cô bé, đừng gò bó như vậy, cứ coi đây như nhà mình là được rồi ~!”

Chu Thanh Thanh theo tiếng nói nhìn qua, là một mỹ nữ mặc trang phục rất thời thượng, gợi cảm, gương mặt đẹp để có vài phần giống Lâm Diễm.

Chu Thanh Thanh chớp chớp mắt nhìn chăm chú vào đại mỹ nữ, trong lòng nghĩ, hóa ra sự phụ “phiên bản nữ” là như thế này đây? Ngũ quan tuyệt mỹ lạnh lùng, kết hợp với dáng vẻ lạnh lợi, khí chất ưu nhã, phong cách của chân dài! Thật sự rất đẹp! Hai mắt cô sáng như sao...

Cho đến khi mỹ nữ đi tới, ngồi xuống ghế sofa đối diện, mỉm cười nhìn cô, Chu Thanh Thanh mới đột nhiên bừng tỉnh, liền vội vàng đứng dậy, then thùng nói: “Thật, thật xin lỗi! Chị đẹp quá, em cứ ngơ ra nhìn...”

Mỹ nữ nghe vậy bật cười: “Ha ha ha... Thật là một cô bé đáng yêu! Hóa ra A Diễm thích kiểu như vậy? Khó trách tôi giới thiệu cho nó nhiều thực nữ danh giá như vậy, nó cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn...”

Không phải nói Lâm phu nhân muốn gặp cô sao? Nhưng mỹ nữ trước mắt này thoát nhìn mới hơn ba mươi tuổi, chắc chắn không phải mẹ Lâm Diễm, có lẽ là chị của anh?

Bởi vì đối diện với “chị gái” của Lâm Diễm, có thể coi là ngang hàng, Chu Thanh Thanh cũng không căng thẳng lắm.

Vừa rồi mỹ nhân đi đến, Chu Thanh Thanh hơi vô ý tứ, gãi gãi đầu cười ngây ngô nói: “À, chị chắc là chị gái của Diễm! Em là Chu Thanh Thanh, lần đầu gặp, mong chị chỉ bảo nhiều hơn!”

38. Chương 38: Nhầm Mẹ Chồng Thành Chị Chồng

Chị gái? Khóe miệng đại mỹ nữ có thể thấy rõ đang hơi run run, nhưng lập tức cong lên tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp: “À ha ha, đúng vậy ~ tôi chính là, khụ khụ, chị của A Diễm.”

Chu Thanh Thanh nghe được lời thừa nhận từ chính miệng mỹ nhân, trong lòng lặng lẽ thở phào, nhưng lại càng lo lắng, vẻ mặt hơi bối rối.

Đại boss cuối cùng – mẹ chồng tương lai ác độc vẫn chưa lên sân, cô vất vả lắm mới gom góp được dũng khí nhưng toàn bộ đã tiêu tan trước vị đại mỹ nữ thoát nhìn rất hiền hậu này... Đến lúc đó làm thế nào PK được mẹ chồng độc ác để cướp đi con trai điện hạ Lâm Diễm thân yêu của bà chứ?

“Chị gái” của Lâm Diễm, tên gọi tắt “chị Lâm”, nhìn cô chăm chú, quan tâm hỏi: “Em là Thanh Thanh phải không? Không cần câu nệ, có gì muốn hỏi cứ hỏi.”

Đại mỹ nữ đã mở lời, cô cũng không cần kín đáo nữa, Chu Thanh Thanh nói thẳng: “À không phải là bác gái... ừm, chính là mẹ của chị và Lâm Diễm, muốn gặp em sao ạ... Ha ha...”

“Chị Lâm” dường như nhận thấy được sự băn khoăn trong lòng cô, “À, cái đó em không cần lo lắng, chị... với mẹ của Lâm Diễm rất hợp ý nhau, bà ấy rất thích em, ha ha ha...”

Chu Thanh Thanh mở to hai mắt, làm sao chị biết? Chị có phải mẹ chị đâu...

Không đợi cô đáp lại, “chị Lâm” đã chuyển chủ đề buôn chuyện sang Lâm Diễm: “Em không biết đâu, A Diễm xưa nay vốn lạnh lùng trong chuyện tình cảm. Ngay cả hồi trước yêu đương với Lâm tiểu thư, nó cũng

mang tư tưởng có cũng được mà không có cũng chẳng sao, cuộc hẹn đầu tiên với con gái nhà người ta mà lại có thái độ ứng phó qua loa. Yêu đương nhiều năm như vậy mà lúc chia tay chẳng hề thấy nó đau lòng, mà còn có vẻ nhẹ nhõm nữa! Hơn nữa sau lần yêu đương đó, suốt ba năm nó không hề nhắc đến chuyện tình cảm, người làm mẹ này... à, làm chị, khổ sở giới thiệu với nó đủ các loại con gái, nó lại không chịu nổi, rất ít khi trở về cái nhà này, chị còn đang nghi ngờ không biết có phải nó có vấn đề về giới tính không...”

Nhắc đến vấn đề “giới tính”, hai mắt Chu Thanh Thanh sáng rực, chắc “chị Lâm” cũng là người trong giới hủ?

Chu Thanh Thanh hỏi dò: “Lần trước ở nhà Lâm Diễm em có gặp một tiểu mỹ nam tên là, ừm, Tô Kế, cậu ta gọi Lâm Diễm là anh... Đó là, ừm, em họ của hai người sao ạ?” Diện mạo của cậu ta hoàn toàn không giống hai người họ, chắc không phải là cùng cha khác mẹ, có lẽ là họ hàng. Chu Thanh Thanh cố ý nhắc tới Tô Kế, chính là muốn xem “chị Lâm” này biết được bao nhiêu về quá khứ của cô, nhân thể thăm dò xem chị ấy có phải là người trong giới hủ không, ha ha...

Quả nhiên, hai mắt “chị Lâm” sáng ngời, như thể nhớ ra chuyện gì đó thú vị, sau đó hai mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, “Thằng bé Tô Kế đó à ~ nó còn hợp với chị hơn thằng A Diễm chết tiệt kia... Nhớ năm đó chúng nó còn bé, chơi trò chơi, Tiểu Kế còn đóng vai cô dâu của A Diễm ~... Đáng tiếc thằng A Diễm chết tiệt càng lớn càng chẳng đáng yêu gì cả, không thích chơi cùng Tiểu Kế nữa, lại còn dám có bạn gái làm chị vô cùng thất vọng... Nhưng mà ngẫm lại, nó thích con gái thì chị mới có thể có cháu đích... à, là cháu trai để bế, mà sau đó Tiểu Kế lại thích, khụ khụ, bạn trai cũ của em, chị mới hết hy vọng không gán ghép nó với A Diễm nữa...”

Nói đến đây, thanh âm của “chị Lâm” càng ngày càng nhỏ, ngại ngùng ho khan một tiếng, “Khụ khụ, ngại quá Thanh Thanh à, vì rất hiếu kỳ về em, cho nên chị đã thuê một tổ trình thám điều tra những chuyện trước đây của em, em sẽ không để bụng chứ? Theo chị được biết, Thanh Thanh em hình như cũng là người trong giới (hủ)... Chắc có lẽ không cảm thấy lời chị nói quá kỳ quái chứ? Ha ha ha...”

Cả người Chu Thanh Thanh hơi nghiêng về phía trước, ghé sát vào để bày tỏ mình rất yêu thích đề tài này, và cũng muốn thân thiết với “chị Lâm” là người trong cùng tổ chức, “Không đâu ~! Nhưng hồi bé Tô Kế thật sự đã từng đóng giả làm cô dâu của Lâm Diễm ạ? Oa oa oa, đáng yêu quá... Thích thật! Chị có... chụp lại ảnh đóng giả cô dâu của Tô Kế lúc đó không ạ?”

“Chị Lâm” gật đầu mãnh liệt, “Đương nhiên là có, lại đây lại đây, chị đưa em lên lầu xem...” Sau đó nhìn ngó chung quanh, “Vừa may hôm nay không có A Diễm và ba của nó ở đây... Khà khà, không sợ bị bọn họ phát hiện ra chị cất giấu.” Dứt lời liền đứng dậy, đưa tay ra cho Chu Thanh Thanh.

Sợ bị “ba của A Diễm và A Diễm” phát hiện? Xem ra “chị Lâm” cũng giống cô, cũng là “kẻ hoạt động ngầm”! Mang theo niềm vui như lưu lạc gặp được người quen, Chu Thanh Thanh cười như điên, xoa xoa móng vuốt vào quần áo, sau đó đặt tay vào những đầu ngón tay ngọc ngà trắng trẻo của Lâm đại mỹ nhân, “Hi hi... Đi thôi ạ ~!”

Hai người mắt sáng long lanh, vẻ mặt phấn khích bùng bùng, lạch bạch kéo nhau lên lầu.

Cô gái nào đó đã quên hẳn mục đích ban đầu tới đây là để gặp mẹ chồng tương lai độc ác... o()o!

...

*

Lại nói, trong lúc Lâm Diễm đang đẩy nhanh tốc độ tăng ca, bỗng nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn – đến từ tình địch của anh, Đường Thiếu Trác.

Lúc thư ký đưa điện thoại, Lâm Diễm còn hơi khó chịu: “Không phải tôi đã nói với cô rồi sao, ngoại trừ cô gái tên là Chu Thanh Thanh, kể cả là điện thoại của mẹ tôi gọi tới tôi cũng không nghe!”

Em gái thư ký rất oan ức: “Nhưng mà, người này tự xưng là ông chủ của Chu tiểu thư, còn nói là chuyện liên quan đến Chu tiểu thư, rất quan trọng, cần nói với anh...”

Sắc mặt Lâm Diễm càng tối tăm, đành nhận điện.

Tiếng Đường Thiếu Trác từ đầu bên kia chậm rãi truyền tới: “Lâm tiên sinh phải không? Xin chào xin chào ~! Thứ lỗi cho tôi có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, trước đó không hề nhận ra Lâm tiên sinh chính là con trai độc nhất của Lâm gia, trùm tập đoàn khách sạn, danh xưng Lâm điện, thật sự là thất kính...”

Lâm Diễn có một loại xúc động muốn đập vỡ chiếc điện thoại, đây chính là cái mà hắn gọi là “chuyện rất quan trọng có liên quan tới Chu Thanh Thanh”?

Lâm Diễn không hề khách khí cắt ngang Đường đại thiếu đang thao thao bất tuyệt: “Xin hãy vào vấn đề chính, có gì nói thẳng.” = =

Đường Thiếu Trác hơi hậm hực, Chu Thanh Thanh thì có thể dùng giọng điệu này để nói với anh, dù sao cũng là anh thích cô, muốn bám dính lấy cô, nhưng anh tuyệt đối không hề có ý “thích thú” hay muốn “bám dính” lấy Lâm Diễn, anh chỉ muốn khách sáo một chút, xem có khả năng hợp tác với tập đoàn Lâm thị hay không mà thôi...

Còn nữa, “có gì nói thẳng”... cách dùng từ... (#)

Khóe miệng Đường Thiếu Trác hơi giật giật, ghi lại mối thù, cười tủm tỉm nói: “À, thực ra cũng không có việc gì, chỉ là một chuyện rất nhỏ rất nhỏ mà thôi. Không làm phiền công việc của ngài nữa, vậy bye bye ~!”

Sau đó, cạch một tiếng, cúp máy.

Lâm Diễn: “...”

Em gái thư ký cảm thấy, ánh mắt Lâm điện trừng cái điện thoại, thật sự giống như khủng bố, trên đỉnh đầu còn lơ lửng một đám mây đen đáng ngờ...

Lại có người dám cúp điện thoại của Lâm điện? Khụ khụ... Nhất là bên kia là một giọng nam rất trong trẻo từ tính... Cô bắt đầu đen tối YY một câu chuyện ân oán tình thù nam nam...

Vừa YY hăng say, cô vừa lén lút để ý tới phản ứng của boss nhà mình, là bình tĩnh như không có việc gì hay là cười lạnh nói một câu “Dám cúp điện thoại của tôi? Xem tôi về xử lý cậu như thế nào”?

Nhưng nghĩ lại trước đó boss nhà mình có dặn dò “Ngoại trừ một cô gái tên là Chu Thanh Thanh, kể cả là điện thoại của mẹ tôi gọi tới tôi cũng không nghe”, đây rõ ràng là BG (boy-girl), haizz, ảo tưởng tan vỡ, không biết cô gái tên “Chu Thanh Thanh” kia là thần thánh phương nào, dung mạo quốc sắc thiên hương ra làm sao, đáng người nóng bỏng như thế nào, lại có thể làm cho boss mỹ nam, kết hợp của núi băng và núi lửa, không chỉ rơi vào tay giặc, mà hơn nữa còn có vẻ rất cam lòng?

Em gái thư ký vô cùng mong đợi người đứng đằng sau cái tên “Chu Thanh Thanh” này.

Lâm Diễn cảm giác như bị chơi xỏ, nhưng nghĩ đến chuyện có thể liên quan tới Chu Thanh Thanh... Đôi mày đẹp khẽ nhíu lại, lấy di động ra bấm mấy nút, gọi điện cho Chu Thanh Thanh, nhưng rất lâu mà không có ai nhận điện... Bàn tay cầm điện thoại của Lâm Diễn bất giác nắm chặt.

Tiếp đó, Lâm Diễn làm một hành động mà trong mắt thư ký nhà mình là không thể tưởng tượng nổi – cầm ống nghe bấm gọi lại!

Một lúc sau đầu bên kia mới có người tiếp, Lâm Diễn đi thẳng vào vấn đề: “Thanh Thanh làm sao vậy? Tốt nhất anh hãy nói rõ một chút, nếu không thì...”

Một ván hòa, tâm tình phiền muộn của Đường Thiếu Trác bên kia điện thoại cuối cùng cũng chuyển biến tốt đẹp, nhìn người này căng thẳng như vậy hỏi chuyện Thanh Thanh, anh cũng không thừa nước đục thả câu, từ tốn nói: “À, vốn tôi định nói cho anh biết, tôi vừa mới trông thấy Tiểu Thanh Thanh được một chiếc Benz dài sang trọng đón đi, biển số xe là L8888... Cuối cùng tôi cũng nhớ ra tại sao tên anh lại có chút quen tai...”

Đúng lúc anh đang định nói về chuyện hợp tác với Lâm thị, phát hiện điện thoại đã bị đập máy.

Một lúc lâu sau mới đặt ống nghe chỉ còn những tiếng tút tút báo bận xuống, Đường Thiếu Trác ngẩng đầu lộ ra nụ cười chua chát. Ngày xưa không cảm nhận được hương vị của tình yêu, anh đã cho rằng tình yêu chỉ là thứ lừa mình dối người nhằm chán, anh chưa bao giờ cần thứ đồ chơi này. Vì vậy ở giữa muôn

hoa, không một phiến lá dính thân, anh vẫn luôn cao ngạo. Đến khi anh thật sự động lòng, gặp được cô gái khiến anh có được cảm giác có lẽ là tình yêu, thì lại đến phiên anh bị tình yêu xem thường, vứt bỏ.

Đây, có được coi là báo ứng?

Nhưng vẫn hy vọng cô nhóc kia có thể giữ được người mà cô muốn. Hy vọng cô sẽ không bị tổn thương.

Nếu như tôi không phải bạch mã hoàng tử mà em hy vọng sẽ xuất hiện vào thời khắc em gặp nguy nan, vậy thì, ít nhất tôi có thể làm một người qua đường Giáp, biết được lúc nào em gặp nguy hiểm, báo cho hoàng tử trong lòng em đến cứu em.

*

Đến khi Lâm Diễm hừng hực xông vào nhà, trong phòng khách đã không còn bóng dáng mẹ anh và Chu Thanh Thanh.

Hỏi thăm quần gia, nhận được đáp án: “Phu nhân và Chu tiểu thư trò chuyện rất vui, đã cùng nhau lên lầu.”

Trò chuyện rất vui sao? Làm sao có thể, đây nhất định là nói ngược. Lâm Diễm không có thời gian hỏi nhiều, vội vã xông lên lầu.

Nữ quần gia hơn ba mươi tuổi che miệng cười, lẩm bẩm: “Xem ra Chu tiểu thư kia sẽ sớm trở thành thiếu phu nhân.”

Nhưng Lâm Diễm đang sốt ruột tìm người đã nhanh chóng biến mất trên lối rẽ cầu thang, không nghe thấy gì.

Khi anh lên tới lầu hai, cửa phòng đã mở sẵn, anh trông thấy mẹ mình và Chu Thanh Thanh đang ngồi song song dưới sàn trước bàn trà, trên mặt bàn là rất nhiều sách báo, trong đó hai người đang cùng lật xem một quyển, lúc trông thấy cả hai đều tươi cười, anh mới xác định thì ra câu nói của quần gia “trò chuyện rất vui vẻ” không phải là nói ngược.

Tuy cảm thấy rất kỳ lạ nhưng anh nhanh chóng trở lại bình thường, có lẽ là mẹ cũng hiểu tính anh, nếu mẹ dám dọa người mà anh đã xác định chạy mất, dù có là mẹ thì anh cũng sẽ không tha cho bà, cho nên bà mới không dám nói điều gì quá đáng?

Hơn nữa, Thanh Thanh nhà anh đáng yêu như thế, mẹ làm sao có thể không thích?

(Mèo tôi: Khụ khụ, đây, đây chính là “người yêu trong mắt hóa Tây Thi” sao? ())

Nhưng trước sự xuất hiện của anh, hai người không hẹn mà cùng từ tươi cười biến thành kinh ngạc, sau đó lại biến thành bối rối, rất ăn ý cùng nhau gấp sách lại, Lâm Diễm không khỏi hiếu kỳ về nội dung cuốn sách đó: “Mẹ, mẹ cho Thanh Thanh xem cái gì vậy?”

Chu Thanh Thanh hết nhìn Lâm Diễm, lại nhìn “chị Lâm” trẻ trung xinh đẹp bên cạnh, hai mắt mở lớn, ngơ ngác lặp lại: “Mẹ??” >_

39. Chương 39: Sư Phụ Cũng Biết Bất An

Chị Lâm, à không, mẹ Lâm chợt dạ cười khan: “À, ha ha ha... Chẳng còn cách nào, ai bảo tôi đây trời sinh khó lão hóa, nhìn qua không có vẻ già chút nào? Trải nghiệm một chút cảm giác bị khách hiểu nhầm là chị gái của đứa con bất hiếu nào đó cũng không tệ!” Nói xong còn khoa trương sờ sờ da mặt mình.

Lâm Diễm trừng mắt, cao giọng gọi: “Thanh Thanh, lại đây, đừng tiếp xúc quá nhiều với kiểu phụ nữ có sở thích kỳ quái này, tránh nhiễm phải thói quen xấu.”

Mẹ Lâm nổi giận, thẳng con chết tiệt này đúng là vẫn như vậy, khiến người khác không thể nào thích nổi, cái gì mà người phụ nữ kỳ quái với cả thói quen xấu? Tôi là mẹ anh đấy! Bà vội vàng đứng dậy kéo cánh tay Chu Thanh Thanh đang chuẩn bị đi về phía Lâm Diễm: “Nhóc Thanh, sao con lại nghe lời nó thế, nó bảo gì con cũng làm theo à? Phụ nữ là phải có chủ kiến và khí phách của riêng mình, nếu không thì về sau

con sẽ không có địa vị gì trong cái nhà này! Sau này không có việc gì cũng thường xuyên tới đây đi theo ta, ta sẽ dạy con mấy chiêu ‘quản lý chồng’!”

Lúc này không còn ai sung sướng hơn Chu Thanh Thanh, “chị Lâm” “xinh đẹp dịu dàng thấu hiểu lòng người cùng chung chí hướng” lại chính là “mẹ chồng ác độc” mà cô đang chờ đợi!

“Quản lý chồng”? Nghe vậy, sắc mặt Lâm Diễm tối sầm, đi tới kéo phắt cánh tay còn lại của Chu Thanh Thanh, dùng hành động để cho thấy anh không hề đồng ý một chút nào với đề nghị của mẹ già nhà mình, “Về nhà với anh.”

Mẹ Lâm rất vô lại, dùng cả người ôm chặt cánh tay Chu Thanh Thanh: “Về nhà cái gì? Đây chính là nhà của hai đứa!”

Tay trái tay phải đều bị mẹ Lâm và Lâm Diễm lôi kéo, Chu Thanh Thanh còn chưa kịp sung sướng đã khóc ròng chạy vội, /(o)/~ đây là tình huống kiểu gì vậy? Người ta đều là đàn ông bị kẹt giữa mẹ và vợ, vì sao tình huống phổ biến trên khắp Trung Quốc lúc áp dụng lên cô thì lại biến thành cô kẹt giữa mẹ chồng (tương lai) và ông xã (tương lai) thế này? o()o

Chu Thanh Thanh đang cân nhắc xem bên nào không thể đắc tội hơn, Lâm Diễm đã âm trầm cười lạnh: “Em xác định không đi theo anh? Đừng quên là ai mỗi ngày nấu cơm cho em ăn...”

Chu Thanh Thanh lập tức vô cùng hiên ngang lăm lăm nói với mẹ Lâm: “Chị Lâm... Ặc, không phải, là bác Lâm, chúng ta, vẫn còn nhiều thời gian ạ!” Sau đó dùng đôi mắt nhỏ sáng long lanh để truyền đạt những lời cô không dám nói ra miệng: bản thân không đủ mạnh mà lại khiêu chiến với thế lực hung ác là vô cùng không sáng suốt, vì vậy cháu phải áp dụng chiến lược quanh co vòng vèo, quanh co vòng vèo ~!

Lâm Diễm mặc kệ hai người “mất đi mây lại”, dù sao thì mẹ mình với con dâu tương lai đã được như thế này, trái ngược hẳn với dự đoán của anh “Mẹ không thích Thanh Thanh, nhân lúc anh không biết đã gây khó dễ cho cô, thậm chí có khả năng sẽ uy hiếp Thanh Thanh phải rời xa anh”, cho nên anh ngoài mặt thì ủ rũ, nhưng trong lòng đang vô cùng hưng phấn khi hai người có thể hòa hợp như vậy.

Ánh mắt Lâm Diễm lơ đãng quét tới mặt bàn vẫn còn bày đầy sách báo, chú ý thấy trong đó có một quyển ở góc bàn còn chưa kịp khép lại, mà trên đó là bức ảnh của một “bé gái” bảy tám tuổi, ngũ quan trông rất giống anh, mặc một chiếc váy công chúa có viền ren xinh xắn, vẻ mặt đang rất không tình nguyện trừng mắt...

Sắc mặt Lâm Diễm lập tức đen như đất nồi, “Người, phụ, nữ, đáng, chết! Sao mẹ vẫn còn giữ tấm hình này!!! Không phải mẹ nói kể cả phim ảnh đều đã tiêu hủy hết rồi sao?”

Mẹ Lâm nhìn theo ánh mắt Lâm Diễm thấy bức hình kia, sau khi nhìn rõ vội vàng buông cánh tay Chu Thanh Thanh, lùi lại mấy bước như bị điện giật, cũng kinh ngạc kêu to: “Sao quyển này chưa gấp lại nhỉ?” Sau đó trừng Chu Thanh Thanh từ xa như oán trách, bởi vì quyển đó để khá gần vị trí Chu Thanh Thanh ngồi...

Chu Thanh Thanh rất vô tội: “Chị Lâm... Khụ khụ, bác Lâm không phải đã nói đây là ảnh chụp hồi bé của bác sao? Em thấy chẳng có vấn đề gì nên không nghĩ phải khép lại...”

“Làm sao có thể? Hồi bé ta làm gì có chiếc váy xinh xắn như vậy? Ha ha ha... Thực ra đó là Lâm Diễm hồi bé, ta bắt nó mặc đồ con gái rồi chụp ảnh...” Mẹ Lâm vừa nói chân vừa bước về phía cửa phòng.

Nếu không phải Chu Thanh Thanh kịp thời ôm chặt cánh tay anh, nếu không phải nghĩ tới kia là người mẹ đã sinh ra mình, nếu không phải dè chừng ông bố sẽ tức lộn ruột tìm anh tính sổ nếu làm đau bà xã của ông, Lâm Diễm thật sự muốn đánh cho người phụ nữ kia một trận không thể sống nổi.

Nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của con trai nhà mình, mẹ Lâm rất vô trách nhiệm chạy ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại, hơn nữa còn rất vô đạo đức khóa trái từ bên ngoài! Để con dâu tương lai dập tắt lửa đi đã rồi mới cho bọn chúng ra ngoài! ~ () – Gian phòng này là thư phòng cá nhân của bà, để phòng người khác nhìn trộm kho tàng bí mật, cho nên bên ngoài cũng trang bị một ổ khóa. Bà đã phải một khóc hai làm loạn ba kiên trì thực hiện tuyệt chiêu trên giường, ba Lâm mới không thể lay chuyển được, đành phải mắt nhắm mắt mở, khụ, ngậm đồng ý.

*

Chu Thanh Thanh nhìn bức ảnh trên mặt bàn, lại quay đầu nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc của Lâm mỹ nam, khỏi cần nói, đúng là giống thật! ~ Nhưng mà rõ ràng là ngũ quan giống nhau, sao hồi bé anh mặc đồ con gái lại “xinh đẹp” như vậy, rồi lớn lên cũng chính anh mặc đồ nam lại phong độ tuần tú, tuyệt không hề có nét nữ tính?

Không biết với diện mạo hiện giờ của Lâm mỹ nam mà mặc đồ con gái sẽ có hiệu quả thế nào?

Váy dài hiện đại lộng lẫy đẹp hơn, hay trang phục cổ điển thướt tha đẹp hơn?... Chu Thanh Thanh lắc lắc đầu, không được, chỉ nghĩ thôi mà nước miếng đã muốn chảy ròng ròng ~~!

Ánh mắt giết người của Lâm Diễm như muốn xuyên thủng cánh cửa bên ngoài biết rõ là đang có người nghe trộm kia, nhưng sau khi khôi phục lý trí, anh nhanh chóng tiến hành phân tích, Lâm Diễm đưa mắt chuyển sang đồ đệ kiêm heo cưng kiêm bà xã tương lai nhà mình – đây là thời cơ tốt để xóa đi hai chữ dư thừa phía sau trong thân phận “bà xã tương lai” của cô ~!

Nâng cánh tay còn lại, vô cùng dịu dàng vuốt ve tóc cô, xúc cảm vẫn mềm mại, mượt mà như trước, sau đó anh thuận thế ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, rất kiên nhẫn dẫn dắt: “Đang nghĩ gì vậy, nhập tâm như thế?”

Thực ra nhìn bộ dạng ngơ ngẩn đảo mắt giữa anh và tấm hình của cô là anh đã đoán ra cô đang nghĩ cái gì, nhưng, bây giờ làm quá lên sẽ chỉ khiến cô cảm thấy anh “thẹn quá hóa giận”, anh còn có chuyện quan trọng hơn cần làm...

Chu Thanh Thanh ngơ ngác thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng: “Nghĩ đến dáng vẻ của anh bây giờ mà mặc đồ con gái.”

Khóe miệng Lâm Diễm giật giật, nhóc con này, quả nhiên đã bị bà mẹ đáng chết kia làm hư rồi... = = Nhưng mà hình như cô vốn đã không bình thường.

Màn cầu hôn lãng mạn đã chuẩn bị sẵn sàng, Lâm Diễm lập tức xoắn xuýt, địa ngục đang bày ra trước mắt, nhảy hay không nhảy, đó là một vấn đề!

Chu Thanh Thanh hoàn toàn không nhận ra điều gì bất thường, tiếp tục biểu đạt sự kích động trong lòng: “Thực ra, ảnh chụp hồi bé của sư phụ và Tô tiểu thụ thật sự rất hợp nhau! ~ Đẹp đôi quá ~ đáng tiếc... Tô tiểu thụ thật thiếu kiên định, sao lại chỉ vì anh kết đôi với Lam Lan mà đi tìm người đàn ông khác chứ? Nếu cậu ta một mực bám lấy anh, thì bây giờ đã ‘đợi vàng mây rẽ thấy trăng thanh rồi’ [1]...”

[1] thủ đắc văn khai kiến nguyệt minh: chỉ những người có lòng kiên trì đợi một ngày mây tan sẽ thấy vàng trăng sáng.

Lâm Diễm mãi mới hiểu Tô tiểu thụ là chỉ Tô Kế, cái gì? Ảnh Tô Kế mặc váy con gái chụp với anh cô cũng nhìn thấy? Mẹ, mẹ nhất định phải chết, Lâm Diễm nghiêng răng cắn hận.

Sau đó tự động giải nghĩa lời nói của Chu Thanh Thanh: Nếu anh coi trọng Tô Kế nhà anh thì cậu ta sẽ không cướp mất Hàn Duệ thân yêu của em... Về mặt Lâm Diễm nháy mắt từ giã vò chuyển thành cương quyết: “... Em đừng hòng! Em với anh mới là một nhà!” Sau đó cúi đầu mạnh mẽ hôn lên cái miệng ồn ào của cô gái nào đó!

Chu Thanh Thanh nhanh chóng bị hôn đến mức đầu óc choáng váng, mắt hoa lên, thân thể mềm nhũn túm chặt vật áo trước ngực Lâm Diễm, sợ đứng không vững ngã xuống thì mất thế diện lắm.

Nhưng mà... Tại sao cái khuy áo sơ mi hàng hiệu có giá còn hơn cả một tháng lương của cô lại có chất lượng kém thế này?

Cô lại kéo đứt cả khuy áo Lâm Diễm rồi, đến lúc ra ngoài mẹ Lâm với người hầu của Lâm gia sẽ đều biết cô đã làm “chuyện tốt” gì! Mất, mất mặt quá! >_

Gương mặt anh tuần của Lâm Diễm hơi nhếch lên nụ cười chế giễu, giải nghĩa động tác của cô gái nào đó thành: “Hóa ra em khao khát anh đến thế cơ à?”

Chu Thanh Thanh cúi gằm khuôn mặt đỏ bừng, ồ ào giải thích: “Rõ ràng là do áo của anh chất lượng kém...”

“Ha ha, vậy lần sau anh đổi thành áo có thể chịu sức giầy vò, để không quấy rầy nhũ hững của bảo bối em...”

Chu Thanh Thanh: “... Sự phụ anh hư hỏng!” Lúc nào cũng xuyên tạc ý của cô. >_

Lâm Diển như bị câu nói kinh điển trong các bộ phim H làm cho chấn động, rất nhanh vô cùng bình tĩnh nói một câu còn kinh điển hơn: “Anh còn có thể hư hỏng hơn một chút nữa...”

Đồng thời bắt đầu cởi quần áo trên người cô gái nào đó.

Chu Thanh Thanh giật mình: “Không được, đây là thư phòng của mẹ anh... Ừm, em đã bảo không muốn rồi, anh, ở chỗ nào anh cũng có thể động dục cầm thú được! @#%&^*...”

Khụ khụ, heo cưng nào đó đã nổi giận, không biết lựa lời mà nói!

Lâm Diển vừa cởi khuy áo, vừa nghiêm túc giáo dục heo cưng nhà mình: “Mắng chửi người khác là không đúng.”

Chỉ chốc lát, Chu Thanh Thanh không còn rảnh rỗi để mà mắng chửi người khác nữa, cô còn đang bận chuyện khác: “Ừm... Hừm... A... Hơ...”

Lửa giận dần dần biến thành dục hỏa, Lâm mỹ nam mơ mơ màng màng nghĩ: Tổ tình với cầu hôn lãng mạn cái gì, coi như hết, anh không tin em đã trở thành mẹ của con anh mà còn có thể không gả cho anh!

Sinh một đứa ném ẹ chơi, bà mới không tranh giành con dâu với anh nữa... Ừm, sự nghiệp tạo người rất quan trọng! ()

*

Màn ảnh cuộc gặp mặt lần sau của mẹ chồng con dâu tương lai sẽ là, mẹ Lâm cầm chổi lông gà đuổi giết thằng con bất hiếu nhà mình, nhưng lại sợ làm bị thương con dâu tương lai mà con trai mình tuyên bố là có khả năng đang mang thai cục cưng, đành không thể không ngượng ngùng thu tay lại.

Trên đường về nhà, Chu Thanh Thanh ngồi trên ghế lái phụ trong chiếc Lamborghini màu bạc của Lâm mỹ nam, xấu hổ đỏ mặt, lúng túng nói: “Anh, sao anh có thể, làm, làm cái chuyện đó trong thư phòng của bác gái chứ... Hơn nữa còn hủy hết tài sản riêng tư, ảnh chụp, manga, tiểu thuyết, đĩa phim của bác...”

Hiểu vì sao mẹ Lâm sẽ cầm chổi lông gà đuổi giết con trai nhà mình rồi chứ.

Trong đó có rất nhiều báu vật số lượng hạn chế mà cô chỉ nghe qua chứ chưa từng được nhìn thấy! Cho dù anh không đồng ý để mẹ xem những thứ đó thì để lại cho cô chứ... À, tặng cho người khác hay bán lấy tiền cũng được! Hu hu

(>_

Ánh mắt lạnh lẽo hình lưỡi dao của Lâm Diển bay tới, “Những cái đó bị hủy, em cảm thấy rất đáng tiếc sao?”

Chu Thanh Thanh gật gật đầu. Đâu chỉ là đáng tiếc, thực sự là rất đau lòng. Ba Lâm trên lý thuyết còn cổ hủ hơn con trai của mình nhiều, vậy mà còn có thể “ngầm đồng ý” cho bà xã thân yêu của ông có một thư phòng nhỏ, chỉ cần mẹ Lâm cam đoan sẽ không vì sở thích này mà không quan tâm tới ông. Nhìn lại, sự phụ nhà cô quả thực là bạo chúa độc tài không có đạo lý!

~Lâm Diển hắng giọng một cái không rõ ý tứ: “E hèm?”

Chu Thanh Thanh lập tức kiên định lắc đầu.

Sau đó, cả hai người đều trầm mặc. Loại trầm mặc này, không giống với loại trầm mặc bình thường giữa hai người không nói lời nào cũng không cảm thấy ngại ngùng.

Trong xe, cả hai người đều có tâm sự riêng.

Cho đến khi tới nhà, Lâm Diễm dừng xe lại. Chu Thanh Thanh đưa tay mở cửa xe, Lâm Diễm lại dè tay cô xuống.

Chu Thanh Thanh dùng ánh mắt biểu đạt nghi vấn của mình, nhưng không mở miệng, đối với sự ngang ngược đoán của Lâm Diễm, trong lòng cô vẫn hơi tức giận, chỉ là do gần đây đã quen với tính cách của ai đó, khiến cô giận mà không dám nói gì.

Lâm Diễm thở dài: “Thực ra anh cũng không phản đối sở thích đặc biệt của em đến mức đó, nhưng mà, anh không thể dễ dàng tha thứ chuyện em coi anh là một trong số các đối tượng YY của em. Như vậy khiến anh không có cảm giác an toàn. Cảm giác đối với em, anh có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Nếu có người tranh giành anh với em, chỉ cần người kia rất đẹp trai hay là mỹ nam, hợp với sở thích và thẩm mỹ của em là dường như em có thể hai tay dâng anh lên cho người đó.”

Chuyện như thế này đã xảy ra một lần trong hôn lễ bất thành của cô, anh không thể không lo lắng.

Chu Thanh Thanh nghe xong, hai mắt đã đỏ hoe, hóa ra cô đã vô tình khiến sự phụ bất an như thế. “Sự phụ, sẽ không đâu, anh không thích, em hứa về sau sẽ không bao giờ... YY anh nữa!”

“Nhưng mà vừa rồi trong lòng em không vui, thậm chí rất có thể còn nghi ngờ chúng ta không hợp nhau.” Có lẽ không nghiêm trọng như vậy, đây là anh cố ý nói cho nghiêm trọng, để phòng cô bây giờ chịu áp lực nhưng về sau lại vẫn có suy nghĩ đó.

“Em, em chưa từng thích một người nào như thế. Sự yêu thích này không giống với sự yêu thích đối với anh Hàn ngày trước. Cụ thể không giống ở chỗ nào thì em cũng không nói được.

Ngày đó em chọn buông tay, là vì em biết rõ anh ấy không yêu em, mà em, cũng không phải không thể không có anh ấy. Nhưng, em ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, không có anh em sẽ thành ra như thế nào, tóm lại chắc chắn sẽ chẳng còn tâm tư mà nói chuyện yêu hay không yêu, ngủ chắc chắn sẽ không ngon, ăn cơm cũng sẽ không ngon miệng. Anh ở trong lòng em, đã trở thành không thể thiếu.

Cho nên, nếu một ngày nào đó, anh phát hiện không thể nào tha thứ được cho những khuyết điểm của em, vậy thì anh hãy nói cho em biết, em sẽ cố gắng sửa. Không cho phép tự nhiên một ngày nói với em, anh không quan tâm em nữa, em nhất định sẽ sống chết bám dính lấy anh không buông.”

Chu Thanh Thanh nói xong, nước mắt không kìm được chảy ra. Hóa ra bất tri bất giác cô đã chìm đắm đến như thế. Cho dù vừa rồi có hơi bất mãn với cách làm của anh, nhưng cô chưa từng có quyết tâm muốn rời bỏ anh, càng chưa bao giờ hoài nghi bọn họ không hợp nhau.

Không có hợp hay không hợp, chỉ xem có thể bao dung và thông cảm bao nhiêu đối với nhau.

Sự phụ đã bao dung nhiều điểm xấu của cô, cô bao dung anh một chút thì có là gì?

Lâm Diễm nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của Chu Thanh Thanh, “Nhóc con ngốc nghếch, tuy em rất xấu lại còn nhiều khuyết điểm, nhưng xét đến việc nếu anh không cần em thì có lẽ cũng chẳng có người đàn ông nào cần em, anh sẽ không không cần em.”

Thực ra trong những lời này có khá nhiều đe dọa và ám chỉ - ngoài anh ra, cũng chẳng có người đàn ông nào cần em đâu, cho nên, em nhất định phải chết dưới tay anh.

Trước nay anh không quen nói ra tâm sự của chính mình, ngoài cô ra anh cũng chẳng còn đường lui nào hết, sợ cô vì nổi bất an biểu hiện qua lời nói và việc làm đoán của anh dọa cho chạy mất, cho nên anh mới quyết định thẳng thắn, thành khẩn nói ra nỗi lo trong lòng.

40. Chương 40: Điện Thoại Của Tình Dịch

Sau khi bình an vô sự vượt qua cửa ải “cuộc gặp gỡ với mẹ chồng tương lai” đập vỡ biết bao câu chuyện tình yêu của hoàng tử và cô bé lọ lem, hơn nữa tới đó còn “tỏ tấm chân tình” với Lâm mỹ nam trên xe, Chu Thanh Thanh vốn không có cảm giác chân thực với tình yêu này, nhưng giờ cô đã cảm thấy yên lòng, an tâm, cảm thấy tất cả những vấn đề phải lo lắng đều không còn là vấn đề nữa.

Đã không thành vấn đề, vậy cô cũng không cần lo lắng, cuộc sống gia đình tạm thời trôi qua ngọt ngào, tốt đẹp ~!

Nhưng với tư cách một câu chuyện tiểu bạch máu chó, đã có “gặp mặt mẹ chồng tương lai”, sao có thể thiếu tình huống kinh điển như “chống trả chính diện với bạn gái cũ của anh”?

Nhưng mà, với cấu tạo đại não kỳ dị của nữ trư Chu Thanh Thanh, loại tình huống đã diễn đi diễn lại trên phim truyền hình này, lúc xảy ra với cô, kết quả chắc chắn cách xa với bình thường.

Lại nói, sau khi từ nhà mẹ chồng trở về không lâu, vào một buổi chiều, Chu Thanh Thanh nhận được một cuộc điện thoại đến từ tình địch tiềm ẩn của cô, mỹ nữ Lam Lan.

Lời dạo đầu của Lam Lan là như thế này: “Tôi là Lam Lan, chắc cô biết tôi chứ?”

Chu Thanh Thanh đương nhiên biết, nhưng cô quyết định làm người phải đi con đường không tầm thường, vì vậy, cô trầm mặc hồi lâu mới từ tốn trả lời: “Thật xin lỗi, xin hỏi cô có phải Lý Lan Lan trên mặt mộc rất nhiều tàn nhang, ngồi bàn phía sau tôi hồi cấp hai không?”

Bên kia điện thoại Lam Lan quả nhiên cũng trầm mặc. Một lúc sau, cô hít một hơi thật sâu mới nói tiếp: “Ngại quá, tôi không phải Lý Lan Lan gì cả, mà là bạn gái cũ của A Diễn, Lam Lan.”

Lúc này Chu Thanh Thanh không giả vờ không nhận ra, đổi thành giả ngu: “À, là Lam tiểu thư à? Tôi chưa từng nghe Diễn nhắc tới cô, chỉ đại khái là có nghe bác gái nhắc một chút về chuyện của cô và Diễn, cho nên không có ấn tượng với cô lắm, thật ngại quá. Cô gọi điện đến là vì có thứ gì để ở chỗ Diễn, muốn lấy về sao? Nhưng đã chia tay ba năm rồi mới đòi lại đồ, có phải hơi lâu không? Có khả năng Diễn đã vứt đi mất rồi! Nếu không thì tự cô gọi điện cho Diễn hỏi xem?”

Lam Lan dường như đã mất kiên nhẫn, không khách khí nữa, nói thẳng: “... Đừng giả vờ ngốc với tôi. Tôi muốn gặp cô, uống ly cà phê, ngồi xuống cùng nói chuyện, tôi tin là cô sẽ rất hứng thú với một số chuyện ngày trước của A Diễn.”

Chu Thanh Thanh cũng rất không khách khí đáp trả: “Xin lỗi, tôi một chút cũng không có hứng thú. Nếu như tôi muốn biết cái gì, tôi có thể trực tiếp hỏi Diễn. Hơn nữa, đối với tôi, quá khứ của anh ấy không quan trọng, quan trọng là hiện tại và tương lai của anh ấy đều sẽ có tôi tham dự. Nếu Lam tiểu thư còn có chuyện gì, vậy cứ nói thẳng qua điện thoại là được. Nhưng thời gian của tôi có hạn, còn rất nhiều việc phải làm, phiền cô đi thẳng vào vấn đề, nói ngắn gọn.”

Chu Thanh Thanh không thể nào hiểu nổi, trong tiểu thuyết, phim ảnh, khi các nữ phụ yêu cầu nữ chính ra ngoài gặp mặt nói chuyện, tại sao nữ chính biết rõ người ta không có ý định tốt đẹp gì mà vẫn đồng ý gặp? Hơn nữa còn thường xuyên đáp ứng những yêu cầu vô lý, không kể chuyện đi gặp nữ phụ cho nam chính.

Hôm nay, loại tình huống máu chó này cuối cùng đã xảy ra với cô, rốt cục cô đã có thể “khăng khải” diễn một màn cô mong chờ mà đám nữ trư kia chẳng ai dám làm – phương thức đối đãi tốt nhất với tình địch không phải là đối chọi chính diện gay gắt với cô ta hay âm thầm tính kế, mà đơn giản là đến liếc cũng không thèm liếc cô ta một cái, khả khả!

Thực ra, cũng là vì cô tự hiểu – dù cho là đối chọi chính diện gay gắt hay âm thầm tính kế, cô cũng không PK nổi người ta! = =

Nhưng sau khi Lam Lan cúp điện thoại, Chu Thanh Thanh vẫn thấy lo lắng.

Không biết cô Lam Lan kia có vì sự khiêu khích của mình mà ghi hận trong lòng rồi tìm cách trả thù, lộ liễu không được thì lén lút? Ví dụ như, nhân lúc cô một mình lang thang trên đường, đột nhiên từ một nơi hẻo lánh nào đó nhảy ra mấy tên đầu trâu mặt ngựa dữ tợn đến bắt cóc, sau đó cầm dao hoặc súng giờ qua giờ lại trước mặt uy hiếp cô: “Nói, muốn chết hay là muốn Lâm Diễn?!”

Nói thừa, mạng cũng mất còn cần tình yêu làm gì?

Còn có thể đáng sợ hơn, chắc sau khi cô bị bắt cóc, bên cạnh là một đám đàn ông hèn mọn bỉ ổi, cả đám đều chảy nước miếng kích động nhìn cô, sau đó mỹ nhân độc ác Lam Lan cười lạnh nói với đối thủ đang bị trói chân: “Cô nói xem, nếu tôi đưa cuộn băng nghi hình cảnh X luân phiên của cô cho A Diễn xem, anh ấy còn có thể muốn cô không?”

... Khụ khụ, dừng lại dừng lại! Chu Thanh Thanh khinh bỉ chính mình, sao lại YY được như thế cơ chứ? o()o

Mang nỗi buồn lo vô cớ nhưng không phải là không có khả năng trở thành sự thật, buổi tối Lâm Diễm đưa cô tới khách sạn Kim Thái ăn món tôm hùm mà cô thích nhất, hơn nữa còn cẩn thận bóc vỏ đặt vào bát cho cô, Chu Thanh Thanh vẫn cảm thấy không yên lòng.

Lâm Diễm nhanh chóng cảm nhận được heo cưng nhà mình hình như có tâm sự, nhưng không ép hỏi, dựa theo kinh nghiệm trước đây, chưa đến một ngày, cô nhất định sẽ thẳng thắn nói với anh điều đang giấu trong lòng.

Cho dù có một số việc cô không biết phải mở miệng như thế nào, cô cũng sẽ ôm máy tính vào thư phòng, lên mạng gửi tin nhắn QQ cho anh... Ai bảo Chu Thanh Thanh trong ba năm đã nuôi thành thói quen cho dù là chuyện gì lớn nhỏ cũng nói với sư phụ Liny. Điện của cô cơ chứ?

Đây cũng là bí quyết để có thể hòa hợp giữa họ. Tuy biết rõ đối phương là người thân yêu nhất đang sống cùng dưới một mái nhà, nhưng khi mỗi người ở vào từng hoàn cảnh không giống nhau, trao đổi bằng chữ qua mạng, bọn họ sẽ cảm thấy như trở lại quá khứ ba năm trước, thân phận “thầy trò / bạn tốt / tri kỷ” trên mạng không có gì để giấu nhau.

Nếu ngại mở miệng thì sẽ dễ dàng biểu đạt hơn bằng chữ viết. Bởi vì cách một màn hình, giúp hai người có thời gian để suy nghĩ bằng lý trí, khiến cả hai sẽ ít xảy ra tranh cãi hơn.

Tối đó về đến nhà, Chu Thanh Thanh quả nhiên ôm máy tính của cô xuống thư phòng ở dưới lầu.

Sau đó, Chu Thanh Thanh kể lại chuyện hôm nay Lam Lan gọi điện cho cô, cô đã “thể hiện anh dũng” như thế nào, và cả những nỗi lo trong lòng cho sư phụ thân yêu Liny. Điện.

Lâm Diễm đang ở trong phòng ngủ chơi game online hàng đầu thời gian đó, nghe thấy QQ vang lên thông báo có tin nhắn, biết rõ hơn phân nửa là đồ đệ nhà mình. Mặc kệ đang chơi phó bản hay làm đội trưởng hay tung chiêu chủ lực, anh thu nhỏ cửa sổ trò chơi, ấn mở khung tin nhắn của đồ đệ nhà mình.

Đọc xong một đoạn tin nhắn rất dài, dấu ngắt câu loạn tùng phèo, Lâm Diễm có chút dở khóc dở cười, ngón tay thon dài sạch sẽ lướt nhanh trên bàn phím, một đoạn tin nhắn được gửi đi.

Trong thư phòng, Chu Thanh Thanh trông thấy sư phụ nhà mình trả lời lại: “Về sau ít xem mấy loại tiểu thuyết, phim ảnh nào tào nhảm chán kia đi. Đầu óc vốn đã không thông minh, còn cả ngày chúi đầu vào mấy thứ rác rưởi đó thì làm thế nào?”

Chu Thanh Thanh nước mắt lưng tròng, lập tức không còn chú ý tới nỗi lo bị bắt cóc còn chưa xảy ra mà tỉ lệ lại nhỏ, bắt đầu biến thành oán giận, thi triển thần công “hai ngón” nhưng cực nhanh trên bàn phím, trả lời.

Thanh Thanh Tử Khâm: “Anime, tiểu thuyết đam mỹ không cho xem thì thôi, phim ảnh, tiểu thuyết BG bình thường anh cũng không cho xem, thế thì anh để em sống còn có ý nghĩa gì nữa?”

Liny. Điện: “Không nói không cho, mà là bảo em xem ít đi.”

Lúc này mới nhớ là đang vào phó bản, Lâm Diễm ấn mở cửa sổ trò chơi, không hề ngoài dự đoán, cả đội của anh đều bị chết.

Trong đội ngũ toàn là bạn bè quen biết hiểu rõ anh, ngoài phần nản vài câu thì cũng quan tâm hỏi thăm: “Lão đại, có việc hay là làm sao vậy?”

Lâm Diễm nhớ hình như Chu Thanh Thanh còn rất thích đọc tiểu thuyết võng du, bình thường lúc anh chơi trò chơi, cô cũng sẽ ngồi xổm ở một bên nhìn anh đánh quái làm nhiệm vụ, nhưng thường không được bao lâu đã bỏ lại một câu “Đúng là rất nhàm chán, trong tiểu thuyết vẫn thú vị hơn!” Sau đó lại hết sức chăm chú quay về máy tính của mình làm việc khác.

Mặc cho bạn bè trong trò chơi hỏi thăm, Lâm Diễm gõ vào khung tin nhắn QQ: “Nhóc con, lên đây.”

Chỉ một lát sau, Chu Thanh Thanh ôm máy tính mang theo khuôn mặt bực bội đi lên, vút máy tính xuống, chạy đến ôm Lâm Diễm từ phía sau, ai oán gọi: “Sư phụ

”

Lâm Diễn không để ý tới cô, đứng dậy cầm máy tính cô tiện tay để trên mặt bàn đặt xuống vị trí song song với mình, nổi dậy mạng.

Sau đó rất bình thản mở miệng: “Em có thể cùng anh chơi game online.”

Chu Thanh Thanh nhìn hình ảnh trò chơi đẹp đẽ trên máy tính của Lâm Diễn, nói hoàn toàn không động lòng thì không phải, cùng sự phụ chơi game online aa ~! Nhưng mà...

“Em chơi game kém lắm anh không phải không biết, bản đồ em còn không biết xem chứ đừng nói đến đánh quái hay PK, em không có kiên nhẫn làm mấy cái nhiệm vụ rườm rà kia...”

“Bản đồ chạy mấy lần rồi sẽ biết. Không hiểu chỗ nào có thể hỏi anh. Đánh quái anh có thể đưa em đi, cho dù không cẩn thận bị chết thì cũng chỉ bị mất ít độ bền của trang bị mà thôi. Em có thể không PK, ai dám bắt nạt em, sự phụ giúp em bắt nạt lại hắn. Thực ra không cần đánh quái hay PK, cùng anh đi ngắm phong cảnh tâm sự cũng được.”

Chu Thanh Thanh nghe xong, vui vẻ vỗ tay: “Được được!”

Thực ra sức hấp dẫn lớn nhất của một trò chơi không phải nằm ở bản thân trò chơi đó, mà là ở người chơi cùng ta. Riêng Chu Thanh Thanh cũng rất thích được tới gần hơn với thế giới của sự phụ nhà mình.

Tuy cô là tiểu bạch trong game online, nhưng người chơi cùng cô không chê là tốt rồi, không phải sao?

Lâm Diễn cài đặt xong xuôi phần mềm trò chơi vào máy tính của Chu Thanh Thanh, sau đó ném cho cô một cái ID nữ nhân vật Vú Em cấp bốn mươi mà anh đã luyện trong lúc rảnh rỗi nghiên cứu từng chức nghiệp của trò chơi này.

Dù dĩ Chu Thanh Thanh chơi game, ngoại trừ mục đích để cô không sa vào những thứ văn hóa phẩm rác rưởi, Lâm Diễn còn có tâm tư khác...

Trong game online, nhân vật nam trang bị cấp cao hoặc thao tác lợi hại chưa bao giờ thiếu nhân vật nữ theo đuổi, mà ID hiện tại của anh, là nhân vật đại thần đứng nhất nhì, thật sự cảm thấy rất phiền phức với các ID nữ theo đuổi.

Nhưng anh chưa bao giờ kết hôn trong trò chơi, bởi vì chịu ảnh hưởng từ sở thích đặc biệt của mẹ và đồ đệ nhà mình, trong cái thế giới game online này, ai biết được có thể cưới nhầm nhân yêu [1] hay không? Cứ cho là con gái thật đi nữa thì cũng rất phiền toái.

[1] nam giả nữ trong game.

Nhưng nếu như đối tượng đó là đồ đệ gốc ghếch nhà mình thì... Anh cũng không ngại trước tiên để cô biến thành “nương tử” của mình trong trò chơi. ^__^

Hôm nay, trong trò chơi XX, server OO, nghe nói trong bang phái “Nghịch Thiên” đệ nhất cao thủ toàn server, đột nhiên có một Vú Em cấp chỉ hơn bốn mươi gia nhập.

Chu Thanh Thanh điều khiển nhân vật “Meo a Meo”, chào hỏi mọi người trong kênh trò chuyện: “Chào mọi người! Tôi là người mới, xin chỉ giáo nhiều hơn!”

Mọi người chấn động, sao bang phái lại thu nạp một người cấp bậc thấp như vậy? Chẳng lẽ là cao thủ nào đóng giả nhân vật mới sao?

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, bang chủ đại nhân “Điện Tiền Minh Nguyệt”, chưa bao giờ ra tay ngoại trừ khi thành lập bang phái “Nghịch Thiên”, đột nhiên lên tiếng: “Hiện giờ Meo Meo là đồ đệ của tôi. Đợi khi nào tôi đưa cô ấy lên cấp sáu mươi, cô ấy sẽ là bang chủ phụ nhân của mọi người. ^__^”

“Điện Tiền Minh Nguyệt”, thì ra là Lâm Diễn, những lời này của anh như quả ngư lôi ném xuống nước sâu, toàn bộ bang phái lập tức náo nhiệt chưa từng thấy.

...

Thế là, hành trình của tiểu bạch trong game online Chu Thanh Thanh, đã bắt đầu.

Chu Thanh Thanh nhìn tin nhắn riêng tư đến từ những người xa lạ ở khắp nơi, ai ai cũng hỏi thăm quan hệ giữa cô và đại thần Điện Tiền Minh Nguyệt là như thế nào.

Hóa ra sự phụ của cô ở trong game còn là một nhân vật cấp đại thần? Dính vào quan hệ gì đó với danh nhân, ghét nhất! Rõ ràng cô chỉ muốn núp trong bóng tối YY gian tình giữa các người chơi nam nam thôi mà...

Chu Thanh Thanh nước mắt lưng tròng: “Sự phụ, không đi theo anh nữa, ngay từ đầu đã cắt đứt đường lui của người ta, anh để em từ nay về sau làm thế nào đùa giỡn mỹ nam trong trò chơi bây giờ?”

Lâm Diễm nhũu mảy: “Đùa giỡn mỹ nam?”

Chu Thanh Thanh: “Không phải không phải, chỉ là muốn nhìn xem gian tình giữa nam nam bọn họ thôi...”

Lâm Diễm: “E hèm? Tính xấu vẫn không thay đổi được?”

Chu Thanh Thanh co rúm người: “Anh đã nói chỉ cần không quá đáng, không được YY anh, còn đâu cho phép em âm thầm phát triển sở thích bé nhỏ của mình cơ mà!”

Lâm Diễm: “Đúng vậy, nhưng bây giờ anh đang nhìn. Chờ lúc nào anh không ở đây thì em hãy âm thầm phát triển sở thích bé nhỏ của em.”

Chu Thanh Thanh: “... T T”

Xem đi, nếu hai người khẩu chiến, Chu Thanh Thanh không bao giờ nói lại được Lâm mỹ nam đại nhân, mãi mãi chỉ là kẻ bại trận.

Chu Thanh Thanh đành phải yên lặng quay đầu nhìn màn hình máy tính. Trên đó toàn là tin nhắn riêng tư của một người tên là “Người Khiêm Tồn” [2] gửi đến cho cô, mỗi một câu của hắn đều đâm chọc thân phận của Chu Thanh Thanh: “Ha ha, cô chính là cô bạn gái nhỏ mà A Diễm đưa tới lần trước sao? Xin chào!”

[2] chỉ kẻ đạo đức giả.

“Sự phụ, đây là bạn anh à?” Chu Thanh Thanh chỉ vào tin nhắn trên màn hình hỏi Lâm Diễm.

Lâm Diễm nhìn lướt qua, gật gật đầu, “Ừ, chính là tên ở câu lạc bộ XX lần trước đưa em đi, tên đeo kính thoát nhìn rất quân tử, giống người tốt nhưng thực ra là một kẻ đầy bụng hiểm độc, cũng là phó bang chủ trong bang phái, là người chính thức quản lý mọi chuyện. Bình thường nếu không có anh, em có chuyện gì thì có thể tìm hắn.” Chu Thanh Thanh là người của anh, tên kia sẽ chẳng có gan dám làm gì.

Hai mắt Chu Thanh Thanh sáng ngời, đây chính là dụng cụ đen tối trong truyền thuyết aa~! Vì vậy cũng gõ lại một câu, “Ha ha, xin chào.”

(Tiểu Thanh Thanh đáng thương, chẳng lẽ cô không phát hiện ra, sự phụ nhà cô cũng chẳng phải kẻ tốt đẹp gì? Đó chính là cái gọi là gần mực thì đen, haizz.)

Người Khiêm Tồn bên kia lại tiếp tục gửi tin nhắn riêng: “Tôi là Quân Như Mặc. Lần trước A Diễm đưa cô tới, chúng ta đã gặp nhau rồi, nhưng chắc cô cũng không có ấn tượng gì, ha ha. A Diễm không nói gì đến việc mời chúng tôi tới nhà ăn cơm, để chúng tôi làm quen chính thức với tiểu mỹ nữ một lần sao?”

Chu Thanh Thanh lại nhìn về phía sự phụ nhà mình: “Sự phụ, em cảm thấy lời này của anh ta trọng điểm không phải ở chỗ làm quen với em, mà là muốn ném thử tài nấu nướng của anh!”

Lâm Diễm: “... = =!”

Lần này Quân Như Mặc chủ động lấy lòng, cho thấy rằng bọn họ đã chấp nhận sự tồn tại của Chu Thanh Thanh. Lần trước gặp mặt không thành công, xem ra đúng là phải tụ họp một lần nữa.

Lâm Diễm trực tiếp dùng ID của Chu Thanh Thanh trả lời tin nhắn của Quân Như Mặc: “Tối thứ sáu, cậu gọi thêm mấy người họ nữa. Đừng gọi người không thể tùy tiện gọi bậy, hiểu chứ?”

...

Nhưng vừa nói xong, Lâm Diễm cảm thấy anh rất cần phải gặp Lam Lan nói chuyện một lần, để cô hiểu rõ, giữa anh và cô không có bất kỳ khả năng nào hết.

41. Chương 41: Hẹn Gặp Lam Lan

Lam Lan nhìn người đàn ông ngồi đối diện mình, dáng dấp phong độ, thần thái ưu nhã nhưng lạnh lùng, so với ba năm trước, anh ngày càng chín chắn, mê người. Có lẽ đó là nguyên nhân sau khi chia tay cô không thể nào quên được anh.

Sau vầng hào quang của một nhà thiết kế thời trang xuất chúng, cô cũng chỉ là một người phụ nữ rất bình thường, giữa theo đuổi ước mơ và ổn định cuộc sống, thực ra cô nghiêng về điều thứ hai hơn. Năm đó cô đề nghị chia tay, thực ra không phải quá mong muốn cơ hội được đi Pháp bồi dưỡng đào tạo đó, chỉ là hy vọng được nghe anh nói một câu giữ cô lại. Kết quả, anh lại rất bình tĩnh nói, được.

Cô nghĩ, có lẽ người đàn ông này căn bản không biết yêu, những cô gái khác yêu đương ai chẳng được bạn trai quan tâm, che chở, còn cô với tư cách một nữ khi khuê các, yêu Lâm Diễm từ cấp ba cho đến nay lại chưa từng có được loại trải nghiệm đó. Ở trước mặt cô, anh lúc nào cũng mang dáng vẻ hờ hững, dường như chẳng khác là bao khi đối đãi với bạn bè anh.

Không thể nghi ngờ cô yêu Lâm Diễm, cô luôn đuổi theo bước chân anh, cố gắng để bản thân trở thành người con gái xứng với anh, nhưng anh chưa từng dừng lại quan tâm đến cô một câu, cô mệt mỏi lắm rồi. Dần dần cô bắt đầu hoài nghi, có lẽ bọn họ không thích hợp.

Vì vậy, cô mang theo trái tim kiêu ngạo và đầy thương tổn thất vọng bước trên con đường xuất ngoại.

Nhưng trong ba năm đó, cô chưa từng thôi nhớ nhung Lâm Diễm. Trong thời gian đó không thiếu các chàng trai ưu tú theo đuổi cô, thế nhưng, trong lòng cô chỉ có Lâm Diễm, ngoài anh ra cô không để ai vào mắt. Cô cũng đã từng thử qua lại với người đàn ông khác, nhưng không thể ngăn được so sánh người đó với Lâm Diễm, cuối cùng không thể nào toàn tâm toàn ý.

Cô lại bắt đầu hoài nghi, quyết định ra đi của mình ngày đó, có phải đã sai lầm rồi không?

Nghe thấy bạn bè trong nước nói từ sau khi cô ra đi, Lâm Diễm không hề yêu ai khác. Lam Lan cảm thấy một chút ngọt ngào xen lẫn hối hận, thầm nghĩ: Có lẽ anh cũng yêu cô, có lẽ anh đang âm thầm chờ đợi cô, chỉ là anh không giỏi thể hiện ra.

Yêu nhau bảy năm. Nhớ nhưng ba năm.

Từ khi cô mười bảy tuổi cho đến hai mươi bảy tuổi, mười năm.

Trong quãng thời gian đẹp nhất của đời người con gái, trái tim cô từ đầu tới cuối chỉ thuộc về người đàn ông này.

Anh điềm đạm nhưng lạnh lùng, cô không ngại, cô có thể tiếp tục nhượng bộ.

Vì vậy, sau ba năm học tập, cô từ chối lời mời tha thiết của giáo sư ở Pháp, từ bỏ cơ hội phát triển ở bên đó, khẳng khái về nước.

Ngày đó vừa gặp lại, cô liền đi thẳng vào vấn đề với anh: “A Diễm, em đã trở về. Trở về vì anh. Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa nhé?”

Cô cho rằng ít nhiều có thể thấy được một chút mừng rỡ trên gương mặt xưa nay vốn lãnh đạm đó, kết quả, anh lại trầm mặc, không nói lời nào, sau đó chuyển chủ đề không để lại dấu vết.

Có lẽ anh vẫn còn giận mình, cô nghĩ. Dù sao ba năm trước cũng là cô đề nghị chia tay.

Không sao, cô có thể đợi, cô đã yêu anh mười năm, đến bây giờ có gì phải gấp gáp.

Nhưng rất nhanh, cô phát hiện anh trầm mặc không phải là vì giận cô, mà là vì bên anh có một cô gái, một cô gái mọi phương diện đều không bằng cô.

Anh che chở, yêu chiều, vô cùng quan tâm săn sóc cô gái đó.

Anh có thể tức giận với cô ấy, nhưng lại mang theo dáng vẻ không thể làm gì.

Anh như vậy... Cô chưa bao giờ trông thấy.

Ban đầu cô còn có thể tự an ủi mình, có lẽ là anh đang diễn trò để trả thù cô.

Nhưng lần thứ hai gặp lại tại câu lạc bộ XX... đã khiến trái tim cô hoàn toàn rơi xuống vực thẳm.

Từ yêu nhau bảy năm, đến nhớ nhung ba năm, lại vì anh mà quay về. Kết quả, anh đem sự dịu dàng chưa từng thể hiện với cô ột người con gái khác.

Cô sao có thể cam lòng?

Nhưng... Đối với người đàn ông cô trao gửi lòng mình mười năm vẫn không thể nào có được, cô còn có thể có cách gì?

Có điều cô chỉ muốn gặp cô gái đã thắng mình xem cô ta là người như thế nào, kết quả cô ta lại cố tình giả ngu trong điện thoại.

Chứng kiến cô ta chẳng hề có chút dưng khí, anh thích loại con gái như vậy sao? Lam Lan cúp điện thoại, bật cười lớn tiếng, cười, cười, nước mắt không kiềm chế được lại chảy ra.

Cô ở trong nhà khóc một trận thỏa thuê chẳng còn chút hình tượng.

Giờ phút này, cô không cần kiêng dè ánh mắt của bất kỳ kẻ nào, cũng không cần lo lắng không theo kịp bước chân anh.

Cô gái tên là Chu Thanh Thanh kia khiến Lam Lan hiểu ra, trong mười năm này, cô chưa từng chính thức có được Lâm Diễm, ngày trước anh ở bên cô có lẽ chẳng qua chỉ là một loại chấp nhận. – Mặc dù trên mọi phương diện cô đều tốt hơn cô gái đó, nhưng tình yêu không liên quan tới những thứ bề ngoài.

Nếu như anh yêu người đó, cho dù người đó chỉ là một hạt cát nhỏ bé trên mặt đất, anh cũng có thể vì cô ấy mà cúi đầu, hoàn toàn không quan tâm tới thân phận cao quý, kiêu sa của bản thân.

Hôm nay, Lâm Diễm chủ động gọi điện hẹn gặp cô, cô vừa ngạc nhiên lại vừa mừng rỡ, đã biết giữa họ không có khả năng, nhưng trái tim yêu anh đã mười năm, vẫn không khỏi vì được tới gần anh mà đập thình thịch.

Kết quả, Lâm Diễm vừa mở miệng, cô đã thất vọng. “Hôm qua em đã gọi điện cho Thanh Thanh?”

Lam Lan cười miễn cưỡng: “Đúng vậy. Em cũng không nói gì làm cô ấy khó xử... Chỉ là muốn gặp nhau một lát. Em muốn xem cô gái có thể khiến anh thích là người như thế nào.”

Cô không nhịn được lên tiếng giải thích, đề phòng cô gái kia bịa đặt về cô trước mặt A Diễm. Mặc dù hôm qua khẩu khí của cô trong điện thoại có hơi quá, nhưng nếu Lâm Diễm vì thế mà trách cứ cô... Cô thật sự sẽ rất tổn thương, rất đau.

Lâm Diễm ngồi đối diện trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói: “Cách đây không lâu gặp được cô ấy, anh mới biết hóa ra thật sự có thứ gọi là tình yêu tồn tại.

Em biết anh là người không thích thay đổi, cho nên năm đó đối với em mặc dù anh không có bao nhiêu cảm giác tình yêu, nhưng anh cảm thấy em cũng không có gì không tốt, vì thế chỉ cần em không rời khỏi anh, anh cũng sẽ không nói chia tay. Hơn nữa còn định thêm vài năm sẽ kết hôn với em.

Sau đó em nói em phải ra đi, thực ra không phải anh không khổ sở, cũng có chút không muốn. Anh cũng đã từng muốn giữ em lại, nhưng vẫn cảm thấy, em cố gắng nỗ lực như vậy, anh không nên trở thành sự trói buộc đối với em. Càng cần phải buông tay cho em có cơ hội ra đi, không có anh, bầu trời của em sẽ càng rộng mở.

Trong ba năm này anh không yêu ai, chỉ là vì chưa gặp được người mình thích, nhưng, bây giờ đã gặp được rồi. Xin lỗi em, để em mang hy vọng trở về, nhưng anh đã khiến em phải thất vọng. Xin lỗi em, lãng phí nhiều thời gian của em như vậy mới nhận ra em không phải là người anh muốn tìm. Thật sự, xin lỗi em.”

Lam Lan nghe xong nghẹn ngào khóc không thành tiếng. Lâm Diễm xưa nay vốn lạnh nhạt, lần đầu tiên nói với cô một đoạn dài như vậy. Không biết có phải do cô gái tràn đầy sức sống kia đã thay đổi được anh? Giờ đây, rốt cuộc cô đã cam nguyện không mang thành kiến, cô gái nhìn thì rất bình thường đó nhất định có chỗ không tầm thường, mới có thể khiến Lâm Diễm vốn lạnh lùng rơi vào vòng xoáy tình yêu.

Một mảnh khăn tay trắng như tuyết, từ hai ngón tay sạch sẽ trắng trẻo, xuất hiện trước mắt Lam Lan.

Lam Lan nhận lấy, lau nước mắt nước mũi, mặc kệ người trong nhà hàng đang nhìn.

Hôm qua sau khi ở trong nhà khóc một trận tới trời, cô đã âm thầm thề từ nay không bao giờ khóc nữa, kết quả mới ngày hôm sau cô đã khóc còn thảm hại hơn hôm trước, hơn nữa còn trước mặt Lâm Diễm và biết bao nhiêu người...

Nhưng bây giờ cô không buồn quan tâm tới những điều đó, thậm chí còn thấy hơi may mắn, cô khóc như vậy, Lâm Diễm sẽ bị mất mặt cùng với cô trước người ngoài.

...

Nửa giờ sau.

Lam Lan đi nhà vệ sinh trở lại, tự nhiên cười nói với Lâm Diễm vẫn đang ngồi chờ cô: “Cảm ơn anh đã mời em bữa trưa, đây là lần đầu tiên được anh mời trong mười năm mà em ăn vui vẻ như vậy.”

Cô đã thu xếp xong tình cảm với anh, sẽ bắt đầu chính thức từ bỏ anh mà không phải dè dặt phần tình cảm này xuống đáy lòng để nó tự mục rữa, rồi thậm chí còn làm ra những chuyện điên cuồng mất lý trí.

Lúc này đây sau khi khóc xong, cuối cùng cô đã có thể khiến nó tiêu tan.

Lâm Diễm khẽ mỉm cười, cũng đứng dậy, “Có cần anh đưa em về chỗ làm không?” Vừa rồi khi Lam Lan đi vệ sinh, anh đã tính toán xong.

Lam Lan lắc đầu: “Không cần. Em gọi xe là được rồi. Đúng rồi, lúc nào để em gặp bảo bối của anh một lần được chứ?” Nói đến phần sau, Lam Lan hơi mang ý trêu chọc, giữa hai người dường như đã trở thành quan hệ bạn bè mười năm bình thường.

Lâm Diễm mỉm cười: “Thứ sáu đi, nhà anh, bây giờ, anh chân thành mời em. Ừm, bọn A Mặc cũng đến.”

Lam Lan vừa đi ra ngoài vừa nói: “Không sợ em sẽ nói điều gì không nên nói với bảo bối nhà anh sao?”

Nhớ tới heo cưng thần kinh bị sút của mình chỉ vì một cuộc điện thoại của Lam Lan mà liên tưởng tới chuyện bị bắt cóc uy hiếp, Lâm Diễm bất đắc dĩ ôm trán, vẻ mặt rất đau đầu: “Vậy cũng phải xem với chỉ số thông minh của cô ấy có hiểu được ý tứ mà em muốn biểu đạt không đã.”

Nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, để ngăn chặn khả năng một phần vạn này nên hôm nay anh mới chủ động tới gặp Lam Lan...

Cảm tưởng duy nhất của Lâm Diễm sau bữa trưa này là... Vẫn là heo cưng nhà mình khóc trông đẹp hơn...
= =!

Ặc, có lẽ Lam Lan mà biết được sẽ tức giận muốn bóp chết anh.

Ra khỏi cửa nhà hàng, hai người nhìn nhau cùng cười, vẫy vẫy tay rồi đi về mỗi hướng của mình.

Bây giờ, Lam Lan không còn đưa mắt trông theo bóng hình Lâm Diễm như trong quá khứ. Từ hôm nay trở đi, trọng tâm trong cuộc sống của cô không còn là anh, cô phải cố gắng vì giấc mơ của mình, bởi vì đó là mơ ước của cô, không liên quan tới việc có xứng đôi với ai hay không.

42. Chương 42: Ngày Mai Đi Đăng Ký

Sáng thứ sáu.

Chu Thanh Thanh ngồi trong xe ô tô của Lâm Diễm trên đường đi làm, vô cùng lo lắng hỏi: “Sư phụ, anh bảo bạn anh tới nay đến nhà chúng ta, hình như còn rất đông, liệu có đủ thời gian nấu cơm cho bọn họ không? Có cần chiều nay em xin nghỉ sớm hai tiếng không? Sao không hẹn họ ngày mai hãy đến...”

Lâm Diễm điềm tĩnh giải thích: “Thứ bảy hình như bọn họ đều có việc rồi.” Thực ra là anh không muốn để họ chiếm dụng quá nhiều thời gian, quấy rầy ngày cuối tuần của anh.

Nghĩ lại, Lâm Diễm thấy tốt hơn vẫn nên nói với heo cưng nhà mình một tiếng là hôm nay Lam Lan cũng đến. “Đúng rồi, ừm, tối nay Lam Lan cũng sẽ đến.”

Chu Thanh Thanh gật gật đầu: “Vâng, đến thì đến... Cái gì? Anh nói ai sẽ đến, nhắc lại lần nữa?”

Lâm Diễm vô cùng kiên nhẫn nhắc lại: “Lam Lan.” Ngừng một lát lại bày ra gương mặt lạnh lùng dạy dỗ người khác, “Đừng lúc nào cũng giật mình thon thót thế, anh đang lái xe.”

Chu Thanh Thanh thè lưỡi, thở dài một tiếng.

Trong xe yên lặng hồi lâu.

Lâm Diễm buồn cười nhìn heo cưng nhà mình đang xoắn xuýt: “Sao không nói nữa? Chỉ bảo em đừng đột nhiên kêu to, không phải là không cho em nói chuyện.”

Chu Thanh Thanh nhỏ giọng hỏi: “Em đánh không lại cô ấy thì làm thế nào?”

Lâm Diễm mặt đầy vạch đen: “Em lại nghĩ đi đâu thế?”

Đã đến nơi Chu Thanh Thanh xuống xe, chủ đề này đành phải dừng lại – chỗ này cách cổng lớn công ty cô một con phố. Chu Thanh Thanh xuống rồi còn phải đi bộ mấy phút nữa.

Từ sau một lần anh đi đón Chu Thanh Thanh bị đồng nghiệp của cô nhìn thấy, Chu Thanh Thanh kiên quyết bắt anh phải dừng xe ở chỗ này. Lý do của cô là: “Hàng ngày đi làm trên chiếc xe hơn trăm vạn, tiền lương lại chỉ có hai ba ngàn, còn ra thể thống gì nữa.”

Lâm Diễm bật cười: “Vậy em có thể không làm công việc này nữa, cũng không phải anh không nuôi nổi em.”

Chu Thanh Thanh: “Không được, làm người phải có nguyên tắc, em không phải là vật cưng của nhà anh, tại sao anh phải nuôi! Người mà không làm việc là đáng xấu hổ!” Nhóc con này, quen bị tư bản bóc lột, bây giờ cho cô nhàn rồi cô cũng không chịu được.

Khi đó Lâm Diễm im lặng quay đầu, nghĩ, may mà cô không biết rằng anh luôn coi cô là heo cưng để nuôi.

Lần trước Đường Thiệu Trác gọi điện cho anh thông báo về hành tung của Chu Thanh Thanh, Lâm Diễm miễn cưỡng coi như anh ta đã từ bỏ ý đồ với heo cưng nhà mình, hơn nữa Chu Thanh Thanh cũng rất thích hợp với công việc ở đây, tạm thời cứ để cô tiếp tục làm việc vậy.

Tuy anh muốn dứt khoát trời cô vào người mình – cho cô đến công ty anh làm việc, nhưng xét thấy sức chống cự của anh đối với cô là có hạn... Chỉ sợ cô ở gần quá sẽ làm ảnh hưởng đến hiệu suất công việc của anh, hay là thôi đi. = =

Theo thói quen xoa đầu Chu Thanh Thanh, Lâm Diễm dặn dò: “Chuyện liên hoan chiều nay em không cần phải lo, anh có thể gọi điện bảo dì Lâm ở nhà chiều qua sớm làm cơm là được. Chiều hết giờ làm anh sẽ đón em ở đây. Còn nữa, đừng suy nghĩ lung tung những chuyện không đâu.”

Chu Thanh Thanh gật gật đầu, ghé sát lại hôn “chụt” một cái lên mặt Lâm Diễm, vui vẻ nói: “Biết rồi biết rồi, anh dài dòng quá! Em đi làm đây, chiều gặp lại! ~”, sau đó xuống xe.

Lâm Diễm nhìn Chu Thanh Thanh qua đường an toàn rồi mới khởi động xe – trong tình yêu, luôn có một người ở nguyên tại chỗ đưa mắt nhìn theo bóng lưng của người kia, miễn là trong lòng người ở nguyên tại chỗ đó cũng cảm thấy rất hạnh phúc, trả giá nhiều một chút thì có sao?

Ánh mắt Lâm Diễm lơ đãng đảo quanh, phát hiện điện thoại của Chu Thanh Thanh rơi trên ghế ngồi. Chắc là vừa rời ở trên xe cô lấy di động ra chơi, xuống xe lại quên không cầm.

Nhóc con kia quen thói vứt đồ bừa bãi! May là rơi trên xe anh, Lâm Diễm bất đắc dĩ lắc đầu. Dù sao cô vẫn nhớ số di động của anh, anh cũng biết số điện thoại công ty cô, di động của cô tạm thời cứ để vậy.

*

Hơn sáu giờ chiều, vẫn ở chỗ đó, Lâm Diễm ngồi trên chiếc Lamborghini chờ Chu Thanh Thanh tan tầm.

Lúc ba giờ hơn, Chu Thanh Thanh đã dùng điện thoại cơ quan gọi báo với anh, hôm nay cô hơi nhiều việc, có thể tan muộn khoảng nửa tiếng đến một tiếng.

Cảm nhận thấy điện thoại đang rung, Lâm Diễm tưởng Chu Thanh Thanh gọi tới, quen tay mở di động của mình ra xem, nhưng lại phát hiện không phải tiếng chuông điện thoại của anh, lúc này mới nhớ ra điện

thoại của Chu Thanh Thanh cũng để ở đây, mở ra, đập vào mắt là một cái tên hoàn toàn lạ lẫm, “Trần sư huynh”, đây là ai? = =

Lâm Diển nhấn phím nghe.

Bên kia truyền tới một giọng nam: “Thanh Thanh à? Là anh đây, Trần Dật Văn. Gần đây em bận nhiều việc lắm sao? Lâu rồi không thấy tới chỗ sư huynh, dạo này cửa hàng mới ra vài loại bánh mới, toàn những vị em thích đấy.”

Bên kia nói một thôi một hồi không thấy ai đáp lại, bèn lên tiếng gọi: “Thanh Thanh? Em có đang nghe không?”

Lúc này Lâm Diển mới chậm rãi mở miệng: “... Thật xin lỗi, hôm nay Thanh Thanh đi làm để quên điện thoại ở nhà, xin hỏi anh có việc gì không?”

Bên kia trầm mặc hồi lâu, hỏi: “À, vậy anh là gì của Thanh Thanh?” Thanh âm của người đàn ông đó rõ ràng đã kém phần sôi nổi.

Nhìn thấy đằng xa xa, Chu Thanh Thanh đang đi về phía mình, Lâm Diển khẽ nhếch môi, ẩn chứa vài phần khiêu khích: “Ông xã của cô ấy.”

Bên kia lại trầm mặc.

Chu Thanh Thanh nhanh chóng đi đến nơi, Lâm Diển không rảnh tiếp tục phí lời, “Nếu Trần tiên sinh không có việc gì, vậy tôi cúp máy trước. Còn nữa, sau này Chu Thanh Thanh cũng sẽ không tới cửa hàng bánh nữa, cô ấy thích bánh ngọt tôi làm.”

Sau đó, cúp điện thoại.

Thực ra anh không biết làm bánh ngọt, lần trước Chu Thanh Thanh đi học về đã làm thử cho anh ăn một lần, trình độ thật sự là... Khụ khụ, dù sao anh cũng đã ăn một miếng, sau đó đành bỏ đi không thể ăn tiếp. Lúc ấy vẻ mặt Chu Thanh Thanh rất buồn, nhưng sau khi tự mình nếm thử một miếng, cô quyết định mang chỗ bánh ngọt đó đi hại Meo Meo.

Kết quả, Meo Meo tiến lại gần ngửi ngửi rồi ném cho cô một ánh mắt khinh bỉ. Haizz... chó cũng không ăn. Chu Thanh Thanh vô cùng buồn rầu, từ đó về sau không nhắc đến việc mình biết làm bánh ngọt nữa. (Meo Meo thực ra là chó, mọi người còn nhớ chứ?)

Nhưng giờ biết cô thích ăn bánh ngọt như vậy, sau này anh sẽ học cách làm.

Chu Thanh Thanh lên xe, cả người lao về phía trước, lại hung hăng “chọt” một cái lên mặt Lâm Diển, cười hì hì nói: “Sư phụ thân yêu, anh đợi em lâu chưa? Cả ngày không gặp, anh có nhớ em không?”

Lâm Diển đưa tay đặt Chu Thanh Thanh ngồi trở lại ghế lái phụ, thắt dây an toàn cho cô. Biểu lộ trên gương mặt anh tuần nói dễ nghe thì là điềm tĩnh lạnh lùng, nói khó nghe thì là nhăn nhó, cất giọng nghiêm nghị: “Ngồi xuống, dì Lâm vừa gọi điện báo, những người khác đã đến hết rồi, chỉ còn thiếu chúng ta.”

Chu Thanh Thanh kêu lên: “Ôi trời, sao có thể để khách khứa đợi chủ nhà được, chúng ta mau về thôi!”

Khóe miệng Lâm Diển cong lên: “Không sao, cứ để bọn họ từ từ đợi.”

Chu Thanh Thanh lẩm bẩm: “Được, dù sao đó cũng là bạn anh chứ không phải bạn em.”

Lâm Diển khởi động xe, giả vờ thờ ơ nhắc: “Đúng rồi, vừa nãy em có điện thoại, một người tên là Trần sư huynh... Anh ta là ai? Sao chưa từng thấy em nhắc đến?”

Khẽ nhíu đôi mày thanh tú, Chu Thanh Thanh dường như đang cố nhớ xem là ai, một lúc mới ngộ ra: “À, đó là một sư huynh hồi đại học, lần trước em học làm bánh ngọt ở tiệm của anh ấy. Anh ấy có nói gì không?”

Mặc dù đôi phương có ý với Chu Thanh Thanh nhưng ấn tượng anh ta để lại trong cô có vẻ không sâu sắc. Lâm Diển yên tâm, bình tĩnh trở lại: “Không nói gì. Không cần để ý.”

Chu Thanh Thanh ngoan ngoãn gật đầu, sư phụ nói không cần thì hẳn là không cần.

*

Hơn mười giờ tối, sau khi Lâm Diễm và Chu Thanh Thanh tổng khứ người khách cuối cùng ra khỏi cửa, nhìn căn phòng bừa bộn, không khỏi thở dài: “Năng lực sản sinh ra rác của bọn họ còn lợi hại hơn cả Meo Meo!”

Meo Meo nghe thấy Chu Thanh Thanh nhắc tên nó, bèn dừng móng vuốt đang đùa nghịch quả cầu bông, kêu meo meo hai tiếng kháng nghị.

Chu Thanh Thanh sờ đầu Meo Meo: “Ngoan ~ mang cầu bông về ổ của mi mà chơi đi ~” sau đó bắt đầu dọn dẹp.

Nhớ tới đám bạn bè quý hóa của sư phụ nhà mình, ai cũng khiến người khác dễ khóc dễ cười, nhưng mà cũng vui, có vẻ họ đã thật lòng tiếp nhận cô. Kể cả Lam Lan, người luôn bị cô cho là tình địch giả tưởng, cũng rất hòa nhã với cô, không hề mang dáng vẻ của nhân vật nữ phản diện độc ác trong phim ảnh hay tiểu thuyết.

Hại cô lo lắng không đâu cả một buổi sáng với buổi chiều, suýt nữa làm không hết việc hôm nay, cho nên mới phải tăng ca thêm nửa tiếng. = =

Lâm Diễm đi tới ôm lấy cô từ sau lưng, đầu tựa vào vai cô cọ cọ: “Không cần dọn, ngày mai dì Lâm sẽ tới làm. Ngoan nào ~ chúng ta lên lầu đi...”

Lại nói, cái giọng điệu này của sư phụ đại nhân, sao giống vừa rồi cô nói chuyện với Meo Meo vậy? = =

Chu Thanh Thanh kéo hai cánh tay to đang ôm eo cô: “Sao phải chờ dì Lâm đến dọn? Đây là nhà của em... À, ý em là, em sống ở đây, em muốn dọn dẹp gọn gàng cũng không được à?”

Lâm Diễm vui vẻ: “Đương nhiên là được! ~”

Xem ra mấy tên kia ngoại trừ phiền phức ra thì cũng có ích, ít nhất bọn họ luôn miệng gọi Chu Thanh Thanh là chị dâu, rất có hiệu quả, trước giờ Chu Thanh Thanh vẫn lười gấp chăn sau khi ngủ dậy, sau lần chiều đãi khách này, cô bắt đầu ý thức mình là nữ chủ nhân, chứ không còn coi mình là người khách tạm thời có thể đi bất cứ lúc nào.

Cánh tay Lâm Diễm vừa bị Chu Thanh Thanh kéo ra lại vòng lại, còn sờ soạng cái bụng hơi lớn do ăn quá no của cô, thì thầm: “Ừm, hơi nhô lên rồi... Mới có một tuần mà? Không biết có hay không...”

Chu Thanh Thanh lại kéo tay anh, anh cứ như vậy cô làm việc thế nào được? “Cái gì một tuần, cái gì có hay không? Chắc anh chán cái bụng ngắn này của em rồi chứ gì?”

Lâm Diễm chịu thua cô, đành nói thẳng: “Em cái đó, khụ khụ, đã chậm một tuần rồi... Có khả năng trong này thật sự đang có cục cưng của chúng ta.”

Nghe Lâm Diễm nhắc đến, Chu Thanh Thanh mới nhắm tít, bắt đầu hoảng loạn: “Hình như đúng vậy, ôi, làm sao bây giờ? Đều tại anh, toàn quên mang bao...”

Sắc mặt Lâm Diễm trầm xuống, “Thế nào, em không muốn có con à?”

Chu Thanh Thanh: “Không phải... Chỉ là, em vẫn chưa sẵn sàng tâm lý để làm mẹ. Sư phụ anh cũng biết đấy, bản thân em còn chưa đủ chín chắn... Em, em sợ dạy con không tốt...”

Ngón tay Lâm Diễm nhẹ nhàng vuốt ve bụng dưới của cô, giọng nói dần dần mất đi sự trong trẻo lạnh lùng mà thay vào đó là hơi khàn khàn: “Em cứ sinh ra là được rồi, con có thể ném ẹ nuôi, đằng nào mẹ cũng rất rảnh rồi...”

Chu Thanh Thanh thở hổn hển, “Không, không được... Em, em còn phải dọn phòng!”

“Đã bảo cứ để dì Lâm dọn rồi mà... Hừm, sinh cục cưng quan trọng hơn... Bây giờ chưa có thật thì phải làm cho thành thật.”

Chu Thanh Thanh kháng nghị: “Không được, em vẫn chưa kết hôn mà, em không muốn làm mẹ khi chưa lập gia đình!”

Lâm Diễm mỉm cười, anh đã đợi câu nói này của cô. “Muốn kết hôn thì dễ thôi, ngày mai chúng ta đến cục dân chính đăng ký ~!”

Chu Thanh Thanh bực mình, ý cô rõ ràng không phải như vậy!

>_

Nhưng mà... Đây coi như là cách thức cầu hôn của sư phụ lạnh lùng cao quý quyền rũ độc miệng sao? Đừng tưởng rằng cô ngốc như vậy nhé, là ai lừa ai còn chưa chắc đâu, ha ha ha ha ~!

43. Chương 43: Ngoại Truyện 1: Hôn Lễ

Ngày 14 tháng 2 năm 2011, sau khi đã hết bề bộn chuyện làm ăn, Quân Như Mặc bị ai phát hiện mình vẫn cô đơn, nghĩ hôm nay trong trò chơi nhất định sẽ có hoạt động nên không thể chờ được bèn lên mạng, đương nhiên vẫn còn có nguyên nhân khác...

Anh vừa xuất hiện đã bị mọi người vây quanh hỏi...

[Bang phái] Meo Cái Con Mèo: Ngụy quân tử [1], sao em gái Meo tiểu bạch nhà chúng ta lâu quá chưa lên vậy?

[1] Nick trong game của Quân Như Mặc là Người Khiêm Tôn = Khiêm Khiêm Quân Tử.

Từ sau khi biết được bản tính tiểu bạch trong game của Chu Thanh Thanh, cộng với hình như cô không thích bị gọi là “Meo Meo”, tất cả đã đổi sang gọi cô là “Meo tiểu bạch” = !

[Bang phái] Xúc Động Chìm Nổi: Đúng đấy đúng đấy, thần tượng của tôi Minh Nguyệt đại thần cũng đã lâu không xuất hiện! *khóc to*

Mọi người đều biết anh, “Điện Tiền Minh Nguyệt” và “Meo a Meo” là bạn bè quen nhau ngoài đời thực.

[Bang phái] Lão Nạp Rất Đẹp: Không phải họ bỏ trốn rồi chứ? *cười xấu xa*

[Bang phái] Quạ Đen Cạc Cạc: Bỏ trốn bỏ trốn, mặc dù bà đây thích BL hơn, nhưng cũng rất thích BG Minh Nguyệt đại thần và Meo Meo, nam trư lạnh lùng cao quý bụng dạ đen tối VS nữ trư hèn mọn bỉ ổi ngốc nghếch, quá đáng yêu! ()

...

Quân Như Mặc ầm ức, anh cũng biến mất một tuần, sao đám người này chẳng hề quan tâm đến anh một câu?

Đúng lúc đó, cuối cùng anh cũng thấy một người tỏ vẻ hoan nghênh sự xuất hiện của anh...

[Bang phái] Anh Chỉ Yêu Tiền: Ngụy quân tử chết dẫm, cuối cùng cũng quay lại! Tuần này anh không ở đây mà tôi cũng phải lặn như chong chóng! Loay hoay kiếm tiền chẳng có thời gian rảnh! Mau lại đây tổ đội đi làm hoạt động tình nhân với tôi!

Mọi người đều đã biết hắn là một nhân yêu dùng ID nữ nhưng chơi rất lợi hại, hoạt động tâm lý của “Anh Chỉ Yêu Tiền”: Phần thưởng của hoạt động đó rất phong phú nha! Người khác đều có đối tượng tổ đội, mỗi hắn là không có... T T

Bởi vì đối tượng tổ đội cố định của hắn là người nào đó họ Quân, mọi người trong bang phái dù đang một mình cũng không chịu tổ đội với hắn... = !

[Bang phái] Meo Cái Con Mèo: Yêu Tiền tiểu thụ, tiểu công của nhà ngươi trở về nên phần khích cũng phải thôi ~ cuối cùng không phải vườn không nhà trống nữa rồi... Ừ, bọn ta hiểu mà. *cười xấu xa*

Sau khi Quân Như Mặc tìm hiểu xong nhiệm vụ lễ tình nhân, nhìn kênh bang phái một lúc, khoe miệng không khỏi hơi co quắp, bắt đầu gõ chữ...

[Bang phái] Người Khiêm Tôn: Các người rảnh rồi lắm đúng không? = =

[Riêng tư] Người Khiêm Tôn nói với Anh Chỉ Yêu Tiền: Vào đội.

[Bang phải] Quạ Đen Cạc Cạc: Phó bang mau trả lời câu hỏi của chúng tôi đi!

~~ Rốt cuộc Minh Nguyệt đại thần và Meo tiểu bạch làm gì vậy? Năm mới gặp Meo tiểu bạch trên Q một lần! Chưa trò chuyện vài câu ảnh đại diện bên ấy đã đen thui...

...

Để tránh né mọi người liên tục CALL đòi mạng, Quân Như Mặc cảm thấy nên nói rõ sự tình thì tốt hơn, đề phòng tí nữa đang làm nhiệm vụ mà lũ vô sỉ này cứ tiếp tục làm loạn.

[Bang phải] Người Khiêm Tốn: Ủm, Meo có em bé, Minh Nguyệt không để cho cô ấy nghịch máy tính, để tỏ ra công bằng nên cậu ta cũng không lên.

Lập tức cả bang phải sôi trào.

[Bang phải] Meo Cái Con Mèo: Oa! Meo tiểu bạch sắp sinh bé mèo con! Tôi muốn có cháu ngoại trai! Oa ha ha ha

~[Bang phải] Quạ Đen Cạc Cạc: Minh Nguyệt đại thần vừa bá đạo lại vừa dịu dàng sẵn sốc ~v=

[Bang phải] Lão Nạp Rất Đẹp: Hình như ngoài đời bang chủ và phu nhân còn chưa kết hôn mà? Chuẩn bị thành hôn theo lệnh con sao?

[Bang phải] Xúc Động Chìm Nổi: Hiệu suất làm việc của thần tượng nhanh thật ha ha ha ~!

[Hệ thống] Anh Chỉ Yêu Tiền gia nhập đội ngũ.

[Riêng tư] Anh Chỉ Yêu Tiền nói với Người Khiêm Tốn: Đây, đến rồi.

[Bang phải] Anh Chỉ Yêu Tiền: Vậy bọn họ có nói thêm khi nào kết hôn không?

[Bang phải] Quạ Đen Cạc Cạc: Ha ha, Yêu Tiền tiểu thụ hỏi đúng câu quan trọng.

[Bang phải] Người Khiêm Tốn: Định rồi, mừng tám tháng ba. ^__^

[Bang phải] Meo Cái Con Mèo: ...

[Bang phải] Lão Nạp Rất Đẹp: ...

[Bang phải] Xúc Động Chìm Nổi: ...

[Bang phải] Quạ Đen Cạc Cạc: ...

[Bang phải] Anh Chỉ Yêu Tiền: ...

Còn nữa, năm dấu chấm lửng gần như đồng thời xuất hiện trên kênh bang phải...

[Bang phải] Người Khiêm Tốn: Khụ khụ, mọi người thật ăn ý.

[Bang phải] Meo Cái Con Mèo: Mãnh liệt hy vọng có thể được chứng kiến hôn lễ của Minh Nguyệt đại thần và Meo tiểu bạch ngoài đời thực!

Trước đó không lâu bọn họ đã được dự hôn lễ trong trò chơi, đó chính là hôn lễ long trọng nhất toàn server từ trước đến nay! Minh Nguyệt đại thần quá phô trương, lãng phí, khiến bọn họ muốn quên cũng khó.

[Bang phải] Quạ Đen Cạc Cạc: +1

[Bang phải] Xúc Động Chìm Nổi: +2

[Bang phải] Lão Nạp Rất Đẹp: +2

[Bang phải] Anh Chỉ Yêu Tiền: ... Ặc, tôi phải thêm mấy đây? = = Nhưng mà tôi cũng rất muốn gặp bọn họ.

[Bang phải] Quạ Đen Cạc Cạc: Hay là chúng ta tụ tập một lần đi? Kể cả Minh Nguyệt đại thần không đồng ý cho chúng ta tới dự hôn lễ, chúng ta sẽ chọn địa điểm tụ tập ở nơi bọn họ làm lễ! ()

[Bang phải] Meo Cái Con Mèo: Quạ Đen tài quá! Ý này rất hay! Tôi đăng ký!

[Bang phải] Lão Nạp Rất Đẹp: Đăng ký +1

[Bang phải] Xúc Động Chìm Nổi: Đăng ký +1

[Bang phải] Quạ Đen Cạc Cạc: Phụt, hòa thượng với Chìm Nổi kia... Sao lại ăn ý như vậy? Chẳng lẽ thụ thụ các người cũng có gian tình à?...

[Bang phải] Lão Nạp Rất Đẹp: Ông đây ột mét tám ba thụ ở chỗ nào, bà nó chứ!

[Bang phải] Xúc Động Chìm Nổi: Gian tình cái đầu mi! Còn nữa, ông đây chỉ thích phụ nữ, mi đừng có tới gần đây, buồn nôn! Cho dù ông có thích đàn ông thì cũng ghê tởm cái tên như gấu kia!

Hai người phụ nữ Meo Cái Con Mèo và Quạ Đen Cạc Cạc đồng thời cảm thán: Phụt, đây thật là một mảnh đất tốt đây gian tình

~Nhưng mà, chính sự trước mắt quan trọng hơn, phải bàn bạc việc tụ tập, các cô thật sự rất muốn chứng kiến giây phút bước vào lễ đường của đôi Điện Tiền Minh Nguyệt và Meo tiểu bạch!

[Riêng tư] Anh Chỉ Yêu Tiền nói với Người Khiêm Tốn: Anh nói chuyện với Minh Nguyệt chưa?

[Bang phải] Người Khiêm Tốn nói với Anh Chỉ Yêu Tiền: Ừ, đang nói.

...

[Bang phải] Người Khiêm Tốn: Tôi vừa gọi điện thoại cho Minh Nguyệt, cậu ta bảo được, miễn là hôm đó mọi người rảnh có thể đi, ai muốn đến cũng đều hoan nghênh.

[Bang phải] Yêu Chi Đào Đào: Oa, vừa lên mạng đã nhận được tin khủng bố, tôi nhất định phải đi!

[Bang phải] Meo Cái Con Mèo: Tôi nhớ Meo tiểu bạch ở thành phố T, tôi ở thành phố A, chỉ mất hai giờ đi đường, tôi phải đi phải đi phải đi!

[Bang phải] Xúc Động Chìm Nổi: Chị đi à, vậy em cũng đi.

(chú thích: Yêu Chi Đào Đào là chị của Chìm Nổi, quen trong trò chơi.)

...

[Riêng tư] Meo Cái Con Mèo nói với Yêu Chi Đào Đào: Đào Đào, tên nhóc Chìm Nổi này không phải có ý với cậu đấy chứ? Bình thường hắn cũng rất quan tâm đến cậu, cậu bị giết, hắn là người đầu tiên nhảy ra báo thù cho cậu.

[Riêng tư] Yêu Chi Đào Đào nói với Meo Cái Con Mèo: Ôi dào, tớ là chị hắn mà. Sao cậu lại chuyển từ BL sang BG rồi à, hắn với hòa thượng mới là một đôi chứ?

[Bang phải] Lão Nạp Rất Đẹp: Em Đào Đào đi thì anh cũng đi. ^__^

[Bang phải] Xúc Động Chìm Nổi: Biến, không cho phép gọi chị của ông là em!

[Bang phải] Lão Nạp Rất Đẹp: Úi chà, em trai của em Đào Đào vậy cũng là em của tôi, nào, em trai Chìm Nổi lại đây gọi một tiếng anh xem nào!

[Bang phải] Xúc Động Chìm Nổi: Sh**, chúng ta đi PK!

[Bang phải] Yêu Chi Đào Đào: PK con khỉ mốc, không phải vừa rồi mi xin đi làm nhiệm vụ với ta sao == nhiệm vụ sắp bắt đầu rồi.

Nhiệm vụ sắp bắt đầu... Chỉ có nhiệm vụ tình nhân.

[Riêng tư] Meo Cái Con Mèo nói với Yêu Chi Đào Đào: Vậy... Rốt cuộc hòa thượng thích cậu hay là thích Chìm Nổi hả?

[Riêng tư] Yêu Chi Đào Đào nói với Meo Cái Con Mèo: ... ==

[Riêng tư] Meo Cái Con Mèo nói với Yêu Chi Đào Đào: Không thì tớ hỏi ngược lại, cậu thích Chìm Nổi hay là hòa thượng?

[Riêng tư] Yêu Chi Đào Đào nói với Meo Cái Con Mèo: Đều không thích, đừng quấy rầy bà đây chơi trò chơi... Lăn xa một chút!

Cô đoán là Chìm Nổi, bọn họ cùng nhau làm nhiệm vụ tình nhân, còn quan hệ chị em trong sáng, trong sáng con khỉ mốc... Nhưng mà tình chị em cũng rất đáng yêu nhé! Meo Cái Con Mèo sờ cảm nghĩ thầm.

...

Không để ý cả đám người đang reo hò ầm ĩ, Quân Như Mặc tiếp tục nói...

[Bang phái] Người Khiêm Tồn: Hoạt động tình nhân sắp bắt đầu rồi, có vấn đề gì xin hãy đợi hoạt động chấm dứt rồi hẵng hỏi, cảm ơn.

[Hệ thống] Bạn gửi yêu cầu âu yếm thân mật với Anh Chỉ Yêu Tiền.

[Riêng tư] Bạn nói với Anh Chỉ Yêu Tiền: Bà xã, chấp nhận đi, chúng ta đi thôi. ~^__^

[Hệ thống] Anh Chỉ Yêu Tiền từ chối yêu cầu âu yếm thân mật của bạn.

[Riêng tư] Anh Chỉ Yêu Tiền nói với bạn: (#), đã nói bao nhiêu lần rồi, ông đây là đàn ông, đừng gọi ta là bà xã!

[Hệ thống] Bạn gửi yêu cầu âu yếm thân mật với Anh Chỉ Yêu Tiền.

[Riêng tư] Bạn nói với Anh Chỉ Yêu Tiền: Chấp nhận đi.

Anh Chỉ Yêu Tiền cân nhắc dựa vào kinh nghiệm trước đây, hần mà không chấp nhận, tên này sẽ tiếp tục gửi yêu cầu đến khi nào chấp nhận mới thôi... Vậy nên...

[Hệ thống] Anh Chỉ Yêu Tiền nhận lời mời âu yếm thân mật của bạn.

Quân Như Mặc nhìn một đôi đang âu yếm thân mật trên màn hình, tâm tình rất tốt, khoe miệng hơi cong lên.

Anh chịu gọi điện thoại thương lượng với Lâm Diễm chuyện gặp mặt ngoài đời, là bởi vì anh cũng rất muốn gặp... người nào đó.

Đương nhiên, để Lâm Diễm đồng ý, dạo này anh đã phải chịu thiệt để tên đó ra sức bóc lột một lần nữa... Sẽ phải giúp hần trông công ty một tháng khi hần đi tuần trăng mật. = =!

Còn lần trước đó ư, là nhờ Lâm Diễm xâm nhập vào máy tính của Anh Chỉ Yêu Tiền, điều tra một ít thông tin cá nhân, ví dụ như, ảnh chụp, tên tuổi, thông tin cá nhân gì đó... Sau đó phải trả một cái giá đắt là trông công ty cho hần hai tuần vào dịp năm mới. = =!

Gì cơ, có người nói anh làm như vậy là rất vô sỉ, không tôn trọng quyền riêng tư của người khác?

Quân Như Mặc chỉ biết mỉm cười đáp lại: Cảm ơn đã khen, trước nay anh vẫn luôn vô sỉ. ^__^

===== Tôi là đường phân cách đã đến ngày mừng 8 tháng 3 năm 2011 + bang phái Nghịch Thiên trong game online XX thật sự tụ hội + hôn lễ của Lâm Diễm và Chu Thanh Thanh =====

Chu Thanh Thanh ngồi trong phòng trang điểm cô dâu, nhìn cô gái xinh đẹp, kiều diễm ngọt ngào trong gương, không khỏi cảm thán sự thần kỳ của trang điểm, làm cô từ mỹ nữ hạng trung trở thành mỹ nữ hạng nhất.

Thế nhưng, cô không có tâm trạng vui vẻ ca ngợi thợ trang điểm và bạn tốt Dương Tư Tư ở bên cạnh, cô chỉ cảm thấy, giờ phút này, trong lòng vô cùng căng thẳng. Có lẽ vì đã trải qua một lần kết hôn bất thành, khiến cô có tâm lý ám ảnh đối với hôn lễ, cũng bởi vì đối tượng lần này cô rất coi trọng, là người khiến cô thay đổi cả về thể xác và tinh thần, Lâm Diễm.

Trong lúc cô đang lo lắng bất an, chợt nghe Dương Tư Tư kêu to cái tên mà cô đang tâm tâm niệm niệm...

“Ồ, Lâm Diễm, sao anh lại vào đây? Trước hôn lễ cô dâu chú rể không được gặp mặt, nếu không sẽ không may mắn.”

Lâm Diễm một thân lễ phục đuôi én màu trắng, mỉm cười: “Tôi không tin những cái đó. Tôi chỉ biết là, hiện giờ tôi rất muốn nhìn thấy cô ấy... Cô ấy cũng rất muốn gặp tôi.”

Quả nhiên, Chu Thanh Thanh trông thấy anh đi vào, tất cả những căng thẳng lo âu đều bị ném ra khỏi đầu, trên gương mặt xinh đẹp nở nụ cười rực rỡ, đồng thời đứng dậy muốn lao tới chỗ Lâm Diễm.

Nhưng, cô đã quên mình đang mặc bộ váy cô dâu dài quét đất – vì vậy, cô thân nhiên giẫm phải gấu váy... sắp sửa tiếp xúc thân mật với sàn nhà!

Tim Lâm Diễm như muốn nhảy ra ngoài, vội vàng bước nhanh đến phía trước, giơ tay kịp thời tóm tay cô, sau đó thuận thế ôm chặt cô vào lòng mình, sắc mặt không vui, thấp giọng khiển trách: “Trong cơ thể em còn có một người nữa, sao lại không cẩn thận như vậy!”

Chu Thanh Thanh trề cái miệng nhỏ nhắn trách móc: “Người ta nhìn thấy anh nên vui quá mà ~!”

Dương Tư Tư ở bên cạnh lắc đầu bật cười, “điểm xấu” nhưng không có gì nguy hiểm, đổi lấy sự thả lỏng của Chu Thanh Thanh, có lẽ ông trời cũng không nở chia rẽ đôi tình nhân này. Cô cùng thợ trang điểm lặng lẽ ra khỏi phòng hóa trang, để lại không gian riêng tư cho hai nhân vật sắp bước vào lễ đường.

Trước khi đóng cửa Dương Tư Tư còn rất tốt bụng nhắc nhở: “Còn mười phút nữa, hôn lễ sẽ bắt đầu! Lâm mỹ nam anh đừng làm hỏng lớp trang điểm công sức hai giờ của chúng tôi nhé ~!”

Lâm Diễm không vui: “... Cô có thể lần đi được rồi.”

Chu Thanh Thanh đỏ mặt thẹn thùng, tựa vào vòm ngực ấm áp quen thuộc của Lâm Diễm, hít hà hương thơm trên người anh, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, em rất lo anh sẽ đột nhiên hối hận, không quan tâm đến em nữa, bỏ chạy trước khi lâm trận!”

Lâm Diễm theo thói quen giơ tay định sờ đầu cô, lại nhìn thấy búi tóc cô dâu được trang trí tỉ mỉ và lời nhắc vừa rồi của Dương Tư Tư, bàn tay rơi xuống đập trên vai Chu Thanh Thanh, nhẹ nhàng vuốt ve phần da thịt lộ ra ngoài váy áo: “Nghĩ linh tinh gì vậy. Bộ lễ phục này sao lại thiết kế hở hang thế này?” = =

Anh biết rõ nhóc con kia sẽ nghĩ ngợi lung tung, cho nên mặc kệ lời khuyên can của mọi người, anh vẫn đến, chỉ để cô an tâm.

Chu Thanh Thanh mặt đầy vạch đen: “Sư phụ, áo cưới này đã là kiểu bảo thủ nhất rồi đấy...”

“Ừ, mau ra khỏi lễ đường. Đợi lát nữa về khách sạn đổi thành bộ cổ trang.” Bộ kia tuy mặc vào rất rườm rà, lại trang trí quá nhiều, như muốn nướng chín người, nhưng ít nhất cũng bao bọc cô vô cùng kín.

Khụ, anh tuyệt đối không phải không vui khi Chu Thanh Thanh bị người khác nhìn thấy, có điều bây giờ mới là đầu tháng ba, thời tiết tuy không phải rất lạnh nhưng cũng là lạnh, chẳng phải anh đang lo lắng cô sẽ bị cảm lạnh sao... = =

Chu Thanh Thanh rất phối hợp gật đầu: “... Ha ha, vâng.” Đùng tưởng cô không biết đây là sư phụ nhà mình đang ghen, khả khả.

“Đúng rồi, có chuyện muốn nói với em...” Đề phòng lát nữa Chu Thanh Thanh bất ngờ nhìn thấy những người kia, xúc động quá lại gây ra động tác nguy hiểm như vừa rồi.

Chu Thanh Thanh lại bắt đầu căng thẳng, nắm chặt vạt áo trước ngực Lâm Diễm: “Chuyện gì? Không quan trọng thì để nói sau, đến giờ rồi.”

Lâm Diễm vỗ vỗ lưng cô trấn an: “Anh chỉ muốn nói cho em biết, đám bạn gái hủ của em trong trò chơi, gì mà Meo Cái Con Mèo, Quạ Đen Cạc Cạc, Yêu Chi Đào Đào đều tới tham dự hôn lễ của chúng ta, còn có vài người khác nữa.”

Những tên khác anh không nhớ rõ – dù sao anh không quản lý chuyện gì trong bang, không nhớ cũng không sao. Chỉ nhớ kỹ ba cái tên này vì họ là bạn tốt trong game của Chu Thanh Thanh...

Chu Thanh Thanh phấn khích kêu lên: “Thật sao? Tốt quá! Đã lâu rồi em không gặp họ! Anh không cho em chơi trò chơi, không cho lên mạng, điện thoại cũng không được dùng... Chán muốn chết!”

Lâm Diễm nhú mảy: “Em nghe thấy các cô ấy đến sao còn vui hơn cả khi thấy anh vậy?” Thấy các cô ấy thì vui như vậy, còn dám nói anh “chán muốn chết”... Lâm Diễm bắt đầu hơi hồi hận đã đồng ý cho họ đến tham dự. = =

Thấy Lâm Diễm lại có thể ăn dấm chua kiểu này, Chu Thanh Thanh không nhịn được cúi đầu buồn cười, hai tay vụng trộm vòng qua ôm người Lâm Diễm. Một chút bất an cuối cùng trong lòng đã bị đánh tan, giờ phút này, tất cả hạnh phúc thực sự đã được cô ôm vào trong lòng.

Chu Thanh Thanh kiễng chân ngẩng đầu, hôn một cái thật nhanh lên môi Lâm Diễm: “Anh yêu, sinh nhật vui vẻ!”

Lâm Diễm hơi ngẩn ra, đúng lúc anh đang định ôm lấy cô gái nào đó hôn một cái thật mãnh liệt, Dương Tư Tư gõ cửa bước vào, cười nói: “Hai vị, muốn hôn nhiệt tình thì cũng đừng vào lúc này, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, tất cả đều đang đợi hai người!”

Phải, hôn lễ bắt đầu rồi.

Phải, bạn bè của anh và cô đều đang đợi.

Phải, tuy hôn lễ sẽ kết thúc rất nhanh, nhưng hạnh phúc của bọn họ sẽ cứ như vậy tiếp tục kéo dài mãi mãi.

44. Chương 44: Ngoại Truyện 2: Một Trăm Câu Hỏi Tương Tác

Một ngày nào đó trời trong nắng ấm, Mèo tôi một thân áo bào tiêu chuẩn màu đen (không biết từ góc hẻo lánh nào nhảy ra), dáng ngồi nghiêm chỉnh như nữ vương, tay trái mạnh mẽ vuốt ve một động vật giống chó tên là “Meo Meo” (thực ra, thân phận thật của Meo Meo là CP của tôi, làm việc sai trái nên bị nữ vương Mèo đây trừng phạt biến thành động vật giống chó... = =)

Tay phải của Mèo tôi cầm microphone, hắng giọng một cái, giọng nói như xen lẫn giữa âm thanh tự nhiên và tiếng công chiêng, không dễ nghe cũng không khó nghe: Khụ khụ - với tư cách là một truyện tiểu bạch rất máu chó, sao có thể thiếu một trăm câu hỏi XX của vợ chồng? Vì vậy, mọi người có vấn đề gì, hoan nghênh hăng hái lên tiếng! Vỗ tay

tung hoa

Rốt cục quần chúng đã có quyền nói chuyện, mãnh liệt nện cà chua, trứng gà và tất thối vào Mèo tôi: Dài dòng cũng vừa phải thôi, muốn rút bớt số lượng từ thì nói mau!

Mèo tôi ôm đầu tháo chạy: ... Mọi người có thể đừng đánh thép như thế được không?

Quần chúng: Nói nhảm, xem chúng tôi cũng ngốc nghếch như Thanh Thanh hay sao? Mau cho Lâm mỹ nam cao quý lạnh lùng quyến rũ đẹp trai cơ trí bụng dạ đen tối lên sàn đi!... Được rồi, miễn cưỡng cho phép mang theo người nhà!

Mèo tôi run rẩy: Biết, biết rồi... T^T (đều là những đứa con dưới ngòi bút của tôi, tại sao tôi lại học được cái tính nhút nhát của Thanh Thanh, chẳng lấy được chút mạnh mẽ nào của Lâm mỹ nam vậy?)

01, Tên của hai người là?

Lâm mỹ nam (khinh bỉ): Câu hỏi của cô thật không có trình độ!

Chu Thanh Thanh (áp úng): Tên từng dùng tôi cũng không rõ lắm, (Chu Thanh Tịnh hay là Chu Tịnh Thanh?), hiện tại tên là Chu Thanh Thanh. >__

Mèo tôi: ... Thanh Thanh, câu trả lời của cô ọi người thấy được câu hỏi này vẫn có ý nghĩa, cảm ơn cảm ơn!

02, Nickname gọi nhau là?

Lâm mỹ nam: Chu Thanh Thanh, tiểu heo ngốc, nhóc con, đồ đệ, nương tử, bà xã.

Chu Thanh Thanh: Lâm mỹ nam, Diễm, sư phụ, phu quân đại nhân, ông xã.

Mèo tôi: Quan hệ thật phức tạp... Vẫn còn phải theo thứ tự tăng dần...

03, Tuổi của hai người?

Lâm mỹ nam: 27 (không nhìn ra độ tuổi thực sự của mỹ nam cao cấp, căn cứ vào trang phục khác nhau, người ta có thể suy đoán trong phạm vi từ 18~35)

Chu Thanh Thanh: 24 (sao cách ăn mặc nhìn thế nào cũng thấy giống giả LOLI từ 16~20)

Mèo tôi lên án: Tại sao các người toàn sở hữu những khuôn mặt gặt người vậy?

Quần chúng YY: Nếu cách ăn mặc của Lâm mỹ nam rất đứng đắn, như 35 tuổi ~ sau đó Thanh Thanh mặc đồng phục học sinh trung học, trang điểm thật đáng yêu, như 16 tuổi... Sau đó cùng nhau thân mật đi ra ngoài... Không biết có ai tưởng họ là cha và con gái không nhỉ? (Ha ha ha ha...)

Chu Thanh Thanh: ... = =! Hôm nào chúng tôi sẽ thử, rồi nói ọi người biết đáp án là được.

Lâm mỹ nam: ... Đồng phục? Ừm, có thể thử... Nhưng, cô ấy chỉ có thể mặc ột mình tôi xem. Cho nên, sẽ không tồn tại các vấn đề nhàm chán như bị người ta hiểu lầm là cha con.

Mèo tôi: Đồng phục... Chỉ mặc ột mình anh xem, sau đó, lại từng chiếc từng chiếc, cởi ra đúng không? [Mèo tôi vì quá bối rối, máu mũi phun ra ینگ]

04, Hai người tại sao lại quen nhau?

Lâm mỹ nam: Trên Internet là cô ấy quyến rũ tôi trước, trong hiện thực là tôi tập kích cô ấy.

Mèo tôi (bổ sung): Cụ thể là biện pháp “quyến rũ” và “tập kích” như thế nào?

Chu Thanh Thanh: Chính là ba năm trước, có một lần tôi chơi cờ ca rô với anh ấy trên QQ... Sau khi thua liên tục hai mươi ván, tôi không phục, mở thông tin của anh ấy ra xem, phát hiện từ số QQ đến thông tin của anh ấy đều rất trâu bò! Vì vậy, tôi đã nghĩ, ngư nhân! Cho dù tôi không trâu bò được như thế, nhưng tôi có thể làm bạn của ngư nhân! Vì vậy, tôi đã xin kết bạn với anh ấy mười tám lần... Một lần cuối cùng đã được chấp nhận. Trong hiện thực, tôi gửi bài viết tìm tình một đêm, không hiểu sao sư phụ lại biết... Vì thế đã đến phá hỏng... Sau đó, sau đó... cũng quen nhau trong đời thực.

Mèo tôi: ... Tính chân thực không thể kiểm nghiệm! = =

Lâm mỹ nam (liếc Mèo tôi): Còn không phải cô, bố trí cái tình huống vớ vẩn! Tôi cao quý như vậy, lạnh lùng như vậy, là người có phong độ, có trí tuệ, làm sao có thể đi chơi cái loại trò đơn giản như cờ ca rô? Tối thiểu cũng phải là game online nào đó có độ khó ới đúng!

Mèo tôi: ... Anh cảm thấy, với chỉ số thông minh và dung lượng não như của Chu Thanh Thanh, chơi trò có độ khó cao, có thể sao... Cho dù cô ấy có thể, nhưng, tôi không biết... Cho nên, đành phải cho anh bị một trận não rút vậy, thật xin lỗi >0

05, Lâm mỹ nam, mọi người đều rất ngạc nhiên, làm sao anh biết Thanh Thanh đi tìm tình một đêm, hơn nữa còn biết thời gian và địa điểm cụ thể?

Lâm mỹ nam (khóe môi hơi nhếch lên, cười tà ác): Máy tính của cô ngốc Chu Thanh Thanh kia ban đầu ngay cả đến tường lửa cũng không có... Bị nhiễm virus nhiều lần, vẫn là tôi phải dùng trình điều khiển từ xa dọn dẹp giúp cô ấy, cô nói xem?

Chu Thanh Thanh: A a a... Thảo nào hóa ra toàn GV của em bị anh nói là virus rồi xóa hết, về sau muốn down lại đều không down thành công!

Lâm mỹ nam (liếc): Sao? Em có ý kiến?

Chu Thanh Thanh: ... Không, không có ý kiến! >_

Mèo tôi (ôm máy tính run rẩy run rẩy run rẩy): ... Không dễ đắc tội với Lâm mỹ nam! Coi chừng anh ta hack máy tính của bạn, xóa mất tài nguyên XX!

Lời bộc bạch của Mèo tôi: Về việc xâm phạm quyền riêng tư của người khác là trái pháp luật gì đó... Mọi người bỏ qua đi! Thế giới này ngoại trừ trắng và đen, còn có xám... Lặng lẽ ngẩng đầu 45 độ nhìn lên bầu trời, trời xanh quá!

Quần chúng: Biển, không phải nói chỉ có đen trắng xám sao, tại sao lại có xanh hả?

Mèo tôi: Ai dám có ý kiến? Tôi sẽ khiến mặt người đó nháy mắt biến thành xanh, nháy mắt thành tím! Cho bờ mông của người biết tại sao hoa lại đỏ!

Quần chúng: Con mèo hèn mọn bỉ ổi này lại bắt đầu dông dài, các chị em, tiến lên, đánh cô ta!

Mèo tôi: Vân vân và vân vân

tôi cam đoan tiến trình tiếp theo sẽ nhanh hơn, không nói nhảm nhiều! T^T

06, Gặp nhau ngoài đời thực, ấn tượng đầu tiên của hai người đối với đối phương là gì?

Lâm mỹ nam: Cũng giống trong tưởng tượng – quả nhiên rất ngốc.

Chu Thanh Thanh: Hu hu hu, mỹ nam cao cấp, công thụ đều phù hợp oa!

07, Cảm thấy đối phương có chênh lệch nhiều so với người yêu trong mộng của hai người không?

Lâm mỹ nam: Hoàn toàn chưa nghĩ tới vấn đề này, cho nên, không chênh lệch.

Chu Thanh Thanh: Hoàn toàn giống như trong giấc mộng, thậm chí, còn tốt hơn rất nhiều so với mong muốn của tôi.

08, Thích điểm nào nhất ở đối phương?

Lâm mỹ nam: ... Không nghĩ ra. = =

Chu Thanh Thanh: Toàn bộ! =v=

Mèo tôi: ... [Tôi giữ im lặng]

09, Ghét điểm nào nhất ở đối phương?

Lâm mỹ nam: Tuy cô ấy có rất nhiều khuyết điểm, nhưng mà, cũng chưa đến mức ghét, còn hơi đáng yêu... Tuy nhiều lúc khiến tôi cảm thấy rất đau đầu. = =

Chu Thanh Thanh: Không có! =v=

Mèo tôi yên lặng lau mồ hôi, thầm nghĩ: Tại sao lúc tôi hỏi không thích điểm gì mà lại khiến cho tình yêu của Lâm mỹ nam đối với Chu Thanh Thanh càng thêm sâu đậm vậy? b

10, Nếu như muốn tặng đối phương một món quà, hai người sẽ tặng gì?

Lâm mỹ nam: Yên lặng quan sát, xem lúc đó cô ấy đang muốn gì, ngoại trừ sách báo không trong sáng. = =

Chu Thanh Thanh: Rõ ràng anh ấy chỉ biết tịch thu đồ của tôi, đã bao giờ tặng cái gì đâu! >_

Lâm mỹ nam: ...

Lâm mỹ nam thầm nghĩ: Chẳng lẽ mua máy tính mới cho em cũng không tính? Tuy nhiên tôi nói cái đó là công ty mua thừa, không ai cần; thế cho em các loại thẻ khách quý của khách sạn cũng không tính sao, hở; mua cho quần áo, giày, tất, nội y... Được rồi, cái đó cũng không tính; mỗi ngày nấu ăn ngon cho em, còn đặc biệt đi học trên mạng món mà em muốn ăn, vậy càng không tính, được. = =

Quần chúng (phần nộ): ... Chúng tôi xin bóp chết cô gái nào đó ở trong phòng có phúc mà không biết, mãnh liệt yêu cầu đối nữ trư!

Mèo tôi (lau mồ hôi): Vậy đổi thành ai?

Quần chúng Giáp (giơ tay): Tôi!

Quần chúng Ất (giơ bàn): Tôi!

Quần chúng Bính (phấn khích): Tôi!

...

Mèo tôi: Này, Lâm mỹ nam chỉ có một! Cho nên, để mọi người không nghĩ tôi nhất bên trọng nhất bên khinh, vẫn nên để lại giữ lại cho con gái đầu heo Thanh nhà tôi! =v=

Quần chúng: ...

Chu Thanh Thanh: Chỉ cần nhìn thấy món đồ gì đó hay hay là lại mua nhiều thêm một cái cho anh ấy.

Mèo tôi (bổ sung): Vậy Lâm mỹ nam có nhận không?

Chu Thanh Thanh: Có chứ, ví dụ như, cái sợi dây đeo điện thoại hình bé heo đáng yêu kia chính là tôi tặng anh ấy... Nhưng mà, ngoại trừ cái này, cái khác thì không. ()

11, Hai người mong muốn nhận được món quà gì từ đối phương?

Lâm mỹ nam: Hi vọng cô ấy tự tắm rửa sạch sẽ, sau đó đeo một chiếc nơ con bướm, rồi đưa đến trước mặt tôi. ^_^

Mèo tôi (nhỏ giọng hỏi): Có cần “giấy gói” không?...

Lâm mỹ nam: Miễn là chỉ giới hạn ở một mình tôi nhìn thấy, có hay không cũng được... Đương nhiên, cho dù có, quá trình bóc giấy gói cũng rất tuyệt. ^_^

Chu Thanh Thanh (mặt lập tức đỏ bừng): ... >/////

Chu Thanh Thanh: Không cần quà gì cả, rõ ràng cái gì cũng không thiếu! Nếu anh ấy có thể không khờ khạo chê tôi, còn nữa, trả lại các thứ đã xóa trong máy tính của tôi thì tốt! >_

Lâm mỹ nam (lạnh lùng liếc mắt): Em nghĩ cũng đừng nghĩ!

12, Hai người bình thường cái đó bao lâu một lần? (Mèo tôi)

Lâm mỹ nam (liếc xéo): Cái đó là ý gì?

Chu Thanh Thanh (bộ dạng ngây thơ cũng hỏi theo): Cái đó là ý gì?

Mèo tôi: Chính là XXOO đó... Đáng ghét ~ đừng có bắt người ta phải nói rõ ra như thế chứ ~ người ta vẫn còn rất trong sáng thuần khiết mà

~Quần chúng: ... = =!

Lâm mỹ nam: Loại chuyện đó, làm nhiều quá không tốt cho cơ thể.

Chu Thanh Thanh: Thế mà anh vẫn... >_

Lâm mỹ nam: Cho nên, lúc nào bận, một tuần năm sáu lần, thực sự rảnh, mỗi ngày một hai lần là được rồi.

Chu Thanh Thanh: ... >_

Mèo tôi (YY cảnh không trong sáng N lần, cuối cùng cũng tỉnh lại): ... Khụ khụ, thế này hình như, không đúng với tiêu chuẩn khoa học...

Lâm mỹ nam (ng nghiêm trang): Người có tài thì thường phải làm việc nhiều, rất đúng.

Chu Thanh Thanh: ...

Mèo tôi: ... Con gái, con vất vả rồi!

13, Hai người XXOO lần đầu tiên bao giờ, ở đâu?

Lâm mỹ nam: Lúc gặp mặt lần đầu tiên, tại khách sạn.

Chu Thanh Thanh: ... Ừm. = =

Mèo tôi: Hiếm khi đáp án của hai người thống nhất thế này.

Lâm & Chu: Chẳng lẽ loại vấn đề này đáp án còn có thể không phải duy nhất?

14, Khụ khụ, bình thường hai người XXOO ở nơi nào?

Lâm mỹ nam: Trên giường trong phòng hoặc khách sạn, ghế sofa, phòng tắm, phòng bếp, phòng khách, trên xe...

Chu Thanh Thanh: ... Anh không cần phải nhớ kỹ như thế đâu có được không! >_

Mèo tôi: ... Khụ khụ.

15, Nếu như hai người cảm thấy đối phương có dấu hiệu thay lòng đổi dạ, hai người sẽ làm thế nào?

Lâm mỹ nam: Bóp chết tất cả các khả năng từ trong trạng thái nảy sinh, cho nên, cô ấy không có cơ hội!

Chu Thanh Thanh: ... Thu dọn đồ đạc, chủ động ra đi, vẫn tốt hơn bị vứt bỏ! [nghĩ thầm: nhưng sẽ vẽ vòng tròn nguyên rửa người phụ nữ nào cướp mất sự phụ thân yêu của tôi... Nếu như là đàn ông?... Gọi Tô Kế tới giúp mình cắn chết hắn! >_

Lâm mỹ nam (tốn hơi thừa lời): [sau đó bắt cô gái nào đó lại, “trừng phạt” một trận thật nặng.]

Chu Thanh Thanh: Hở á ~...

Mèo tôi (hai tay che mặt sau đó nhìn lên qua khe hở): Tôi, tôi không nhìn thấy gì hết! >0

16, Hai người tự cảm thấy bản thân có thể thay lòng đổi dạ không?

Lâm mỹ nam (khẳng định): Không.

Chu Thanh Thanh (khẳng định): Không.

Mèo tôi: ... Lại một lần nữa thống nhất! Tại sao hai người lại khẳng định như vậy?

Lâm mỹ nam: Lười thay đổi người thích.

Mèo tôi: ...

Chu Thanh Thanh: Cô cảm thấy còn có người nào có điều kiện tốt hơn sự phụ tôi, hơn nữa còn đối với tôi rất sao?

Mèo tôi: Theo lý thuyết thì, cho dù có người như về đầu tiên, cũng sẽ không có người như về thứ hai; cho dù có người như về thứ hai, sẽ không có người như về đầu tiên... Nhưng nếu có thật thì sao?

Chu Thanh Thanh: ... Nhưng không phải là anh ấy.

Lâm mỹ nam: Có người như vậy sao? Có cũng bị tôi tiêu diệt!

Mèo tôi: ...

17, Bình thường hay hẹn hò ở đâu?

Lâm mỹ nam: Ở nhà, công ty, nhà hàng.

Chu Thanh Thanh: Đã từng hẹn hò à?

Lâm mỹ nam: ... (Xem ra cần phải cùng cô ấy làm một số việc mà những người yêu nhau phải làm, ví dụ như: dạo phố, đi công viên, xem phim...)

Mèo tôi: ... Đây là một đôi không đi theo con đường bình thường của các cặp tình nhân, tôi hiểu rồi, hiểu rồi hà hà!...

18, Hai người có bao giờ cãi nhau không?

Lâm mỹ nam: Có không?

Chu Thanh Thanh: Ừm, hình như không thể?

Mèo tôi: Thật sự không có hả? Thật thần kỳ...

[nhưng mà cũng thế, đôi này hoặc là Lâm mỹ nam chịu thua sự ngốc nghếch của Chu Thanh Thanh, không đành lòng bắt nạt cô nên chủ động nhượng bộ, hoặc là Chu Thanh Thanh phải ngoan ngoãn nghe theo sự quyết định anh minh oai phong của Lâm mỹ nam, làm sao mà bắt đầu cãi nhau được... =]

19, Cãi nhau xong rồi... Ặc, được rồi, giận dữ, chiến tranh lạnh thì chắc chắn phải có chứ? Hai người sẽ làm thế nào để làm lành?

Lâm mỹ nam: Làm món mà cô ấy thích ăn, cô ấy sẽ ngoan ngoãn chủ động tới gần...

Chu Thanh Thanh: Làm nũng, chủ động nhận lỗi, hoặc là giả vờ như sắp khóc, anh ấy sẽ bắt buộc dĩ chủ động làm lành...

20, Phương thức thể hiện tình yêu của hai người?

Lâm mỹ nam: Nấu cho cô ấy những món ngon; quan tâm đến cô ấy, bảo vệ, chăm sóc cô ấy, làm bạn với cô ấy; thỏa mãn tất cả các nguyện vọng của cô ấy trong phạm vi khả năng của mình... [Lâm mỹ nam = bảo mẫu toàn năng + thần đèn Aladin + người yêu ~ ()]

Chu Thanh Thanh: Cố gắng ngoan ngoãn nghe lời anh ấy; chia sẻ với anh ấy tất cả những chuyện vui vẻ hay không vui và cùng nhau nghĩ cách; có chuyện gì cũng nghĩ tới anh ấy đầu tiên... [Chu Thanh Thanh = vật cưng + con gái + người yêu o()o]

21, Nếu như sau này sinh con, hai người thích con trai hay con gái?

Lâm mỹ nam: Điều được, miễn đừng di truyền chỉ số thông minh của mẹ là được rồi... = =!

Chu Thanh Thanh: Sư phụ, anh kỳ thị em! Đau lòng quá!

Lâm mỹ nam: Một mình em cũng đủ khiến đầu anh đau nhức lắm rồi, thật sự không cần thêm nữa... Nhưng mà, nếu phiền toái quá, có thể ném cho ba mẹ anh hoặc là ba mẹ em nuôi.

Chu Thanh Thanh: ... >_

Chu Thanh Thanh: Nhưng mà, em muốn cả con trai con gái! Sư phụ, chúng ta cố gắng sinh long phượng thai đi? Nếu không thì, ra nước ngoài sinh hai đứa rồi trở về?

Lâm mỹ nam: Nếu em đã thích, vậy thì sinh hai đứa. Ở trong nước cũng được, bị phạt ít tiền, chúng ta vẫn có.

Mèo tôi học máu: ... Chính là bọn họ... Không tuân thủ luật pháp...

22, Hai người có chuyện gì giấu diếm đối phương không?

Lâm mỹ nam: Chưa nói đến giấu diếm, cô ấy không hỏi tôi cũng chẳng muốn nói, hoặc có một số việc vẫn chưa đến lúc nói ra, hoặc là có nói thì cô ấy cũng không hiểu được, cho nên cứ không nói cho xong. = =

Chu Thanh Thanh (lén lút): Tôi lén... giấu manga, tiểu thuyết đam mỹ ở gầm giường, gầm tủ, gầm XX, gầm... Ngàn vạn lần không được nói cho anh ấy biết!

Mèo tôi: ... = =!

23, Nếu còn có kiếp sau, hai người có còn muốn làm người yêu của nhau không?

Lâm mỹ nam: Tôi là người theo chủ nghĩa vô thần, tin vào khoa học, không làm những chuyện chỉ là giả thiết.

Mèo tôi: ... [không có cách nào tiếp tục nghiên cứu thảo luận]

Chu Thanh Thanh: Nếu kiếp sau tôi là nam chính, anh ấy cũng là nam, tôi với anh ấy sẽ làm CP, nhưng nếu chúng tôi đều là nữ, vậy thì miễn đi... %@ &...

Mèo tôi miệng sùi bọt mép: Giả thiết là hai người vẫn một nam một nữ thì sao?

Chu Thanh Thanh: Vậy cũng vẫn còn rất nhiều vấn đề cần cân nhắc, ví dụ như, nếu tôi biến thành nam cao 1.60m, anh ấy biến thành nữ cao 1.83m, chúng tôi dù thế nào cũng không thể ở bên nhau được!!!

Mèo tôi sùi bọt mép bắt đầu có vị chua: ... Chu Thanh Thanh, cô có thể dừng sâu sắc trong vấn đề sâu sắc như thế được không?

Lâm mỹ nam: Cho nên, tôi sẽ quý trọng cô ấy cả đời, bởi vì, cho dù có kiếp sau, cũng không chắc chắn có thể gặp được cô ấy.

Chu Thanh Thanh (cảm động): Sư phụ! Em yêu anh chết mất! ~ (3)

Lâm mỹ nam: Em có thể lược bỏ đi chữ “chết” và “mất”.

Chu Thanh Thanh: ... o()o!

24, Có điều gì đặc biệt muốn nói với đối phương, nhưng lại ngại không dám nói? Có thể nói thầm cho tôi nghe, tôi giúp truyền đạt lại.

Lâm mỹ nam: Để cô truyền đạt thì không có ý nghĩa.

Chu Thanh Thanh: Sư phụ nhà mình, có cái gì mà ngại được chứ? [Nếu ngay cả sư phụ thân yêu mà tôi còn ngại, vậy làm sao có thể nói với cô? Tôi chỉ là hơi không thông minh lắm, Mèo cô đừng có coi tôi ngu xuẩn đến mức đó!]

Mèo tôi: ... o()o...

25, Hai người hi vọng điều gì nhất ở đối phương?

Lâm mỹ nam (thần nhiên): Cho tôi ấm giường cả đời.

Chu Thanh Thanh (cười ngây ngô): Nấu ăn cho tôi cả đời.

Mèo tôi: ... O(_)O~!

Dưới đây là khách quý đặc biệt, vật cưng chính quy nhà Lâm mỹ nam, động vật giống chó “Meo Meo” xuất hiện, khách mời chủ trì, đặt vấn đề...

Meo Meo: Lần sau lúc hai người làm chuyện “bịch bịch bịch” “ưm ưm a a” gì đó, có thể kiêng dè tới sự có mặt của tôi được không?... Loại chuyện trẻ em không được nhìn này xem nhiều quá bị đau mắt hột thì làm thế nào?... /(o)/

~~Lâm mỹ nam: ... Tổng cho người khác nuôi, chắc chắn!

Chu Thanh Thanh: ... >/////

Quần chúng: Được lợi mà còn ra vẻ, đang ở trong phúc mà không biết phúc

! Chúng tôi trình trọng xin được xuyên vào cơ thể Meo Meo trong những lúc Lâm mỹ nam và gốc đầu Thanh “bịch bịch bịch” “ưm ưm a a”! nước miếng

Mèo tôi: ... A, đêm nay thời tiết thật đẹp! Trăng thật lớn thật sáng thật trắng ~! Mọi người tắm rửa đi ngủ nhé! (*^ ____ ^*)...

Một trăm câu hỏi? Ai nói một trăm câu hỏi là phải có đủ một trăm câu? Ngậm miệng! Bỏ qua bỏ qua... =

45. Chương 45: Ngoại Truyện 3: Giáng Sinh

(Thời gian xảy ra có lẽ vào khoảng ba, bốn năm sau)

Đêm Giáng sinh.

Quả mơ: “Mai là lễ Giáng sinh rồi!”

Tiểu T: “Cho nên, chúng ta nhất định phải ra ngoài chơi!”

Quả cam: “Mèo, đi nhé

!”

Mèo tôi chết dí trong phòng không muốn ra ngoài, sau nhiều lần bị oanh tạc, đành bất đắc dĩ đồng ý: “... Được rồi.”

Đúng vậy, mai là lễ Giáng sinh, cũng nên ra ngoài chơi. Chủ yếu là bởi vì hình ảnh một người cô đơn trong ký túc xá hình như hơi thâm u sâu. = =

Vì vậy, ngày hôm sau, tổ bốn người hèn mọn bỉ ổi dâm dê hiểm khi dậy sớm của ký túc xá XXXX đã cùng nhau xuất phát.

Lược bỏ quá trình ở giữa, đi thẳng tới sự việc quan trọng nhất mà các cô gặp được trong ngày! =v=

Khoảng bốn giờ chiều, sau khi cơm nước no nê, bốn người bước vào một trung tâm mua sắm lớn, giẫm lên thang máy lên tầng hai...

Đứng trên thang máy nhìn lên, trong trung tâm thương mại, khoảng trống từ tầng một đến tầng năm được treo những vật trang trí lấp lánh màu vàng màu bạc, từ đỉnh tầng năm rủ xuống đến tầng hai, đẹp lộng lẫy như mơ, oa!... Nhưng, tại sao ở tầng hai tầng ba lại có nhiều người đứng ở lan can nhìn xuống vậy?

Với tinh thần nhiều chuyện có não nhiệt là nhất định phải tới gần, bốn người hùng hục chen vào giữa biển người đang vây xem, nhìn xuống.

Oa, chính giữa tầng một có một sân khấu hình chữ T, trên đó có hai đứa trẻ con thoạt nhìn khoảng hai, ba tuổi, một đứa lật đật đuổi theo quả bóng đang bay chậm chậm, sau đó gơ hai tay ôm lấy quả bóng; một đứa khác thì ngồi bệt bên rìa sân khấu, cười ngây ngô với người mẹ đứng bên cạnh...

Sau lưng treo một áp-phích cực lớn: “Hoạt động Cha con lễ Giáng sinh của XXXX (đơn vị tổ chức)”.

Mèo tôi tập trung nhìn vào, quả nhiên ngồi xung quanh sân khấu toàn là phụ huynh, ai nấy đều dẫn theo một đứa bé, đám trẻ con không bò thì đi chẳng hề trật tự nhưng lại mang đến cảm giác rất ấm áp, sống động.

Lúc này, nữ MC mặc bộ đồ màu bạc lấp lánh cầm mic đi lên sân khấu, cất tiếng nói nhẹ nhàng: “Được rồi, các con và các phụ huynh, trò chơi tiếp theo của chúng ta chính là...”

Mỗi năm phụ huynh lên sân khấu, mỗi người được phát một cái mũ có biển tên (đó là Ngô Không, Bát Giới, Siêu Nhân Điện Quang, Điêu Thuyền, Như Hoa), sau đó khi nào gọi đến tên ai, người đó sẽ phải “ngồi xổm” xuống làm động tác kinh điển của nhân vật ghi trên mũ (ông bố hơi mập mạp đội chiếc mũ “Điêu Thuyền”, với tư cách là người nam giới duy nhất nên số lần bị gọi tên đặc biệt nhiều, rất buồn cười!) – được rồi, trò chơi tên là “Ngồi xổm ngồi xổm ngồi xổm” này cũng không quan trọng lắm.

Mèo tôi nhìn không chớp mắt vào một cặp mẹ con lên sân khấu biểu diễn hay là linh thiêng gì đó – những đứa trẻ trông đều rất đáng yêu, có lẽ bởi vì các mặt hàng của trung tâm mua sắm này có giá rất cao, đa số toàn là những người ở giai cấp trung lưu, thượng lưu qua lại, phần lớn các bà mẹ nhìn vẫn còn rất trẻ, cá biệt còn có người rất phong cách – là kiểu đi ngoài đường chắc chắn sẽ khiến cả nam lẫn nữ phải ngoái đầu, mà tuyệt đối sẽ không ai nghi ngờ cô ta là phụ nữ đã kết hôn hay đã làm mẹ!

Giải ưu tú, giải ấm áp, giải thời thượng, giải có năng lực biểu diễn... Đa số đều là các bà mẹ (rất ít ông bố, nhưng không phải không có) dẫn con lên sân khấu nhận thưởng.

Tổ hợp mẹ nóng bỏng và con đáng yêu... Trong lòng Mèo tôi chảy nước miếng mãnh liệt ینگ...

Tiểu T: “Các cậu có nhìn thấy hai mẹ con đứng ở phía bên phải sân khấu không? Bà mẹ kia vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, trông trẻ đẹp thật, nhìn qua chẳng khác sinh viên chúng ta là bao...”

Quả mơ: “Đứa bé trai kia ngoan ngoãn nghe lời thế, không cần mẹ phải dắt, còn chủ động nhận quà từ tay MC nữa, khác hẳn những đứa trẻ lớn một chút, hoặc là đứng không vững hoặc là lúc nào cũng phải có mẹ kè kè...”

Vì vậy ánh mắt Mèo tôi bắt đầu nhìn chăm chăm vào cặp mẹ con đó. Trong lòng cảm thán: Mèng ơi, tại sao người ta đã làm mẹ trẻ con rồi mà còn đáng yêu như vậy... Da dẻ trắng nõn nà? Đứa bé trai tuy không nhìn rõ mặt nhưng chắc chắn cũng rất dễ thương... còn có một phong thái lạnh lùng, một đại nhân nhỏ.

Xem ra bé trai tiểu soái ca lạnh lùng lớn lên nhất định sẽ là đại soái ca!... Biết làm sao được, ghen tốt thật!

Quả cam ánh mắt sắc bén: “Các cậu nhìn bên cạnh kia, chỗ #% &@ ấy, là bố của thằng bé, bố nó đẹp trai thật!”

Quả mơ, Tiểu T: “Ồ đâu ở đâu?... Thấy rồi! Thấy rồi! Đẹp trai quá á á á~!”

Mèo tôi phản ứng chậm nửa nhịp: “... Các cậu nói cái gì?... Hả, ở đâu?... A a a a! Thấy rồi, Lâm, Lâm mỹ nam! >_

Tiểu T: “Hả, Lâm mỹ nam gì? Mèo, không phải cậu quen ông bố siêu đẹp trai kia đấy chứ?”

Mèo tôi: “Làm sao có thể! Ha ha ha, tớ chỉ cảm thấy anh ta đẹp trai nhưng rất không chân thực, rất giống nhân vật nam chính trong truyện của tớ thôi...”

Quả mơ: “Con nhóc này, bọn nam trư trong tiểu thuyết thế nào thì cũng là hư cấu, còn bây giờ là mỹ nam siêu cấp sống sờ sờ trong hiện thực nhé! Mau mau nhìn cho nhiều vào, không thì lỗ to đấy...”

Mèo tôi vẫn không kìm được gào thét trong lòng, một một một, một đôi này... Quả thực giống như đực Lâm mỹ nam và Chu Thanh Thanh trong truyện của tôi! Nam khôi ngô thanh nhã, nữ nhỏ nhắn đáng yêu... Không thể tưởng tượng được ngoài đời cũng có một đôi đẹp như vậy! >.....

Đối với nữ sinh đại học năm bốn còn ôm nhiều mộng tưởng với tương lai, nhưng sắp bước vào xã hội nên bắt đầu cân nhắc nhiều vấn đề thực tế, lúc nhìn thấy sự kết hợp hoàn mỹ giữa tưởng tượng và sự thật sẽ kích động đến mức nào?

Nhìn hành động tiếp theo của các cô là biết!

Chỉ một lát sau, MC xinh đẹp bắt đầu tuyên bố hoạt động mới nhất – Truy tìm kho báu! Chính là phụ huynh dắt con mình, theo sự dẫn dắt của người hướng dẫn, lên tầng trên, vào tất cả các cửa hàng tìm một con búp bê nhỏ hình con heo, XXXX sẽ tặng quà cho năm người tìm được sớm nhất.

Quả cam: “Bọn họ lên đây đây, nhanh, chúng ta đi theo...”

Tiểu T: “Như vậy có vẻ không hay lắm? Giống như mấy đứa lên lút hoạt động ngầm ấy...”

Quả mơ: “Có gì không hay? Ngoài đời chắc chắn chúng ta không thể nào thấy được ai đẹp trai như thế, nhưng bây giờ chỉ cần đi theo sau ngắm anh ta từ xa thôi là tớ cũng mãn nguyện lắm rồi!”

Mèo tôi không nói gì cả, đành theo mấy người kia đi sang chỗ thang máy...

Lúc đi đến chỗ cách thang máy khoảng ba, bốn mét, các cô chú ý đến một đôi, mỗi người đang dắt một đứa bé từ từ đi lên! Người mẹ trẻ tuổi đáng yêu dắt chính đứa bé trai lạnh lùng lên nhận thưởng ban này, còn người bố đẹp trai tàn bạo thì đang bế một bé gái bụ bẫm, rất đáng yêu (*đồ mờ mờ, sao những từ này lại giống những từ hình dung về mẹ cô bé vậy... Nhưng mà, hai mẹ con có ấy hoàn toàn mang đến cho người khác cảm giác như vậy...*), khuôn mặt không khác bé trai kia nhiều lắm!

Bốn người vờ như không quan tâm nhìn sang (nhưng thực ra toàn bộ tâm tư đều đang đặt trên bốn người hai lớn hai nhỏ kia)... Hu hu hu, nhìn gần người bố lại càng đẹp trai kinh! Người mẹ càng bụ bẫm đáng yêu! Đứa bé trai cũng vừa đẹp trai khùng khiếp vừa đáng yêu! Lần đầu tiên trông thấy bé gái nên sự tập trung của bốn người lại càng lớn.

Bốn cô gái bình tĩnh, lặng lẽ đi theo, duy trì khoảng cách nửa tầng thang máy với gia đình đó, ánh mắt gần như không một khắc nào rời khỏi họ.

Quả mơ nhỏ giọng: “Sao còn có một đứa bé gái? Là con gái của họ sao?”

Tiểu T cũng nói nhỏ: “Ừ, tớ cũng vừa mới thấy, bé gái kia ban này ngồi chơi bên cạnh người bố, bây giờ tập hợp làm hoạt động nên mới bế cả cô bé đi.”

Quả cam hai mắt sáng như sao: “Nhìn không khác nhau lắm, là sinh đôi sao? Lại còn là long phượng thái! Hu hu, bốn con người này, có phải quá trọn vẹn không?”

Mèo tôi thấp giọng lầm bầm: “... Giống thật...”

Nếu không phải lúc này thời gian không cho phép (cơ hội ngắm trai đẹp mà bỏ qua sẽ không đến lần nữa), tôi thật sự muốn gửi tin nhắn hỏi phiên bản ngoài đời của Chu Thanh Thanh, bạn tốt trên mạng của tôi, xem có phải bây giờ cô ấy đang cùng ông xã mỹ nam đi dạo phố không...

Vì vậy, tổ bốn người hèn mọn bỉ ổi, do thời gian quá ngắn và vấn đề góc nhìn, một người nói không được nhìn thấy cảnh ông bố mỹ nam quay đầu lại, một người nói không chú ý nên không nhìn thấy cô con gái vừa xuất hiện, một người nói không nhìn rõ bà mẹ ruột cuộc có phải thật sự rất LOLI không, một người nói không nhìn rõ đứa bé trai có phải thật sự lúc nào cũng mang vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị...

Nhưng cũng ngại (từ này mà cũng gắn được vào người các cô) đi theo, đi tới tầng ba thì dừng lại.

Sau đó dạo một vòng ngắm nghía các cửa hàng trang trí rực rỡ muôn màu, chủ đề nói chuyện vẫn xoay quanh một nhà bốn người ban nãy.

Thậm chí bắt đầu tranh luận xem mỹ nam và cô gái đáng yêu kia có phải ba mẹ của hai đứa trẻ hay không, bởi vì trông bọn họ thật sự còn rất trẻ.

Quả mơ: “Bọn họ là một đôi thì chắc chắn đúng rồi, nhưng mà hai đứa bé có khả năng là cháu của họ không biết chừng...”

Tiểu T: “Nhưng mà nhìn đứa bé trai với anh đẹp trai đó giống nhau lắm!”

Quả mơ: “Vây cũng có thể là chú, ba của thằng bé là anh em với anh đẹp trai, giống nhau cũng không có gì lạ...”

Tiểu T: “Nhưng còn đứa bé gái nhìn cũng rất giống cô gái đó! Đều rất đáng yêu...”

Quả cam: “Tớ không nhìn rõ đứa bé gái... Hay là, chúng ta đợi họ đi xuống rồi nhìn lại lần nữa?”

Mèo: “Bị họ phát hiện ra chúng ta nhìn trộm thì làm sao?”

Quả cam: “Không sao đâu, với dung mạo của bọn họ chắc chắn thường xuyên bị người khác nhìn, đã sớm quen với ánh mắt người ngoài rồi!”

Vì vậy, tổ bốn người nhieu chuyện lại lén lén lút lút chờ ở thang máy tầng ba, ánh mắt dán chặt vào đoàn người đang đi từ trên xuống, xem trong đó có “mục tiêu” của các cô hay không.

Một lúc sau, những phụ huynh khác đều đã dẫn con đi ra hết, mục tiêu của tổ bốn người hèn mọn bỉ ổi cuối cùng cũng xuất hiện ở đầu cầu thang, lúc này, đứa bé trai đang nắm tay đứa bé gái đứng trên cùng một bậc thang (thang máy cuốn), trong tay đứa bé trai cầm gần mười con búp bê hình con heo (là tất cả số búp bê trong trò Truy tìm kho báu), còn trong tay bé gái chỉ cầm một con. Đôi nam nữ đẹp như ngọc đang đứng phía sau một bậc, thân mật trò chuyện, toát lên không khí ấm áp hòa thuận, đối tượng trong câu chuyện rõ ràng là đôi tiểu bảo bối trước mặt.

“Anh chia cho em mấy con heo nhỏ được không?” Là giọng nói lạnh lạnh, ngọt ngào, nũng nịu của bé gái.

Bé trai cúi đầu nhìn một đồng búp bê trong tay, vẻ mặt hơi do dự.

Bé gái đứng trên thang máy đang chuyển động, hình như hơi sợ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt ống tay áo của bé trai, chỉ ôm một con búp bê heo trước ngực.

Mỹ nam từ tốn cất tiếng: “Con trai, thích búp bê màu hồng là không đúng. Nên thích ô tô, súng gì đó...”

Cô gái đáng yêu trừng mắt liếc anh một cái, mỹ nam lập tức không nói gì nữa. Thang máy cũng đã đến nơi, cô gái đáng yêu vội cúi người nắm tay bé gái, “Bối Bối cẩn thận, phải bước qua!”

Bé gái bám vào cô gái đáng yêu bước xuống thang máy, nhưng lại ngẩng đầu nhìn mỹ nam bên kia, miệng khẽ gọi: “Ba ba, bé!” Mặc kệ hai tay một trái một phải vẫn đang bị cô gái đáng yêu và anh trai mình nắm.

Bé trai lạnh lùng ném ra một câu: “Lớn như vậy còn bắt người khác bế, thật xấu hổ.”

Cô gái đáng yêu sờ sờ đầu bé trai rồi dặt tay bé, ngồi xổm xuống hỏi: “Bảo Bảo có muốn mẹ bế con không?”

Được rồi, một tiếng trẻ con gọi “ba ba” khi này, và một tiếng “mẹ” này, có thể chứng minh bọn họ đúng là một nhà bốn người!

... Tổ bốn người hèn mọn bỉ ổi đứng ở rào chắn bên cạnh thang máy, vờ như đang ngắm phong cảnh, không hoàn toàn nghe rõ toàn bộ cuộc đối thoại của gia đình này nhưng vẫn nghe được hai câu cuối cùng, cả đám người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, trong mắt đều là ánh sáng lấp lánh.

Bé trai trề miệng, gương mặt khô ngò hơi nhăn lại: “Đừng vì ba sờ đầu mẹ mà mẹ lại sờ đầu con...”

Người mẹ đáng yêu nổi giận, ôm phắt lấy đứa bé trai: “... Mẹ cứ muốn sờ đấy thì sao! Mẹ sinh ra con mà cũng không ẹ sờ một tí à?”

Về mặt bé trai hơi khó chịu, ghé mặt vào vai mẹ, nhưng trên cánh môi đỏ mọng chúm chím lại cong lên nụ cười ngọt ngào...

Sau đó, bé trai đem hết số búp bê nhét vào lòng em gái đang ở trong lòng ba, còn mình chỉ giữ lại một con.

Tổ bốn người hèn mọn bĩ ổi đi theo sau, trong lòng không hèn mà cùng cảm thán: Hu hu hu, thật đáng yêu!

~>.

Vì vậy... Tổ bốn người hèn mọn bĩ ổi không hèn mà cùng giả vờ như “cũng” muốn xuống lầu, lại đi theo sau bọn họ...

Lại sau đó? Không có sau đó. Các cô không thể cứ đi theo người ta suốt được... đến tầng một đành rẽ sang hướng khác.

Sơ lược hành trình tiếp theo, tóm lại trọng điểm thảo luận của bốn người chưa bao giờ trượt ra khỏi một nhà bốn người khiến người ta trầm trồ đó – được rồi, chủ yếu là Quả mợ, Quả cam, Tiểu T bàn tán, Mèo tôi thì vẫn đang nghe, thỉnh thoảng phụ họa một tiếng, thỉnh thoảng lấy điện thoại ra, chần chừ giây lát rồi lại cất vào túi, dường như đang có chuyện gì do dự.

*

Mười giờ tối trở lại ký túc xá.

Mèo tôi vừa lên Q đúng lúc thấy cô gái nào đó đang trên mạng. Run run mở cửa sổ tin nhắn, lạch cạch gõ chữ rồi gửi đi: “Nhóc con, có phải hôm nay cô với ông xã mỹ nam, còn có hai đứa trẻ đi trung tâm thương mại XX không? Đừng nói với tôi là không phải, thật sự rất giống các người! Mặc dù tôi chưa xem ảnh ông xã mỹ nam của cô, nhưng cũng đã xem bức tranh vẽ của cô scan lên... Nhóc con chết tiệt kia, cô chỉ kể đại khái chuyện của cô với ông xã, sao không nói với tôi là cô có hai đứa con! Lại còn là long phượng thai, a a a...”

Nếu một đôi đó thực sự là Lâm mỹ nam và Chu Thanh Thanh, vậy thì Chu Thanh Thanh quá may mắn, đạo lý ở đâu hả trời! Bảo những nữ sinh tâm thương như các cô sau khi thấy Lâm mỹ nam, rồi nhìn những tên đàn ông xung quanh không phải éch thì cũng phàm phu tục tử, sau này có còn muốn lập gia đình nữa không?

Bên kia một lúc lâu mới chậm chạp trả lời: “Thanh Thanh đang tắm.”

Mèo tôi kinh ngạc, bên đó là... Lâm mỹ nam?

Đã thế, bên kia lại gửi tiếp một câu khiến tôi càng thêm kinh hãi: “Cô là một trong bốn nữ sinh hôm nay cứ đi theo chúng tôi lên lầu lại xuống lầu?”

Một câu vô cùng đơn giản nhưng đã chứng minh tất cả những suy đoán của Mèo tôi là đúng. Chỉ còn biết cảm thán trong lòng, cô bé lọ lem rất nhiều, nhưng hoàng tử bạch mã thì rất hiếm. Một hoàng tử duy nhất thì đã bị Chu Thanh Thanh đụng phải. Mèo tôi tự an ủi mình: Chu Thanh Thanh đó là gốc có phúc của người gốc, mình chưa gặp được người đẹp trai siêu cấp như Lâm mỹ nam là vì còn chưa đủ gốc... =!

“... Mỹ nam đại nhân anh minh! Mong ngài đừng để ý... Thật sự là sức cuốn hút của các người quá lớn, chúng tôi hoàn toàn chỉ là không kìm lòng được! >_

“Không sao.”

Phù phù, vậy là tốt rồi, Mèo tôi nghĩ, ổ F hơn 10G GV của tôi, gần 10G tiểu thuyết đam X, vẫn được bảo toàn. >_

“Bức tranh mà cô nói... Không phải Thanh Thanh tự vẽ, là Bảo Bảo vẽ, trình độ vẽ của Thanh Thanh còn chưa đến mức đó.”

Mèo tôi im lặng hồi lâu, nhen ra một câu: “... Bảo Bảo nhà anh rất có thiên phú vẽ tranh!” = =

Lâm mỹ nam: “Nghe Thanh Thanh nói, cô ấy nhờ cô viết ra chuyện xưa giữa tôi và cô ấy?”

Mèo tôi giật thót: “... Đúng vậy.”

Lâm mỹ nam: “Có thể gửi địa chỉ cho tôi xem một chút được chứ? Cô ấy cứ lừa tôi, không cho tôi xem, ha ha.”

“Thỉnh cầu” của mỹ nam đại nhân, còn có điệu cười – mặc dù chỉ là hai chữ “ha ha” bình thường, nhưng trong đầu Mèo tôi tự động kết hợp với hình ảnh gương mặt khô ngô, tuần tú, cuốn hút của Lâm mỹ nam lúc chiều... Mèo tôi chỉ là một phàm phu tục nữ, sao có thể cưỡng lại được?

Nhưng, nghĩ đến những thứ mình viết thật sự rất khó coi – nếu độc giả là Lâm mỹ nam lạnh lùng cao quý thì cần phải xem xét lại... Vì vậy run rẩy gõ chữ: “Lâm mỹ nam, anh có thể xem nhật ký trò chuyện của tôi và Thanh Thanh...”

Như vậy cho dù anh biết cũng không tính là tôi nói với anh, Thanh Thanh không muốn cho anh biết, tôi sao có thể báo cáo với anh sau lưng cô ấy.

“Tôi đồng ý tôn trọng quyền riêng tư của cô ấy, không có sự đồng ý của cô ấy sẽ không xem nhật ký trò chuyện.”

Vậy bây giờ anh thay cô ấy trả lời tin nhắn của tôi thì tính là cái gì? Nhưng mà, đoán chắc Lâm mỹ nam nhất định sẽ nói, đây không phải anh cố ý, mà chỉ là vô tình.

Trong mắt Mèo tôi lóe lên ánh sáng tà ác: “Đêm dài đằng đẵng, anh có thể nghĩ cách để cô ấy đồng ý, tin rằng đối với mỹ nam đại nhân, đây hẳn không phải việc khó... Còn có thể giúp hai người tăng thêm hứng thú.”

Sau đó, Mèo tôi đợi thật lâu nhưng bên kia không thấy trả lời lại.

*

Giữa trưa ngày hôm sau.

Chu Thanh Thanh dùng di động gửi tin nhắn tới: “Mèo, tôi hận cô!”

Cô còn chưa nói hết, cô đang nằm trên giường, toàn thân bủn rủn không dậy nổi, gửi tin nhắn này.

Lâm mỹ nam dùng Q của Chu Thanh Thanh gửi tin nhắn: “Chủ ý của cô cũng không tệ lắm. Nhưng, trình độ sáng tác của cô... thật sự không được tốt.”

Chu Thanh Thanh đã đồng ý từ nay về sau cho phép anh tự do lên Q của cô, nhưng nếu trả lời tin nhắn thì phải giải thích không phải là cô. Anh cũng đồng ý – đây chính là mồi nhử để dụ Chu Thanh Thanh mắc lừa, đương nhiên, phương pháp áp dụng cũng rất quan trọng... Khụ khụ.

Điều anh chưa nói là, về tổng thể thì anh vẫn rất hài lòng với câu chuyện này, trong đó khí thế của anh áp đảo, chiến thắng Đường Heo Nướng.

Mèo tôi yên lặng rung mình một cái, đột nhiên cảm thấy may mắn khi mình chỉ là một người bình thường. Có khi phúc quá lớn không phải ai cũng có thể hưởng thụ được.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-tu-cai-nhin-dau-tien>